ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

FALCI

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

FALCI

Mükemmel bir ailesi, iyi para kazandığı bir işi ve sorunsuz, mutlu bir hayatı olan ünlü avukat Billy Halleck'in tek sorunu fazla kilolarıdır. Ancak Billy'nin hayatı yaşlı bir Çingene kadına arabasıyla çarpıp ölümüne sebep olmasıyla tamamen değişir. Mahkemede aklanan Billy bu kötü olayı arkasında bırakmaya çalışırken ölen kadının babası onun yanına gelip yüzüne dokunur ve şöyle fısıldar: "İncel."

Bu olaya o an bir anlam veremeyen Billy ertesi gün bir kilo verdiğini fark eder. Sonraki gün bir kilo daha verir, sonra bir kilo daha, bir kilo daha…

Zayıflaması artık engellenemez boyutlara erişmeye başladığında Billy bunun korkunç bir lanet olduğunu fark eder. Şimdi ya bu laneti kabullenip ölecektir ya da Çingene'yi ikna edecektir. Tabii onu bulabilirse…

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

FALCI

Roman

İngilizceden çeviren
Gizem Kurtsoy

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 138

Falcı

Stephen King

Özgün adı: Thinner

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Düzelti: Elçin Kazancı
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

16 17 18 19   7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2016

ISBN: 978-975-10-3716-9

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN | İNKILÂP | Sayfa6

www.mandolin.com.tr | www.inkilap.com | www.sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Gizem Kurtsoy

İstanbul doğumlu çevirmen lisans ve yüksek lisans eğitimini Amerikan Edebiyatı üzerine tamamladı ve halen aynı bölümde doktora programına devam etmekte. İngiliz Dili ve Edebiyatı, İngilizce Mütercim Tercümanlık bölümlerinde akademisyen olarak çalıştıktan sonra çeşitli üniversitelerin Yabancı Diller bölümlerinde İngilizce okutmanı olarak görev aldı. Lisans eğitiminden bu yana çeşitli çeviriler yapan Kurtsoy, akademisyenlik görevine de devam etmekte.

Sayfa 6'nda *çingenenin laneti...*

– Birinci Bölüm –

112

"İncel" diye fısıldamıştı burnu çürük ihtiyar Çingene, William Halleck ve karısı Heidi tam adliyeden çıkıyorlardı. Bu tek kelime dahi adamın nefesinin iç bayıltıcı tatlı kokusunu burunlarına taşımaya yetmişti. "İncel." Dahası ihtiyar Çingene, Halleck'in çekilmesine izin vermeden uzanmış ve çarpık parmağıyla yanağını okşamıştı. Bir yarık gibi açılan dudakları arasından diş etlerinden fırlamış siyah ve yeşil birkaç kök kalıntısı görünüyordu. Bunların arasında kıvrılan dili, kurumuş dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı sonra.

İncel.

Billy Halleck bu anı tam da sabahın yedisinde beline sardığı bir havluyla tartıya çıktığında hatırlamıştı. Aşağıdan pastırmalı yumurtanın mis gibi kokusu geliyordu. Tartıdaki rakamları görebilmek için boynunu bir turna gibi hafifçe öne eğmek zorunda kalmıştı. Peki peki... Aslında hafifçe değil, biraz daha fazla eğilmek zorunda kalmıştı. Doktor Houston'ın söylemekten zevk aldığı gibi, çok iriydi. *Sana kimse daha önce söylemediyse, izin ver de seni bilgilendireyim,* demişti Houston son kontrolünden sonra. *Senin yaşında senin gelirine ve alışkanlıklarına sahip biri kalp krizi sınırlarına aşağı yukarı otuz sekiz yaşında gelir, Billy. Biraz kilo vermen gerekiyor.*

Fakat bu sabah güzel bir haber vardı. Yüz on üç kilodan yüz on ikiye inmiş, bir kilo vermişti.

Aslında en son tartıya çıkma ve iyice bakma cesareti gösterdiğinde tartı yüz on dört göstermişti, ama o zaman üstünde pantolonu, ceplerinde bozukluklar, bir anahtarlık ve İsviçre çakısı vardı. Ayrıca üst kattaki banyo tartısı fazla tartıyordu. Bundan son derece emindi.

New York'ta büyümüş bir çocuk olarak Çingenelerin kehanette bulunma yeteneği olduğunu duymuştu. Belki bu da kanıtıydı. Gülmeye çalıştı, ama çok da başarılı olmayan küçük bir gülümsemeden fazlası belirmedi yüzünde, Çingenelerle alay etmek için henüz çok erkendi. Zaman geçer, her şey açığa çıkardı, bunu bilecek kadar olgundu. Yine de şimdilik Çingeneleri düşününce o koca midesi kalkıyor, bir daha herhangi bir çingeneyle karşılaşmamayı içtenlikle umuyordu. Madem öyle, artık partilerde el falını es geçecek, cadı tahtasında takılacaktı.

"Billy?" Aşağıdan sesleniyorlardı.

"Geliyorum!"

Bir kilo vermesine rağmen giyinirken pantolonun belinin hâlâ sıkı olduğunu fark ettiğinde içini bir huzursuzluk kapladı. Kırk iki bedene çıkmıştı. Yeni Yıl gecesi saat tam 00.01'de sigarayı bırakmış ve bedelini ödemişti. Evet, aynen böyle ödemişti. Yakası açık, kravatı boynunda sallanırken aşağıya indi. On dört yaşındaki kızı Linda tam da seksi kadife bir kurdeleyle tutturduğu atkuyruğu saçlarını ve eteğini savurarak kapıdan çıkıyordu. Kitaplarını tek kolunun altına sıkıştırmış ve morlu beyazlı iki şatafatlı amigo ponponu öbür elinde hışırdıyordu.

"Hoşça kal, baba!"

"İyi günler, Lin."

Masaya oturdu, *Wall Street Journal*'a uzandı.

"Aşkım," dedi Heidi.

"Canım," dedi memnuniyetle ve gazeteyi döner tepsinin yanına açık olarak bıraktı.

Karısı önüne kahvaltısını koydu: dumanı tüten tepeleme bir omlet, üzümlü çörek ve kızarmış beş dilim halis domuz pastırması. Güzel yemek. Heidi sigarasını yakarak kahvaltı köşesinde karşısına oturdu. Ocak ve şubat ayları *"müzakere"* diye maskelenmiş kavgalarla gergin geçmiş, pek çok gece birbirlerine sırt dönüp uyumalarıyla sonlanmıştı. Ama artık *geçici görüş birliğine* varmışlardı: Heidi onu kilosu hakkında sıkıştırmayı bırakmış, o da karısının birini yakıp birini söndürerek günde bir buçuk paket sigara içme alışkanlığından yakınmayı bırakmıştı. Bu da eve yeterli bir bahar havası getirmişti. Özel hayatlarındaki dengenin ötesinde başka güzel şeyler de olmuştu. Birincisi, Halleck terfi almıştı. Greely, Penschley ve Kinder firması şimdi artık Greely, Penschley, Kinder ve Halleck olarak anılacaktı. Heidi'nin annesi de uzun süre yanlarında kaldıktan sonra sonunda Virginia'ya geri dönebilmişti. Linda sonunda okul takımının genç yıldızlarına amigo seçilebilmişti ve Billy'ye göre bu büyük bir nimetti, çünkü Lin'in aşırı duygusal halleri yüzünden sinir krizi geçirmek üzereydi. Her şey gayet iyi gidiyordu.

Sonra Çingeneler geldi kente.

"İncel," demişti ihtiyar Çingene, hem o burnuna da ne olmuştu öyle? Frengi mi? Kanser mi? Yoksa daha kötüsü cüzzam gibi bir şey mi? Bu arada neden vazgeçmiyorsun ki? Neden peşini bırakmıyorsun?

"Aklından bir türlü çıkartamıyorsun, değil mi?" dedi Heidi birdenbire, bu ani soru karşısında Halleck yerinden sıçramıştı. "Billy senin suçun değildi. Hâkim de öyle dedi."

"Onu düşünmüyordum."

"O halde ne düşünüyordun?"

"Gazete," dedi. "Bu bölgede konut inşaatları yine azalıyormuş."

Doğru onun suçu değildi, hâkim öyle demişti. Hâkim Rossington. Arkadaşlar arasında ise Cary.

Benim gibi arkadaşları arasında, diye düşündü Halleck. *Heidi senin de gayet iyi bildiğin gibi ihtiyar Cary Rossington'la pek çok golf turu yaptık. İki yıl önce verdiğimiz, hani o sigarayı bırakmayı düşündüğüm ama yapamadığım Yeni Yıl partisinde geleneksel yeni yıl öpücüğü sırasında bir yandan senin sıkıştırılası göğüslerini mıncıklayan adam. Tanıdın mı? Ya, çok şükür! Hiç şüphen olmasın o iyi ihtiyar Cary Rossington'dı!*

Evet, iyi ihtiyar Cary Rossington. Billy bir düzine iç hukuk davasında karşısına çıkmıştı onun. İyi ihtiyar Cary Rossington'la Billy kulüpte bazen poker de oynarlardı. Cary karşılaştıklarında çoğunlukla sırtına bir şaplak indirip, "N'aber Koca Bill?" derdi. Eski golf ve poker ahbabı Billy Halleck, mahkemede bu sefer bir iç hukuk meselesini savunmak için değil de araçla kasıtsız öldürme suçlamasıyla karşısına çıktığında kendisini davadan men etmeyen iyi ihtiyar Cary Rossington.

O zaman Cary Rossington kendisini davadan men etmediğinde kim yuh çekmişti çocuklar? Bu adı gibi adil Fairview kentinde kim yuh çekmiş olabilirdi? Hah! Hiç kimse yuh çekmemişti. Hiç kimse! Hem onlar da kim oluyordu? Pis bir Çingene çetesinden başka bir şey değil. Ulusal Tüfek Derneği (UTD) çıkartmalı steyşın arabalarıyla ne denli çabuk yola koyulur, kendi imal ettikleri römorkları ve kampçı şapkalarının arka kısmını giderken ne kadar çabuk görürsek o kadar iyi. Ne kadar çabuk...

O kadar ince.

Heidi sigarasından bir fırt çekti. "Başlatma şimdi konut palavralarından. Seni iyi tanıyorum ben."

Billy de öyle tahmin etmişti. Onun gibi bu konuyu düşündüğünü de tahmin etmişti. Yüzü çok solgundu. Uzun zamandır kendi

yaşını (otuz beş) ilk kez gösteriyordu. Çok çok erken evlenmişlerdi. Elektrik süpürgesi satmak için üçüncü evlilik yıldönümlerinden bir gün sonra kapılarına gelen seyyar satıcıyı hâlâ hatırlıyordu Billy. Satıcı yirmi iki yaşındaki Heidi Halleck'e bakmış ve nazikçe sormuştu: "Annen evde mi, tatlım?"

"İştahımı artık pek kapatmıyor bu sorun," dedi, bu gerçekten de doğruydu. Endişeli ya da endişesiz omlete yumulmuş, pastırmadan da eser kalmamıştı. Portakal suyunun yarısını içti ve karısına o meşhur Billy Halleck sırıtışıyla baktı. Heidi karşılık olarak gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olmadı. Karısını GÜLME MEKANİZMAM GEÇİCİ OLARAK HİZMET DIŞIDIR tabelasıyla hayal etti.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tuttu. "Heidi her şey yolunda. Hem değilse bile, en azından bitti artık."

"Biliyorum, biliyorum öyle."

"Peki ya Linda?"

"Hayır, artık üzülmüyor. Dedi ki... Kız arkadaşları ona çok destek oluyormuş."

Olay olduktan aşağı yukarı bir hafta sonra kızları bu konuda epey sıkıntı yaşamıştı. Okuldan ya gözyaşları içinde ya da ağlamaklı dönüyordu. Yemek yemeyi kesmişti. Öfkeli bir sima edinmişti. Halleck aşırı tepki göstermemeye karar verdi, okulda aynı zamanda müdür yardımcısı olan Linda'nın sevgili sınıf öğretmeni Bayan Nearing'i görmeye gitmişti. Bayan Nearing okulda beden eğitimi öğretmeniydi ve amigoların da eğitmeniydi. Halleck durumun daha çok alaylı sataşmalardan ibaret olduğunu tahkik etti (tam da avukatlara göre bir sözcüktü bu). Lise çağındaki sataşmalar ne kadar kaba ve komiklikten uzaksa bunlar da öyleydi. Üstelik koşullar göz önüne alındığında zevksiz espriler olduğu da kesindi. En büyük zekâ ürünleri boş espriler yapmak olan bir yaş grubundan ne beklenebilirdi ki?

Linda'yı caddede yürüyüşe çıkarmıştı. Lantern Caddesi yoldan içerlek şekilde birbirine uyumlu evlerle sıralanmıştı. Bu evler aşağı yukarı yetmiş beş bin dolardan başlıyor ve caddenin sonundaki şehir kulübüne yaklaştıkça beliren havuzlu, saunalı evlerle fiyatlar iki yüz bin dolara kadar yükselebiliyordu.

Linda bir tarafı dikiş yeri boyunca yırtılmış eski pamuklu şortunu giymişti. Halleck bacaklarının bir tay gibi uzamış olduğunu ve pamuklu sarı külotunun kenarlarının göründüğünü fark etti. Bir an pişmanlık ve korkudan içi cız etti. Kızı büyüyordu. Bu pamuklu şortun ona küçük geldiğini, üstelik de eski püskü olduğunu biliyor olmalıydı. Halleck huzurlu çocukluğuyla bir bağ kurmasını sağladığı için bu şortu giydiğini düşündü. Her ne kadar tokmağı vuran kişi karının göğüslerini elleyen sarhoş eski golf ahbabınken sonucu baştan belli olan bir duruşma olsa da, babaların mahkemeye çıkıp yargılanmadığı bir çocukluktu bu, ya da futbol sahasında dördüncü devre arasında öğle yemeğini yerken çocukların yanına koşup karısına kaç gol çaktığını sormayan bir çocukluk.

"Olayın bir kaza olduğunu biliyorsun, değil mi, Linda?"

Linda ona bakmıyordu, başıyla onayladı. "Evet, baba."

"İki yöne de bakmadan iki arabanın arasından birden çıkıverdi. Duracak zamanım olmadı. Hiçbir şekilde olmadı."

"Baba, bunları duymak istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Ben de bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama ister istemez okulda konuşanları duyuyorsun."

Babasına dehşetle baktı. "Baba! Bunu yapmış olamazsın!"

"Okuluna gitmeyi mi? Evet, gittim. Ama dün öğleden sonra üç buçuğa kadar bekledim. Okulda hiçbir çocuk yoktu, en azından benim gördüğüm kadarıyla. Kimse bilmeyecek."

Linda biraz rahatlamıştı.

"Okuldaki çocukların sana oldukça kaba davrandığını duydum. Bunun için üzgünüm."

Linda, babasının elini tuttu, "O kadar da kötü değildi," dedi. Alnında kızgınlığının ifadesi taze fırlamış sivilceleriyse aksini söylüyordu. Sivilceler gördüğü muamelenin gerçekten de kaba olduğunu anlatıyordu. Bir ebeveynin tutuklanması konusunu gençlik kitapları yazarı Judy Blume bile ele almamıştı (gerçi bir gün mutlaka ele alacaktır).

"Aynı zamanda bununla oldukça iyi başa çıktığını da duydum," dedi Billy Halleck. "Konuyu büyütmemişsin, çünkü bunun seni rahatsız ettiğini görürlerse..."

Linda, "Evet, biliyorum," dedi somurtarak.

"Bayan Nearing özellikle seninle gurur duyduğunu söyledi." Bu küçük bir yalandı. Bayan Nearing tam olarak böyle dememişti, ama Linda hakkında oldukça iyi konuşmuştu ve bu kızı için olduğu kadar Halleck için de çok anlamlıydı. İşe yaramıştı da. Linda'nın gözleri parladı, ilk kez kafasını kaldırıp Halleck'e baktı.

"Öyle mi dedi?"

"Evet öyle" dedi, diye onayladı Halleck. Kolayca ağızdan çıkıvermiş inandırıcı bir yalan olmuştu. Neden olmasın? Zaten son zamanlarda bolca yalan söylemişti.

Linda babasının elini sıktı ve ona minnetle baktı.

"Çok yakında vazgeçecekler, Lin. Havlayacak başka kemik bulacaklar. Ya kızlardan biri hamile kalacak, ya öğretmenlerden biri sinir krizi geçirecek ya da oğlanlardan biri esrar veya kokain satarken yakalanacak. Sen de oltalarından kurtulacaksın. Anlıyorsun değil mi?"

Linda birdenbire kollarını babasının boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. Halleck o an o kadar da çabuk büyümediğini ve her yalanın da kötü olmadığını düşünmüştü.

"Seni seviyorum, babacığım," dedi Linda.

"Ben de seni seviyorum, Lin."

Halleck de ona sarıldı ve birden beyninde bir müzik sesi yükseldi, ardından iki kez düşme sesi duydu. İlki dağınık saçlarını kapatan parlak kırmızı başörtüsüyle Çingene kadına vurduğunda ön tampondan çıkan, ikincisi de büyük ön lastikler bedenini ezip geçtiğinde çıkan seslerdi bunlar.

Heidi çığlığı bastı.

Elini de Halleck'in üstünden çekti.

Halleck kızına daha sıkı sarıldı, tüyleri diken diken olmuştu.

"Biraz daha omlet?" diye sorup daldığı düşüncelerden çıkardı onu Heidi.

"Yok, yok, sağ ol." Boş tabağına suçlulukla baktı Halleck, işler ne kadar kötü giderse gitsin hiçbir zaman ne uykusunu ne de iştahını yitirmişti.

"Emin misin?"

"İyi olduğuma mı?" Halleck gülümsedi. "Ben iyiyim, sen iyisin, Linda da iyi. Pembe dizilerde dedikleri gibi kâbus sona erdi, artık normal hayatımıza dönebilir miyiz lütfen?"

"Bu çok güzel bir fikir," dedi Heidi, bu sefer gülümsemesine verdiği karşılık gerçekti. Yine yüzü ışımış, birdenbire otuz yaş altına inmişti. "Pastırmanın kalanını ister misin? İki dilim kaldı."

Pantolonunun belini nasıl sıktığını düşündü Halleck, "Hayır," dedi. Kafasının içindeyse bücür ve hiç de komik olmayan bir komedyen konuştu o sırada: *Ne beli yahu, ha ha? En son bir belin olduğunda yıl 1978'di, seni futbol topu seni.* Gerçekten de kopçaları takabilmek için karnını içeri çekmek zorunda kalıyordu. Sonra birden bu sabahki tartı aklına geldi. "Hadi ver bir tane. Bir kilo vermişim."

Heidi çoktan ocağın başına gitmişti bile. *Bazen beni benden iyi tanıması sinir bozucu oluyor,* diye düşündü Halleck. Heidi dönüp ona bir bakış fırlattı. "Hâlâ onu düşünüyorsun galiba."

"Düşünmüyorum," diye parladı Halleck. "İnsan huzurla bir kilo veremez mi yani? Hem sen de söyleyip durmuyor muydun..."

İncel.

"...biraz yağ yak diye." Sayesinde yine Çingene'yi düşünmeye başlamıştı işte. Kahretsin! Çingene'nin o düşmüş burnu ve kaçmasına fırsat kalmadan suratını okşayan o parmağın uyuz hissi geldi aklına. Çürümüş bir kütük altında öbekleşmiş böcekler ya da ilmek ilmek ağlarıyla örümcekler görmüş gibi tiksinmişti adamın dokunmasından.

Heidi ona pastırmasını getirdi ve şakağından öptü. "Özür dilerim. Sen devam et ve biraz kilo ver. Ama veremezsen de Bay Rogers'ın dediklerini hatırla."

"Seni olduğun gibi seviyorum," diye birlikte tamamladılar cümleyi.

Döner tepsinin yanında açık duran gazeteye uzandı, ama haberler çok iç karartıcıydı. Kalkıp dışarı çıktı, çiçek tarhının içinde *New York Times* gazetesini buldu. Gazeteci çocuk hep çiçek tarhının içine atardı gazeteyi, haftanın sonunda hiçbir zaman hesabını doğru yapamaz, Billy'nin soyadını da bir türlü hatırlayamazdı. Billy pek çok kere on iki yaşında bir çocuk Alzheimer olabilir mi diye merak etmişti.

Gazeteyi içeri aldı, pastırmasını yerken spor sayfasını açtı. Boks sonuçlarına kendini kaptırdığı sırada Heidi ona bir yarım tereyağlı üzümlü çörek daha getirdi.

Halleck yediğinin farkına bile varmadan onu da midesine indirdi.

– İkinci Bölüm –

111

Halleck şehirde dört yıldır uzayan bir tazminat davasına bakıyordu. O ya da bu şekilde davanın daha üç dört yıl uzayacağını tahmin ediyordu. Ancak o sabah beklenmedik şekilde, üstelik de memnuniyet verici bir sonuçla bitmişti dava. Davacı oturum arasında hiç de abartılı olmayan bir rakamı kabul etmişti. Halleck, Schenectady'den bir boya imalatçısı olan davacı ve kendi müvekkiline gecikmeden hâkimin odasında bir iyi niyet anlaşması imzalattı. Good Luck Boya Şirketi'nin başkanı olan müvekkili anlaşmanın altı kopyasına da ismini karalarken davacının avukatı belirgin bir şaşkınlık ve şüpheyle izlemişti. Zabıt kâtibi kopyaları birbiri ardına onaylarken de kafasının keli hafif hafif parlıyordu. Billy ellerini kucağında birleştirmiş sessizce oturuyordu, kendisini New York lotosunu kazanmış gibi hissediyordu. Öğle vakti hemen hemen her şey bitmişti.

Billy müvekkilini alıp O'Lunney barına götürdü, ona bir bardak Chivas ve kendisine de bir martini ısmarladı, sonra da gidip Heidi'yi evden aradı.

Heidi telefonu açar açmaz, "Haydi Mohonk'a," dedi. Mohonk, çok çok uzun zaman önce Heidi'nin ailesinin hediyesi olarak çıktıkları balayında gittikleri New York'a bağlı derme çatma

bir tatil kasabasıydı. İkisi de buraya hayran kalmış, daha sonraki tatillerinde iki kez daha gitmişlerdi.

"Ne?" dedi Heidi.

"Haydi Mohonk'a," diye tekrarladı. "Sen gitmek istemiyorsan şirketteki Jillian'a teklif edeceğim."

"Yok artık! Hayır! Billy neler oluyor?"

"Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum! Bu hafta sonu mu?"

"Eğer Bayan Bean'i gelip Linda'yı kontrol etmesi, bulaşıkların yıkandığından ve oturma odasında televizyon karşısında toplu seks sahnesi yaşanmadığından emin olması için ayarlayabilirsen, yarın. Ve eğer..."

Heidi ciyaklayarak onun sözünü kesti. "Peki ya davan Billy? Boyadan çıkan kokulu gaz, sinir krizi, psikoz vakası ve..."

"Canley davası karara bağlanacak. Aslında bağlandı bile. Toplantı odası saçmalıklarıyla ve hiçbir manası olmayan hukuki mütalaalarla geçen neredeyse dört yılın ardından kocan sonunda iyinin tarafında olarak kazandı. Düpedüz, kesinkes, hiç şüphesiz bitti artık. Canley davası karara bağlandı ve dünyalar benim oldu."

"Ah Billy! Çok şükür!" diye bu sefer telefonu cızırdatacak kadar ciyaklamıştı Heidi. Billy telefonu gülerek kulağından uzaklaştırdı. "Senin adamın ne kadar alacak?"

Billy miktarı söyledi ve bu sefer telefonu kulağından neredeyse beş saniye boyunca uzak tutmak zorunda kaldı.

"Sence Linda beş gün uzaklaşmamıza bozulur mu?"

"Gecenin bir yarısına kadar oturup televizyon izlemek ve eve davet ettiği Georgia Deever'la çikolatalara yumulup sabaha kadar erkekler hakkında konuşmak varken mi? Şaka mı yapıyorsun? Orası yılın bu zamanı soğuk olur mu, Billy? Yeşil kazağını bavula koymamı ister misin? Parkan ya da kot ceketini ister misin? Yoksa ikisini de mi? Ayrıca..."

Halleck kendisinin karar vermesini söyleyerek müvekkiline geri döndü. Müvekkili koca Chivas bardağını yarılamıştı bile ve Polonya fıkraları anlatmaya koyulmuştu. Kafasına balyoz yemiş gibi bir hali vardı. Halleck martinisini içti ve adamın Polonyalı marangozlar ve Polonya restoranlarıyla ilgili anlattığı sıradan esprileri dinliyormuş gibi yaptı. Aklıysa başka meselelerdeydi. Bu davanın sonuçlanmasının bambaşka getirileri olabilirdi. Kariyerinin gidişatını tümüyle değiştireceğini söylemek için henüz çok erkendi, ama değiştirebilirdi. Pekâlâ değiştirebilirdi. Büyük firmaların hayır işlemek için aldığı bu gibi davalar için oldukça iyi bir sonuca ulaşmıştı. Bunun anlamı da...

...Birinci çarpmayla Heidi öne fırladı ve bir an karısı onu sıkıştırmış olsa da kasıklarında çok hafif bir acı hissetti. Darbe Heidi'nin emniyet kemerini kilitleyecek kadar sertti. Kan ortalığa saçıldı, bozuk para büyüklüğünde üç damla ön cama kırmızı bir yağmur gibi düştü. Çığlık atmaya zamanı bile olmamıştı, çığlık sonra gelecekti. Kendisi olan biteni anlayamamıştı bile. İkinci çarpmayla anladı. Ve sonra...

...Martinisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. Gözleri yaşardı.

"İyi misin?" diye sordu müvekkili David Duganfield.

"O kadar iyiyim ki inanamazsın," dedi Billy ve masanın öbür tarafındaki müvekkiline uzandı, "Tebrikler David." Bundan böyle kazayı da, burnu çürümüş Çingene'yi de düşünmeyecekti. Duganfield iyi bir adamdı, elini sımsıkı tutmasından, yüzündeki hafif yorgun gülümsemesinden anlaşılıyordu bu.

"Teşekkürler dostum," dedi Duganfield. "Çok çok teşekkürler." Birden masaya doğru eğildi ve Billy Halleck'e beceriksizce sarıldı. Billy de ona sarılmıştı. Ama David Duganfield'in kolları boynuna dolanırken avuç içi yanağına değmişti ve yine ihtiyar Çingene'nin o tuhaf okşayışı geldi aklına.

Bana dokundu, bu düşünce Halleck müvekkiline sarılırken içini ürpertmişti.

* * *

Eve dönerken David Duganfield'ı düşünmeye çalıştı, üzerine düşünmek için iyi bir konuydu. Fakat Triborough Köprüsü'nden geçerken kendisini Duganfield yerine Ginelli'yi düşünürken buldu.

Öğleden sonranın çoğunu Duganfield'le birlikte O'Lunney Bar'da geçirmişlerdi, ama aslında ilk niyeti onu Richard Ginelli'nin gizli ortağı olduğu Üç Kardeşler Restoranı'na götürmekti. Üç Kardeşler'e gitmeyeli yıllar olmuştu, aslında Ginelli'nin ünü düşünülürse pek akıllıca sayılmasa da dışarda bir tek atmak denince hâlâ ilk aklına gelen yer Üç Kardeşler oluyordu. Heidi burayı ve Ginelli'yi pek sevmese de, Billy burada güzel yemekler yemiş, her zaman iyi vakit geçirmişti. *Ginelli onu korkutuyordu,* diye geçirdi aklından.

New York Caddesi üzerinde Gun Hill Yolu çıkışından geçerken bir atın ahırına geri girdiğini görünce düşünceleri haliyle yine ihtiyar Çingene'ye kaydı.

İlk önce aklına Ginelli geldi. O gün eve vardığında, Heidi mutfakta oturmuş ağlarken sen ilk Ginelli'yi düşündün. "Selam Rich, bugün yaşlı bir kadın öldürdüm. Şehre gelsem seninle konuşabilir miyim?"

Ama Heidi yan odadaydı ve o bunu anlayamazdı. Billy'nin eli telefona uzandı ama sonra vazgeçti. Bir anda fark etti ki Connecticut'ta rahatı yerinde bir avukat olsa da işler biraz sarpa sarınca aklına tek bir kişi geliyordu aramak için, o da işini yıllardır silahla gören bir New York gangsteriydi.

Ginelli uzun boyluydu, öyle çok yakışıklı değildi ama ne giyse yakışırdı. Kuvvetli ve kibar bir ses tonu vardı, bu sesi uyuşturu-

cu, ahlaksızlık ve cinayetle ilişkilendirmek insanın aklına gelmezdi. Sabıkasına bakıldığındaysa hepsiyle ilişkili olduğu görülürdü. Ama Fairview Emniyet Müdürü Duncan Hopley o korkunç öğleden sonra gitmesine izin verdiğinde Billy'nin duymak istediği ses Ginelli'ninkiydi.

"...Yoksa bütün gün orada mı oturacaksınız?"

"Ha?" dedi Billy şaşkınlıkla. Rye ücretli geçiş gişelerinde, içinde gerçek bir insan çalışan az sayıdaki kabinden birinin önünde durduğunu fark etti.

"Dedim ki ödeyecek misiniz yoksa sadece..."

"Tamam," dedi Billy ve gişe tahsildarına bir dolar verdi. Parasının üstünü aldı ve yoluna devam etti. Connecticut'a gitse bu kadar olurdu, Heidi'ye ulaşmak için tam on dokuz çıkış geçmeliydi. Sonra doğru Mohonk'a. Duganfield kafasını dağıtmak için pek işe yaramamıştı, o halde Mohonk denenmeliydi. *Şu ihtiyar Çingene adamla kadını bir süre unutsan ha, ne dersin?*

Ancak aklı yine Ginelli'ye kaymıştı.

Billy onunla şirketi aracılığıyla tanışmıştı. Şirket yedi yıl önce Ginelli'nin şirket kurması için birtakım yasal işlemleri üstlenmişti. Bu görev o zamanlar şirkette henüz çok küçük bir hissesi bulunan Billy'ye verilmişti. Büyük ortaklardan herhangi biri bu işe dokunmazdı. Rich Ginelli'nin ünü o zamanlar bile çok kötüydü. Billy, şirketin Ginelli'yi müvekkil olarak neden kabul ettiğini Kirk Penschley'ye hiç sormadı, zaten sorsaydı da ona gidip kendi işine bakması ve idari meseleleri kıdemlilere bırakması söylenirdi. Tahminine göre Ginelli içlerinden birinin utanç verici bir sırrını biliyordu, ne de olsa kulağı her zaman kirişte bir adamdı.

Billy, üç ay süren bu işi Üç Kardeşler Şirketi adına almıştı. Kendisi için çalıştığı adamdan hoşlanmayacağını, hatta korkacağını sanıyordu. Ama bunun yerine onunla yakınlaşmıştı. Ginelli karizmatik biriydi ve onunla olmak eğlenceliydi. Dahası Billy'ye

saygı ve itibar gösteriyordu, bu henüz dört yıl daha kendi şirketinde göremeyeceği bir muameleydi.

Billy, Norwolk gişelerine girmek üzere yavaşladı, otuz beş senti makineye attı ve tekrar trafiğe karıştı. Hiç düşünmeden eğildi ve torpido gözünü açtı. Haritalar ve kullanıcı el kitabının altında iki paket kremalı hazır kek vardı. Birini açtı, kırıntıları yeleğine döke saça hızlı hızlı yemeye başladı.

New York tahkikat heyeti adamın aleyhinde yeraltı dünyasındaki uyuşturucu savaşları sırasında bir dizi infaz emrini vermekten dava açmasından çok önce, Billy'nin Ginelli'yle işi bitmişti. Suçlamalar 1980 sonbaharında New York Yüksek Mahkemesi'nden geliyordu. 1981 ilkbaharındaysa devlet tanıkları arasında yüzde elliye ulaşan ölüm oranı nedeniyle suçlamaların üstü örtülmüştü. Tanıklardan birinin arabası, içinde onu korumakla görevli iki polis memuruyla birlikte havaya uçurulmuştu. Bir diğerinin New York Merkez Tren İstasyonu'nda oturmuş ayakkabısını cilalatırken gırtlağına kırık bir şemsiye sopası saplanmıştı. Diğer iki önemli tanık da haliyle Brooklyn uyuşturucu baronu Richovsky'yi öldürme emrini "Balyoz" Richie Ginelli'nin verdiğini duyduklarından emin olamıyorlardı artık.

Önce Westport, sonra Southport'u geçti. Neredeyse evdeydi. Yine eğilmiş, torpido gözünde eliyle aranıyordu... Aha! İşte uçakta verilenlerden, kısmen yenmiş bir paket fıstık. Bayat ama yenebilir. Billy Halleck fıstıkları katur kutur yemeye koyuldu, kekleri nasıl tadını almadan yuttuysa bunları da öyle yutuyordu.

Geçen yıllar içinde Ginelli'yle birbirlerine Noel kartları atmışlar, ara sıra da Üç Kardeşler'de yemek için buluşmuşlardı. Ginneli'nin duyarsızca "yasal sorunlarım" diye bahsettiği meselelerden sonra buluşmalar sona erdi. Bu kısmen Heidi'nin işiydi, konu Ginelli'ye gelince birinci sınıf bir dırdırcı kesilmişti. Fakat bu kısmen de Ginelli'nin talebiydi.

"Bir süre buralara gelmesen iyi edersin," demişti Billy'ye.

"Ne? Neden?" diye sormuştu Billy safça, sanki bir gece önce Heidi'yle tam da bu konuda tartışmamışlar gibi.

"Çünkü dünyanın geri kalanına göre ben bir gangsterim," diye cevapladı Ginelli. "Gangsterlerle anılan genç avukatlar ilerleme kaydedemezler William, asıl mesele de bu. Beladan uzak durup ilerlemene bak."

"Mesele bu yani ha?"

Ginelli tuhaf bir biçimde gülümsemişti. "Eh... Başka birkaç şey de var."

"Ne gibi?"

"William, umarım hiç öğrenmek zorunda kalmazsın. Arada sırada bir kahve içmeye uğra. Biraz konuşur, biraz güleriz. İletişimi koparmayız, bunu diyorum sadece."

Billy de iletişimi koparmadı, zaman zaman habersiz uğradı. Ancak Fairview'a giriş rampasından sarsılarak geçtiği sırada o da görüşme sıklıklarının gitgide azaldığını kabul etti. İhmal nedeniyle araçla birini öldürme suçlamasıyla karşı karşıya kaldığındaysa aklına ilk Ginelli gelmişti.

Ama meme elleyen iyi kalpli ihtiyar Cary Rossington icabına baktı, diye fısıldadı kafasındaki ses. *O zaman ne demeye şimdi Ginelli'yi düşünüyorsun? Mohonk... İşte asıl düşünmen gereken şey bu. Hem David Duganfield kibar insanların her zaman yaya kalmadığının ispatıdır. Bak biraz kilo da verdin.*

Garaja doğru girerken kendini yine Ginelli'nin söylediği şeyi düşünürken buldu: *William, umarım hiç öğrenmek zorunda kalmazsın.*

Neyi öğrenmek? Billy merak ediyordu, sonra Heidi kapıdan fırlayıp onu öptü. Billy her şeyi bir süreliğine unuttu.

– Üçüncü Bölüm –

MOHONK

Mohonk'taki üçüncü geceleriydi, sevişmeleri yeni bitmişti. Üç günde altıncıydı bu, haftada iki kez olan ağırbaşlı düzenlerine karşı uçarı bir değişimdi. Billy yanına uzandı, vücudunun sıcaklığını, parfümünün (Anaïs Anaïs) teriyle karışan kokusunu ve sevişmelerinin kokusunu seviyordu. Sonra beyni bir an son derece biçimsiz bir ters bağlantı yaptı ve Olds marka otomobili Çingene kadına çarpmadan önceki an gözünün önüne geldi. Bir an bir şişe sodanın çatırdamasını duydu. Sonra görüntü kayboldu.

Karısına doğru dönüp ona sıkıca sarıldı.

Heidi de ona tek eliyle sarıldı, öbür elini de kalçasına koydu. "Biliyorsun değil mi," dedi, "bir kez daha boşalırsam bende beyin meyin kalmayacak."

"O bir efsane," dedi Billy sırıtarak.

"Beynin kuruyana kadar boşalmak mı?"

"Evet, yok öyle bir şey. Efsaneye göre beyin hücrelerini ebediyen kaybedebilirmişsin. Boşalmak için kullandıkların ise geri geliyormuş."

"He, tabii tabii."

Heidi ona biraz daha sokularak iyice yerleşti. Eli kalçasından penisine uzandı, hafifçe ve sevgiyle dokundu, kasığındaki tüylerle oynadı (Billy geçen yıl babasının *Âdem çalılığı* dediği kasık tüy-

lerinin bazılarının beyazlamış olduğunu görünce şaşkına dönmüştü), sonra elini karnına koydu.

Sonra birden dirseklerine dayandı, Halleck sıçradı. Uyumuyordu ama tam uyumak üzereydi.

"Sen gerçekten de kilo verdin!"

"Ha?"

"Billy Halleck, sıskalaştın!"

Bazen Budweiser Birahanesi dediği göbeğini şaplattı ve güldü. "Çok değil. Hâlâ dünyadaki tek yedi aylık hamile adama benziyorum."

"Hâlâ irisin, ama eskisi gibi değil. Kesinlikle. Fark edebiliyorum. En son ne zaman tartıldın?"

Hatırlamaya çalıştı. Canley davasının sonuçlandığı sabahtı. Yüz on iki kiloya düşmüştü. "Bir kilo verdiğimi sana söylemiştim, unuttun mu?"

"O zaman sabah ilk iş yeniden tartılmalısın," dedi Heidi.

"Banyoda tartı yok," dedi Halleck rahatça.

"Şaka yapıyorsun."

"I-ıh. Mohonk *uygar* bir yer."

"Buluruz bir tane."

Yavaş yavaş gözleri kayıyordu yine. "Tamam, nasıl istersen."

"İstiyorum, evet."

Billy, onun hep iyi bir eş olduğunu düşündü. Son beş yılda istikrarlı bir şekilde aldığı kilolar kendini göstermeye başladığında vakit buldukça diyete ya da egzersiz programına girdiğini ilan ederdi Billy. Diyetlerine bolca hile karışırdı. Yoğurttan ibaret öğle yemeğini tamamlayıcı olsun diye bir iki sosisliyi öğle öncesi yerdi, ya da cumartesi öğleden sonraları Heidi bir müzayedeye veya bahçe satışına gittiğinde o da bir iki hamburgeri mideye alelacele indirirdi. Bir iki kere yolun bir buçuk kilometre ötesindeki küçük markette satılan o iğrenç sıcak sandviçlere dahi tenezzül etmişti,

bu sandviçlerin içindeki et mikrodalgaya girince kızarmış deriye benzerdi, ama işte yine de yemekten vazgeçip atamamıştı. Bira içmeyi severdi şüphesiz, ama ondan daha çok yemeyi severdi. New York'un iyi restoranlarından birinde dil balığı yemek harikaydı evet, ama evde televizyonda beyzbol maçı seyrediyorsa yanında midye sosuyla bir paket Doritos cips olmazsa olmazdı.

Katıldığı fiziksel egzersiz programları bir hafta ya sürer ya sürmezdi, sonra araya bir iş girer ya da hevesi kaçıverirdi. Halter seti bodrumda bir köşede örümcek ağları bağlamış şekilde paslanmaya bırakılmıştı. Aşağıya her indiğinde ona sitem ediyorlarmış gibi gelir, o tarafa bakmamaya çalışırdı.

Sonra karnını her zamankinden daha fazla içine çeker, Heidi'ye hiç utanmadan beş kilo verdiğini, yüz yedi kiloya düştüğünü ilan ederdi. Heidi de elbette aradaki farkı anlayabileceğinden ve Doritos poşetini (ya da poşetlerini) çöpte gördüğü için en başından beri her şeyi bildiğinden onu tebrik etmezdi. Ayrıca Connecticut'ta geri dönüşüm yasası nedeniyle kilerde biriktirilen boş şişeler de en az kullanılmayan halterler kadar suçluluk kaynağıydı.

Billy'yi uyurken görüyordu sonuçta ya da daha kötüsü çişini yaparken görüyordu. İşerken karnını içine çekemezsin. Billy denemişti, ama mümkün değildi. En fazla bir ya da iki kilo verdiğini biliyordu Heidi. Karını en azından bir süreliğine de olsa başka bir kadın konusunda kandırabilirsin, ama kilon konusunda kandıramazsın. Geceleri ara sıra bu ağırlığı üzerinde taşıyan bir kadın kaç kilo geldiğini bilir. Fakat Heidi yine de gülümser, *tabii ki daha iyi görünüyorsun tatlım*, derdi. Bu kısmen, çok hoş olmasa da, onun sigarası konusunda sessiz kalması içindi. Ancak Billy tüm nedenin ya da büyük kısmının bu olduğunu sanacak kadar da aptal değildi. Kendine saygısını korumasına yardımcı oluyordu.

"Billy?"

"Ne oldu?" Uykusundan ikinci kez sıçramıştı. Dönüp ona baktı. Biraz hoşuna gitmiş, biraz da rahatsız olmuştu.

"Kendini iyi hissediyor musun?

"İyi hissediyorum. Bu 'kendini iyi hissediyor musun' şeyi de nereden çıktı?"

"İşte... derler ki... bazen istenmeyen kilo kaybı bir şeyin işareti olabilir."

"Harika hissediyorum. Uyumama izin vermezsen de yine kemiklerinin üzerinde zıplayarak bunu kanıtlayacağım."

"Hadi durma o zaman."

Billy inledi. Heidi güldü. Kısa süre sonra uyuyakaldılar. Rüyasında Heidi'yle alışverişten dönüyorlardı, yalnızca bu sefer rüya olduğunu *biliyordu*, ne olacağını *biliyordu* ve ona yaptığı şeye bir son vermesini, tüm dikkatini araba kullanmaya vermesi gerektiğini, çünkü biraz sonra park etmiş iki arabanın (daha doğrusu sarı bir Subaru ve koyu yeşil bir Firebird) arasından ihtiyar bir Çingene kadın çıkacağını, bu ihtiyar kadının ağarmış saçlarında tuhafiyeden alınmış bir plastik çocuk tokası olacağını, önünden başka hiçbir yere bakmaması gerektiğini söylemek istedi. Olanları geriye sarmak, değiştirmek, doğru olanı yapmak için bunun bir şans olduğunu Heidi'ye söylemek istedi.

Ancak konuşamadı. Parmaklarının değmesiyle haz yeniden uyanmıştı. Önce bir oyundu sadece, sonra ciddiye bindi. Uyurken penisi sertleşmişti, fermuarının çentik çentik aşağı inerken çıkardığı metal sesiyle kafasını diğer yana çevirdi. Haz duygusu korkunç bir çaresizlikle karışmıştı şimdi. İlerde beyaz yarışçı çizgili yeşil Firebird'ün arkasına park etmiş olan sarı Subaru'yu gördü. Sonra en parlak araba boyasından daha da canlı bir pagan rengi aralarından ışıldayıverdi. Billy bağırmaya çalıştı: *Bırak şunu, Heidi! Bu o! Eğer bırakmazsan onu yine öldüreceğim! Tanrım! Lütfen, hayır! Aman Tanrım, lütfen, hayır!*

Fakat kadının bedeni iki araba arasından belirdi. Halleck frene basmak için ayağını gaz pedalından çekmeye çalışıyordu, ama sanki ayağı olduğu yere kilitlenip kalmıştı, bastırdığı ayağını dehşet verici şekilde geri çekemiyordu. *Japon yapıştırıcısı sağlamlığı,* diye düşündü o an, çılgınca direksiyonu çevirmeye çalışıyordu, ama direksiyon da dönmüyordu. Direksiyon kilitlenmiş ve devre dışı kalmıştı. O da kendini kazaya hazırladı, o an Çingene'nin kafası ona doğru döndü, bu ihtiyar kadın değildi. O da ne? Bu çürümüş burunlu Çingene adamdı. Bu sefer gözleri gitmişti. Olds marka araba ona çarpıp altına aldığı o bir saniyede Halleck kendisine bakan boş göz çukurlarını gördü. İhtiyar Çingene'nin yüzünde pis bir gülümseme, çürümüş korkunç burnunun altında bir hilal gibi asılı kalmıştı.

Sonra: Pat ve pat.

Dövülmüş metalden yapılma pagan yüzüklerle dolu kırış kırış eli Olds'un kaportasından aşağı gevşekçe sallanıyordu. Üç damla kan otomobilin ön camına sıçramıştı. Halleck, Heidi'nin elinin sertleşmiş penisini sıktığını hayal meyal fark etti. Şokun etkisiyle boşalamamış, bir an korkunç bir zevk acısı hissetmişti.

Aşağıda bir yerlerden yükselip pahalı arabasının döşemelerini aşıp gelen Çingene'nin fısıldayan sesini işitti: "İncel."

Pencereye dönük yattığı yerden sıçrayarak uyandı, neredeyse çığlığı basacaktı. Yeni ay Catskills üzerinde parıldıyordu. Bir an ihtiyar Çingene adamı gördüğünü sandı. Kafasını eğip uzatmış, pencerelerinden içeri bakıyordu. Gözleri bu New York taşrasında gökyüzünün karanlığında asılı iki parlak yıldızdı. Sanki alttan ışıklandırılmış bir sırıtışı vardı. Çıkan ışık cam kavanoza konmuş ağustosböceklerinin ya da küçükken Kuzey Carolina'da gördüğü bataklık böceklerinin ışıkları gibi soğuktu. İhtiyar, soğuk bir ışık, sırıtır gibi duran bir ay... Hepsi insana intikamı hatırlatıyordu.

Billy zorbela nefes aldı, gözlerini sımsıkı kapattı ve yeniden açtı. Ay yine sadece aydı artık. Uzandı ve üç dakika sonra tekrar uykuya daldı.

Yeni güne uyandıklarında hava açık ve güneşliydi. Halleck de sonunda pes edip karısıyla Labirent Yolu'na tırmanmayı kabul etti. Mohonk'un etrafı kolaydan aşırı zora doğru sınıflandırılan yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Labirent "orta" zorluktaydı, Heidi'yle bu yolu daha önce iki kez tırmanmışlardı. Ona o zaman ne kadar keyif verdiğini hatırladı. Heidi yüksek dar geçitlerden geçerken ona gülerek, "Acele et hadi mıymıntı," diyordu. Kayaların orada mağara benzeri dar geçitlerden birinden kıvrıla kıvrıla geçerken, en dar kısma geldiklerinde karısına endişe içinde, "Yer sarsıntısını hissediyor musun?" diye sorduğunu hatırladı. Yol dardı, ama Heidi yine de poposuna iyi bir şaplak indirebilmişti.

Halleck kayaların arasından giden bu dar geçitlerin kendisini asıl şimdi endişelendirdiğini kendisine (ama asla ve asla Heidi'ye değil) itiraf edebilirdi. Balayında ince ve biçimliydi, yazlarını batı Massachusetts'te izci olarak geçiren idmanlı bir çocuktu o zamanlar. Şimdi on altı yıl daha yaşlı ve çok daha ağırdı. Hem harika doktor Houston onu kibarca uyarmıştı, kalp krizi sınırına giriyordu. Dağın ortasında kalp krizi geçirme düşüncesi rahatsız ediciydi, ama hâlâ uzak ihtimaldi. Ona daha olası gelen tepeye kadar kıvrılan yoldaki o dar taş boğazlardan birinden geçerken sıkışma ihtimaliydi. En az dört yerde sürünmek zorunda kaldıklarını hatırlıyordu.

Bu yerlerden birinde sıkışmak istemiyordu. Ya da daha kötüsü olursa? Yaşlı Billy Halleck bu karanlık ürkütücü yerlerden birinde sıkışır ve sonra kalp krizi geçirirse! Hah! Bir alana bir bedava!

Fakat eğer tepeye erişebilecek durumda olmadığını düşünürse, Heidi'nin tek başına devam etmeyi kabul etmesi koşuluyla denemeye karar vermişti sonunda. Her şeyden önce de New

Paltz'a gidip ona lastik pabuç almaları gerekiyordu. Heidi iki şartını da bayıla bayıla kabul etti.

Şehir merkezinde "lastik pabuç" kelimesinin artık gözden düştüğünü öğrendi Halleck. Kimse kelimeyi dahi hatırlamıyordu. Yeşil ve gümüş renginde şık bir çift Nike yürüme ve tırmanma ayakkabısı almıştı ve ayaklarındaki histen içten içe hoşnuttu. Böylece uzun zamandır bez ayakkabı almadığını fark etti. Beş yıl mı olmuştu? Belki de altı? Pek mümkün görünmedi, ama hakikaten de öyleydi.

Heidi ayakkabılara hayran kalmıştı ve ona gerçekten de kilo vermiş gibi göründüğünü söyledi. Ayakkabı mağazasının dışında bir sente çalışan baskıllerden vardı, üzerindeki reklamda "KİLONUZ VE KADERİNİZ" yazanlardan. Halleck çocukluğundan beri bunlardan görmemişti.

"Hadi zıpla bakalım cengaver," dedi Heidi. "Bende bir sent var."

Halleck bir an geri çekildi, tuhaf bir şekilde gerilmişti.

"Hadi ama, acele et. Ne kadar kilo verdiğini görmek istiyorum."

"Heidi bu şeyler doğru düzgün tartmıyor, sen de biliyorsun."

"Kaba bir tahmin işimi görür. Hadi Billy, huysuzluk etme."

Halleck içinde yeni ayakkabılarını taşıyan paketi isteksizce ona verip tartıya çıktı. Heidi makineye bir sent attı. Paranın tıkırtısı duyuldu ve kavisli iki metal tablo geriye doğru çekildi. Üsttekinde kilosu, alttakinde de makinenin ona biçtiği kader yazıyordu. Halleck şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldı.

"Biliyordum!" diyordu yanında duran Heidi. Sanki mutluluk, korku ya da meraktan hangisini hissetmesi gerektiğini bilmeyen şüpheli bir ses tonu vardı. "İnceldiğini biliyordum!"

Nefesimin nasıl kesildiğini duysaydı şüphesiz ki tartının kırmızı çizgilerle gösterdiği sayı yüzünden olduğunu sanırdı, diye düşündü sonra Halleck. Üzerinde kıyafetleri olması, kadife pantolonunun cebinde İsviçre çakısı ve midesindeki kuvvetli Mo-

honk kahvaltısına rağmen tartının çizgisi net bir şekilde yüz beşi gösteriyordu. Canley davasının mahkemede bağlandığı günden beri altı kilo vermişti.

Halbuki nefesini kesen kilosu değil, kaderiydi. Alttaki tablo açıldığında çıkan yazı, MALİ SORUNLAR YAKINDA DÜZELECEK, ESKİ DOSTLAR ZİYARETE GELECEK ya da ÖNEMLİ KARARLARI HIZLI VERMEYİN demiyordu.

Tablo simsiyah yazılmış tek bir kelimeyi gösteriyordu: "İNCEL."

– Dördüncü Bölüm –

103

Fairview'e arabayla dönerken neredeyse hiç konuşmadılar. New York'a yirmi dört kilometre kalana ve trafik yoğunlaşana dek arabayı Heidi kullandı. Sonra arabayı bir mola yerine çekti ve eve geri kalan yolda Billy sürdü. Araba kullanmaması için hiçbir neden yoktu, doğru, yaşlı kadın ölmüştü, bir kolu neredeyse kopmuş, leğen kemiği ezilmiş, kafatası mermere düşüp savrulan Ming vazosu gibi paramparça olmuştu, ama yine de Billy Halleck'in Connecticut ehliyetinden bir ceza puanı bile kırılmamıştı. "Meme elleyen" iyi ihtiyar Cary Rossington sağ olsun.

"Beni duydun mu, Billy?"

Billy ona bir saniye dönüp baktı, sonra hemen gözlerini yola çevirdi. Bugünlerde daha iyi kullanıyordu. Kornasını eskisi gibi kullanmayıp, eskisi gibi bağırıp kollarını savurmasa da diğer şoförlerin ve kendisinin hataları eskisinden daha çok dikkatini çekiyor, bağışlayıcı olamıyordu. İhtiyar bir kadını öldürmek konsantrasyonda harikalar yaratır. Öz saygınız için pek iyi bir halt olmaz ve korkunç rüyalar görmenize neden olur, ama kesinlikle konsantrasyon seviyesini yükseltir.

"Dalmışım. Kusura bakma."

"Geçirdiğimiz harika zaman için teşekkür etmiştim sadece."

Heidi ona gülümseyip koluna hafifçe dokundu. En azından Heidi harika zaman geçirmişti. Heidi kesinkes her şeyi geride bırakmıştı. Çingene kadın, eyalet davasının düştüğü ön duruşma, çürük burunlu ihtiyar Çingene, Heidi için şimdi hepsi geçmişe dair hoşnutsuzluklardı. Tıpkı Billy'nin o New Yorklu İtalyan asıllı gangsterle olan dostluğu gibi. Fakat aklında yine de bir şeyler vardı, ikinci kısa bir bakış bunu doğruluyordu. Gülümsemesi solmuş, ona bakıyordu, göz çevresindeki minik kırışıklıklar onu ele veriyordu.

"Rica ederim," dedi Halleck. "Ne zaman istersen."

"Eve vardığımızda..."

"Yine üstüne çıkacağım!" diye haykırdı sahte bir coşku ve uydurma, pis bir sırıtışla. Aslında Dallaslı Kadın Kovboylar tasarım ürünü iç çamaşırlarıyla önünden geçse bile şeyini kaldıramayacağını düşünüyordu. Mohonk'ta kaç kere düzüştükleriyle bir ilgisi yoktu, mesele şu lanet faldı. İNCEL. Yok, kesin öyle bir şey değildi, hayal görmüştü. Ama, lanet olsun ki hayal gibi görünmüyordu, *New York Times* manşeti kadar gerçekti. Bu gerçek de işin en korkunç tarafıydı, çünkü bir falda İNCEL demek kimsenin aklına gelmezdi. KADERİN YAKINDA KİLO VERMEK bile bir falda çıkmazdı. Falcılar uzun seyahatlere çıkmak, eski dostlarla görüşmekten bahsederdi.

O halde halüsinasyon görmüş olmalıydı.

Evet, doğru.

O halde muhtemelen keçileri kaçırıyordu.

A, hadi ama şimdi bu makul mü?

Gayet makul. Hayal gücü kontrolden çıktığında sonuç pek hoş olmaz.

"İstersen üstüme çıkabilirsin," dedi Heidi, "ama benim senden asıl istediğim banyodaki baskülün üstüne çıkman..."

"Hadi ama Heidi! Alt tarafı biraz kilo verdim o kadar!"

"Kilo verdiğin için seninle gurur duyuyorum Billy, ama son beş günde neredeyse her an yan yanaydık, nasıl kilo verdiğini anlarsam bir yaşıma daha gireceğim."

Bu sefer ona daha uzun baktı Halleck. Heidi ona bakmıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ön camdan dışarı bakıyordu.

"Heidi..."

"Her zaman yediğin kadar yiyorsun. Hatta belki daha fazla. Dağ havası senin motor devrini gerçekten artırmış olsa gerek."

"Neden allayıp pulluyorsun ki?" diye sordu Rye gişesine kırk sent atmak için yavaşladığında. Dudakları bastırmaktan ince bir çizgi haline gelmişti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, birden ona çok öfkelenmişti. "Benim koca bir domuz olduğumu söylemek istiyorsun. Olduğu gibi söyle istersen, Heidi. Canı cehenneme! Dayanabilirim."

"Hiç de öyle bir şey kastetmedim!" diye haykırdı Heidi. "Neden beni incitmeye çalışıyorsun, Billy? Bu kadar güzel vakit geçirdikten sonra neden böyle yapıyorsun?"

Ağlamak üzere olduğunu bilmek için bu sefer bakmak zorunda kalmadı Billy. Titreyen sesinden anlaşılıyordu. Üzüldü ama kızgınlığı geçmedi. Hepsinin altındaki korkuysa bakiydi.

"Seni incitmek istemiyorum," derken Olds marka arabanın direksiyonunu öyle sıkı kavramıştı ki eklem yerleri beyazlamıştı. "Hiçbir zaman bunu istemem. Ama kilo vermek iyi bir şey Heidi, bana neden ha bire bu konuda yükleniyorsun?"

"Her zaman iyi bir şey değil!" diye bağırınca Halleck şaşırmış, araba hafifçe yoldan çıkmıştı. *"Her zaman iyi bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun!"*

Şimdi ağlamaya başlamıştı, ağlıyor, bir yandan da çantasında kâğıt peçete arıyordu, o biraz sinir bozucu, biraz da sevimli haliyle. Halleck mendilini ona uzattı, o da gözlerini sildi.

"İstediğini söyleyebilirsin, istersen kötü davranabilir, beni sorguya çekebilirsin, Billy. İstersen beraber geçirdiğimiz zamanı berbat edebilirsin. Ama seni seviyorum ve söylemem gereken neyse söyleyeceğim. İnsanlar rejim yapmamalarına rağmen kilo vermeye başlarsa bu hasta oldukları anlamına gelebilir. Bu kanserin yedi belirtisinden biridir." Mendilini sinirle ona geri uzattı. Billy mendili geri alırken parmakları Heidi'nin parmaklarına değdi. Elleri buz gibiydi.

İşte sonunda o kelime ağzından çıkıvermişti. Kanser. *Dans eder* ve şimdi altına eder ile kafiyeliydi. Tanrı biliyor ya bu kelime ayakkabıcının önündeki baskülde tartıldığından beri birden çok kez aklına gelmişti. Uğursuz bir palyaçonun pis balonları gibi patlak vermişti aklında, o ise bu düşünceye sırtını dönmüştü. Tıpkı tren istasyonunda kir pas içindeki tuhaf köşelerinde yatıp kalkan evsiz kadınlara ya da Çingene topluluğuyla beraber gelmiş ortalıkta hoplayıp zıplayan Çingene çocuklara sırtını döner gibi sırtını dönmüştü bu düşünceye. Çingene çocuklar hem tekdüze hem de tuhaf bir şekilde hoş olan sesleriyle şarkı söylerdi. Çingene çocuklar elleri üzerinde yürür ve zilli teflerini bir şekilde çıplak kirli ayaklarıyla tutarlardı. Çingene çocuklar hokkabazlık yapardı. Çingene çocuklar frizbileri bazen ikişerli bazen üçerli olarak el ve ayak parmaklarında, bazen de burunlarında döndürürdü. Bütün bunları yaparken kahkahalar atarlardı. Hemen hepsinin bir deri hastalığı, şaşı gözleri ya da yarık dudakları var gibiydi. Karşında böylesi tuhaf bir beceri ve çirkinlik birleşimini gördüğünde sırtını dönmekten başka ne yapabilirdin? Evsiz kadınlar, Çingene çocuklar ve kanser. Daldan dala konan bu düşünceleri onu korkuttu.

Belki yine de dile dökmek daha iyiydi.

"İyi hissediyorum," dedi, Heidi'nin iyi hissedip hissetmediğini sorduğu geceden beri belki altıncı kez bunu tekrarlıyordu ve lanet olsun ki doğruydu! "Hem egzersiz de yapıyorum."

Bu da doğruydu. En azından son beş gün için. Yol boyunca nefes nefese kalmış, en dar yerlerden geçerken karnını içine çekmiş olsa da Labirent Yolu'na beraber çıkmışlardı ve hiçbir yerde sıkışmamıştı. Hatta oflaya puflaya çıkıp nefesi kesilen, iki kez dinlenme ihtiyacı duyan Heidi olmuştu. Billy ise diplomatik nedenlerden onun sigara bağımlılığından hiç bahsetmemişti.

"İyi hissettiğine eminim," dedi Heidi, "ve bu harika bir şey. Ancak bir kontrolden geçmen de harika olur. Aylardır kontrole gitmedin, eminim Doktor Houston seni özlemiştir..."

"Bence o biraz budala bir ucube," diye söylendi Halleck.

"Biraz ne?"

"Yok bir şey."

"Bak sana söylüyorum Billy, yalnızca egzersizle iki haftada neredeyse on kilo veremezsin."

"Ben hasta değilim!"

"O zaman eğlence olsun diye git yalnızca."

Fairview'e doğru geri kalan yolu sessizlik içinde gittiler. Halleck onu kendisine çekip ne isterse yapacağını söylemek istedi. Ancak aklına başka düşünceler takıldı. Tümüyle saçma düşünceler. Saçma ama yine de tüyler ürpertici cinsten.

Belki ihtiyar Çingene lanetleri yeni bir biçim kazanmıştır. Bu mümkün olabilir mi? Eskiden seni kurt adama çevirir ya da gece yarısı kafanı koparmak için bir iblis gönderirlerdi. İşte bunun gibi bir şeyler, ama her şey değişiyor öyle değil mi? Ya o yaşlı adam bana dokunduğunda beni kanser ettiyse? Heidi haklı, belirtilerden biridir bu, durup dururken on kilo vermek felaket habercisi gibidir. Akciğer kanseri, lösemi, kara ur...

Bütün bunlar deliceydi, ama delice olması bu düşünceyi uzaklaştırmaya yetmedi: *Ya bana dokunduğunda beni kanser ettiyse?*

* * *

Linda onları abartılı öpücüklerle karşıladı. Onları epey şaşırtarak fırından hakkı teslim edilmesi gereken bir lazanya çıkarıp, üzerinde lazanya sever *sıra dışı* kedi Garfield'ın resmi olan kâğıt tabaklarda servis etti. Onlara ikinci balaylarının nasıl geçtiğini sordu. (Halleck daha sonra o akşam bulaşıklar yıkanıp Linda iki kız arkadaşıyla beraber neredeyse bir yıldır devam ettirdiği Zindanlar ve Ejderhalar oyununu oynamaya uçarak gittikten sonra Heidi'ye bunun "bunaklara söylenen bir ifade" olduğunu dalga geçerek söyleyecekti.) Onlar daha tatillerinden söz etmeye başlamadan Linda "Aaa aklıma gelmişken..." diye haykırdı ve yemek boyunca onlara Fairview Ortaokulu korku hikâyeleri'ni anlattı. Halleck ve karısı sonuçta neredeyse bir haftadır uzakta olduklarından dikkatle dinlemeye çalışsa da Linda için ikisine olduğundan çok daha cazip bir hikâyeydi.

Linda koşturarak dışarı çıkarken Halleck'i yanağından yüksek sesle öptü ve haykırdı: "Hoşça kal sıska!"

Halleck bisikletine binip ön kapıdan çıkarken pedal çevirişiyle atkuyruğu saçlarını savuran Linda'yı izledi. Sonra Heidi'ye döndü. Küçük dilini yutmuş gibiydi.

Heidi ona, "Şimdi lütfen beni dinler misin?" dedi.

"Ona sen söyledin. Onu önceden aradın ve bana bunu söylemesini istedin. Kadın fesatçılığı!"

"Hayır."

Heidi'nin yüzünü inceledi, sonra bıkkın bir şekilde başını salladı. "Hayır, aramadın sanırım."

Yukarı çıkana kadar Heidi onun başının etini yedi ve sonunda kendini banyoda sadece beline sarılmış bir havluyla çıplak buldu. Güçlü bir dejavu hissine kapılmıştı, bir an öyle bir altüst olmuştu ki gerçekten hafif bir mide bulantısı hissetti. Aynı tartının önünde belinde aynı mavi renk havluyla durduğu günün tıpatıp aynısı tekrarlanıyordu. Tek eksik aşağı kattan gelen kızarmış pastırmanın nefis kokusuydu. Onun dışında her şey aynıydı.

Hayır hayır, değildi. Gözle görülür bir fark vardı.

O gün tartıya çıktığında göstergedeki kötü haberi okuyabilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. Eğilmek zorunda kalmıştı çünkü koca göbeği araya giriyordu.

Göbeği hâlâ oradaydı, ama küçülmüştü. Buna hiç şüphe yoktu çünkü şimdi dosdoğru aşağı bakabiliyor, sayıları okuyabiliyordu.

Dijital gösterge yüz dört kiloyu gösteriyordu.

"Tamamdır," dedi Heidi keskin bir ifadeyle. "Hemen Doktor Houston'dan senin için bir randevu alıyorum."

Halleck güçsüz bir ses tonuyla, "Bu tartı düşük tartıyor," dedi. "Hep böyleydi. Bu yüzden onu seviyorum ya."

Heidi ona buz gibi bir bakış attı. "Saçmalık yeter de artar dostum. Son beş yılı fazla tartıyor diye söylenerek geçirdin, bunu ikimiz de biliyoruz." Banyonun keskin beyaz ışığında Heidi'nin gerçekten de ne kadar endişeli olduğunu gördü Halleck. Elmacıkkemiklerinin üstündeki deri gerilmiş ve parlıyordu.

"Burada kal," dedi Heidi en sonunda ve banyodan çıktı.

"Heidi?"

"Kıpırdama!" diye seslendi aşağıya inerken.

Bir dakika sonra açılmamış bir paket şekerle geri geldi. Paketin üzerinde "Net ağırlık: 4.5 kg," yazıyordu. Paketi küt diye tartının üzerine bıraktı. Tartı bir an duraksadı, sonra kırmızı dijital rakamlarını gösterdi: 5.5 kg.

"Tam da düşündüğüm gibi," dedi Heidi acımasızca. "Ben de tartılıyorum, Billy. Daha düşük tartmıyor, hiçbir zaman düşük tartmadı. Senin her zaman söylediğin gibi fazla tartıyor. Sadece boş bir söylenme değildi seninki ve ikimiz de bunu biliyorduk. Fazla kilolular hatalı tartıları severler. Gerçekleri görmezden gelmeyi kolaylaştırır. Eğer..."

"Heidi..."

"Eğer bu tartı seni yüz dört kilo gösteriyorsa, bu yüz üç kiloya düştün demektir. Şimdi izin ver de..."

"Heidi..."

"İzin ver de sana bir randevu alayım."

Halleck duraksadı, çıplak ayaklarına baktı ve sonra kafasını hayır anlamında salladı.

"Billy!"

"Ben alırım," dedi.

"Ne zaman?"

"Çarşamba. Çarşamba günü alırım. Houston her çarşamba öğleden sonraları golf kulübüne gidip golf oynuyor." *Bazen başkasının karısını öpen, memesini elleyen eşsiz Cary Rossington'la oynar.* "Onunla yüz yüze konuşacağım."

"Neden onu bu akşam aramıyorsun? Hemen şimdi?"

"Heidi, yeter," dedi Halleck. Yüzünde gördüğü bir ifade onu daha fazla zorlamaması için ikna etmiş olacak ki Heidi o akşam konuyu bir daha açmadı.

– Beşinci Bölüm –

100

Pazar. Pazartesi. Salı.

Billy bilerek yukarıdaki tartıdan uzak durdu. Yetişkin hayatı boyunca çok nadir olduğu gibi aşırı aç olmasa da yemekleri gayretle yemişti. Çerezlerini kilerde çay poşetlerinin arkasına saklamayı bıraktı. Pazar günü Yankees-Red Sox maçında az tuzlu kraker üzerine peynirli sucuk yemişti. Pazartesi iş yerinde sabah bir paket karamelli mısır, akşamüstü de bir paket peynirli Çerezza yemiş, bunlardan biri ya da muhtemelen ikisinin birleşimi saat dörtte başlayıp o gece dokuza kadar devam eden utanç verici bir osuruk nöbetine neden olmuştu. Linda haberlerin yarısında televizyon odasından çıkmış, birinden gaz maskesi bulabilirse geri döneceğini söylemişti. Billy suçlulukla sırıttı, ama yerinden kalkmadı. Osuruk deneyimi ona bu tür bir gazı salmak için odadan çıkmanın pek de iyi sonuç vermediğini öğretmişti. Bu durumda sanki görünmez eller üzerinize çürümüş şeyler asmış gibi olur. Nereye gitseniz peşinizden gelirler.

Fakat daha sonra HBO kanalında *Ve Herkes İçin Adalet* filmini seyrederlerken Heidi'yle birlikte hazır paket *cheesecake*'in neredeyse hepsini yemişlerdi.

Salı günü Connecticut Otoyolu'nda işten eve dönerken Norwolk'ta kenara çekmiş, oradaki Burger King'te iki tane peynirli

Whoppers almıştı. Araba kullanırken her zaman yediği gibi yemeye başladı, yavaş yavaş mideye indiriyor, lokma lokma yutuyordu…

Westport'u geçince kendine geldi.

Aklı bir an bedeninden ayrılmıştı sanki, düşünme ya da hayal kurma değildi bu, bir *ayrışmaydı.* Heidi'yle beraber Mohonk'tan döndükleri akşam banyoda tartıya çıktığında gerçekten hissettiği mide bulantısını hatırladı. Yepyeni bir zihinsel aktivite alanına girdiğini anladı. Bir çeşit astral varoluş kazandığını düşündü, sanki zihnindeki bir yabancı onu yakından inceliyordu. Peki bu yabancının gördüğü şey neydi? Muhtemelen korkunç bir şeyden ziyade gülünç bir şey. Burada neredeyse otuz yedi yaşında, ayaklarında cakalı ayakkabılar, gözlerinde Bausch & Lomb kontakt lensler, üzerinde altı yüz dolar değerinde üç parçalı bir takım elbise olan bir adam vardı. Otuz altı yaşında, aşırı kilolu, beyaz, Amerikalı bir erkek 1981 model Oldsmobile arabasının direksiyonunda oturmuş devasa bir hamburgeri mayonez ve kıvırcık parçalarını kömür grisi yeleğine döke saça yiyordu. Gülmekten insanın gözünden yaş gelir bu görüntü karşısında ya da gören korkup kaçar.

İkinci Whopper'dan geri kalan ne varsa camdan dışarı attı. Sonra eline yapışmış soslara çaresiz bir korkuyla baktı. Ardından da bu koşullarda yapılabilecek en makul şeyi yapıp bir kahkaha patlattı. Kendi kendine söz verdi, artık yeter. Aşırı yemeye bir son verecekti.

O gece şöminenin önünde oturmuş *Wall Street Journal* gazetesini okurken Linda ona bir iyi geceler öpücüğü vermek için içeri girdi, sonra biraz geri çekilip ona baktı, "Sylvester Stallone'ye benzemeye başladın baba."

Halleck gözlerini devirip, "Aman Tanrım!" dedi ve gülüştüler.

Billy Halleck tartılmanın basit bir ritüel haline geldiğini fark etmişti. Bu ne zaman bu hale gelmişti? Bilemedi. Küçükken arada

bir tartıya çıkar, kilosuna üstünkörü bir bakış atar, sonra inerdi. Fakat bir ara seksen altı kilodan, pek de mümkün gibi görünmese de, bir tonun sekizde birine çıktığında ritüel de başladı.

Ritüel mi, hadi canım, diye söylendi kendi kendine. Alışkanlık. *Sadece bir alışkanlık, hepsi bu.*

Zihninin derinliklerinden bir ses, *ritüel,* diye fısıldadı net bir şekilde. O bir agnostikti ve on dokuz yaşından beri hiçbir kilisenin kapısından içeri girmemişti, ancak bir ritüel görürse onu tanırdı ve bu tartılma işlemi ibadet ederken diz çökmek gibi ayinleşmişti. *Görüyorsun ya Tanrım, her seferinde aynı şekilde yapıyorum, hadi sen de şu beyaz derili, yükselme potansiyeli yüksek avukatı kalp krizinden ya da felçten koru ki sigortacılar kırk yedi yaşımı görebileceğime ikna olsunlar. Kolesterol ve doymuş yağlar adına dua ediyoruz. Amin.*

Ritüel yatak odasında başlar. Kıyafetleri çıkar. Koyu yeşil peluş sabahlığı giy. Kirli kıyafetleri çamaşır sepetine at. Eğer takımı ilk ya da ikinci kez giyiyorsan, üzerinde de dikkat çekici bir leke yoksa düzgün bir şekilde dolaba as.

Holden geçip banyoya ilerle. Huşu, korku ve isteksizlikle içeri gir. Burası insanın kilosu ve sonuç olarak da kaderiyle yüzleştiği günah çıkarma odasıdır. Sabahlığı çıkar. Küvetin yanındaki askıya as. Mesaneyi boşalt. Bağırsaklarda bir hareketlilik ihtimali varsa, uzak ihtimal olsa bile şansını dene. Ortalama bir büyük abdestin ne kadar ağır geldiği konusunda bir fikri yoktu ama ilkesel olarak sağlam bir mantıktı: gemiden atabildiğin tüm ağırlığı at.

Heidi bu ritüeli fark etmişti ve alaycı bir üslupla doğum günü için deve kuşu tüyü ister mi diye sormuştu. Sonra da kendini tartmadan önce boğazından aşağı sokup bir iki kere kusabileceğini söylemişti. Billy ona ukalalık etmemesini söylemiş, o gece daha sonraysa bu fikrin aslında hiç de fena olmadığını düşünürken yakalamıştı kendini.

Çarşamba sabahı Halleck yıllardır ilk defa bu ritüeli es geçti. Çarşamba sabahı Halleck ayini umursamayan bir tanrıtanımaz olmuştu. Belki daha da koyu bir şey olmuştu, çünkü tıpkı dinsel ayini bozmak için haçları tersten asan ve duayı tersten okuyan bir şeytana tapan gibi Halleck de tüm sıralamayı değiştirmişti.

Giyindi, bulabildiği ne kadar bozuk para varsa ceplerine doldurdu (bir de İsviçre çakısı vardı elbette), en hantal, en ağır ayakkabılarını giydi. Sonra zonklayan mesanesini acımasızca görmezden gelerek devasa bir kahvaltı etti. İki kızarmış yumurta, dört dilim pastırma, tost ve mücveri yuvarladı. Portakal suyu ve üç şekerli bir fincan kahve içti.

Bütün bunlar midesinde çalkalanırken Halleck banyoya giden merdivenleri acımadan tırmandı. Tartıya bakarak bir an durdu. Ona bakmanın pek hoş bir yanı hiç olmamıştı, ama şimdi daha da sinir bozucuydu.

Cesaretini toplayıp ve üstüne çıktı.

Yüz.

Bu doğru olamaz! Kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. *Yok artık! Bir şeyler yolunda gitmiyor! Bir şeyler...*

"Kes şunu," diye fısıldadı Halleck alçak ve boğuk bir sesle. Isıracağını bildiği köpekten uzaklaşan bir adam gibi tartıdan uzaklaştı. Elini ağzına götürdü ve yavaşça ileri geri ovuşturdu.

"Billy?" Heidi merdivenlerden yukarı seslendi.

Halleck sola baktı ve aynada kendini seyreden soluk yüzünü gördü. Gözlerinin altında daha önce orada olmayan mor torbacıklar vardı ve alnındaki çizgiler derinleşmişti.

Kanser, diye düşündü yine ve kelime Çingene'nin fısıltısına karıştı.

"Billy? Yukarıda mısın?"

Bahse varım ki kanser. Beni bir şekilde lanetledi. Yaşlı kadın onun karısıydı ya da ablası, o da beni lanetledi. Bu müm-

kün mü? Böyle bir şey olabilir mi? Kanser adamın burnu gibi şu an beni içten içe yiyip bitiriyor olabilir mi?

Korkuyla iç çekti. Aynadaki adamın yüzünün korkudan beti benzi atmıştı, uzun zamandır elden ayaktan kesilmiş bir acuzenin suratıydı bu. O an Halleck kansere yakalandığına neredeyse inanmış, içi korkuyla dolup taşmıştı.

"Bil-lyy!"

"He, buradayım." Sesi titrememiş sayılırdı.

"Tanrım, saatlerdir bağırıyorum!"

"Kusura bakma." *Buraya yukarı gelme Heidi lütfen, beni böyle görme, yoksa kesin öğle olmadan beni kliniğe yatırmış olursun. Aşağıda durduğun yerde dur lütfen.*

"Michael Houston'dan randevu alacağını unutmadın değil mi?"

"Yok, alacağım," dedi.

"Sağ ol tatlım," diye yukarı seslendi Heidi yumuşak ve sevecen bir sesle.

Halleck çişini yaptı, sonra da elini yüzünü yıkadı. Tekrar az çok kendisine benzediğini düşündüğünde ıslık çalmaya çalışarak aşağı indi.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

– Altıncı Bölüm –

98

"Kaç kilo?" diye sordu Dr. Houston. Halleck artık yüz yüze olduklarından dürüst olmaya karar verdi ve üç haftada aşağı yukarı on üç kilo verdiğini söyledi. "Vay be!" dedi Houston.

"Heidi biraz endişelendi. Bilirsin eşlerin nasıl..."

"Endişelenmekte haklı," dedi Houston.

Yakışıklı doktor Michael Houston beyaz saçları ve Malibu esmerliğiyle tam bir Fairview prototipiydi. Golf kulübünün açık hava barında şemsiyeli masalardan birinde otururken ona bakıldığında *Marcus Welby, M.D.* dizisindeki karakterin daha genç bir versiyonuna benziyordu. Doktor Houston ve Billy havuzbaşındaki Kaynak adı verilen bardaydılar. Houston kırmızı golf pantolonunu giymiş parlak beyaz bir kemerle belini tutturmuştu. Ayaklarında beyaz golf ayakkabıları vardı. Gömleği Lacoste, saati Rolex'ti. Piña Colada içiyordu. Klasik esprilerinden biri ona "*penis colada*" demekti. İnsanı hayrete düşürecek güzellikte iki çocuğu vardı. Lantern Caddesi üzerindeki büyük evlerden birinde yaşarlardı, evleri golf kulübüne yürüme mesafesindeydi, Jenny Houston sarhoş olduğunda bununla övünürdü. Bu da evlerinin değerinin yüz elli bin doların çok üzerinde olduğu anlamına geliyordu. Houston dört kapılı kahve rengi bir Mercedes kullanırdı. Jenny ise basurlu bir Rolls-Royce'a benzeyen bir Cadillac Cimarron kullanırdı. Ço-

cukları Westport'ta özel bir okula gidiyordu. Çoğunlukla doğru çıkan Fairview dedikodularına göre Michael ve Jenny Houston muvakkat bir anlaşmaya varmışlardı, Michael çapkındı, Jenny ise öğleden sonra üç gibi viski kokteyli içmeye başlardı. Halleck, *tipik bir Fairview ailesi işte*, diye düşündü ve birden hem korktu hem de kendini yorgun hissetti. Ya bu insanları çok iyi tanıyordu ya da tanıdığını sanıyordu, her iki türlü de sonuç aynıydı.

Aşağıya kendi parlak beyaz ayakkabılarına baktı: *Sen kimi kandırıyorsun? Senin ayağında bez ayakkabılar var.*

"Yarın seni muayenehanemde görmek istiyorum," dedi Houston.

"Bir davaya bakı..."

"Davayı boş ver şimdi. Bu daha önemli. Ondan önce de söyle bakalım hiç kanaman oldu mu? Rektal ya da ağızdan?"

"Hayır."

"Saçını tararken kafa derinde herhangi bir kanama gözüne çarptı mı?"

"Hayır."

"Peki ya iyileşmek bilmeyen yaralar? Ya da düşen ve yeniden oluşan yara kabukları?"

"Hayır."

"Harika," dedi Houston. "Bu arada bugün bir seksen dörtlük atış yaptım, ne dersin buna?"

"Bana kalırsa usta olabilmen için daha birkaç yılın var," dedi Billy.

Houston güldü. Garson geldi. Houston bir *penis colada* ısmarladı. Halleck de Miller istedi. Garsona alışkanlıktan neredeyse, Miller Lite diyecekti, ama dilini tuttu. İçmek için diyet biraya, kanser olmak için de rektal kanamaya ihtiyacı vardı.

Michael Houston öne eğildi. Gözleri kasvetli görünüyordu. Halleck yine midesine batan metal iğne acısı gibi rahatsız eden

bir korku duydu. Hayatındaki bazı şeylerin, pek de iyi olmayan bir yönde değiştiğini üzüntüyle fark etti. Hiç de iyi olmayan bir yöne gidiyordu. Artık çok korkuyordu. Çingenenin intikamıydı bu.

Houston'ın kasvetli gözleri Billy'nin üzerindeydi. Billy onun konuştuğunu duydu: *Kanser olma ihtimalin altıda beş, Billy. Bunu sana söylemek için röntgen filmine de ihtiyacım yok. Vasiyetnamen güncel mi? Heidi ve Linda'nın geleceği yeterince güvencede mi? Görece genç olduğunda başına gelmez diye düşünür insan, ama gelebilir. Bu mümkün.*

Houston önemli bir bilgi veriyormuş gibi alçak bir sesle sordu, “Harlemli bir zencinin cenazesini taşımak için kaç kişi gerekir?”

Billy yapmacık bir gülümsemeyle başını bilmiyorum anlamında salladı.

“Altı,” dedi Houston. “Dördü tabutu, ikisi radyoyu taşımak için.”

Houston gülerken Billy de yaşadıklarını düşünüyordu. Kafasının içinde Fairview adliyesinin önünde kendisini bekleyen Çingene adamı net bir şekilde gördü. Çingene'nin arkasında, park etmenin yasak olduğu bölgede kaldırım kenarına yanaşmış üstü el yapımı bir çadırla örtülü, eski, devasa bir kamyonet duruyordu. Çadırın ortasında bir resim ve etrafında tuhaf şekiller vardı. Ortadaki pek de iyi çizilememiş resimde dizlerinin üzerine çökmüş bir tek boynuzlu at elinde bir demet çiçek aranjmanı tutan Çingene kadının önünde eğilmişti. Çingene adam gümüş düğmeleri olan yeşil fitilli bir yelek giymişti. Billy kendi şakasına gülen Houston'a baktığında gömlek yakasındaki timsahın hop oturup hop kalktığını gördü. Bir yandan da düşünüyordu: *Bu adam hakkında sandığından çok daha fazla şey hatırlıyorsun. Sadece burnunu hatırladığını sanıyordun, ama bu hiç de doğru değil. Lanet olasıca her şeyi hatırlıyorsun.*

Çocuklar… Eski karavanın kabininde ona bakan uçsuz bucaksız derinlikte, neredeyse siyah denecek kadar kahverengi gözlü

çocuklar vardı. "İncel," demişti o an yaşlı adam. Nasır tutmuş derisine rağmen dokunuşu bir sevgilininki gibi yumuşaktı.

Delaware plakası, diye düşündü birden Billy. *Aracının Delaware plakası vardı. Tampon etiketinde de...*

Billy'nin tüyleri diken diken oldu. Bir an çığlığı basacağını sandı. Tıpkı bir keresinde tam da burada havuzda çocuğunun boğulduğunu sanan bir kadının çığlık atması gibi.

Billy Halleck Çingenelerin Fairview'e geldikleri ilk günü hatırladı.

Fairview kent meydanının bir tarafına park etmişlerdi, çocukları sürü halinde çimenlerde oynamak için koşuşturuyordu. Çingene kadınlar durmuş dedikodu yapıyor ve çocukları izliyordu. Kıyafetleri parlaktı, ama yaşlı bir insanın otuzlar ve kırkların Hollywood filmlerinden hatırlayacağı gibi köylü kıyafetleri içinde değillerdi. Renkli yazlık elbiseler içinde kadınlar vardı, bazıları kapri pantolonluydu, daha genç olanlarıysa Jordache ya da Calvin Klein kot pantolon giymişti. Şaşaalı, zinde ve bir şekilde tehlikeli görünüyorlardı.

Volkswagen minibüsten bir adam indi ve büyük boy lobutları çevirerek jonglörlük yapmaya başladı. Adamın tişörtünde HERKES BİR ŞEYE İNANMAYA İHTİYAÇ DUYAR VE BEN ŞİMDİ BİR BİRA DAHA İÇECEĞİME İNANIYORUM yazıyordu. Fairview'de yaşayan çocuklar heyecandan çığlıklar atarak sanki bir mıknatısla çekiliyorlarmış gibi adama doğru koşuşmuştu. Adamın tişörtünün altında kasları beliriyor, koca bir haç göğsünde bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Fairview'lü anneler çocuklardan bazılarını alıp başka tarafa götürmüştü. Diğer bazı annelerse o kadar aceleci davranmadı. Şehirli, daha büyük çocuklar gelişlerini izlemek için duran Çingene çocuklara yanaşmıştı. Kara gözleri şehirliler işte diye bakıyordu. *Nereye gidersek gidelim şehirli*

çocukları görünce tanırız. Sizi gözlerinizden ve saç kesiminizden tanır, diş tellerinizin güneşte nasıl da parladığını biliriz. Bizim yarın nerede olacağımız belli olmaz, ama sizin nerede olacağınızı biliyoruz. Hep aynı yerler ve hep aynı yüzler sizi sıkmıyor mu? Bizce sıkıyor. İşte bu yüzden hep bize gelip nefret kusuyorsunuz.

Billy, Heidi ve Linda Halleck o gün, yani Halleck'in Çingene kadına çarpıp onu öldürmesinden iki gün önce, buradan beş yüz metre kadar uzaktaydılar. Piknik yapıyorlar ve baharın ilk konserinin başlamasını bekliyorlardı. Meydanda toplanan çoğunluğun büyük kısmı aynı nedenden oradaydı, şüphesiz ki Çingeneler de bunu biliyordu.

Linda ayağa kalkmış, Levi's pantolonunun üzerine oturduğu kısmı bir rüyadaymış gibi silkelemiş, lobutlarla jonglörlük yapan genç adama doğru yürümeye başlamıştı.

"Linda otur oturduğun yerde," dedi Heidi sert bir şekilde. Sinirlendiğinde sık sık yaptığı gibi Heidi, eli hemen kazağının yakasını çekiştirip durmaya başladı. Halleck bunu yaptığının farkında bile olmadığını düşünmüştü.

"Neden ama anne? Şimdi karnaval zamanı... En azından ben öyle biliyorum."

"Çingene onlar," dedi Heidi. "Uzak dur. Hepsi sahtekâr."

Linda önce annesine sonra da babasına baktı. Billy omuz silkti. *Heidi elinin yakasında bir aşağı bir yukarı hareket ettiğinin nasıl farkında değilse yüzündeki dalgın ifadenin de farkında değil*, diye düşündü Billy.

Genç adam elindeki bovling lobutlarını tek tek minibüsün açık olan yan kapısından içeri fırlattı. Koyu renk saçlı, uhrevi güzellikte, gülümseyen bir kadın ise daha büyük beş tane lobutu art arda genç adama fırlattı. Genç adam şimdi bunları döndürmeye başlamıştı, arada bir lobutlardan birini kolunun altına sıkıştırıyor ve her seferinde, "Hey!" diye bağırıyordu.

Salopet ve kareli gömlek giymiş daha ileri yaşlı bir adam el ilanı dağıtmaya başlamıştı. Bovling lobutlarını yakalayıp büyük lobutları fırlatan güzel genç kadın şimdi karavanın kapısından bir şövaleyle atlamıştı. Şövaleyi kurdu, *şimdi deniz manzarası resimleri ve muhtemelen Başkan Kennedy'nin birkaç resmini sergiler,* diye düşündü Halleck. Ancak şövaleye resim yerine bir hedef tahtası dayadı. Karavanın içinden biri genç kadına bir sapan fırlattı.

Büyük lobutları çeviren delikanlı, "Gina!" diye seslendi. Yüzünde ön dişlerindeki eksikleri meydana çıkaran kocaman bir gülümseme belirmişti. Linda olduğu yere çöküp kaldı. Kafasındaki eril güzellik tanımı hayatı boyunca seyrettiği televizyon kanalları tarafından oluşturulmuştu ve bu gülümsemeyle genç adamın yakışıklılığına bir anda zeval gelmişti. Heidi de kazağının yakasıyla oynamayı bıraktı.

Kız sapanı delikanlıya fırlatmıştı. Delikanlı lobutlardan bir tanesini düşürüp onun yerine sapanı koymuş, çevirmeye devam etmişti. Halleck, *bu neredeyse imkânsız,* diye düşündüğünü hatırladı. Delikanlı iki ya da üç kere çevirip sonra sapanı kıza geri fırlatmış ve diğerleri havadayken önceden düşürdüğü lobutu yerden almayı başarmıştı. Seyrek bir alkış sesi duyuldu. Billy gibi yerel halktan bazıları gülümsüyor, ama çoğunluk onları sakınarak seyrediyordu.

Kız şövale üzerindeki hedeften uzaklaştı, göğüs cebinden birkaç bilye çıkardı ve hızla üç atış yaptı: çat, çat, çat. Etrafı hemen atış sırası için feryat eden oğlan çocuklarıyla dolmuştu, birkaç kız da vardı aralarında. Genç kız, çocukları saat on çeyrekteki tuvalet molasına hazırlayan bir anaokulu öğretmeni gibi hızlı ve etkili biçimde onları sıraya sokmuştu. Aşağı yukarı Linda yaşlarında ergen iki Çingene oğlan kamyonetten fırladı ve çimenlere düşen cephaneyi toplamaya başladı. Tenceredeki iki bezelye tanesi gibi

birbirlerine tıpatıp benziyorlardı, belli ki tek yumurta ikiziydiler. Biri sol kulağına bir altın halka takmış, diğeri de öteki eşini sağ kulağına takmıştı. *Anneleri bunları birbirinden böyle mi ayırıyor?* diye düşünmüştü Billy.

Kimse bir şey satmıyordu. Besbelli ki kimse bir şey satmamaya dikkat ediyordu. Tarot falı bakan bir Madam Azonka da yoktu.

Yine de bir Fairview polis arabası kısa zamanda gelmiş, arabadan iki polis inmişti. Bunlardan biri kırk yaşlarında olan yakışıklı emniyet amiri Hopley'ydi. Hareketliliğin bir kısmı durmuştu ve daha fazla anne bu anı değerlendirip büyülenmiş çocuklarını yakalayıp yanlarına aldı. Daha büyük olan çocuklardan bazıları itiraz ettiler ve Halleck daha küçük olanların gözyaşlarına boğulduğunu gördü.

Hopley şimdi gösterişli, kırmızı üzerine mavi çizgili lobutları ayaklarının etrafına saçılmış olan jonglör Çingene ve salopet giymiş olan daha yaşlı Çingene'yle hayatın gerçekleri üzerine tartışmaya başladı. Salopetli bir şey söyledi. Hopley başını hayır anlamında salladı. Sonra jonglör bir şeyler söyleyip birtakım el hareketleri yapmaya başladı. Jonglör konuştukça Hopley'ye eşlik eden devriye polisine doğru yaklaşıyordu. Bu tablo Halleck'e bir şey hatırlatıyordu, bir dakika sonra ne olduğunu çıkardı. Tıpkı oyunda kıl payı kaçan sayı için hakemle kavga eden beyzbol oyuncularını seyretmek gibiydi bu an.

Salopetli adam jonglörü kolundan tuttu, onu bir iki adım geri çekti, ateşli gençlerin başını beladan uzak tutmaya çalışan koç gibiydi. Genç adam bir şeyler daha söyledi. Hopley yine başını hayır anlamında salladı. Genç adam bağırmaya başladı ama rüzgâr ters yöne estiğinden Billy kelimeler yerine anlaşılmayan sesler duyuyordu.

"Neler oluyor anne?" diye sordu gerçekten şaşırmış olan Linda.

"Yok bir şey canım," dedi Heidi. Birden eşyaları toplamaya başlamıştı. "Yemeğin bitti mi?"

"Evet, teşekkür ederim. Babacığım neler dönüyor?"

Bir an dilinin ucuna geldi, *klasik bir sahne seyrediyorsun Linda,* deyiverecekti. *Sabine Kadınlarının Kaçırılması'na benzer bir görüntü. Bunun ismi ise İstenmeyenlerin İsyanı.* Ama Heidi gözlerini ona dikmiş, ağzı gerilmişti, patavatsızlığın zamanı değil diye düşündüğü belliydi. "Pek bir şey döndüğü yok," dedi Billy. "Basit bir fikir ayrılığı o kadar."

Gerçekten de pek bir şey dönmediği doğruydu. Hiç köpek salınmamış, havada sallanan sopalar çıkmamış, hapishane arabası meydanın bir köşesine çekmemişti. Dramatik bir başkaldırı jestiyle jonglör silkinip salopetliden kurtulmuş, lobutlarını alıp yeniden çevirmeye başlamıştı. Öfke reflekslerini altüst etmişti, gösteri bu sefer pek başarılı değildi. İki tanesi neredeyse aynı anda yere düştü. Biri ayağına çarptı ve bazı çocuklar gülüştüler.

Hopley'nin ortağı sabırsızlıkla öne atıldı. Hopley istifini hiç bozmadan salopetlinin jonglörü durdurması gibi ortağını durdurdu. Hopley başparmaklarını geniş kemerine geçirip bir karaağaca yaslandı, herhangi bir yere bakmıyordu. Diğer polise bir şey söyledi ve devriye polisi cebinden bir not defteri çıkardı. Parmağının ucunu ıslatıp sayfaları çevirdi, en yakındaki arabaya gitti, altmışlardan kalma yenilenmiş klasik bir Cadillac cenaze arabasıydı. Defterine yazmaya başladı. Bunu büyük bir gösterişle yaptı. Bitirdiğinde Volkswagen minibüse gitti.

Salopetli, Hopley'ye yanaştı ve acele acele konuşmaya başladı. Hopley omuz silkip diğer tarafa baktı. Devriye polisi eski bir Ford sedana doğru ilerledi. Salopetli, Hopley'yi bırakıp genç adama gitti. Ciddiyetle konuşuyor, kollarını ılık bahar havasında indirip kaldırıyordu. Billy Halleck sahneye zaten az olan ilgisini kaybediyordu. Hoot'tan çıkıp Holler'a gitmekte olan ve Fairview'de durma hatasına düşen bu Çingeneleri pek görmüyordu artık.

Jonglör, lobutları öylece çimlerde bırakarak ansızın döndü ve minibüse geri gitti. Minibüs, üzerinde el yapımı kadın ve tek boynuzlu at resimli kampçı çadırı olan kamyonetin arkasına park etmişti. Salopetli lobutları toplamak için eğildiğinde aynı zamanda endişe içinde Hopley'yle konuşuyordu. Hopley yeniden omuz silkti. Billy hiçbir şekilde telepatik değildi, ama Hopley'nin bu durumdan keyif aldığından akşam yemeğinde Heidi, Linda ve kendisinin artmış yemekleri yiyeceklerinden emin olduğu kadar emindi.

Hedef tahtasına bilyeleri atan genç kadın jonglörle konuşmaya çalıştı, ama jonglör yanından hışımla geçip minibüse bindi. Genç kadın bir an durup kolları lobutlarla dolu olan salopetliye baktı ve sonra o da minibüse bindi. Halleck istediğinde algı alanındaki herkesi kafasından silebilirdi, ama bu kadını görmemek mümkün değildi. Doğal dalgalı upuzun saçları vardı. Saçları salınmış, kürekkemiklerinin altına vahşi, kara bir tufan gibi düşmüştü. Baskılı bluzu ve pilili eteği Sears ya da J.C. Penney's mağazasından geliyor olabilirdi, ama bunları taşıyan bedeni bir panter, çita ya da kar leoparı gibi türüne ender rastlanan bir kedi gibi egzotikti. Karavana girerken adım attığında eteğinin arkasındaki pili bir an havalanmış ve Billy o güzel kalça kıvrımını görmüştü. İşte o an onu tüm varlığıyla arzuladı, gecenin en karanlık saatinde onun üstünde olduğunu hayal etti. Çok güçlü bir arzu hissetmişti. Dönüp Heidi'ye baktı, Heidi dudaklarını şimdi öyle sıkmıştı ki bembeyaz olmuşlardı. Gözleri donuk bakıyordu. Billy'nin kadına bakışını görmemişti, ama eteğin pilisinin havalanışını ve ortaya çıkardıklarını görmüş, ne olup bittiğini gayet iyi anlamıştı.

Not defterini tutan polis, genç kadın gidene kadar durup onu izledi. Sonra defterini kapatıp tekrar cebine koydu ve yeniden Hopley'nin yanına gitti. Çingene kadınlar çocuklarını karavana geri yolluyorlardı. Salopetli elleri kolları lobutlarla dolu bir şekilde

yine Hopley'yle yanaşıp bir şey söyledi. Hopley katiyetle kafasını salladı.

İşte hepsi bundan ibaretti.

Sinyalleri miskin miskin dönen ikinci bir Fairview polis devriyesi kenara çekti. Salopetli gelen devriyeye baktı, sonra güvenlik testinden geçmiş pahalı oyun alanı donanımları ve yarım daire şeklindeki sahnesiyle Fairview şehir merkezine bir göz gezdirdi. Bir önceki pazar günü yapılan Paskalya yumurtası avından kalma kıvrılmış flamalar tomurcuklanmış ağaçların bazılarında neşeyle çırpınıyordu.

Salopetli sıranın başında duran kendi arabasına geri gitti. Arabasının motoru gürleyerek çalışınca diğer motorlar da aynısını yaptı. Çoğu gürültüyle tuhaf sesler çıkarıyordu, Halleck pek çok arabada pistonun eksik olduğunu fark etti ve bir sürü mavi egzoz dumanı gördü. Salopetlinin steyşın arabası kükreyip arkasında dumanlar bırakarak yola koyuldu. Diğerleri de onu takip etti, yerel araç trafiğini umursamadan meydanı geçip çarşıya doğru ilerlediler.

"Hepsinin farları açık!" diye haykırdı Linda. "Korkunç, tıpkı bir cenaze gibi!"

"İki tane çikolatalı pasta kaldı," dedi Heidi hızlı hızlı. "Al bir tane."

"Ben istemem. Doydum. Baba, bu insanlar..."

"Yemezsen hiçbir zaman doksan beşlik göğüslerin olmaz," dedi Heidi.

"Doksan beşlik göğüs istemediğime karar verdim," dedi Linda göğüslerini öne çıkararak. Halleck bunu hep şaşkınlıkla izlerdi. "Bugünlerde kalçalar moda."

"Linda Joan Halleck!"

"Ben bir pasta alırım," dedi Billy.

Heidi ona soğuk, kısa bir bakış attı. *Aaa.. bunu mu yiyeceksin?* der gibiydi, sonra ona pastayı uzatıp bir sigara yaktı. Billy

sonunda iki pastayı da yedi. Heidi orkestranın konseri bitmeden yarım paket sigara içmiş, Billy'nin beceriksizce onu neşelendirme çabalarını görmezden gelmişti. Fakat eve dönerlerken yumuşamış, Çingenelerse unutulmuştu. En azından o geceye dek.

Billy, Linda'nın odasına iyi geceler öpücüğü vermek için girdiğinde Linda ona sordu: "Polis o adamları şehirden mi kovuyordu, baba?"

Billy ona dikkatlice bakıp hem rahatsız olduğunu hem de onunla gurur duyduğunu hatırladı. Çikolatalı bir Alman pastasında kaç kalori olduğunu öğrenmek istediğinde Heidi'ye, daha acı gerçekleri öğrenmek istediğindeyse Billy'ye giderdi. Billy bazen bunu pek de adil bulmazdı.

Hâlâ çok genç olduğunu ve şüphesiz iyi insanların durduğu tarafta olduğunu düşünerek onun yatağına oturdu Billy. İncinebilirdi. Bir yalan bu sorunu çözerdi. Fakat bugün Fairview merkezinde olanlar hakkında söylenecek bir yalan döner dolaşır ebeveynlerin başına bela olurdu. Billy babasının ona mastürbasyon seni kekeme yapar dediğini çok net hatırlayabiliyordu. Billy'nin babası her yönüyle iyi bir adamdı, ama Billy onun bu yalanını hiç affetmemişti. Ancak Linda onu henüz zorlu bir sınavdan daha yeni geçirmiş, geyler, oral seks, zührevi hastalık ve Tanrı'nın olmaması ihtimali gibi konuları konuşmuşlardı. Dürüstlüğün ne kadar yorucu olduğunu öğrenebilmesi için bir çocuğu olması gerekmişti.

Birden Ginelli aklına geldi. Ginelli burada olsa kızına ne söylerdi? *İstenmeyenleri şehrin dışında tutmak zorundasın tatlım.* Zira asıl mesele buydu, sadece istenmeyenleri şehrin dışında tutmak.

Fakat bu idare edebileceği bir gerçeklik değildi.

"Evet, sanırım öyle yapıyorlardı. Onlar Çingeneydi tatlım. Aylaklar işte."

"Annem sahtekâr olduklarını söyledi."

"Pek çoğu hileli oyunlar oynatır, sahte fallar bakar. Fairview gibi bir şehre geldiklerinde polis onlardan gitmelerini ister. Onlar da genelde bir kızgınlık gösterisi yaparlar, ama aslında pek umursamazlar."

Ta ta! Birinci yalan. Bir puan kazandınız.

"Nerede olacaklarını bildiren afiş ya da el ilanı dağıtırlar. Genelde bir çiftçi ya da şehir dışında arsa sahibi olan biriyle parayla anlaşırlar. Birkaç gün sonra da giderler."

"Niye geliyorlar ki? Ne yapıyorlar?"

"Ha... Her zaman falına baktırmak isteyen birileri vardır. Bir de tabii şans oyunları var. Kumar. Bunlar genelde hilelidir."

Ya da hızlı, egzotik bir düzüşme, diye düşündü Halleck. Genç kızın karavana binerken havalanan eteği yeniden gözünün önüne geldi. *Nasıl sevişir acaba?* Cevabı yine kendi kendine verdi: *Birazdan fırtınada kuduracak bir okyanus gibi, işte öyle.*

"İnsanlar onlardan uyuşturucu mu alıyor?"

Bugünlerde uyuşturucuyu Çingenelerden satın almana gerek yok canım, okul bahçesinden de alabilirsin.

"Belki esrar ya da afyon alıyorlardır."

Halleck Connecticut'ın bu kısmına ergenliğindeyken gelmişti, o zamandan beri burada, Fairview ve komşusu Northport'ta yaşamıştı. Neredeyse yirmi beş yıldır, Kuzey Karolina'da geçirdiği çocukluğundan beri hiç Çingene görmemişti. O zaman annesine doğum günü hediyesi almak için aşağı yukarı üç aydır biriktirdiği beş dolar harçlığını çarkıfelek oynayarak kaybetmişti. Aslında on altı yaşından küçüklerin oynamasına izin vermemeleri gerekirdi, ama bozuklukların ya da bir yeşilliğin varsa elbette öne çıkıp paranı koyabilirdin. Bazı şeyler hiç değişmez, en başta da parayı verenin düdüğü çaldığı gerçeği. Bugünden önce ona sorulsa omuz silker, artık dolaşan Çingene karavanlarının olmadığı tahmininde

bulunurdu. Fakat gezgin soy elbette ki hiçbir zaman ortadan kaybolmamıştı. Köksüz olarak gelir aynı şekilde giderlerdi. Rüzgârda sürüklenen kuru çalılar gibiydiler. Yapabildikleri ne iş varsa yapar, küçümseyip reddettikleri mesai saatlerinde kazandıkları dolarlarla yağlı cüzdanlarını doldurup şehirden uçup giderlerdi. Bir şekilde hayatta kalıyorlardı işte. Hitler, Yahudiler ve eşcinsellerle beraber onların da kökünü kazımak istemişti, *ama bunlar Hitler gibi daha binlercesini gömer,* diye tahmin etti Halleck.

"Şehir meydanının halka açık olduğunu sanıyordum," dedi Linda. "Okulda böyle öğrendik."

"Eh, bir nevi öyle," dedi Halleck. "Ortak meydan demek şehir halkı tarafından kullanılan ortak meydan demek. Yani vergi mükellefleri tarafından."

Çın çın! İkinci yalan. Vergi sisteminin New England'da ortak alan sahipliği ya da kullanımıyla bir ilgisi yoktur. Bakınız *Richards'a karşı Jerram davası, New Hampshire* ya da *Baker'a karşı Olins davası* (bu 1835'lere kadar gider), ya da...

"Vergi mükellefleri," dedi Linda düşünceli bir sesle.

"Meydanı kullanabilmek için izne ihtiyacın var."

Tın tın! Üçüncü yalan. Bu düşünce 1931'de bir grup patates çiftçisi Lewiston'un göbeği Maine'e gecekondu mahallesi diktiğinde alaşağı edilmiştir. Şehir Roosevelt temyiz mahkemesine gitmiş, ama bir celse bile görülmemişti. Zira gecekonducular kamp kurmak için Pettingill Parkı'nı seçmişti ve Pettingill Parkı umumi araziydi.

"Tıpkı Shrine Sirki geldiğinde olduğu gibi," diye bastırdı Halleck.

"Çingeneler neden izin almamıştı, baba?" Çok şükür sesi uykulu çıkmaya başlamıştı.

"Unutmuşlardır herhalde."

Hiç şansları yok Lin. Hele Fairview'de hiç yok. Lantern Yolu'ndan ve golf kulübünden meydan görülebiliyorken ve bir

nevi bu manzara için de para ödemişsen, üstelik de yepyeni Apple ve PC bilgisayarlarla bilgisayar programcılığı öğretilen özel okulların varsa, havan görece temiz ve gecelerin sessizse hiç şansları yok. Shrine Sirki tamam. Hatta Paskalya yumurta avı daha da iyi. Ancak Çingeneler? 'Hop dur şapkanı unuttun, acelen de ne?' Pisliği görünce hemen tanırız. Ona dokunduğumuzdan da değil canım, yok daha neler! Evimizdeki pislikten kurtulmak için hizmetçiler ve temizlikçiler var. Fakat pislik şehir meydanında belirirse işte o zaman Hopley'yimiz var çok şükür.

Ancak bu gerçekler ortaokula giden bir kız için uygun değil, diye düşündü Halleck. Bunlar lise ve üniversitede öğrenilen gerçeklerdi. Belki kız öğrenci yurdundaki arkadaşlarından öğrenirdin ya da havadan gelen bir kısa dalga gibi öylece aklına geliverirdi insanın. *Bizden değiller, canım. Uzak dur.*

"İyi geceler, babacığım."

"İyi geceler, Lin."

Onu tekrar öptü ve odadan çıktı.

Aniden çıkan bir fırtınayla gelen yağmur çalışma odasının camına çarparak Halleck'i şekerleme uykusundan uyandırdı. *Bizden değiller, canım*, diye düşündü yine ve kıs kıs güldü. Kendi sesi onu korkutmuştu, ancak deliler kendi kendilerine gülerdi. Deliler bunu hep yapardı, onları deli yapan da buydu.

Bizden değiller.

Daha önce buna inanmamışsa da şimdi inanıyordu.

Şimdi artık incelmişti.

Halleck, Houston'ın hemşiresi sol kolundan bir, iki, üç tüp kan alıp onları karton kutuya yumurta gibi dizerken izledi. Daha önce de Houston ondan dışkı örneği istemiş, postayla göndermesini söylemişti. Halleck kartları somurtarak cebine koymuştu.

Proktolojik muayene için domaldı, verdiği ufak rahatsızlıktan değil, bu şekilde küçük düşmekten nefret ediyordu. O zapt edilme duygusu. Doluluk hissi.

"Rahatla," dedi Houston lastik eldivenini şaklatırken. "İki elimi de omuzlarında hissetmediğin sürece, iyisin demektir."

Houston iştahla güldü.

Halleck gözlerini kapattı.

Houston onu iki gün sonra tekrar gördü. Kan tahliline öncelik verdirttiğini söyledi. Halleck, Houston'ın hastalarını kabul ettiği bu karanlık oda benzeri odada oturdu. Duvarlarda yelkenli resimleri, içeride geniş deri koltuklar, yerde uzun tüylü gri bir halı vardı. Billy'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi, alnından soğuk terlerin boşandığını hissetti. *Kötü zenci esprileri yapan bir adamın önünde ağlamayacağım,* dedi kendi kendine öfkeli bir gaddarlıkla, ilk kez de demiyordu bunu. *Ağlamam gerekirse, şehrin dışına çıkacak, arabayı park edecek, öyle ağlayacağım.*

"Her şey iyi görünüyor," dedi Houston sakince.

Halleck gözlerini kırpıştırdı. Korkusu şimdi öyle derine inmişti ki bu yüzden Houston'ı yanlış duyduğuna emindi. "Ne?"

"Her şey iyi görünüyor," diye tekrarladı Houston. "İstersen başka testler de yaparız Billy, ama ben şu an gerek görmüyorum. Doğrusunu istersen, kanın son iki muayenende çıktığından daha iyi görünüyor. Kolesterolün düşmüş, trigliserit de aynı şekilde. Biraz daha kilo vermişsin, hemşire bu sabah seni tarttığında doksan sekiz çıktı, ama ne diyebilirim ki? İdeal kilondan hâlâ neredeyse on dört kilo fazlan var, bunu dikkate almanı isterim, ama..." Houston sırıtıyordu. "Elbette ki sırrını öğrenmek isterim."

"Bir sırrım yok," dedi Halleck. Hem kafası karışmış, hem de son derece rahatlamıştı. Üniversitede birkaç kez hazırlanmadığı halde sınavları geçtiğinde hissettiği gibi hissediyordu kendini.

"Hayman-Reichling serisi" sonuçlarını alana dek kararı askıda bekleteceğiz."

"Ne sonuçlarını?"

Houston, "Bok kartları," deyip kahkahayı bastı. "Oradan bir şeyler çıkabilir, ama Billy, gerçekten de laboratuvar kanında yirmi üç ayrı test yaptı, hepsi de iyi görünüyor. Bu yeterince ikna edici.

Halleck uzun, titrek bir oh çekti. "Korkuyordum," dedi.

"Genç yaşta ölme ihtimali insanı korkutuyor evet," dedi Houston. Masasının çekmecesini açıp kapağına zincirle bağlanmış küçük bir kaşık sarkan bir şişe çıkardı. Halleck, kaşığın sapının Özgürlük Heykeli şeklinde olduğunu gördü. "Şipşak bir doz ister misin?"

Halleck başını hayır anlamında salladı. Kolları *küçülmüş göbeğine* bağlı şekilde olduğu yerde kalıp Fairview'in en başarılı aile hekimini önce bir burun deliğine, sonra da diğerine kokain çekerken izlerken bir yandan hayatından memnun olduğunu düşünüyordu. Houston küçük şişeyi çekmeceye geri koyup başka bir şişe ve bir paket kulak pamuğu çıkardı. Kulak pamuğunu şişeye batırıp burnuna soktu.

"Damıtılmış su. Sinüsleri korumak lazım," deyip Halleck'e göz kırptı.

Zatürreeli bebekleri de muhtemelen kafası bu bokla dumanlıyken tedavi ediyordur, diye düşündü Halleck. Fakat bu düşüncesi pek de etkili olmamıştı, şu an Houston'ı biraz da olsa, sevmemesi mümkün değildi, ona iyi haberler vermişti. Şu an dünyada tek istediği şey kolları küçülmüş göbeğine bağlı burada oturmak, bu sarsıcı rahatlamanın derinlerine inmek, onu yeni bir bisikletin ya da arabanın keyfini sürer gibi yaşamak istiyordu. Houston'ın ofisinden çıkınca neredeyse yeniden doğmuş gibi hissedeceğini aklına getirdi. Bu bir yönetmenin filme aldığı bir sahne olsa, film müziği olarak *Böyle Buyurdu Zerdüşt şarkısını*

çalmak isterdi herhalde. Halleck bu düşünceyle önce sırıttı, sonra da sesli güldü.

"Komik olan ne, anlatsana," dedi Houston. "Bu hüzünlü dünyada komik olan her şeye ihtiyacımız var Koca Billy." Yüksek sesle burnunu çekti, sonra da burnunu yeni bir kulak pamuğuyla ıslattı.

"Hiç," dedi Halleck. "Yalnızca... Korkuyordum, biliyorsun. Kafamda çoktan kanserle mücadele ediyordum. Etmeye çalışıyordum."

"Eh, etmek zorunda kalabilirsin," dedi Houston, "ama bu yıl değil. Sana bunu söylemek için Hayman-Reichling kartlarını görmem gerekmiyor. Kanser kendini belli eder. En azından on dört kiloyu silip süpürdüğünde ederdi."

"Fakat ben her zaman yediğim kadar yiyorum. Heidi'ye daha çok egzersiz yaptığımı söyledim ve biraz yapıyorum da, ama o bana yalnızca egzersiz dozajını artırarak on dört kilo veremezsin dedi. Sadece yağlarını sıkılaştırırsın dedi."

"Bu hiç de doğru değil. Son yapılan testler egzersizin diyetten çok daha önemli olduğunu gösteriyor. Ancak senin gibi, yani önceden olduğun gibi, aşırı kilolu bir adam söz konusuysa, bir noktada haklı. Egzersiz seviyesini büyük ölçüde artıran bir şişko genelde bu yarışta sonuncu olur, ödülü de ikinci dereceden damar tıkanıklığı. Seni öldürmeye yetmez, ama golfte on sekiz deliğin çevresini bir daha dolanamayacağını ya da lunaparkta hız trenine binemeyeceğini garantiler."

Billy, kokainin Houston'ın çenesini düşürdüğünü düşündü.

"Anlamıyorsun," dedi. "Ben de anlamıyorum. Ama bu işte anlamadığım pek çok şey görüyorum. Büyük şehirde beyin cerrahı olan bir arkadaşım aşağı yukarı üç yıl önce sıra dışı bazı kafatası röntgenlerine bakmam için beni aramıştı. George Washington Üniversitesi'nde okuyan bir erkek öğrenci kendisini kör eden baş ağrıları yaşadığı için onu görmeye gelmişti. Bunlar meslektaşıma

sıradan migren ağrıları gibi gelmişti, çocuğun karakteri de tam buna uygundu. Ancak böyle şeyler şakaya gelmez çünkü hasta bok, çürümüş meyve, bayatlamış mısır patlağı ve benzeri hayali kokular almıyor olsa bile, bu tür baş ağrıları beyin tümörü belirtisi olabilir. Böylece benim arkadaş bir dizi röntgen filmi çekmiş, EEG yapmış, beyin tomografisi çektirmesi için hastaneye yollamış. Ne bulmuşlar biliyor musun?"

Halleck başını hayır anlamında salladı.

"Lisede sınıf üçüncüsü olan ve George Washington Üniversitesi'nde her dönem başarılı öğrenciler listesine giren bu çocuğun, neredeyse hiç beyni olmadığını bulmuşlar. Kafatasının merkezinde tek bir kortikal doku kıvrımı vardı. Meslektaşım bana röntgen filmlerini gösterdi, tıpatıp bir makrome kıvrımına benziyordu, başka da bir şey yoktu. Bu kıvrım muhtemelen nefes almaktan tut da kalp atışı ve orgazma kadar bütün istemdışı fonksiyonlarını yürütüyordu. Bir tek bu ip gibi beyin dokusuyla... Çocuğun kafasının geri kalanında beyin omuriliği sıvısından başka bir şey yoktu. Nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama bu sıvı tüm düşünme görevini yerine getiriyordu. Her neyse şimdi okulda hâlâ harikalar yaratıyor, baş ağrıları devam ediyor ve hâlâ sıradan migren tipi kişilik tanımına giriyor. Yirmilerinde ya da otuzlarında onu öldürecek bir kalp krizi geçirmezse ağrılar kırklı yaşlarında gitgide azalarak son bulacak."

Houston çekmeceyi açıp kokaini çıkardı ve biraz aldı. Halleck'e de teklif etti. Halleck başıyla reddetti.

"Sonra," diye devam etti Houston, "aşağı yukarı beş yıl önce yaşlı bir kadın dişetlerindeki şiddetli ağrılarından şikâyet ederek ofisime geldi. Bundan çok sonra da öldü. Bu yaşlı cadının ismini söylesem tanırsın. Ağzına bir baktım, aman Tanrım! İnanamadım. Erişkinlik dişlerinin sonuncusunu neredeyse on yıl önce kaybetmişti. Demem o ki, bu kız neredeyse doksanına merdiven

dayamıştı ve bir grup yeni diş çıkarıyordu. Toplamda beş yeni diş. Diş eti ağrısı yaşamasına şaşmamalı, Billy! Üçüncü kez bir dizi diş büyüyordu. Seksen sekiz yaşında yeniden diş çıkarıyordu!"

"Sen ne yaptın?" diye sordu Halleck. Aklının sadece çok küçük bir kısmını bunları duymaya ayırmıştı. Yatıştırıcı bir beyaz gürültü, bir indirim mağazasında çalınan rahatlatıcı müziğin tavandan tepesine inmesi gibi üstünden akıp geçiyordu. Aklının büyük bir kısmı hâlâ yaşadığı rahatlamayı düşünüyordu. Houston'ın kokaini, yaşadığı bu rahatlama yanında hiç kalırdı. Halleck bir an burnu çürük ihtiyar Çingene'yi düşündü, ancak bu imge o karanlık, sapkın gücünü kaybetmişti.

"Ne mi yaptım?" diye soruyordu Houston. "Tanrım, ne *yapabilirim* ki? Ona aslında küçük bebekler diş çıkarırken sürülen jellerin biraz daha güçlüsü olan bir ilaçtan başka bir şey yazmadım. Ölmeden önce iki azı bir de köpek olmak üzere üç tane daha diş çıkardı.

Daha başka bir sürü şey de gördüm. Her doktor açıklayamayacağı şeyler görür. Ama bu Ripley'nin İster İnan İster İnanma programı artık yeter. Gerçek şu ki, kahrolası insan metabolizması hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Duncan Hopley gibi adamlar var. Dunc'ı tanıyorsun değil mi?"

Halleck başıyla onayladı. Hani şu Çingeneleri bastıran, Clint Eastwood'un taşra versiyonuna benzeyen Fairview emniyet amiri.

"Sanki yediği her yemek son yemeğiymiş gibi yer," dedi Houston. "Ey mübarek, hiç böyle ayı gibi yemek yiyen görmemiştim. Ama kilosu hep yetmiş yedi civarında ve bir seksen iki boyunda olduğu için gayet iyi görünüyor. Güçlü bir metabolizması var, kalorileri örneğin Yard Stevens'dan iki kat daha hızlı yakıyor."

Halleck başıyla onayladı. Yard Stevens Fairview'ün tek berber dükkânı olan "*Heads Up*"ın sahibi ve işletmecisiydi. Belki yüz otuz altı kilo kadar vardı. Ona baktığınızda, *acaba ayakkabılarını karısı mı bağlıyor,* diye düşünürdünüz.

"Yard, Duncan Hopley'yle yaklaşık olarak aynı boyda," dedi Houston, "ama onu öğle yemeklerinde gördüğümde tabağındaki yemekten pek az yiyor. Belki kimse görmediği zaman yiyordur. Olabilir. Ama sanmıyorum. Karnının aç olduğu *yüzünden* okunuyor, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Billy hafifçe gülümseyip kafasını salladı. Anlıyordu. Annesinin deyişiyle, Yard Stevens "yemeği ona hiç yaramıyor gibi" görünüyordu.

"Gerçi sanırım bu dedikoduya girer, ama sana bir şey daha söyleyeyim. Bu iki adam da sigara içiyor. Yard Stevens günde bir paket Marlboro Lights içtiğini söylüyor, bu da demek oluyor ki muhtemelen günde bir buçuk, belki iki paket sigara içiyor. Duncan ise günde iki paket Camel içtiğini söylüyor; bu da üç, belki üç buçuk paket içiyor demektir. Yani sen hiç Duncan Hopley'yi ağzında ya da elinde sigara olmadan gördün mü?"

Billy düşünüp başını hayır anlamında salladı. Bu arada Houston kendine yine kokain hazırlıyordu. "Ah, yeter artık," dedi ve otoriter bir havayla çekmeceyi hızla kapattı.

"Her neyse, bir tarafta günde bir buçuk paket zifiri az sigara içen Yard, öte taraftaysa her gün üç paket, hatta belki daha fazla, ciğer karartan içen Duncan var. Ama gerçekte kendisini yiyip bitirmek üzere kanseri davet eden Yard Stevens. Neden? Çünkü metabolizması berbat durumda ve metabolizma hızı da bir şekilde kanserle bağlantılı.

Genetik kodu kırabilirsek kanseri iyileştirebileceğini iddia eden doktorlar var. Belki belli tür kanserleri. Ancak biz metabolizmayı anlayana kadar asla tamamıyla iyileştirilemeyecek. Bu da bizi "şaşırtıcı şekilde küçülen adam Billy Halleck" meselesine getiriyor. Ya da "şaşırtıcı şekilde kütle üretimi azalan" daha iyi olabilir. Kitle üretimi değil, kütle üretimi." Houston tuhaf, hatta aptalca bir şekilde kişner gibi güldü. *Eğer kokain insanı böyle yapıyorsa, ben en iyisi çikolata yemeye devam edeyim,* diye düşündü Billy.

"Neden kilo verdiğimi bilmiyorsun."

"I-ıh." Houston bu durumdan memnun görünüyordu. "Ama tahminimce kendini zayıf olarak görüyorsun. Bilirsin, bu yapılabilir. Buna oldukça sık rastlarız. Gerçekten kilo vermek isteyen biri gelir. Genelde kalp çarpıntıları, tenis, badminton ya da voleybol oynarken bayılma nöbeti ve benzeri kaynaklı bir tür korkuları vardır. Böylece ben de onlara haftada bir iki kilo verebilecekleri yatıştırıcı bir diyet veririm. Bu şekilde yedi ila on sekiz kiloyu acı çekmeden verebilirsin. Bu iyi hoş, ama pek çok insan bundan çok daha fazlasını verir. Diyeti uygularlar, ancak yalnızca diyetin açıklayabileceğinden fazlasını verirler. Sanki yıllardır uyuyan bir asker 'Ateş!' diye bağırmaya başlamış gibidir. Metabolizma hızlanır... çünkü asker ona evin tamamı yanmadan birkaç kiloyu tahliye etmesini *söylemiştir.*"

"Tamam," dedi Halleck. İkna olmaya niyetliydi. İşten o gün izin almıştı. Aniden yapmak istediği tek şey eve gidip Heidi'ye iyi olduğunu söylemek, onu yukarı çıkarıp öğleden sonra güneşi yatak odalarının camına vururken onunla sevişmek olmuştu. "Buna ikna oldum."

Houston onu geçirmek üzere ayağa kalktı. Halleck, Houston'ın burnunun altında beyaz tozlar olduğunu gördü ve sessizce bundan eğlendi.

"Kilo vermeye devam edersen metabolizma testlerinin hepsini yaparız," dedi Houston. "Sana bu tür testlerin pek de iyi olmadığı izlenimi vermiş olabilirim, ama bazen bize epey şey gösterirler. Her neyse, buna gerek kalacağından şüpheliyim. Tahminimce kilo kaybın gitgide azalmaya başlayacak. Bu hafta üç, sonraki hafta iki, ondan sonraki hafta da bir kilo şeklinde. Sonra da tartıya çıkacak ve bir iki kilo almış olduğunu göreceksin."

"İçimi çok rahatlattın," dedi Halleck, Houston'ın elini sıkıca tutarak.

Halleck'e negatifleri sunmaktan başka bir şey yapmamış olsa da kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. Halleck'in sorunu ne bilmiyordu, ama hayır kanser değildi, oh. "Biz bunun için buradayız, Koca Billy."

Koca Billy eve karısına gitti.

"Senin iyi olduğunu mu söyledi?"

Halleck başıyla onayladı.

Kollarını boynuna dolayıp Halleck'i sıkıca kucakladı. Billy göğsünde memelerinin kışkırtıcı dokunuşunu hissetti.

"Yukarı çıkmak ister misin?

Heidi ona bakıp gözlerini devirdi. "Vay, gerçekten iyisin, öyle değil mi?"

"Emin olabilirsin."

Yukan çıktılar ve muhteşem seviştiler. Sonlardan biri olacaktı bu.

Sonra Halleck uyuyakaldı ve rüya gördü.

– Yedinci Bölüm –

KUŞ RÜYASI

Çingene devasa bir kuşa dönüşmüştü. Gagası çürüyen bir akbaba. Fairview'ün üstünde dolaşıp karanlık kanatlarından, kanatlarının altından geliyormuş gibi görünen, cüruflu tozu andıran baca kurumunu aşağıya döküyordu.

"İncel." diye gakladı akbaba Çingene. Sonra da meydan, Köy Barı, Main ve Devon'ın köşesindeki Waldenbooks kitapçısı, Fairview'ün kısmen iyi İtalyan restoranı Esta-Esta, postane, Amoco benzin istasyonu, modern cam bölmeli Fairview Halk Kütüphanesi ve son olarak da tuz bataklığı üzerinden geçip körfeze açıldı.

İncel, bir tek bu kelimenin lanetlemeye yettiğini gördü Halleck, çünkü banliyödeki evle şehirdeki iş arasında her gün gidip gelen, konforlu vagonunda bir şeyler içen John Cheever bölgesinin kalbine yerleşmiş bu küçük New England şehrinde, Fairview'de refah içindeki üst sınıf insanları açlıktan ölüyordu.

Main Caddesi'nden yukarı hızlı hızlı yürüdü, belli ki görünmez olmuştu. Ne de olsa rüyanın mantığı rüya ne talep ederse oydu. Çingene'nin lanetinin sonuçları karşısında dehşete düştü. Fairview, toplama kampından hayatta kalanlarla dolu bir şehir olmuştu sanki. Bir deri bir kemik kalmış koca kafalı bebekler pahalı puset-

lerinde çığlıklar atıyordu. Pahalı özel tasarım elbiseler giymiş iki kadın Fairview'ün eski tip dondurma dükkânı Cherry on Top'tan yalpalayarak çıktı. Gergin, kâğıt gibi derisiyle yüzleri yalnızca iki elmacıkkemiği ve alın çıkıntısından ibaretti. Baştan çıkarıcılığın gudubet bir parodisi gibi elbiselerinin yakası sadece ince bir deriye tutunmuş, pörtlek köprücükkemiklerinden ve derin omuz çukurlarından aşağı kayıyordu.

İşte, Michael Houston geliyordu. Bacakları adeta iki korkuluk gibi yalpalıyordu. Saville Row yapımı takım elbisesi inanılmayacak kadar sıska bedeninden dökülüyordu. İskelet gibi ellerinden birinde bir kokain şişesi vardı. "Şipşak bir doz?" diye haykırdı Halleck'e. Tuzağa yakalanmış son anlarında ciyaklayan, acı içindeki bir sıçanın sesiydi sanki. "Şipşak bir doz? Metabolizmanı hızlandırır Koca Billy! Şipşak bir doz? Şipşak..."

Halleck küçük şişeyi tutan şeyin bir el değil sadece tıkırdayan kemikler olduğunu, giderek artan bir dehşet içinde gördü. Adam yürüyen, konuşan bir iskeletti.

Kaçmaya yeltendi, ama rüya bu ya, hızlanamıyordu bir türlü. Main Caddesi'nde bir kaldırımda olsa da sanki kalın, yapışkan bir çamur tabakası üzerinde koşuyor gibi hissetti. Önceden Michael Houston olan iskelet her an uzanıp omzuna dokunacak gibiydi. Ya da belki de bu kemikli el gırtlağına yapışacaktı.

"Şipşak doz, şipşak doz, şipşak doz!" Houston'ın cırlayan sıçanvari sesi bağırıyordu. Ses giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Halleck kafasını çevirse parlak gözleri kemik yuvalarından fırlamış, derisiz çene kemiği kütürdeyen bu zombinin yakın, hem de çok yakın olacağını biliyordu.

Yard Stevens'ın Heads Up dükkânından ayaklarını sürüyerek çıktığını gördü. Berber önlüğü şimdi artık olmayan göğüs ve göbeğinde sallanıyordu. Yard kargaya benzeyen korkunç bir sesle

acı bir çığlık kopardı. Halleck, döndüğünde onun Yard değil, Ronald Reagan olduğunu gördü. "Geri kalanım nerede?" diye çığlığı bastı. "Geri kalanım nerede? GERİ KALANIM NEREDE?"

"İncel," Michael Houston şimdi Halleck'in kulağına fısıldıyordu ve Halleck'in korktuğu başına geldi: O parmak kemikleriyle koluna dokundu. Halleck bu hissin onu delirteceğini düşündü. "İncel, çok daha incel, şipşak incel." Bu karısıydı, "Başın belada Koca Billy. Ah be bebeğim, başın büyük belada..."

– Sekizinci Bölüm –

BILLY'NİN PANTOLONU

Billy ağzına vuran eliyle nefes nefese titreyerek uyandı. Heidi yanında yorgana iyice gömülmüş huzur içinde uyuyordu. Dışarda bahar rüzgârı saçaklara vuruyordu.

Halleck korkuyla Michael Houston ya da onun korkuluk versiyonunun orda olmadığına emin olmak için hızlıca odaya baktı. Tüm bilindik köşeleriyle kendi odasında olduğuna emin oldu. Kâbusun etkisi yavaş yavaş geçiyordu... Ama yeteri kadar devam ediyor olsa gerekti ki Heidi'ye yanaştı. Hemen uyandığı için ona dokunmadı, ama yorganının bir kısmını çalıp onun sıcaklığına sığındı.

Sadece bir rüya.

İncel, diye karşılık verdi kafasının içinde bir ses acımasızca.

En nihayetinde yine uykusu geldi.

Kâbusun ertesi günü banyodaki tartı onu doksan yedi gösterince Halleck umutlandı. Yalnızca bir kilo. Kafası kokainli olsun olmasın Houston haklıydı. Süreç yavaşlıyordu. Islık çalarak aşağıya inip üç kızarmış yumurta, altı yedi tane de sosis yedi.

Tren istasyonuna arabayla giderken tuhaf bir şekilde rüyasını gerçek bir anıdan ziyade bir dejavu hissiyle hatırladı. Frank'in kasap ve oyuncak dükkânlarının yanındaki Heads Up dükkânının önünden geçerken camdan dışarı baktı. Bir an sanki lüks Fairview şehri Afrika'daki Biafra'ya dönüşmüş gibi bir grup yalpalayan,

ayağını sürüyen iskelet göreceğini sandı. Ancak sokaktaki insanlar iyiden de iyi görünüyordu. Yard Stevens her zamanki sağlam cüssesiyle el salladı. Halleck de ona karşılık verirken, *metabolizman sigarayı bırakman için seni uyarıyor Yard,* diye düşündü. Bu düşünce onu biraz gülümsetti ve tren merkez istasyona girerken rüyasının son kalıntıları da unutulup gitti.

İçi kilo verme konusunda biraz rahatlamıştı. Sonraki dört gün boyunca Halleck ne tartıldı ne de bu konuyu düşündü... Ama sonra mahkemede, ortalama bir kara kaplumbağası kadar bile mizah anlayışı olmayan Yargıç Hilmer Boynton'un önünde neredeyse utanç verici bir şey başına geliyordu. Çok aptalca, ancak ilkokul öğrencisiyken hakkında kâbuslar göreceğin türden bir şeydi.

Halleck itiraz etmek üzere ayağa kalkmak istediği sırada pantolonu düşmeye başladı.

Tam ayağa kalkıyordu ki pantolonun kalçasından aşağı kayıp dizlerine doğru hareket ettiğini hissetti ve hızla yerine oturdu. Davetsiz çıkagelen, sıklıkla da unutulan o mutlak nesnellik anlarından birinde Halleck hareketinin tuhaf bir hoplama gibi görünmüş olduğunu fark etti. Dava vekili William Halleck Tavşan Peter zıplamasını yapar. Yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti o an.

"Bay Halleck bu bir itiraz mı yoksa gaz sıkışması mı?"

İzleyicilerden yalnızca birkaçı insaflıca kıs kıs güldü.

"Yok, Sayın Yargıç," diye mırıldandı Halleck. "Ben... ben fikrimi değiştirdim."

Boynton homurdandı. Zabıtname aralıksız işliyordu. Halleck nasıl ayağa kalkacağını düşünürken oturduğu yerde ter içinde kalmıştı.

Yargıç on dakika sonra ara verdi. Halleck önündeki bir tomar kâğıdı incelemeye dalmış gibi yaparak savunma makamında oturmaya devam etti. Duruşma salonu ekseriye boşaldığında elleri takım elbisesinin ceketinin ceplerinde, rahat göründüğünü umduğu bir tavırla ayağa kalktı. Aslında ceplerinin içinden pantolonunu tutuyordu.

Halleck erkekler tuvaletindeki bölmenin mahremiyetinde ceketini çıkarıp astı, pantolonuna baktı ve sonra kemerini çıkardı. Halen ilikli ve fermuarı kapalı olan pantolonu kayıp bileklerine kadar indi, cepleri fayanslara değdiğinde cebindeki bozukluklar şıngırdadı. Klozete oturup elindeki kemeri bir parşömen kâğıdı gibi tutarak baktı. Buradan daha ziyade rahatsızlık verici bir hikâye okuyabiliyordu. Kemer Linda'nın iki yıl önce ona verdiği Babalar Günü hediyesiydi. Kemeri kaldırıp hikâyesini hatırladı, kalbi korkuyla bir şeyden kaçıyormuş gibi hızlanmıştı.

Niques kemerdeki en büyük girinti ilk delikten hemen sonrakinde oluşmuştu. Kızı kemeri biraz küçük almıştı, Halleck o zaman acınacak bir şekilde kızının iyimser olduğunu düşünmüştü. Yine de epey bir süre kemeri oldukça rahat kullandı. Yalnızca sigarayı bıraktığından bu yana ilk deliği kullanarak bile kemeri bağlamak zorlaşmıştı.

Sigarayı bıraktıktan sonra... Ama Çingene kadına çarpmadan önce.

Şimdiyse kemerde başka girintiler de vardı: ikinci delikten sonrası, dördüncü, beşinci, son olarak da altıncı ve sonuncu.

Halleck giderek büyüyen bir korkuyla her bir girintinin bir öncekinden daha hafif olduğunu fark etti. Kemeri Michael Houston'ınkinden daha doğru ve öz bir hikâye anlatıyordu. Kilo kaybı devam ediyordu ve yavaşlamıyor, hızlanıyordu. Niques kemerin son deliğini daha iki ay önce denemişti yanılmıyorsa ve çok küçük olduğu için sessizce vazgeçmek zorunda kalmıştı. Şimdiyse olmayan yedinci bir deliğe ihtiyacı vardı.

Saatine bakıp yakında geri dönmesi gerektiğini gördü. Ancak bazı şeyler Yargıç Boynton'ın vasiyetnameyi onaylayıp onaylamayacağından daha önemliydi.

Halleck dışarıya kulak verdi. Erkekler tuvaleti sessizdi. Tek eliyle pantolonunu kaldırıp bölmeden dışarı çıktı. Pantolonunu tekrar bırakıp bir dizi lavabonun üzerindeki aynada kendisine

baktı. Kısa bir süre önce başının belası olan göbeğine daha iyi bakabilmek için gömleğinin eteklerini kaldırdı.

Ağzından kısa bir nida çıkıverdi. Hepsi buydu, ama yeterliydi. Algıda seçicilik kendini tutamamış, diğer her şey bir anda yok olmuştu. Bir zamanlar armut göbeğinin yerini almış olan koca göbeğinin gitmiş olduğunu fark etti. Pantolonu aşağıda ve gömleği düğmeleri açılıp yeleğinin üzerine çekilmiş haldeki bu komik pozisyonuna rağmen gerçekler yeterince belirgindi. Avukatlık mesleğinde çabucak öğrenildiği gibi asıl gerçekler her zaman pazarlık konusu olabilirdi, ancak buradaki benzetme pek ikna edici değildi, gerçekler inkâr edilemez boyuttaydı. Babasının kıyafetlerini giymiş bir çocuk gibi görünüyordu. Halleck sıralanmış alçak lavaboların önünde darmadağınık bir vaziyette durmuş isterik bir şekilde düşünüyordu: *Kimin aklı başında? Sahte bir bıyık takmalıyım!*

Ayakkabılarının üstüne toplanmış pantolonuna ve yukarı çekilmiş siyah naylon çoraplarına bakıp çaresiz ve acı bir kahkaha attı. O an birden her şeye öylece inanıverdi. Çingene onu lanetlemişti, ama kanserle değil. Kanser çok merhametli, hızlı bir ölüm olurdu. Bu başka bir şeydi ve daha yeni başlıyordu.

Kafasının içinde bir kondüktör seslendi: *Bir sonraki durak, Anoreksiya Nervoza! Anoreksiya Nervoza'da inecekler!*

Çığlığa benzer kahkahalar ya da belki kahkahaya benzer çığlıklar, ne olduğu çok da fark etmez, boğazından yükseldi.

Kime anlatabilirim? Heidi'ye anlatabilir miyim? Deli olduğumu düşünür.

Ama Halleck hayatında hiç bu kadar aklı başında hissetmemişti.

Erkekler tuvaletinin dış kapısı gürültüyle açıldı.

Halleck hızla tuvalet bölmesine girip korkuyla kapıyı kilitledi.

"Billy?" Gelen asistanı John Parker'dı.

"Buradayım."

"Boynton yakında gelecek. İyi misin?"

"İyiyim," dedi. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

"Gazın mı var? Miden mi bozuldu?"

He, midem, evet evet.

"Paketi boşaltmam lazım işte. Bir iki dakikaya çıkarım."

"Tamam."

Parker çıktı. Halleck'in aklı kemerine takılmıştı. Yargıç Boynton'ın karşısına pantolonunu ceket ceplerinden tutarak çıkamazdı. Ne bok yiyecekti şimdi?

Birden İsviçre çakısını hatırladı. Eskiden, Çingeneler Fairview'e gelmeden önceki zamanlarda kendini tartmadan önce hep cebinden çıkarttığı güzelim çakısı.

Kimse sizden gelmenizi istemedi aşağılık herifler! Neden sanki Westport ya da Stratford'a gitmediniz ki?

Çakısını çıkarıp kemerde hızla yedinci bir delik açtı. Yamuk yumuk ve çirkin olmuştu ama işe yaradı. Halleck kemerini bağlayıp ceketini giydi ve bölmeden çıktı. İlk kez o an pantolonunun ince bacaklarında sallanıp hışırdadığını fark etti. *Başkaları bunu görmüş müdür?* diye düşündü içini acıtan bir utançla. *Kıyafetlerimin üstümde ne kadar kötü durduğunu görmüşler midir? Görmüş ve görmemiş gibi mi yapmışlardır? Arkamdan konuşup...*

Yüzüne biraz su çarptı ve erkekler tuvaletinden çıktı.

Mahkeme salonuna geri geldiğinde Boynton da siyah cübbesini havalandıran bir hızla içeri giriyordu. Billy'ye korkutucu bir bakış attı, o da bitkin halde bir özür jesti yaptı. Boynton'ın ifadesi değişmemiş, belli ki özrünü kabul etmemişti. Zabıtname tekrar başlamıştı. Billy günü bir şekilde bitirdi.

O gece Heidi ve Linda uyuduktan sonra tekrar tartıya çıktı. Göstergeye baktığında gözlerine inanamadı. Uzun uzun baktı.

Seksen sekiz.

– Dokuzuncu Bölüm –

85

Ertesi gün dışarı çıkıp kendine yeni kıyafetler aldı. Sanki üstüne uyan yeni kıyafetler her şeyi çözecekmiş gibi hararetle alışveriş yaptı. Bir de daha küçük yeni bir Niques kemer satın aldı. İnsanların verdiği kilolar için iltifat etmeyi bıraktığını da fark etti. Bu ne zaman başlamıştı onu da bilmiyordu.

Yeni kıyafetlerini giydi. İşe gidip eve geri döndü. Fazlaca içip istemediği halde ikinci tabağını yediği için yedikleri midesine oturdu. Daha bir hafta geçmişti ki yeni kıyafetleri üzerine oturmuyor, düzgün durmuyordu, yine bollaşmaya başlamışlardı.

Banyodaki tartıya gitti, kalbi öyle hızlı atıyordu ki gözleri zonkladı ve başına ağrı girdi. Daha sonra altdudağını ısırıp kanattığını görecekti. Tartı imgesi kafasında çocukça korkular yaratmaya başlamıştı. Tartı onun için bir gulyabaniye dönüşmüştü. Tartının önünde altdudağını ısırarak belki üç dakika durdu. Ne acıyı ne de ağzındaki kanın tuzlu tadını hissediyordu. Akşam olmuştu. Linda aşağıda televizyon seyrediyor, Heidi de Halleck'in çalışma odasındaki bilgisayarda haftalık ev idaresi muhasebesini yapıyordu.

Tek harekette tartıya çıktı.

Seksen beş.

Midesinin bir delişmen taklayla alaşağı olduğunu hissetti. Bu çaresizlik anında kusmamak mümkün değil gibiydi. Akşam ye-

meğini midesinde tutmak için hınçla mücadele etti. Bu besine, o sıcacık sağlıklı kalorilere ihtiyacı vardı.

Sonunda mide bulantısı geçti. Tartının kadranına bakıp Heidi'nin daha önce, *fazla tartmıyor, düşük tartıyor*, dediğini hatırladı. Michael Houston'ın ideal kilosundan hâlâ on dört kilo fazla olduğunu söylemesi aklına geldi. *Artık değil Mikey*, diye düşündü bitkin bir şekilde. Şimdi daha da... *inceldim*.

Bir rahatlama hissiyle tartıdan indi. On ikiyi iki geçe gardiyanla rahibin yaklaştığını görüp sonunun geldiğini, valinin kararı iptal etmeyeceğini anlayan ölüm mahkûmuna benzer bir rahatlamaydı bu. Daha halledilecek birtakım formaliteler vardı elbette, ama hepsi buydu. Hepsi gerçek. İnsanlarla bunun hakkında konuşsa ya şaka yaptığını ya da delirdiğini düşünürlerdi. Artık kimse Çingene lanetlerine inanmıyordu ya da belki hiç inanmamışlardı. Yüzlerce deniz piyadesinin Lübnan'dan tabutlar içinde geldiği, beş IRA tutsağının kendisini açlıktan öldürdüğü ve daha nice şaşırtıcı şeyin olduğu bu dünyada artık demode olmuşlardı, ama yine de gerçekti. Çürüyen burunlu Çingene'nin karısını öldürmüş ve bir ara golf partneri olan, meme elleyici, iyi ihtiyar Yargıç Cary Rossington da onu bir tokmak darbesiyle serbest bırakıvermişti. İhtiyar Çingene de böylece ona, hareket halindeki arabada ilk ve son kez mastürbasyon yapmak için yanlış günü seçen karısıyla Fairview'ün şişko avukatına bir nevi kendi adaletini uygulamaya karar vermişti. Bir ara arkadaşı olan Ginelli'nin hoşuna gidecek bir adaletti bu.

Halleck banyonun ışığını söndürüp ölüm mahkûmlarının ölüme yürüyüşlerini düşünerek aşağıya indi. *Göz bağı istemez babalık... ama sigaranız varsa alırım*. Ruhsuzca gülümsedi.

Solunda faturalar, önünde parlayan ekran, klavye üzerinde müzik notaları gibi yayılmış Marine Midlands bankası çek defteriyle Heidi onun masasında oturuyordu. Her ayın ilk haftası en

azından bir gece olsun rastlanan sıradan bir sahneydi bu. Fakat Heidi çek yazmıyor ya da hesap yapmıyordu. Parmakları arasında bir sigara orada öylece oturmuştu. Billy'ye döndüğünde Heidi'nin gözlerinde öyle bir keder gördü ki neredeyse olduğu yerde tökezleyecekti.

Yine algıda seçiciliği düşündü. İnsan aklının görmek istemediği şeyi görmemek için uyguladığı tuhaf bir yöntemdi bu. Tıpkı bollaşmış pantolonu küçülen belinde durması için kemeri hep biraz daha biraz daha sıkmak, karının gözleri altındaki kahverengi halkaları ya da o gözlerdeki çaresiz soruyu görmemek gibi.

"Evet, hâlâ kilo veriyorum," dedi.

"Of Billy," dedi uzun ve titreyen bir iç çekişle. Ancak şimdi biraz daha iyi görünüyordu, sonunda dile döküldüğü için onun da rahatladığını hissetti Halleck. Şimdiye dek bahsini açmaya cesaret edememişti, tıpkı ofiste kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyler gibi: *Kıyafetlerin şarklılara benzemeye başladı küçük Billy... Tümörün mümörün yok değil mi? Biri seni sigaraya bulaştırdı değil mi? İçinde bir yerlerde cıvık, kapkara, çürümüş zehirli bir mantar gibi yapışmış seni yiyip bitiren koca bir ur var galiba?* Yok, hayır, kimse söylemezdi bu boktanlıkları, bırakırlar ki sen kendin fark edesin. Bir gün mahkemede dedektif romanlarındaki havayla tam, "Sayın Yargıç, itiraz ediyorum!" diyecekken birden pantolonun kıçından düşüverir ve bu aşağılık pislikler tek kelime etmez.

"Evet," dedi Billy, sonra da sanki bir şeylerin üstünü örtmek ister gibi gerçekten güldü.

"Ne kadar?"

"Yukarıdaki tartı seksen sekize düştüğümü gösteriyor."

"Aman Tanrım!"

Heidinin sigarasını işaret etti. "Şundan bir tane alabilir miyim?"

"İstiyorsan al tabii. Billy, Linda'ya bu konuda tek kelime etmiyorsun!"

"Etmeme lüzum yok," dedi sigarasını yakarken. İlk çektiği fırt başını döndürdü. Sorun değil, baş dönmesi hoşuna gitmişti sanki. Algıda seçicilik sonrası hissettiği korkuyla donakalmaktan iyiydi. "Hâlâ kilo verdiğimi biliyor. Yüzünden anlaşılıyor bildiği. Yalnızca yüzünde gördüğüm ifadenin ne olduğunu bu akşama dek ben bilmiyormuşum."

"Tekrar Houston'ı görmeye gitmen lazım," dedi Heidi. Çok korkmuş görünüyordu, ama gözlerindeki o şüphe ve endişe karışımı ifade kalmamıştı artık. "Metabolizma testleri..."

"Heidi beni dinle," dedi Billy ve sonra sustu.

"Ne?" diye sordu Heidi. "Ne var, Billy?"

Bir an ona her şeyi ama her şeyi anlatacak oldu. Fakat bir şey onu durdurdu. Daha sonra bunun ne olduğuna emin olamayacaktı. Tek bildiği bir an masanın kenarında oturmuş, kızları öbür odada televizyon seyrederken elinde onun sigaralarından biriyle ona bakmış ve bir anlığına ondan zalimce nefret etmişti.

İhtiyar Çingene kadın yola hızla fırlamadan bir dakika önce olanlar gözünün önünde parlayan flaşlar gibi aklına gelmişti. Heidi ona yanaşmış, sol kolunu omuzlarına koymuş, sonra ne olduğunu bile anlamadan fermuarı açılıvermişti. Narin, ne yaptığını bilen parmakları boşluktan, sonra da külotundaki açıklıktan geçmişti.

Ergenliğinde Billy Halleck akranlarının "okşama kitabı" adını verdiği dergileri ara sıra okurdu (terli eller ve hafifçe yuvalarından fırlamış gözlerle). Bir de bu "okşama kitaplarında" bazen "ateşli bir sürtük" "işini bilen parmaklarıyla" bir adamın "sertleşen organını" sarardı. Sonra da bir dizi ıslak rüya görürdü elbette. Fakat burada Heidi, bizzat karısı, onun "sertleşen organını" kavrıyordu. Vay aman, üstelik de onu okşamaya başlamıştı. Heidi'ye şaşkınlıkla kısa bir bakış atınca yüzündeki edepsiz gülümsemeyi görmüştü.

"Heidi sen ne yap..."

"Şşşş, tek kelime etme."

Ne olmuştu birdenbire ona? Hiç böyle şeyler yapmazdı daha önce, Halleck böyle bir şeyin onun aklından dahi geçmeyeceğine yemin edebilirdi. Ancak yapmıştı ve ihtiyar Çingene kadın yola atılıvermişti...

Aaa, hadi ama gerçeği söyle! Madem gerçekleri kavramaya başladın, bırak da devamı gelsin, öyle değil mi? Kendine yalan söylemenin bir alemi yok, artık bunun için çok geç. Efendim, yalnızca gerçekler lütfen.

Tamam gerçekler olsun öyleyse. Gerçek şu ki Heidi'nin bu beklenmedik hareketi, muhtemelen beklenmedik olduğu için onu son derece heyecanlandırmıştı. O da sağ eliyle Heidi'ye uzanmış, Heidi de eteğini kaldırmış, sarı külotu meydana çıkmıştı. Bu külot onu daha önce hiç böyle heyecanlandırmamıştı... Ya da belki de onu heyecanlandıran eteğini yukarı kaldırma şekliydi, bunu da daha önce hiç yapmamıştı. *Gerçek* şu ki dikkatinin aşağı yukarı yüzde seksen beşi araba kullanmaktan başka yöne kaymıştı. Buna rağmen, muhtemelen on paralel evrenden dokuzunda her şey *yine de* tıkır tıkır yolunda giderdi, iş günlerinde Fairview sokakları yalnızca sessiz olmaz, düpedüz uykuda gibidir. Fakat şimdi bunu boş verelim, *gerçek* şu ki Halleck on paralel evrenden dokuzunda değil, bu yaşadığındaydı. *Gerçek* şu ki ihtiyar Çingene kadın Subaru ve yarışçı çizgili Firebird'ün arasından fırlamamıştı. *Gerçek* şu ki kadın iki araba arasından yalnızca yürüyerek çıkmış, pürüzlü ve benekli ellerinde İngiliz kadınların köy sokaklarında alışverişe çıkarken yanına aldığı file çantalardan birini aldıklarıyla doldurmuştu. Çingene kadının file çantasında bir kutu çamaşır deterjanı olduğunu hatırlıyordu Halleck. Yola bakmamıştı, bu doğruydu. Ancak son *gerçek* şuydu ki Halleck saatte elli beş kilometreden daha hızlı gitmiyordu ve Çingene kadın Olds marka otomobili-

nin önüne çıktığında kadına elli metre kadar uzaklıkta olmalıydı. Dikkatini vermiş olsaydı duracak epey zamanı vardı. Amma velakin gerçek şu ki patlamak üzere olan bir orgazmın eşiğindeydi; Heidi'nin eli penisini sıkıp bırakıyor, yavaş ve nefis sürtmelerle aşağı yukarı kayıyor, duruyor, sonra yine sıkıp bırakıyorken bilincinin en küçük parçası dahi belden aşağıya odaklanmıştı. Tepkisi ümitsizce geç kalmıştı, çok geç. Heidi'nin eli kaçınılmaz, ama yine de dehşet verici, sonsuzluk gibi gelen o acı ve zevk anında Halleck'e kenetlenmiş, şokla birlikte gelen orgazmını boğmuştu.

Gerçekler bunlardı. Ancak burada bir duralım arkadaşlar! Biraz dişinizi sıkın dostlar, komşular! İki gerçek daha vardı, öyle değil mi? Birinci gerçek şu ki Heidi araba erotizmi için o günü seçmemiş olsaydı, Halleck motorlu araç kullanıcısı olarak işini düzgün yapıyor, sorumluluğunu yerine getiriyor olur, Olds marka arabası ihtiyar Çingene kadına en azından bir metre kala meydanda bebek arabalarını süren kadınların başını kaldırıp baktıracak türden bir fren bağırtısıyla durmuş olurdu. Yaşlı kadın ona ne olduğuna anlam veremediği korkmuş gözlerle bakarken Halleck de ona, "Önüne baksana!" diye bağırırdı. O ve Heidi kalpleri yerinden fırlayacakmış gibi atarken kadının koşturarak karşıya geçişini izlerdi. Hatta belki Heidi yere düşen alışveriş çantalarına, yola saçılanlara bakıp ağlardı.

Fakat her şey yolunda olurdu şimdi. Duruşma olmaz, dışarıda Halleck'in yanağını okşamak ve o tek kelimelik korkunç lanetini fısıldamak için bekleyen çürük burunlu Çingene de olmazdı. Bu ilk gerçekti. İkinci *gerçekse* birincisinden ileri gelen, tüm bunların Heidi'den kaynaklandığı gerçeğiydi. Hepsi onun suçuydu. Yaptığı şeyi yapmasını ondan Halleck istememişti; *hadi eve giderken bana otuz bir çek Heidi. Beş kilometre yol, vaktin var*, dememişti ona. Hayır. O öylece yapıvermişti... Zamanlamasıysa ölümcüldü.

Onun suçuydu, ancak yaşlı Çingene bunu bilmiyordu, Halleck de böylece laneti üzerine almıştı. Halleck şimdi toplamda yirmi sekiz kilo kaybetmişti, Heidi ise gözlerinin altındaki kahverengi halkalar ve soluk benziyle oturuyordu. Ama işte bu halkalar onu öldürmezdi ki. Hayır. Soluk benzi de aynı şekilde. İhtiyar Çingene *ona* dokunmamıştı.

Böylece korkularını ona açmayı düşündüğü an, ona açık ve samimi bir şekilde, *kilo veriyorum çünkü sanırım lanetlendim,* diyeceği o an geçmişti. Bu yavan ve ham nefret anı, bilinçaltından ilkel ve kabaca fırlayan duygu sarmalı da o andan sonra geçip gitmişti.

"Dinle," dedi. O da iyi bir eş gibi cevap verdi, "Söyle Billy."

"Gidip Michael Houston'ı tekrar göreceğim," dedi ilk başta söylemeye niyetlendiği şey bu olmasa da. "Söyle ona gidip metabolizma testleri için randevu alsın. Albert Einstein olsa, 'Hay lanet olsun,' derdi."

"Ah Billy," deyip kollarını ona uzattı. O da ona sarıldı çünkü orada huzur vardı. Yalnızca dakikalar önce hissettiği o büyük nefret duygusundan utandı... Ama ilerleyen günlerde Fairview şehri ölçülü ve temkinli hızında bahardan yaza geçerken durdurmak ya da zapt etmek için tüm yaptıklarına rağmen nefret duygusu gittikçe daha sık ortaya çıktı.

– Onuncu Bölüm –

81

Halleck, bir ay önceki son muayenesinden bu yana on üç kilo daha verdiğini duyunca bu istikrarlı kilo kaybı hakkında artık pek de olumlu konuşmayan Houston'dan metobalizma testleri için randevu aldı.

"Tüm bunlann halen gayet makul bir açıklaması olabilir," dedi Houston üç saat sonra randevu konusunda bilgi vermek için aradığında. Bu da Halleck için yeterliydi. *Gayet makul açıklama.* Houston'ın bir zamanlar bahiste tek geçtiği at şimdi çürüğe çıkmıştı.

"I-ıh," dedi Halleck bir zamanlar göbeğinin olduğu yere bakarak. İnsanın önünde fırlamış, sonunda da ayaklarını görmesini engelleyecek kadar büyümüş göbeğini özleyebileceğine hayatta inanmazdı. Ayakkabılarının parlatmaya ihtiyacı olup olmadığını görmek için eğilip dikkatle bakması gerekirdi. Üstelik bir gün önce içtiği bir sürü içki sonrası merdivenleri tırmanırken çantasını sıkıca kavrayıp alnından akan terleri hissettiğinde, sol göğsünde hissettiği felç edici acı bir anda kesilip sol koluna inerken, kalp krizi acaba bugün mü uğradı diye düşündüğünde böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç sanmazdı. Ancak doğruydu işte, lanet olası göbeğini özlemişti. Bugün bile nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde göbeği onun *dostu* olmuştu.

"Hâlâ makul bir açıklama varsa nedir o?" diye sordu Houston'a.

"Bu adamların sana söyleyebileceğini umuyoruz," dedi Houston.

Randevu New Jersey'de, küçük özel bir tesis olan Henry Glassman Kliniği'ndeydi. Üç gün orada bulunmasını istiyorlardı. Yatışının tahmini ücreti ve üzerinde uygulayacakları testlerin listesini görünce Halleck daha önce komple sağlık sigortası yaptırdığı için şükretti.

"Bana geçmiş olsun kartı gönderirsin," dedi Halleck kasvetli bir sesle ve telefonu kapattı.

Randevusu 12 Mayıs'taydı, bir haftası vardı. Arada geçen zamanda erimeye devam edişini seyretti. Güçlü durma konusunda verdiği kararı ufak ufak aşındıran panik hissini ise bastırmaya çalıştı.

Bir akşam yemeği sırasında Linda endişeli bir şekilde, "Baba çok fazla kilo verdin," dedi. Halleck kulak asmamaya çalışarak elma soslu üç domuz pirzolasını mideye indirdi. Ayrıca iki porsiyon da soslu püre yemişti. "Eğer diyet yapıyorsan, bence artık bırakmanın zamanı geldi."

Üzerinden soslar damlayan çatalını ve tabağını göstererek, "Sence diyet yapıyora benziyor muyum?" dedi Halleck.

Halleck yeterince yumuşak konuşmuştu, ama Linda'nın suratı asıldı, biraz sonra da peçetesini yüzüne bastırıp ağlayarak masadan kaçtı.

Halleck kendisine nahoşça bakan karısına nahoş bir bakış attı. *İşte dünya biter bu şekilde*, diye düşündü Halleck anlamsızca. *Büyük bir patlamayla değil fakat incelmeyle.*[1]

"Ben onunla konuşurum," dedi ayağa kalkarken.

"Şimdi bu göründüğün halinle ona gidersen, ödünü koparırsın," dedi Heidi. Halleck'in o sert nefret duygusu bir an yeniden kabardı.

1 T. S. Eliot'ın "İçleri Boş Adamlar" şiirinden. (çev.)

Seksen beş, seksen dört, seksen üç, seksen iki. Sanki biri, örneğin burnu çürüyen ihtiyar Çingene, doğaüstü çılgınca bir silgiyi onun üzerinde kullanıyor, kilolarını tek tek siliyordu. En son ne zaman seksen iki kilo olmuştu? Üniversitede mi? Hayır... Muhtemelen lise son sınıftaydı en son.

Mayısın beşiyle on ikisi arasında uykusuz geçirdiği gecelerden birinde bir keresinde *voodoo* büyüsüyle ilgili okuduğu açıklamayı hatırladı. Büyü kurban işe yaradığını *düşündüğü* için işe yarardı. Doğaüstü bir şey yok, sadece telkin gücü.

Belki de Houston haklıdır, diye düşündü. *İnceldiğimi düşünüyorum, çünkü o ihtiyar Çingene böyle düşünmemi istedi. Ancak artık duramıyorum. O Norman Vincent Peale'in* Olumlu Düşüncenin Gücü *kitabına cevap olarak* Olumsuz Düşüncenin Gücü *kitabını yazsam milyonlar kazanırım.*

Ancak kafasındaki telkin gücü fikirleri en azından bu vakada bir yığın saçmalıktan ibaretti. Çingene sadece, "İncel," demişti. "Bana verilen yetkiye dayanarak seni ölene dek haftada üç dört kilo kaybetmeye lanetliyorum," dememişti. "Abra kadabra, yakında yeni bir kemer ihtiyacın ola," ya da *"itirazlarını donun düşerken dosyala,"* dememişti. *Canın cehenneme Billy, kilo vermeye başlayana dek onun ne dediğini hatırlamıyordun bile.*

Belki de ne dediğinin gerçekten farkına vardığımda başladı, diye karşılık verdi Halleck. Ama...

Böylece kafasındaki düşünceler alevlendi.

Telkin gücü de olsa eğer psikolojik bir durumsa bu konuda ne yapacağı sorusu bakiydi. Bununla nasıl mücadele edecekti? Kendisini tekrar şişko olarak görmesinin bir yolu var mıydı? Bir hipnotizmacıya gitse –aman işte, psikiyatriste!– konuyu anlatsa. Deli doktoru onu hipnotize edebilir ve derinlere bir yere Çingene adamın lanetinin geçersiz olduğu telkinini yerleştirebilirdi. Bu işe yarayabilirdi.

Ya da tabii ki yaramazdı.

Glassman Kliniği'ne giriş yapmadan iki gece önce Billy tartının üzerinde durmuş kasvetle göstergeye bakıyordu, bu gece seksen bir olmuştu. Tartıda öylece durmuş göstergeye bakarken birden aklına tıkır tıkır bir şeyler gelmeye başladı. Tıpkı bilinçaltıyla günler, hatta haftalarca düşünceler üzerinde yoğunlaştıktan sonra bilinç düzeyine çıkmaları gibi. Tüm bu delice korkular hakkında gerçekten konuşması gereken kişi Yargıç Cary Rossington'dı.

Rossington sarhoşken meme ellerdi, ama ayıkken oldukça sempatik, en azından belli ölçüde anlayışlı bir insandı. Ayrıca ağzı da görece sıkıydı. Halleck, Rossington'ın o ya da bu sarhoşlar partisinde (tıpkı evrenin değişmezleri güneşin doğudan doğması, batıdan batması, Halley Kuyruklu yıldızının geri dönmesi gibi şehirde bir yerlerde birilerinin saat dokuzdan sonra Manhattan kokteyllerini höpürdettiğinden, martinilerindeki zeytini yakalamaya çalıştığından ya da büyük ihtimalle birilerinin karısının memelerini ellediğinden emin olabilirdiniz) dostu Billy Halleck'in Çingeneler ve lanetlerle ilgili paranoid-şizofrenik fikirleri konusunda patavatsızlık yapmasının mümkün olduğunu düşündü. Ancak Halleck, Rossington'ın yine de ağzındaki baklayı çıkarmadan önce iki kere düşüneceğini sanıyordu. Duruşmada yasadışı herhangi bir şey yapılmamıştı; her şeyin kitabına göre ama sert oynandığı bir dava olmuştu, evet, ancak hiçbir tanık rüşvetle kandırılmamış, ya da herhangi bir delil karartılmamıştı. Uyuyan yılanın kuyruğuna basılmaz, Cary Rossington gibi açıkgözler yılanı dürtmeden çevresinden dolanmayı bilirler. Rossington'ın kendisini meslekten men ettirecek bir hataya düşmesi pek olası olmasa da hep ihtimal dahilindeydi. Ya da sorgu memuru, şoförün ve kurbanın kim olduğunu görünce Halleck'e alkolmetre testi uygulama zahmetine girmemişti. Rossington da yargıç kürsüsünden bu önemli prosedürün neden atlanmış olduğunu sormadı. Sorabileceği başka sorular da vardı, ama sormadı.

Halleck, en azından Çingeneler meselesi beş ya da yedi yıla, zaman içinde unutulup gidene kadar hikâyesini Cary Rossington'a anlatmanın yeterince güvenli olduğuna inandı. Her şeyden önce bu yılla ilgileniyordu Halleck. Bu hızla giderse yaz bitmeden toplama kampından kaçanlara benzeyecekti.

Hızla giyinip aşağıya indi ve dolaptan hafif bir ceket çekip çıkardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu mutfaktan çıkıp gelen Heidi.

"Dışarı," dedi Halleck. "Erken gelirim."

Leda Rossington kapıyı açınca onu daha önce hiç görmemiş gibi Halleck'e baktı. Holde arkasında yanan ışık sıska ve narin elmacıkkemiklerini, sıkıca geriye toplanmış siyah saçlarında çıkan ilk beyazları (Hayır, diye düzeltti Halleck içinden, *beyaz değil, ağarmış... Leda beyaz saç gibi aşağı tabakadan bir şeye asla sahip olmaz*), bin beş yüz dolarcıktan fazla tutmamış "basit" çimen yeşili Dior elbisesini aydınlattı.

Bakışı Halleck'i son derece rahatsız etmişti. *Beni tanımasını engelleyecek kadar çok mu kilo verdim?* diye düşündü, ancak görünüşüyle ilgili yeni paranoyalarına rağmen bunu pek inandırıcı bulmadı. Yüzü zayıflamış, ağız çevresinde birkaç çizgi belirmiş, uykusuzluktan gözlerinin altında solgun torbacıklar oluşmuştu, ama yüzü yine aynı eski Billy Halleck yüzüydü. Rossingtonların kapı girişinin karşısında duran süs lambası (1880'lerin ferforje New York sokak lambasının bir kopyası, Horchow Koleksiyonu, posta hariç altı yüz seksen yedi dolar) bu yöne çok az bir ışık veriyordu ve Halleck'in üzerinde ceketi vardı. Ne kadar kilo verdiğini görüyor olamazdı... Yoksa görüyor muydu?

"Leda? Bill ben. Bill Halleck."

"Elbette sensin. Merhaba, Billy." Yine de eli çenesinin altında yarı açık bir şekilde durmuş, meraklı ve düşünceli bir şekilde boynuna dokunuyordu. Çehresi elli dokuz yaş için inanılmaz de-

recede düzgün olsa da, yüz gerdirmeleri boynuna pek bir şey yapamamıştı; gerdanı sarkık, ibikli bir kuş gibiydi.

Belki sarhoştur. Ya da... beyaz tozları dikkatle burnuna sokuşturan Houston aklına geldi. *Uyuşturucu mu? Leda Rossington mı? İki eliyle bir şeyi doğrultamayan bu kadından pek beklenmez. Üstüne üstlük korkaktır. Çaresiz. O da ne? Yoksa bu da bir şekilde bana olanlarla mı ilgili?*

Bu saçmalıktı elbette, ama yine de Leda Rossington'ın dudaklarının neden böyle sımsıkı kapandığını, loş ışıkta ve paranın satın alabileceği en iyi kozmetik ürünlerle bile göz altlarının nasıl olup da neredeyse kendisininki gibi torbalandığını ve solduğunu, Dior elbisesinin yakasıyla oynayan elinin şimdi neden titrediğini öğrenmek için delicesine bir ihtiyaç duydu.

Billy ve Leda Rossington birbirlerine neredeyse on beş saniye boyunca sessizce baktılar, sonra da aynı anda konuşmaya başladılar.

Halleck, "Leda, Cary burada..." diye başlarken Leda aynı anda, "Cary burada değil, Billy. O ..." dedi.

Leda sustu. Halleck ona devam etmesi için bir jest yaptı.

"Minnesota'ya çağrıldı. Kız kardeşi çok hasta."

"İlginç," dedi Halleck, "çünkü Cary'nin bir kız kardeşi yok."

Leda gülümsedi. İyi yetiştirilmiş, kibar insanların kendilerine istemeden kabalık yapıldığında kullandığı türden bir gülümsemeydi bu. Fakat becerememiş, dudaklarını hafifçe kaldırabilmişti sadece, gülümsemeden çok yüzünü ekşitmişti aslında.

"Kız kardeş mi dedim? Bütün bunlar benim için –bizim için– epey yorucu oldu. Erkek kardeşi demek istemiştim. Onun..."

"Leda, Cary tek çocuk," dedi Halleck kibarca. "Bir öğleden sonra Hastur Lobisi'nde içerken kardeşlerden konuşmuştuk. Dur bakayım... Hah, dört yıl önce olmalı. Ondan kısa bir süre sonra da Hastur yanmıştı. Şimdi yerinde aksesuvar, tütün ve envai çeşit şey satılan bir dükkân açıldı. Kızım kot pantolonlarını oradan alır."

Niye konuşmaya devam ettiğini bilmiyordu. Anlaşılması güç bir şekilde, eğer konuşursa onu rahatlatır sanmıştı. Ancak şimdi holden ve ferforje bahçe lambasından gelen loş ışıkta sağ gözünden ağzının kenarına doğru süzülen tek bir damla gözyaşının belli belirsiz izini gördü. Sol gözünün kavisinde de hafif bir parıltı vardı. Ona bakarken dili dolandı ve söyledikleri karman çorman son buldu. Leda iki kez hızlı hızlı göz kırptı ve gözyaşı akmaya başladı. Sol yanağında ikinci bir şeffaf iz belirdi.

"Defol," dedi. "Defol git, Billy, tamam mı? Soru sorma. Cevap vermek istemiyorum."

Halleck ona baktı ve akan gözyaşları arasında bir acımasızlık gördü. Cary'nin nerede olduğunu söylemeye niyeti yoktu. Nedenini o an ya da sonradan anlayamadığı ani bir dürtüyle, düşünmeden ve herhangi bir çıkarı olmadan ceketinin fermuarını indirdi, sanki üzerine ışık tutar gibi önünü açtı. Leda'nın şaşkınlıkla iç çekişini duydu.

"Bak bana Leda," dedi. "Otuz iki kilo verdim. Beni duyuyor musun? Otuz iki kilo!"

"Bunun benimle bir ilgisi yok!" diye haykırdı alçak ve sert bir sesle. Suratı kireç gibi olmuştu, yüzündeki allık palyaçonun suratındaki renklere benziyordu şimdi. Gözleri birer açık yara gibi duruyordu. Dudakları korkunç bir hırıltı çıkararak muntazam sıralanmış dişlerini gösterdi.

"Hayır yok, ama Cary'yle konuşmam gerek," diye ısrar etti Halleck. Ceketinin önünü açık tutarak veranda da ilk basamağı çıktı. *Gerçekten de gerekiyor,* diye düşündü. *Daha önce emin değildim, ama şimdi eminim.* "Lütfen bana onun nerede olduğunu söyle, Leda. Burada mı?"

Leda ise karşılık olarak bir soru sordu, Halleck bir an hiç nefes alamadı. Uyuşmuş tek eliyle tutunmak için verandanın tırabzanını aradı.

"Çingeneler mi yaptı, Billy?"

Sonunda sıkışmış ciğerlerine bir parça hava çekebildi. Hafif bir ses çıktı içeri girerken.

"Leda, o nerede?"

"Önce soruma cevap ver. Çingeneler mi yaptı?" Şimdi artık gerçekten yüksek sesle bunu dile getirebilme fırsatı çıkmıştı, ama yine de söylemekte zorlandığını fark etti. Zar zor yutkundu ve başıyla onayladı. "Evet, sanırım. Bir lanet. Lanet gibi bir şey." Duraksadı. "Hayır, *gibi bir şey* değil. Lafı dolandırmaya gerek yok. Sanırım üzerimde bir Çingene laneti var."

Leda'nın alaycı bir kahkaha patlatmasını bekledi, rüyalarında ve varsayımlarında sık sık bu tepkiyi görüyordu. Fakat yalnızca omuzları düştü ve başını eğdi. Öylesine kederli ve hüzünlü bir görüntüsü vardı ki Halleck bu içine girdiği yeni dehşet anında bile onun için üzüldü, onun yaşadığı kafa karışıklığı ve dehşeti acıyla kendisi de hissetti. Verandadaki ikinci ve üçüncü basamakları da çıkıp nazikçe onun koluna dokundu... Ancak Leda başını kaldırdığında suratında gördüğü sert nefretle sarsıldı. Bir an gözlerini kırpıştırıp geri adım attı ve merdivenlerden yuvarlanıp kıçının üstüne düşmemek için tırabzana tutunmak zorunda kaldı. Leda'nın yüzündeki ifade, geçen gece onun Heidi'ye karşı bir anlık hissettiklerinin mükemmel bir yansımasıydı. Böylesi bir ifadenin kendisine doğrultulmasını hem anlaşılmaz hem de korkutucu buldu.

"Bu senin suçun!" dedi Leda ona tıslayarak. "Hepsi senin suçun! Arabayla o aptal kancık Çingene'ye çarpmak zorunda mıydın? Hepsi senin suçun!"

Halleck nutku tutulmuş şekilde ona baktı. *Kancık mı?* diye düşündü, allak bullak olmuştu. *Az önce Leda Rossington'ın "kancık" dediğini mi işittim? Bu kelimeyi bilebileceğini dahi kimse düşünmez.* İkinci düşüncesiyse, *Hepten yanılıyorsun Leda, suç benim değil, Heidi'nin,* üstelik *de keyfi gayet yerinde. Turp*

gibi. Yere göğe sığamıyor. Tam güçte bir motor gibi. Tıkır tıkır *çalışıyor. Seni beni...* olmuştu.

O sırada Leda'nın suratı değişti: Halleck'e bakarken yüzünde kibar bir ifadesizlik vardı.

"İçeri gir," dedi.

Ona büyük bir bardakta istediği martiniyi getirdi, ucuna iki zeytin ve iki küçük soğan parçası takılmış altın kaplama, küçük bir kılıç şeklinde olan kokteyl çubuğu vardı içinde. Ya da çubuk belki de som altındı. Martini epey sertti, ama Halleck pek de umursamadı. Eğer üç haftadır içtiklerinden sonra yavaş gitmezse kıçının üstüne yapışıp kalacağını biliyordu. Kafa çekme kapasitesi de vücudunun boyutlarıyla beraber azalmıştı.

Yine de başlarken kocaman bir yudum aldı ve içkinin midesine verdiği sıcaklığı hissettiğinde gözlerini minnetle yumdu. *Yüksek kalorili muhteşem cin,* diye düşündü.

"Cary Minesota'da," dedi Leda boğuk bir sesle elinde martinisiyle otururken. İçkisi Billy'ye verdiğinden daha büyüktü. "Ama akraba ziyaretinde değil. Mayo Klinik'te."

"Mayo...?"

"Kanser olduğuna emin," diye devam etti Leda. "Mike Houston herhangi bir sorun bulamadı, şehirde gittiği cildiye doktorları da aynı şekilde. Ancak o yine de kanser olduğuna emin. En başta herpes sandı biliyor musun? Benim birinden herpes kaptığımı düşündü."

Billy utançla yere baktı, ancak bakmasa da olurdu. Leda hikâyesini sanki duvara anlatıyormuş gibi onun sağ omzundan yukarı bakıyordu. İçkisinden sık sık küçük yudumlar alıyor, içkininin bardaktaki seviyesi yavaş ama durmadan azalıyordu.

"Sonunda konuyu açtığında ona güldüm. Güldüm ve ona dedim ki, 'Cary, bunun herpes olduğunu sanıyorsan o halde zührevi hastalıklar konusunda benim termodinamik hakkında bildi-

ğimden daha az şey biliyorsun demektir.' Gülmemem gerekirdi... Ama bilirsin işte, bir nevi baskıyı üzerimden atmak içindi. Baskı ve endişeyi. Endişe de değil aslında. *Dehşeti.*

Mike Houston ona işe yaramayan kremler verdi, cildiye doktorları da ona işe yaramayan kremler verdi, sonra da işe yaramayan iğneler yaptılar ona. Burnu çürümüş ihtiyar Çingene'yi, senin duruşmandan bir hafta sonraki hafta sonu Raintree bit pazarında kalabalıkların içinden çıkıp gelişini hatırlayan bendim, Billy. Kalabalıkların içinden sıyrılıp geldi ve ona dokundu ... Cary'ye dokundu. Elini Cary'nin yüzüne koyup bir şeyler söyledi. O zaman ve daha sonra yayılmaya başladığında Cary'ye sordum ama bana söylemedi. Yalnızca başını salladı."

Leda boş bardağını yanındaki masaya koyarken Halleck içkisinden ikinci yudumunu aldı.

"Cilt kanseri," dedi Leda. "Kendini sorunun bu olduğuna ikna etti, çünkü cilt kanseri yüzde doksan beş oranında iyileştirilebiliyor. Onun kafasının nasıl çalıştığını bilirim. Tabii onunla yirmi beş yıl yaşadıktan sonra bilmiyor olsaydım komik olurdu, öyle değil mi? Yıllarca koltuğuna oturup konut anlaşmaları yapıp içti, konut anlaşmaları yapıp başka adamların karılarını kovaladı, konut anlaşmaları yapıp... Ben de izledim. Ah kahretsin, burada oturmuş biri bana bir saat öncesinde Pentotal verirse cenazesinde ne söylerim diye endişeleniyorum. Sanırım şöyle bir şey olur: 'Connecticut'tan şimdi artık alışveriş merkezi olan bir sürü toprak satın aldı, pek çok sutyen askısı şaklattı, bir sürü viski içti ve beni zengin bir dul olarak bıraktı. Hayatımın en güzel yıllarını onunla yaşadım ve yaşadığım orgazmlardan daha çok vizon kürküm oldu. E hadi, o halde buradan çıkalım, yol kenarında bir bara gidip dans edelim. Bir süre sonra biri belki yeterince sarhoş olur da şu kahrolası çenemin kahrolası kulaklarıma kadar, ikisi lanet Meksika'da biri de lanet olasıca Almanya'da olmak üzere kah-

rolası üç kere çekildiğini unutur ve benim lanet sutyenimi şaklatır.' Hay, lanet olsun! Neden bütün bunları sana anlatıyorum ki? Senin gibi adamların tek anladığı düzüşmek, cezada pazarlık ve profesyonel futbol maçlarında nasıl bahis oynanacağıdır."

Yine ağlıyordu. İlk olmadığı açıkça belli olan elindeki içkinin neredeyse bitmek üzere olduğunu şimdi anlayan Billy Halleck koltuğunda rahatsız bir şekilde kımıldandı ve kendi içkisinden kocaman bir yudum aldı. İçki tedirgin edici bir sıcaklıkla midesine indi.

"Cilt kanseri olduğuna emin çünkü modası geçmiş, Çingene lanetleri gibi batıl ve ucuz roman türünden hiçbir saçmalığa inanmaz. Ancak gözlerinin içinde, derinde bir yerlerde bir şey gördüm, Billy. Geçtiğimiz ay epeyce gördüm. Özellikle de geceleri. Her gece biraz daha netleşiyordu. Sanırım gitmesinin nedenlerinden biri de bu. Bilirsin, benim onu gördüğümü gördü. Yeniden dolduraym mı?"

Billy uyuşmuş bir şekilde başını salladı, sonra da onun bara gidip kendisine yeni bir martini hazırlamasını izledi. Son derece basit martiniler yaptığını gördü, sadece bir bardağa cin doldurulur, içine de iki zeytin yuvarlanır. Zeytinler dibe batarken iki sıra baloncuk yolu açılır. Odanın diğer tarafında oturduğu yerden dahi cinin kokusunu alabiliyordu.

Cary Rossington'ın sorunu neydi? Ona ne olmuştu? Billy Halleck'in bir parçası kesinlikle bunu öğrenmek istemiyordu. Belli ki Houston, Billy'ye olanlarla Rossington'a olanlar arasında bir bağlantı kurmamıştı. Neden kursundu ki? Houston, Çingenelerle olanları bilmiyordu. Üstelik beynini de o büyük beyaz torpillerle düzenli olarak bombalıyordu.

Leda geri gelip yeniden oturdu.

"Eğer arayıp geri geleceğini söylerse," dedi Billy'ye sakince, "ben Captiva'daki yerimize gideceğim. Yılın bu zamanı aşırı sıcak olur, ama fark ettim ki yeterince cinim varsa havayı pek de fark

etmiyorum bile. Onunla daha fazla yalnız kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Onu hâlâ kendimce seviyorum evet, ama katlanabileceğimi sanmıyorum. Yanımdaki yatakta yattığını... Bana dokunabileceğini düşünüyorum da... Bir an ürperdi. İçkisinin bir kısmı döküldü. Geri kalanını bir dikişte içti, sonra da suyunu daha yeni içmiş susamış bir at gibi boğuk bir inleme sesi çıkardı.

"Leda onun sorunu ne? Ne oldu?"

"Ne oldu? *Ne oldu*? Sana söylediğimi ya da bir şekilde bildiğini sanıyordum, sevgili Billy."

Billy hayır anlamında başını salladı. *Hiçbir şey* bilmediğine inanmaya başlamıştı.

"Pul çıkarıyor. Cary cildinde pullar çıkarıyor."

Billy ona alık alık baktı.

Leda ona keskin, şaşkın ve dehşete kapılmış bir gülümsemeyle bakıp kafasını hafifçe salladı.

"Hayır, bu tam doğru sayılmaz. Cildi pullara dönüşüyor. Tersine bir evrim vakası, bir küçük gösteri ucubesi oldu. Balığa ya da bir sürüngene dönüşüyor."

Leda birden sert, karga gibi gaklayan, Halleck'in kanını donduran bir kahkaha fırlattı: *Deliliğin sınırında sendeleyerek dolaşıyor,* diye düşündü ve bu keşif onun kanını daha da dondurdu. *Ne olursa olsun Captiva'ya gidecek sanırım. Eğer aklını korumak istiyorsa Fairview'den gitmek zorunda. Evet.*

Leda sanki geğirmiş gibi ya da belki gülmek yerine kusmuş gibi iki elini birden ağzına kapatıp af diledi. O an konuşmaktan aciz olan Billy sadece başını salladı ve en sonunda kendisine yeni bir içki hazırlamak üzere kalktı.

Billy artık ona bakmadığı, barın orada arkası dönük durduğu için Leda daha rahat konuşuyor gibi görünüyordu, Billy de bilerek orada oyalandı.

– On Birinci Bölüm –

ADALETİN PULLU TERAZİSİ

Cary ihtiyar Çingene'nin dokunuşu yüzünden son derece öfkeliydi. Ertesi gün Raintree Emniyet Amiri Allen Chalker'ı görmeye gitmişti. Chalker onun poker arkadaşıydı, ona anlatınca da aynı duyguları paylaştı.

Çingenelerin Raintree'ye doğrudan Fairview'den geldiğini söyledi Cary'ye. Chalker onların kendiliğinden gitmesini beklediğini söyledi. Beş gündür Raintree'deydiler ve genelde üç gün yeterli bir süreydi. Bu sürede kasabanın ilgili gençlerinin hepsinin fallarına bakılır, çaresizce iktidarsız birkaç adam ve benzer sayıda çaresiz menopozlu kadın karanlık basınca kamp yerine gizlice sızar ve iksirler, kocakarı ilaçları, tuhaf yağlı kremler satın alırdı. Üç günün sonunda kasaba halkının bu yabancılara olan ilgisi sönerdi her zaman. Chalker sonunda pazar günü kurulan bit pazarını beklemeye karar verdi. Raintree'de yılda bir kere yapılan bir etkinlikti bu, onları çevreleyen dört kasabadan da kitleleri çekerdi. Çingeneler fazla dürtersen eşek arıları kadar çirkefleşebilir demişti Cary'ye. O yüzden oradaki varlıklarını mesele haline getirmek yerine bit pazarına gelen geçici kitleye iş yapmalarına izin vermişti. Ancak pazartesi sabahına da gitmemiş olurlarsa onları gönderecekti.

Fakat buna gerek kalmamıştı. Pazartesi sabahı geldiğinde Çingenelerin kamp yaptığı tarla tekerlek izleri, boş bira ve gazoz kutuları (belli ki Çingeneler Connecticut'ın yeni şişe ve teneke

geri dönüşüm yasasını pek umursamıyordu), yemek pişirmek için yakılan ateşlerin kararmış artıkları ve üç dört battaniye dışında bomboştu. Battaniyeler öyle iğrenç durumdaydı ki Chalker'ın incelemesi için gönderdiği polis memuru onları yalnızca bir sopayla dürtükleyebilmişti. Güneşin batışıyla doğuşu arası bir zamanda Raintree'yi, Patchin bölgesini terk ettiklerini söyledi Chalker eski poker arkadaşı Cary Rossington'a. İsterlerse gezegeni bile terk etsinler umurunda olmazdı. Çok şükür gitmişlerdi.

İhtiyar Çingene, Cary'nin yüzüne pazar öğleden sonra dokunmuş, pazar gecesi gitmişler, pazartesi sabahı Cary şikâyette bulunmak için Chalker'a gitmiş (şikâyetin yasal dayanağı ne olabilirdi Leda Rossington bilmiyordu), salı sabahı da sorun başlamıştı. Cary duş aldıktan sonra aşağı kahvaltı köşesine yalnızca bornozuyla gitmiş ve, "Şuna baksana," demişti.

"Bu" karın boşluğunun biraz üzerinde beliren sertleşmiş bir deri parçasıydı. Buradaki derinin rengi çevresinden bir ton daha açıktı. Golf, tenis, yüzme ve kışın gidilen solaryum sayesinde teninin rengi hiç değişmezdi. Şimdiyse bu sertleşmiş deri tabakası tıpkı bazen kuru havalarda ayaklarındaki nasırların aldığı hal gibi Leda'ya biraz sarımsı görünmüştü. Ona dokunmuş (sesi burada bir an bocalamıştı), sonra da parmağını hızla geri çekmişti. Dokusu neredeyse çakıllı yol gibi pürüzlüydü ve şaşırtıcı derecede sertti. O an aklına gelen kelime *zırh* olmuştu.

Cary endişeyle sordu, "O lanet Çingene bana bir şey bulaştırmamıştır değil mi? Mantar hastalığı, impetigo ya da ona benzer lanet bir şeyler?"

"Sadece yüzünü elledi canım, göğsünü değil," diye cevapladı Leda. "Şimdi hadi git de elinden geldiğince çabuk giyin. *Tatlı çörek* var. Kırmızı kravatınla koyu gri takımını giyer misin benim için, bugün şık salı günü. Hadi sevgilim."

İki gece sonra Cary onu banyoya çağırdı, adeta çığlık attığından Leda koşarak gelmişti (*En berbat farkındalıklarımız banyo-*

da ortaya çıkıyor, diye aklından geçirdi Billy). Cary gömleğini çıkarmış, elindeki tıraş makinesi çalışır halde unutulmuş, kocaman gözleri aynaya dikilmiş vaziyette duruyordu.

Sarımsı sert deri parçası yayılmıştı. Meme uçlarından aşağı doğru yayılan, göbek deliğine doğru genişleyen, şekli belli belirsiz bir ağaca benzeyen büyük bir leke haline gelmişti. Bu değişik deri parçası karın ve mide bölgesindeki normal derinin üzerine yarım santim kadar çıkmıştı neredeyse. Gördüğü kadarıyla da üzerinden geçen derin çatlaklar vardı. Pek çoğu içine bir bozuk paranın kenarını alabilecek kadar derin görünüyordu. İlk kez pullu görünmeye başladığını düşündü Leda ve ondan tiksinmeye başladı.

"Nedir o?" Ona neredeyse bağırıyordu. "Leda, nedir o?"

"Bilmiyorum, dedi Leda sesini sakin tutmak için zorlayarak, "ama Michael Houston'a görünmen gerek. Orası açık ve net. Hemen yarın gidiyorsun, Cary."

"Hayır, yarın olmaz," dedi Cary hâlâ aynada kendisine bakarken, gözünü ok başına benzeyen sarımsı sert derilere dikmişti. "Yarına iyileşebilir. İyileşmezse ertesi gün giderim. Ama yarın olmaz."

"Cary..."

"Bana o Nivea kremi versene Leda."

Verdi ve orada bir dakika daha durdu Leda. Ancak yapış yapış beyaz kremi o sert sarı deri üzerine sürerken ona bakmak, parmak uçlarının ona dokunurken ki hışırtısını duymak Leda'nın katlanabileceğinden fazlasıydı ve odasına geri kaçtı. Ayrı ikiz yataklarda yattıklarına ilk kez bilinçli olarak sevindiğini söyledi Halleck'e. Uykusunda dönüp ona dokunamayacağı için sevinmişti. Parmaklarının bu tuhaf deri üzerinde gıcır gıcır ettiğini duydukça uykusuz saatler geçirmişti.

Ertesi gece daha iyi olduğunu söyledi Leda'ya, ondan sonraki gece de hâlâ daha iyi durumda olduğunu iddia etti. Yalan söylediğini gözlerinde görmesi gerektiğini düşünmüştü Leda. Ondan çok kendisine yalan söylüyordu aslında. Her zaman olduğu gibi bu halde bile

tam bir bencil puşttu Cary. Ancak sertçe hepsinin Cary'nin başının altından çıkmadığını da ekledi, amaçsızca çevresinde dolandığı barın yanında arkasına dönmeden. Yıllar içinde kendine has bir bencillik geliştirmişti o da. Aldanmayı kendisi de en az onun kadar istemişti.

Cary üçüncü gece yatak odalarına yalnızca pijamasının altıyla girdi. Bakışları yumuşak, üzgün ve afallamış gibi görünüyordu. Leda bir Dorothy Sayers polisiye romanını yeniden okuyordu, her daim en sevdiklerindendi. Onu görür görmez kitabı elinden düşürdü. Billy'ye az kalsın çığlığı basacağını söyledi, ancak tüm nefesi kesilmiş gibiydi. Billy ise bu arada hiçbir insanın, öyle olduklarını sansalar da, gerçek anlamda eşsiz olmadığını aklından geçirdi: Belli ki Cary Rossington da onun gibi önce kendisini kandırmış, ardından da yine Billy gibi sarsıcı bir kişisel aydınlanma yaşamıştı.

Leda sert sarı derinin (artık onları sadece *pul* olarak görüyordu) şimdi Cary'nin neredeyse tüm göğsünü ve karnının tamamını kapladığını görmüştü. Yanmış deri gibi çirkin ve kalın bir tabaka halindeydi. Üzerindeki derin ve kara çatlaklar her yöne yayılmıştı, bakmayı kesinlikle istemeyeceğin en derinlerde ise pembemsi bir kırmızılık vardı. Üstelik ilk başta çatlakların bir bomba çukurundaki gibi gelişigüzel ilerlediğini sanırdınız, ama bir iki dakika sonra savunmasız gözleriniz durumun başka olduğunu görürdü. Her bir kenarda sert sarı deri biraz daha yükseliyordu. Bunlar puldu. Fakat balık pulu değil; tıpkı bir kertenkele, timsah ya da iguananınki gibi kocaman, sert sürüngen pullarıydı.

Sol meme ucunun kahverengi kavisi hâlâ görünüyordu ama gerisi gitmiş, sarı-siyah kabuğun altına gömülmüştü. Sağ meme ucu da tamamen kaybolmuştu. Bu kabartılı yeni deri dönerek akla hayale sığmaz bir canavarın pençelerine yakalanmış gibi koltuk altından sırtına doğru uzanıyordu. Göbeği ise artık görünmüyordu. Dahası...

"Pijamasının altını indirdi," dedi Leda. Şimdi yine o kuş misali hızlı küçük yudumlarla üçüncü içkisini içiyordu. Gözünden yeni yaşlar akmaya başladı, ama hepsi buydu. "İşte sesim o an geri

geldi. Durması için çığlığı bastım, o da durdu ... ama göbeğinden aşağı doğru indiğini görmeden önce değil. En azından penisine henüz dokunmamıştı, ama henüz. Ama ulaştığı yere bakılırsa kasık tüyleri yok olmuştu, yerinde yalnızca sarı pullar vardı.

'İyiye gittiğini söylediğini sanmıştım,' dedim.

'Gerçekten de gittiğini sanıyordum,' diye cevap verdi. Ertesi gün de Houston'dan randevu aldı."

O da muhtemelen ona beyinsiz üniversite öğrencisi ile üçüncü tur diş çıkaran yaşlı kadının hikâyesini anlatmıştır diye düşündü Halleck. *Bir de şu beyin sulandırıcıdan bir fırt ister mi diye de sormuştur kesin.*

"Rossington bir hafta sonra New York'un en iyi cildiyecilerine göründü. Ona hemen sorunun ne olduğunu bildiklerini söylediler ve gama ışını tedavisi peşi sıra geldi. Ama pullu deri ilerleyip yayılmaya devam etti." Rossington Leda'ya acıtmadığını söylemişti, eski derisiyle bu korkunç istilacının birleştiği yerler hafif kaşınıyordu o kadar. Yeni deri üstünden kesinlikle hiçbir şey hissedemiyordu. Artık yüzüne daimi ifadesi olarak iyice yerleşen zoraki ve şaşkın gülümsemesiyle, geçen gün bir sigara yakıp yavaşça karnına bastırdığını anlatmıştı ona. Hiç ama hiç acı duymamıştı.

Leda ellerini kulaklarına kapatıp onu susturmak için çığlığı basmıştı.

Cildiyeciler Cary'ye rotadan biraz saptıklarını söylemişlerdi sonra. "O da ne demek?" diye sormuştu Cary. "Bildiğinizi söylemiştiniz. Hani emindiniz?"

"Eh işte, olur böyle şeyler," demişti doktorlar. Nadir, çok nadir olur, ama sorunu şimdi çözdük artık. Testlerin tümü bu yeni sonuca işaret ediyordu. Ardından "Epovit", yani pahalı doktorların diline alışkın olmayanlar için açarsak, "yüksek potansiyelli vitamin" tedavisi ve glandüler enjeksiyonu uygulamışlardı. Bu tedavi henüz devam ederken Cary'nin boynunda, çenesinin altında ve en nihayetinde de yüzünde yeni pullu deri parçaları belirmişti.

İşte o zaman cildiyeciler sonunda verecekleri cevap olmadığını kabul etmişlerdi. Tabii sadece o anlık. Tedavi edilemez hiçbir şey yoktu. Modern tıp... Perhiz tedavisi... Ivır zıvır... Falan filan...

İhtiyar Çingene'den bahsetmeye çalışırsa Cary'nin artık onu dinlemediğini söyledi Halleck'e. Bir keresinde ona gerçekten saldıracak gibi elini dahi kaldırmıştı... Ve ilk kez sağ el işaretparmağı ile başparmağı arasındaki hassas dokunun kabarıp sertleşmesine şahit olmuştu.

"Cilt kanseri," diye bağırmıştı ona. "Bu cilt kanseri, cilt kanseri, cilt kanseri! Şimdi Tanrı aşkına şu pis Çingene'den bahsetmeyi kes!"

Elbette göstermelik de olsa söyledikleri bir şeyler ifade eden o, on dördüncü yüzyıla ait zırvalıklardan bahsedense Leda'ydı. Ancak yine de bunun Raintree bit pazarında kalabalıklar arasından çıkıp gelen ve Cary'nin suratına dokunan ihtiyar Çingene'nin işi olduğunu *biliyordu*. Bunu biliyordu ve ona elini kaldıran *Cary'nin de bildiğini* o zaman gözlerinde görmüştü.

Glenn Petrie'yle anlaşıp işten izin aldı, Petrie eski dostu, yargıç arkadaşı ve golf partneri Cary Rossington'ın cilt kanseri olduğunu duyunca çok şaşırmıştı.

Leda, Halleck'e takip eden iki hafta boyunca zar zor hatırladığı ve konuştuğu bir zaman geçirdiğini söyledi. Cary dönüşümlü olarak bazen yukardaki odalarında, ama daha sık da çalışma odasındaki dolgulu sandalyede ya da başını ellerinin arasında koyarak mutfak masasında ölü gibi uyuyordu. Her öğleden sonra saat dört civarı kafayı çekmeye başlamıştı. Oturma odasında oturup sert, pullu elinde J. W. Dant viski şişesini tutarak önce komedi programlarını, sonra yerel ve ulusal haberleri, ardından da yarışma programlarını seyrediyordu. Akabinde televizyonun en çok izlendiği üç saatte de başında oturuyor, sonrasındaki haberlere bakıyor, ardından gelen filmleri gece ikiye üçe kadar izliyordu. Bütün bu süre boyunca da viskiyi kola içer gibi dosdoğru şişeden kafasına dikerek içiyordu.

Bu gecelerden bazılarında ağlardı. Leda yanına geldiğinde büyük Sony televizyon ekranına hapsolmuş Warner Anderson, sanki tüm kız arkadaşlarını onunla Aruba'ya davet ediyormuş gibi coşkuyla, "Şimdi VTR'mize dönelim!" diye haykırırken Cary'nin ağladığını görürdü. Neyse ki nadir sayılacak bazı akşamlar da Pequod balina avı gemisinde son günlerindeki Kaptan Ahab gibi çıldırırdı. Ayaklarını sürüye sürüye, tökezleyerek yürüyüp aslında artık pek de el sayılmayacak eliyle viski şişesini tutarken bunun cilt kanseri olduğunu haykırıyordu Leda'ya. Onu duymuş muydu? Boktan bir cilt kanseriydi bu! O sıçtığımın solaryumu yüzünden olmuştu. Bunu ona yapan o pis sahtekârları dava edecekti. *O göt herifleri dava edip yerin dibine gömecekti.* O puştlar mahkemede sürüm sürüm sürünecek, korkudan altlarına sıçacaktı. Bu ruh halindeyken bazen bir şeyleri kırıp dökerdi de.

"Sonunda bu galeyana geldiği anların Bayan Marley'nin temizliğe geldiği günün gecesinde olduğunu fark ettim," dedi Leda boğuk bir sesle. "Anlarsın ya, o buraya geldiğinde Cary tavan arasına çıkardı. Bayan Marley onu görürse anında bütün şehre yayardı. Bayan Marley'nin buraya geldiği günlerin gecesinde oluyordu hep, sanırım orada karanlıkta kendisini dışlanmış hissediyordu. Tıpkı bir ucube gibi."

"Eee, o da Mayo Kliniği'ne gitti," dedi Billy.

"Evet," dedi Leda nihayet ona bakarak. Sarhoştu ve dehşetli bir ifadesi vardı. "O ne hale gelecek, Billy? Ne hale *gelebilir*?"

Billy başını salladı. En ufak bir fikri yoktu. Dahası son dönemin çok konuşulan haberi, Güney Vietnamlı generalin Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi şüpheli işbirlikçisine ateş ederkenki fotoğrafı, ne kadar umurundaysa bu meselenin de o kadar umurunda olduğunu fark etti. Kendisinin de anlayamadığı tuhaf bir şekilde, durum aynen böyleydi.

"Söylemiş miydim? Minnesota'ya gitmek için özel bir uçak kiraladı. Çünkü insanların kendisine bakmasına katlanamıyor. Bunu sana söylemiş miydim, Billy?"

Billy tekrar başını salladı.

"O ne hale gelecek, Billy?

"Bilmiyorum," dedi Halleck bir yandan kendini düşünürken, *Acaba bu arada ben ne hale geleceğim, Leda?*

"Sonunda pes edip giderken iki eli de pençeye dönüşmüştü. Gözleri ise... o pullu oyukların içinde iki küçük mavi kıvılcım. Burnu..." Ayağa kalkıp ona doğru sendeleyerek giderken bacağıyla sehpaya öyle sert çarptı ki sehpa devrildi. *Şimdi bir şey hissetmiyor*, diye düşündü Halleck, *ama sabah kalktığında baldırında feci acılı bir morluk olacak. Şanslıysa eğer nerede ve nasıl olduğunu da hatırlamayacak.*

Leda onun elini sımsıkı tuttu. İki gözü iki çeşme anlamladıramadığı bir korku içinde ona bakıyordu. Tüyler ürperten hırıltılı bir sesle Billy'ye içini döktükçe, Billy'nin ensesine iğneler batırılıyordu sanki. Leda'nın ağzında henüz hazmedemediği cinin ağır kokusu vardı.

"Şimdi bir timsaha benziyor," diye fısıldadı Leda mahrem bir sır verir gibi. "Evet, görüntüsü aynen bu Billy. Sanki henüz bataklıktan çıkmış ve üzerine insan kıyafetleri giymiş gibi. Sanki bir timsaha dönüşüyor ve ben gittiğine memnunum. *Memnun.* Sanırım o gitmeseydi, ben giderdim. Evet, çantamı hazırlar ve ..."

Leda gittikçe yaklaşıyordu, buna daha fazla katlanamayan Billy aniden ayağa kalktı. Leda Rossington topukları üzerinde birden sallandı ve Halleck son anda onu omuzlarından zar zor yakalayabildi, belli ki o da epey içmişti. Onu yakalayamasa az önce bacağını çarptığı üstü cam pirinçten sehpaya (Trifles marka, beş yüz seksen yedi dolar) kafasını çarpabilir, morlukla uyanmak yerine ölüp kalabilirdi. Onun yarı deli gözlerine bakıp ölmeyi istiyor olabileceğini de düşündü Billy.

“Leda, gitmem gerekiyor.”

“Elbette,” dedi. “İşin aslını öğrenmek öyle kolay değil, değil mi sevgili Billy?”

“Üzgünüm,” dedi Billy. “Tüm bu olanlar için üzgünüm. Lütfen bana inan.” Sonra söylediklerini duyunca aklının iyice başından gittiğini anladı. “Cary’yle konuşursan çok selam söyle.”

“Artık onunla konuşmak zor,” dedi Leda soğuk bir edayla. “Ağzının içinde de aynı şey oluyor yani. Diş etleri kabardı, dilini kapladı. Ben onunla konuşabiliyorum, ama onun bana söylediği her şey… tüm cevapları homurtu olarak çıkıyor.”

Billy hole doğru ilerleyip ondan uzaklaştı. Onun o yumuşak, züppe konuşma tonundan, tüyler ürperten bir ışık çıkaran gözlerinden bir an önce kurtulmak istiyordu.

“Gerçekten de bu oluyor,” dedi Leda. “Timsaha dönüşüyor yani. Yakında cildini ıslak tutmak için onu bir su haznesine koymak zorunda kalabilirler.” Buğulu gözlerinden gözyaşları akmaya başladı, Billy eğik tuttuğu martini bardağından ayakkabılarına içki damladığını gördü.

“İyi geceler, Leda,” diye mırıldandı.

“Neden Billy? Neden o ihtiyar kadına çarptın? Neden Cary ve benim başımıza bu belayı getirdin? Neden?”

“Leda…”

“Birkaç hafta sonra yine gel,” dedi Leda onun üzerine yürümeye devam ederek. Billy arkasındaki ön kapının tokmağını delicesine bulmaya çalışırken, bir yandan da yüzündeki kibar gülümsemeyi zar zor korumaya çalışıyordu. “Gel ki bir yirmi, yirmi beş kilo daha verdiğinde seni göreyim. Sana öyle güleceğim, öyle güleceğim ki…”

Sonunda tokmağı bulup çevirdi. Serin hava kızarmış, sıcak basmış yüzüne bir nimet gibi çarptı.

“İyi geceler, Leda. Beni affet…”

“Özrünü kendine sakla!” diye bağırıp martini bardağını ona fırlattı. Bardak Billy’nin sağındaki kapının kenarına çarpıp tuzla

buz oldu. "O kadına çarpmak zorunda mıydın, seni alçak herif? Neden hepimizi bu belaya bulaştırdın? Neden? Neden? Neden?"

Halleck, Lantern Caddesi'nde Park Sokağı'nın köşesine kadar gelebilmeyi başarmıştı. Sonra otobüs durağındaki banka yığıldı, sıtmalı gibi titriyordu. Midesi ve ağzı asit hazımsızlığından ekşimiş, kafası cinin etkisiyle uğulduyordu.

Düşüncelere daldı: *Ona çarpıp öldürdüm ve şimdi kilo kaybediyor, bunu durduramıyorum. Cary Rossington duruşmayı yürütüyordu, beni öylece bir tokmak darbesiyle serbest bıraktı ve Cary şimdi Mayo Kliniği'nde. Mayo Kliniği'nde ve karısının dediğine bakılırsa da görünüşü Maurice Sendak'ın "Timsahlar Her Yerde" kitabından bir kaçağa benziyor. Başka kim vardı? İhtiyar Çingene'nin intikam almak isteyebileceği bu işe dahil olan başka kim vardı?*

Çingeneler şehir meydanına geldiklerinde gösterilerine başlayabileceklerini farz ederken onları karga tulumba çıkaran iki polisi düşündü. Bunlardan biri sadece gözdağı vermek üzere dolaşan devriye aracındaki yardımcı ekipti elbette...

Emirleri uyguluyorlardı.

Kimin emirlerini? Emniyet müdürünün emirlerini tabii ki. Duncan Hopley'nin emirlerini.

Çingeneler meydanda gösteri yapma izinleri olmadığı gerekçesiyle apar topar gönderilmişlerdi. Ancak elbette ki verilen mesajın bundan ibaret olmadığını anlamışlardı. Eğer Çingene ahalisini göndermek istersen bunun için uygulanabilecek pek çok yasa vardı. Serserilik. Kamu zararına davranış. Kaldırımlara tükürmek. Aklınıza artık ne gelirse.

Çingeneler şehrin batısında Arncaster isimli huysuz ihtiyar bir çiftçiyle bir anlaşma yapmıştı. Her zaman bir çiftlik ve bir huysuz ihtiyar olurdu zaten, Çingeneler de onu bulurdu. *Burunları Arncaster gibi adamların kokusunu almak için eğitilmiş san-*

ki, diye düşündü Billy bankta oturmuş otobüs durağının tepesine düşen bahar yağmurunun ilk damlalarını dinlerken. Basit bir tekamül durumu söz konusuydu. *Tek gereken iki bin yıldır yollarda olmak. Birkaç insanla konuşursun, belki Madam Azonka bedava bir iki fal bakar. Şehirde toprağı ama aynı zamanda borcu da olan birini ararsın. Şehri ya da kurallarını pek de umursamayan biri olmalıdır. Öyle ki elma hasadını sırf inatçılığından av sezonuna kadar geciktirir, çünkü avcıların geyiği yemesindense geyiğin elmalarını yemesini tercih eder. Bu kişiyi ne zaman arasan bulursun, çünkü zengin şehirlerden birinde her zaman bir Arncaster vardır. Hatta bazen arasından seçim yapabileceğin iki ya da üç tanesi bile bulunabilir.*

Tıpkı atalarının at arabaları ve el arabalarıyla iki yüz, dört yüz, sekiz yüz yıl önce yaptıkları gibi onlar da arabalarını ve karavanlarını çember şeklinde park etmişti. İzin dosyalarını almışlar ve akşam sohbetler, kahkahalar, elden ele dolaşan bir ya da iki şişe içkiyle başlamıştı.

Bütün bunlar Hopley'ye göre kabul edilebilirdi. Mesele işlerini yürütme biçimiydi. Çingenelerin sattıkları her neyse almak isteyenler Batı Fairview yolundan Arncaster'ın yerine gidebilirdi, en azından gözden ıraktı. Zaten Çingenelerin bulduğu tüm çiftlikler gibi Arncaster'ın yeri de insanın göz zevkini bozan türdendi. Ardından da kısa zamanda Raintree ya da Westport'a gidecek, oradan sonra da gözden uzak gönülden ırak olacaktı.

Ancak kazadan sonra, ihtiyar Çingene adamın adliye merdivenlerinde belirip bela olması ve Billy Halleck'e dokunması ardından "işlerin yürüme biçimi" artık pek de iyi sayılmazdı.

Hopley'nin Çingenelere iki gün verdiğini hatırladı Halleck. Yola koyulmaya yeltenmediklerini görünce de onları yollamıştı. İlk önce Jim Roberts ateş yakma izinlerini iptal ettirdi. Önceki hafta her gün sağanak yağmur yağmış olmasına rağmen Roberts onlara yangın tehlikesinin birdenbire çok çok yükseldiğini söy-

lemişti. Kusura bakmasınlardı. Bu arada hatırlamaları gerekir ki kamp ve ocak ateşleriyle ilgili kurallar tüplü ocaklar, kömür ve mangal ateşleri için de geçerliydi.

Bir sonraki adım tabii ki Arncaster'ın geri ödemesini uzattığı borçları veren birkaç yerel ticaret şirketinin Hopley tarafından ziyaret edilmesiydi. Bunlar arasında teçhizatçı, Raintree Yolu üzerindeki hayvan yemi dükkânı, Fairview köyündeki çiftçi kooperatifi ve Normie'nin Sunoco benzin istasyonu vardı. Hopley, Arncaster'ın konut kredisini aldığı Birleşik Connecticut Bankası'nda Zachary Marchant'ı görmeye de gitmiş olabilirdi.

Hepsi işin içine girdi bile. Onunla bir fincan kahve iç, bununla öylesine bir öğle yemeği ya da belki büfeden alınmış bir iki gofrete, yanında da limonata iç, şununla da bir şişe bira devir. Ertesi gün Lars Arncaster'ın uçan kaçan kime borcu varsa günbatımına dek kendisini aramış olur, şu lanet Çingeneler şehirden gitse gerçekten ne iyi olur, herkes nasıl da memnun olur... Ona söylenir.

Sonuç Duncan Hopley'nin tam da beklediği gibi oldu tabii. Arncaster Çingenelere gitti, kira konusunda ne anlaştılarsa fazlasını iade etti, büyük ihtimalle de kendisine gelen itirazlara kulaklarını tıkadı (Halleck bu noktada özellikle de hayatta bazı şeylerin değişmeyeceğini henüz anlayamamış olan bovling lobutlarını çeviren genç adamı düşünüyordu). Sanki mahkemede gösterebilecekleri bir kira sözleşmesi hiç yapılmamış gibiydi.

Ayıksa, Arncaster onlara dürüst olduğu ve paralarının geri kalanını ödediği için şükretmeleri gerektiğini de söylemiş olabilirdi. Arncaster her gece üç ila altı şişe içerdi, sarhoşsa biraz daha açık sözlü davranmış olabilirdi. Şehirde Çingenelerin gitmesini isteyen güçler vardı, bunu onlara söylemiş olabilirdi. Lars Arncaster gibi bir çiftçinin karşı duramayacağı türden bir baskı uyguluyorlardı. Özellikle de şehrin sözde "iyi insanlarının" yarısı onu tehdit ederken.

Zaten Çingenelerin hiçbirinin de kanıtlarla doğruluğunu teyit etmesini istemesine gerek yoktu. *Belki jonglör bir istisna oluşturabilir,* diye düşündü Billy.

Billy kalkıp soğuk ve rüzgârlı yağmurun altında yavaşça evine yürüdü. Yatak odasının ışığı yanıyor, Heidi onu bekliyordu.

Devriye arabasının şoförü elenebilirdi, burada intikam alınacak bir durum yoktu. Arncaster da elenebilirdi, beş yüz dolar nakit kazanma şansı varken onları göndermek zorunda kaldığı için göndermişti.

Peki ya Duncan Hopley?

Hopley bir ihtimal olabilirdi. *Bu kuvvetli bir ihtimal*, diye düzeltti Billy. Bir yandan Hopley, Fairview'in o sağlam statükosunu korumaya yönelik zorunlu olarak kararlar alan bir başka eğitimli köpekti. Ancak Billy, ihtiyar Çingene'nin duygularından arınıp böyle bir sosyolojik değerlendirme eğilimi olduğunu pek sanmıyordu. Hem sadece Hopley onları duruşma sonrası böyle etkin bir biçimde kovaladığı için de değildi. Kovalamak bunlardan biriydi. Ama buna alışıklardı. Mesele, Hopley'nin yaşlı kadını öldüren kazayı yeterince incelememesiydi.

İşte bu önemli bir şeydi, öyle değil mi?

Yeterince incelememek mi? Hadi oradan Billy, güldürme beni. Yeterince incelememek ihmal suçudur. Hopley'nin yaptığıysa olası tüm kabahatlerin üstünü örtmekti. En başta dikkat çeken de alkol testini yapmamış olmasıydı. Suçu örtmek için genel kuralları uygulamamıştı. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun ve Cary Rossington da biliyordu.

Rüzgâr hızlanmış, yağmur şiddetlenmişti şimdi. Yağmurun sokaktaki çukurları dolduruşunu izledi. Lantern Caddesi boyunca sıralanmış yüksek güvenlikli amber lambaların yansımasında suyun parlak, tuhaf bir görüntüsü vardı. Dallar başının üstünde uğuldayıp çatırdıyordu, Billy Halleck endişeyle başını kaldırdı.

Gidip Duncan Hopley'yi görmem gerek.

Bir an kafasında ışıklar çakmıştı, fikir kıvılcımları. Sonra Leda Rossington'ın uyuşmuş, korkulu suratı aklına geldi... Leda'nın dediklerini hatırladı: *Artık onunla konuşmak zor... Ağzının içinde de aynı şey oluyor yani... Bana söylediği her şey homurtu olarak çıkıyor.*

Bu akşam olmaz. Bu akşam yeterince şey yaşamıştı.

"Nereye gittin Billy?"

Heidi yatakta okuma lambasının ışığı altında uzanıyordu. Kitabını yorganın üzerine bırakıp ona bakınca Billy gözlerinin altındaki koyu kahverengi halkaları gördü. Bu kahverengi halkalar onu en azından bu akşam pek de etkilemedi.

Bir an konuşmayı düşündü: *Cary Rossington'ı görmeye gittim, ama o gittiği için karısıyla birkaç içki içmek durumunda kaldım. Bir devin diş ağrısını kesecek kadar kuvvetli bir içkiydi. Hem bana ne anlattığını hayatta tahmin edemezsin, sevgili Heidi. Bir keresinde Yılbaşı gecesi saatler gece yarısını vururken senin göğsünü elleyen Cary Rossington var ya, bir timsaha dönüşüyormuş. Ölünce ondan yepyeni bir ürün elde edebilirler: İşte size Yargıç Cüzdanları.*

"Hiçbir yere," dedi. "Dışardaydım öyle. Yürüyor, düşünüyordum."

"Eve gelirken sanki alkol fıçısına içine düşmüşsün gibi kokuyorsun ama."

"Sanırım düştüm. Andy'nin Barı'na düştüm daha doğrusu."

"Kaç tane içtin?"

"İki."

"Daha çok beş tane gibi kokuyor."

"Heidi beni sorguya mı çekiyorsun?"

"Hayır tatlım. Fakat keşke böyle endişe etmesen. Doktorlar metabolizma testlerini yapınca muhtemelen ne olduğunu bulacaklar."

Halleck homurdandı.

Samimi ve korkmuş bir yüz ifadesiyle ona döndü Heidi. "Çok şükür ki kanser değil."

Her şeyin dışında olmak güzel olsa gerek, derece derece artan korkuyu dışardan izlemek güzel olsa gerek, diye düşündü Halleck ve az kalsın söylüyordu da. Söylemedi, ama hissettikleri bir nebze olsun yüzüne yansımış olsa gerek ki Heidi'nin yüzündeki dert yorgunu ifade yoğunlaşmıştı.

"Üzgünüm," dedi. "Yanlış olmayan bir şey söylemek pek mümkün değil gibi."

Tam üstüne bastın bebeğim, diye düşündü Halleck ve o kızgın, zehir zemberek nefret yeniden alevlendi. İçtiği cinin üstüne bir de bu hem buhranını artırdı hem de kendisini hasta hissetirdi. Geriye ise bir utanç duygusu bıraktı. Cary'nin cildi kim bilir neye dönüşüyordu, belli ki ancak sirk gösterisine uyacak türden bir şeydi. Duncan Hopley iyi durumda olabilirdi ya da belki orada Billy'yi daha kötüsü bekliyordu. Eh, bu durumda kilo vermek o kadar da kötü bir şey değildi, öyle değil mi?

Önce Heidi'nin ışığını söndürüp soyundu ve Heidi'yi kollarına aldı. Heidi önce kaskatı durdu. Halleck tam işe yaramadığını düşündüğü sırada Heidi yumuşadı. Hıçkırarak ağlamak üzere olduğunu ama bastırdığını hissetti Halleck. Tüm hikâye kitapları doğruysa, yani zorlukların asil bir yanı varsa ve musibetler insanın karakterini iyileştiriyorsa, her ikisini de pek beceremediği aşikârdı.

"Heidi, özür dilerim," dedi.

"Keşke bir şeyler yapabilsem," dedi hıçkırarak ağlarken. "Bir şeyler yapabilsem yapardım Billy, biliyorsun değil mi?"

"Yapabilirsin," dedi ve göğüslerini ellemeye başladı.

Seviştiler. *Bu seferki onun için,* diye düşünmeye başladı, ama sonra aslında kendisi için olduğunu anladı. Leda Rossington'ın o lanet yüzü, şaşkın ve karanlıkta parlayan gözlerini görmektense bu sayede uyuyabilmişti.

Ertesi gün tartı seksen kiloyu gösteriyordu.

– On İkinci Bölüm –

DUNCAN HOPLEY

Metabolizma testlerini yaptırabilmek için işyerinden izin almıştı. Kirk Penschley bu isteğini yerine getirme konusunda epey istekliydi. Bu da Halleck'in yüzleşmek istemediği bir gerçeği gün yüzüne çıkarıyordu: Ondan kurtulmak istiyorlardı. Eskiden yüzünde şişkoluktan neredeyse üç tane çenesi varken şimdi hepsi kaybolmuş, yıllardır ilk kez elmacıkkemikleri meydana çıkmıştı. Yüzünde belirginleşen diğer kemiklerle de şirketin öcüsüne dönüşmüştü.

"İşte bu!" demişti Penschley, Billy izin isteme cümlesini bile daha henüz tamamlayamadan. Tıpkı bir şeylerin son derece kötü gittiğini bilip kimsenin kabul etmek istemediği ortamlardaki gibi, Penschley pek bir candan konuşmuştu onunla. Gözlerini devirip Halleck'in eskiden karnının durduğu yere bakmıştı. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al, Bill."

"Üç gün yeter," diye cevaplamıştı. Şimdiyse Barker's Kafe'deki ödemeli telefondan onu arayıp üç günden daha fazlasını almak zorunda kalabileceğini söylüyordu. Üç günden fazla istiyordu, evet, ama metabolizma testleri için değil. Aklına gelen fikir kıvılcımları geri dönmüştü. Pek umut verici bir şey yoktu henüz, o kadar büyük bir şey değildi, ama yine de *bir şeyler* vardı aklında.

"Ne kadar zaman?" diye sordu Penschley ona.

"Emin değilim," dedi Halleck. "İki hafta olabilir. Belki de bir ay."

Telefonun öbür ucunda anlık bir sessizlik oldu, Halleck, Penschley'nin alt metni okuduğunu fark etti: *Kirk, demem o ki bir daha geri dönmeyeceğim. Sonunda kanser teşhisi kondu. Şimdi artık kobalt, ağrı kesiciler, alabilirsek interferon, dehşete kapılıp Meksika'ya gidersek de laetril zamanı. Beni bir sonraki görüşünde kafamın altında ipek bir yastıkla uzun bir kutunun içinde yatıyor olacağım, Kirk.*

Hâlâ devam etse de son altı haftadır eskisi kadar korkmayan Billy, öfkenin ilk kıpırtılarını hissetti. *Hay lanet olsun! Benim anlatmaya çalıştığım şey bu değil. En azından şimdilik bu değil!*

"Sorun değil, Bill. Hood davasını Ron Baker'a vermeyi düşünüyoruz, ama sanırım onun dışında her şey biraz daha askıda kalabilir."

Bok kalır. Bu öğleden sonra her şeyi kadroya dağıtmaya başlayacaksın. Hood davasına gelince de, onu zaten geçen hafta Ron Baker'a verdin. Ron beni perşembe akşamı aradı ve Sally'nin lanet olasıca tanık ifadelerini nereye koyduğumu sordu. Senin askıda bekletme kavramın evinde pazar günleri astığın çamaşırlardan ibaret olsa gerek bebeğim. Yani tereciye tere satma canım.

"Dosyayı ona ulaştırırım," dedi Billy, ama eklemeden de duramadı: "Tanık ifadeleri zaten onda sanırım."

Kirk Penschley bunu sindirmeye çalışırken sessizliğe gömüldü. "Şey... Yapabileceğim bir şey varsa..." dedi sonra.

"Bir şey var," dedi Billy. "Tabii, kulağa biraz deli işi gibi gelebilir."

"Nedir o?" diye sordu dikkatli bir sesle.

"Bu bahar başıma açılan sorunu hatırlıyor musun? Kazayı?"

"E-Evet..."

"Çarptığım kadın bir Çingene'ydi. Biliyor muydun?"

"Gazeteye çıkmıştı," dedi Penschley isteksizce.

"Bir şeyle gelmişti... şey... ne denir? Bir Çingene takımı. Burada Fairview'de kamp yapıyorlardı. Nakit ihtiyacı olan yerel bir çiftçiyle anlaşmışlardı..."

"Bekle, bekle bir dakika," dedi Kirk Penschley, önceki yaslı ton gitmiş, sesi bir nebze canlanmıştı. Billy hafifçe sırıttı. Bu ses tonunu tanıyor, öbürüne tercih ediyordu. Kırk beş yaşında, kel, ancak bir buçuk metre boyunda olan Penschley'yi sarı not defteri ve en sevdiği ince keçeli kalemlerden birini alırken gözünün önüne getirebiliyordu. Yoğun çalışma temposunda Halleck'in tanıdığı en zeki ve kararlı insanlardan biriydi Kirk. "Tamamdır, devam et. Kimdi bu yerel çiftçi?"

"Arncaster. Lars Arncaster. Kadına çarptıktan sonra..."

"Kadının adı?"

Halleck gözlerini yumdu, hatırlamaya çalıştı. Tuhaf ki duruşmadan bu yana, bunca şey arasında kadının ismini bir kez bile düşünmemişti.

"Lemke," dedi sonunda. "İsmi Susanna Lemke."

"L-e-m-p-k-e diye mi yazılıyor?"

"P yok."

"Tamamdır."

"Kazadan sonra Çingeneler artık Fairview'de istenmediklerini öğrendiler. Raintree'ye geçtiklerini düşündürecek sebeplerim var. Oradan sonrası için izlerini bulabilir misin? Şimdi nerede olduklarını bulmak istiyorum. Araştırma maliyetini ben kendi cebimden karşılayacağım."

"Tabii ki sen karşılayacaksın," dedi Penschley neşeyle. "Şimdi, eğer kuzeye New England tarafına gittilerse izlerini sürebiliriz. Ancak güneye, şehre ya da Jersey'ye gittilerse, bilemem. Billy bir kamu davasından mı endişe ediyorsun?"

"Hayır," dedi. "Ama o kadının kocasıyla konuşmam gerek. Kocası olduğundan da emin değilim ya."

"Ah," dedi Penschley. Halleck bir kez daha sanki yüksek sesle söylemiş gibi adamın düşüncelerini kolayca okuyabildi: *Billy Halleck hayatındaki sorunları hale yola sokmaya, açık hesapları kapamaya çalışıyor. Belki de ihtiyar Çingene'ye bir çek vermek istiyor ya da yüzleşip özür dileyecek, adamın ondan hırsını almasına izin verecek.*

"Teşekkürler, Kirk," dedi Halleck.

"Lafı mı olur," dedi Penschley. "Sen iyileşmene bak, yeter."

"Tamam," dedi Billy ve telefonu kapattı. Kahvesi soğumuştu.

Fairview polis karakolunda Genel Müdür Yardımcısı Rand Foxworth'ün işleri götürdüğünü öğrenince gerçekten de pek şaşırmadı Halleck. Foxworth, Halleck'i içtenlikle karşıladı ama rahatsız bir görüntüsü vardı. Halleck, Foxworth'ün masasında gelen sepetinde bir sürü kâğıt biriktiğini, giden sepetinin ise pek dolmadığını hemen fark etti. Foxworth'ün üniforması üzerinde jilet gibi duruyordu, ama gözleri kan çanağı gibiydi.

"Dunc grip oldu," diye cevapladı Billy'nin sorusunu. Bu cevabı pek çok kere vermiş gibi sanki banttan yayınlıyordu. "Son birkaç gündür gelmedi."

"Ah, grip ha!" dedi Billy.

"Aynen öyle," dedi Foxworth, gözleri Billy'ye anla artık der gibi bakıyordu.

Sekreter, Doktor Houston'ın içeride bir hastayla olduğunu söyledi Billy'ye.

"Durum acil. Ona yalnızca kısa bir şey söyleyeceğimi iletir misin lütfen."

Yüz yüze görüşse daha kolay olurdu ama Billy arabayla onca yolu gitmek istememişti. Sonuç olarak da polis karakolunun karşısında bir telefon kulübesinde oturmuş bekliyordu. Kısa süre ön-

cesine dek bu kulübelere sığmıyordu oysa ki. Sonunda Houston telefona geldi.

Sesi rahatsız olmaktan öte soğuk ve mesafeliydi. Halleck ya alt metin okumakta ustalaşıyor ya da epey paranoyaklaşıyordu, bu soğuk ses tonundan anlamlar çıkardı: *Sen artık benim hastam değilsin, Billy. Yozlaşmış tavırların beni çok geriyor. Teşhis edebileceğim ve ilaç yazabileceğim bir durumun olsa neyse. Bana bunu veremiyorsan aramızda alışveriş yapabileceğimiz bir durum yok. Birlikte çok güzel golf oynadık, fakat sanırım arkadaş olduğumuzu da iddia edemeyiz. Benim bir Sony çağrı cihazım, iki yüz bin dolar değerinde tıbbi teşhis ekipmanım ve öyle geniş bir ilaç listem var ki bilgisayarım çıktısını alsa sayfalar golf kulübü kapısından Lantern Caddesi ile Park Sokağı kesişimine dek uzanır. Ben tüm bunlara sahibim, kendimi zeki hissediyorum. İşe yarar hissediyorum. Sonra sen çıkıp geliyorsun ve ben sayende yüksek tansiyona çare diye elinde bir şişe sülük, baş ağrısına çözüm olarak ise cerrah testeresiyle bekleyen bir on yedinci yüzyıl doktoruna benzeyiveriyorum. Böyle hissetmek de hoşuma gitmiyor, Koca Bill. Hem de hiç. Bunda şipşaklık bir durum hiç yok. O yüzden kaybol git. Seni başımdan attım. Çağrı cihazım çalmaz da ayrılmak zorunda kalmazsam cenazende görüşürüz.*

"Modern tıp işte," diye söylendi Billy.

"Ne oldu, Bill? Konuşsan iyi edersin. Seni başımdan savmak istemem, ama bugün asistan hekim hasta, dolayısıyla işim başımdan aşkın."

"Tek bir soru soracağım, Mike," dedi Billy. "Duncan Hopley'nin nesi var?"

Telefonun diğer ucundaki ses neredeyse on saniye boyunca tamamen kesildi. Sonra: "Bir şeyi olduğunu nereden çıkardın?"

"Karakolda değildi. Rand Foxworth grip olduğunu söylüyor, ama Rand Foxworth yaşlılar gibi yalan söylemeyi beceremiyor."

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Sen bir avukatsın Billy, sana söylememe gerek bile olmaması lazım, ayrıcalıklı bilgi istiyorsun. Başımı belaya sokabilirsin."

"Biri çekmecende sakladığın o küçük kutuyu karıştırıp ne olduğunu görürse de başın belaya girebilir. Öyle bir belaya girer ki başını zor çıkarırsın."

Yine sessizlik oldu. Houston tekrar konuştuğunda sesi öfkeden çatlıyordu. Alttan alta korku da hissediliyordu. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır," dedi Billy bıkkınlıkla. "Sadece bana kılı kırk yarmaya çalışma, Mike. Hopley'nin sorunu ne onu söyle olsun bitsin."

"Niye bilmek istiyorsun ki?"

"Of, Tanrı aşkına! İnsanın son derece mankafa olabileceğinin yaşayan bir örneğisin Mike, anlıyor musun?"

"Ne söylemeye çalıştığına dair en ufak bir fikrim..."

"Son bir ay içinde Fairview'de üç tuhaf hastalıkla karşılaştın. Aralarında tek bir bağlantı kurmadın. Hadi bu anlaşılabilir, hepsinin kendine has farklı özellikleri vardı. Öte yandan ise hepsi de tuhaf olmaları itibariyle ortaktı. Merak ediyorum da acaba başka bir doktor, örneğin her gün burnuna elli dolar değerinde kokaini doldurma zevkini keşfetmemiş bir doktor, farklı semptomlara rağmen aradaki bağlantıyı kuramaz mıydı?"

"Hele orada bir dur bakalım!"

"Hayır, durmayacağım. Niye bilmek istediğimi sordun, ben de dosdoğru söyleyeceğim. Daimi olarak kilo veriyorum, mideme günde sekiz bin kaloriyi indirsem dahi kilo vermeye devam ediyorum. Cary Rossington tuhaf bir cilt hastalığına yakalandı. Karısı bir gösteri ucubesine dönüştüğünü söylüyor. Mayo Kliniği'nde yatıyor. Ben de şimdi Duncan Hopley'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorum haliyle. İkinci olarak da başka böyle açıklanamayan vakalarla karşılaşıp karşılaşmadığını bilmek istiyorum."

"Billy durum hiç de böyle değil. Aklında delice fikirler varmış gibi konuşuyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama..."

"Hayır bilmiyorsun, gerekmiyor da. Ama ben bir cevap istiyorum. Cevabı senden alamazsam, başka türlü almasını bilirim."

"Dur bir dakika. Bu konuda konuşacaksak çalışma odasına geçmek istiyorum. Özel konuşmaya daha müsait."

"Tamam."

Houston, Billy'yi beklemeye aldığında telefondan bir klik sesi geldi. Telefon kulübesinde oturmuş ter dökerken bunun Houston'ın kendisini başından savma yöntemi olup olmadığını düşündü. Sonra telefondan bir klik sesi daha geldi.

"Hâlâ orada mısın, Billy?"

"Evet."

"Tamam," dedi Houston, sesindeki hayal kırıklığı aşikârdı, ancak bir nevi de komikti. Houston iç geçirdi. "Duncan Hopley'nin kontrolden çıkmış bir sivilce sorunu var."

Billy ayağa kalkıp telefon kulübesinin kapısını açtı. İçerisi birdenbire aşırı sıcak olmuştu. "*Sivilce*!"

"Kabarcıklar. Siyah noktalar. Beyaz noktalar. Hepsi bu. Mutlu musun şimdi?"

"Başka biri var mı?"

"Hayır. Ayrıca Billy, sivilceleri pek de aykırı bir durum olarak görmüyorum. Bir an Stephen King romanlarındakiler gibi konuşmaya başlamıştın az önce, ama durum hiç de öyle değil. Dunc Hopley'nin geçici bir beze sorunu vardı o kadar. Hem bu onda ilk kez de olmuyor. Ta yedinci sınıfa kadar uzanan bir problemli cilt geçmişi var."

"Pek mantıklı. Ancak timsah derili Cary Rossington'ı ve William J. Halleck'in istemdışı anoreksiya nervoza durumunu da bu denkleme eklersen yeniden bir Stephen King romanına benzemeye başlıyor, öyle değil mi?"

Houston sakin bir sesle devam etti: "Bill, senin metabolizma problemin var. Cary'nin ise... Bilmiyorum. Gördüğüm bazı..."

"Tuhaf vakalar olmuştu, evet, biliyorum," dedi Billy. Bu palavracı kokainman gerçekten de on yıl boyunca onun aile doktoru mu olmuştu? Aman Tanrım, bu gerçek olabilir miydi? "Son zamanlarda Lars Arncaster'ı gördün mü?"

"Hayır," dedi Houston sabırsızlanarak. "Kendisi benim hastam değil. Sadece *bir* sorun olduğunu söylemiştin yanılmıyorsam."

Tabii senin hastan değildir, diye düşündü Billy sersem sersem. *Faturalarını zamanında ödemez o, öyle değil mi? Senin gibi pahalı zevkleri olan bir adam da beklemeyi göze alamaz, değil mi?*

"Bu gerçekten de son," dedi Billy. "Duncan Hopley'yi en son ne zaman gördün?"

"İki hafta önce."

"Teşekkürler."

"Bir dahakine randevu al, Billy," dedi Houston soğuk bir sesle ve telefonu kapattı.

Hopley tabii ki de Lantern Caddesi üzerinde oturmuyordu, ama emniyet müdürü maaşı iyiydi ve Ribbonmaker Sokağı'nda süslü, kutu gibi bir New England evi vardı.

Gün kararırken Billy garaj girişine arabasını park edip kapıya gitti, zili çaldı. Kapıyı açan olmadı. Tekrar çaldı. Açan yoktu. Zile yüklendi. Yine açan yoktu. Garaja doğru gitti, avuçlarını yüzünde birleştirip camdan içeri baktı. Hopley'nin klasik kızıl Volvo arabası içerde park edilmişti. Araba plakası FVW 1'di. Başka da bir araba yoktu. Hopley bekârdı. Billy tekrar kapıya gidip yumruklamaya başladı. Neredeyse üç dakikadır yumruklamaktan kolu yorgun düşmüştü ki içeriden boğuk bir sesle bağırdı: "Git buradan. Defol!"

"İzin ver gireyim!" diye bağırdı Billy de. "Seninle konuşmam gerek!"

Cevap gelmedi. Bir dakika sonra Billy tekrar yumruklamaya başladı. Bu sefer hiçbir karşılık gelmedi, ama aniden durduğunda kapının diğer tarafında bir hışırtı duydu. Bir an orada durmuş ya da çömelmiş, bu davetsiz ve ısrarcı ziyaretçinin defolup gitmesini, kendisini rahat bırakmasını bekleyen Hopley'yi gözünde canlandırdı. Tabii bu günlerdeki haline rahat denebilirse. Billy zonklayan yumruğunu açtı.

"Hopley, orada olduğunu biliyorum," dedi sessizce. "Bir şey söylemene gerek yok, sadece beni dinle. Ben Billy Halleck. İki ay önce bir kaza yaptım. Önüne bakmadan yürüyen ihtiyar bir Çingene kadın vardı..."

Kapının arkasındaki hareket artık belirgindi. Bir sürünme ve hışırtı sesiydi.

"Ona çarpıp öldürdüm. Şimdiyse kilo veriyorum. Diyet ya da ona benzer bir şey yapmadan öylece kilo veriyorum. Şimdiye dek otuz dört kilo kadar verdim. Eğer durmazsa yakında ucuz ucube gösterilerindeki İskelet Adam'a benzeyeceğim.

Cary Rossington, yani Yargıç Rossington, ön duruşmaya başkanlık etti ve dava unsuru olmadığına karar verdi. Şimdiyse tuhaf bir cilt hastalığı geçiriyor..." Billy hafif bir şaşkınlık ibaresi duyduğunu sandı. "... ve şu anda Mayo Klinigi'nde. Doktorlar bunun kanser olmadığını ona söylediler, ama ne olduğunu bilmiyorlar. Rossington ise *gerçekte* bildiği şey olmasındansa kanser olduğuna inanmak istiyor."

Billy yutkundu. Boğazından acıyla bir ses çıktı.

"Bu bir Çingene laneti Hopley. Kulağa delice geldiğini biliyorum, ama gerçek bu. İhtiyar bir adam vardı. Duruşmadan çıkarken bana dokundu. Rossington karısıyla Raintree'de bit pazarındayken ona da dokundu. Sana da dokundu mu, Hopley?"

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu… Sonra tek bir kelime kapıdaki mektup atma boşluğundan süzülüp Billy'nin kulağına ulaştı. Evden kötü haberler aldığı bir mektup okumuş gibiydi şimdi:

"Evet…"

"Ne zaman? Nerede?"

Cevap gelmedi.

"Hopley, Çingeneler Raintree'den ayrıldıktan sonra nereye gittiler? Biliyor musun?"

Cevap gelmedi.

"Seninle konuşmam gerek!" dedi Billy çaresizce. "Aklımda bir fikir var, Hopley. Sanırım…"

"Hiçbir şey yapamazsın," diye fısıldadı Hopley. "İş çığrından çıktı. Anlıyor musun Halleck? Çığrından… çıktı."

Billy tekrar o incecik, ürkütücü iç çekişi duydu.

"Şansımızı deneyelim!" dedi Halleck hiddetle. "Durumun o kadar kötü mü ki bu sana bir şey ifade etmiyor?"

Cevap gelmedi. Billy söyleyecek söz, sunacak sav aradı kendi içinde. Ama bulamadı. Hopley belli ki onu içeri almayacaktı. Tam dönüp gidiyordu ki kapı tık edip açıldı.

Billy kapıyla pervaz arasındaki karanlık boşluğa baktı. O hışırtılı hareketleri yine duydu, bu sefer karanlık holden geriye doğru gidiyordu. Sırtında, belinde ve kollarında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Az kalsın her şeye rağmen çekip gidiyordu. *Boşversene Hopley'yi,* diye düşündü. *Bulursa o Çingeneleri Kirk Penschley bulur, öyleyse boşver Hopley'yi gitsin, ona ihtiyacın yok, neye dönüştüğünü görmene de gerek yok.*

Billy içindeki sesi bastırıp emniyet amirinin ön kapı tokmağını tuttu ve kapıyı açıp içeri girdi.

Holün öte yanında belli belirsiz bir siluet gördü. Soldaki bir kapı açıldı, siluet içeri girdi. Loş bir ışık yansıdı ve bir an ince

uzun bir gölge yerde belirdi. Gölge, Hopley'nin Fairview Rotary Kulübü'nden ödül alırkenki fotoğrafının asılı durduğu diğer duvarın oradan geçerken eğilmişti. Gölgenin biçimsiz kafası fotoğrafın üzerine bir kehanet gibi düştü.

Billy holde ilerledi, kendini kandırmanın bir âlemi yoktu, şimdi gerçekten korkmuştu. Arkasındaki kapı çat diye kapanıp gölgelerin arasından Çingene çıkıverecek, kendisini arkadan yakalayacak diye bekliyordu. Tıpkı ucuz korku filmlerindeki o büyük korku sahneleri gibi. Tabii. Hadi göt herif, hadi çık gel! Ama yerinden çıkacak gibi olan kalp atışları sakinleşmedi.

Hopley'nin küçük evinde kötü bir koku olduğunu fark etti, fazla beklemiş, yavaş yavaş bozulan bir et kokusu gibiydi.

Açık kapının önünde bir an durdu. Bir çalışma odasına benziyordu burası, ama ışık öyle zayıftı ki tam olarak ayırt etmek mümkün değildi.

"Hopley."

"İçeri gir," diye fısıldadı ince ses.

Billy girdi.

Evet, Hopley'nin çalışma odasıydı burası. Billy'nin beklediğinden daha fazla kitap vardı odada, yerdeki Türk halısı da ortamı ısıtıyordu. Oda küçüktü, doğru şartlar altında sıcak ve hoş bir ortam olabilirdi.

Ortada bakkam ağacından bir çalışma masası vardı. Üzerinde bir masa lambası duruyordu. Hopley verdiği ışığı azaltmak için lambanın boynunu masa üzerindeki defterle arasında yarım santim bırakacak kadar eğmişti. Defterin üzerine vuran ışık küçük bir halka halinde yoğunlaşmış, odanın geri kalanı soğuk bir gölgeler diyarı olmuştu.

Hopley de insana benzer gövdesiyle ofis sandalyesinde oturuyordu.

Billy kapı eşiğinden geçti. Köşede bir koltuk vardı. Koltuğa oturdu, odada Hopley'ye en uzak olan bu sandalyeyi bilerek seçmişti. Yine de Hopley'yi daha net görmeye çalışırken buldu kendisini. Fakat mümkün değildi. Adamın görüntüsü bir siluetten ibaretti. Billy fark etti ki, Hopley'nin her an masa lambasını kendi suratına doğru çevirip gözlerinde parlatmasını bekliyordu. Sonra 1940'ların kara filmlerinden fırlamış bir polis gibi Hopley öne atılıp bağırmaya başlayacaktı: *"Senin yaptığını biliyoruz, McGonigal! İnkâr etmeyi bırak. İtiraf et! İtiraf et, biz de sigara içmene izin verelim! İtiraf et, sana bir bardak buzlu su verelim! İtiraf et, tuvalete gitmene izin verelim!"*

Ancak Hopley ofis sandalyesinde eğimli bir şekilde oturuyordu sadece. Bacak bacak üstüne atarken hafif bir hışırtı çıktı.

"Eee? İçeri gelmek istedin. İçerdesin. Anlat derdini Halleck ve çek git. Şu aralar dünyada en sevdiğim insan olduğun söylenemez pek."

"Leda Rossington'ın da en sevdiği insan değilim," dedi Billy, "dürüst olmak gerekirse de onun ya da senin ne düşündüğün pek umurumda da değil. Leda benim suçum olduğunu düşünüyor. Muhtemelen sen de öyle."

"Ne kadar içmiştin de ona çarptın, Halleck? Benim tahminime göre Tom Rangely sana alkol testini yapmış olsaydı, o balon kesin gökyüzüne uçardı."

"Hiçbir şey içmemiş, hiçbir şey kullanmamıştım," dedi Billy. Kalbi hâlâ hızlı çarpıyordu, ama bu sefer korkudan değil sinirdendi. Her bir çarpıntı beynini ağrıyla zonklatıyordu. "Ne olduğunu bilmek ister misin? Ha? On altı yıllık karım, ne olduysa bana arabada mastürbasyon yapmak için o günü seçiverdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bunu yapmak için neden o günü seçtiğine dair de en ufak bir fikrim yok. Yani sen, Leda Rossington ve muhtemelen de Cary Rossington direksiyonun arkasındaydım

diye suçu benim üzerime atmakla meşgulken ben de eli pantolonumun içinde olduğu için suçu karıma atmakla meşguldüm. Belki hepimiz suçu kader, alın yazısı ya da başka bir şeye atıp suçlu aramaktan vazgeçmeliyiz."

Hopley homurdandı.

"Yoksa dizlerimin üzerine çöküp Tom Rangely'ye bana alkol ya da kan testi yapmaması için nasıl yalvardığımı anlatmamı olmamı mı isterdin? Soruşturmayı hafife alman ve o Çingeneleri şehirden göndermen için nasıl omuzunda ağladığımı mı anlatmalıyım?

Hopley bu sefer homurdanmadı bile. Ofis sandalyesinde kamburlaşmış sessizce oturuyordu sadece.

"Bütün bu oyunları oynamak için biraz geç değil mi artık?" Billy soruyu sorarken sesi boğuklaşmıştı, ağlamak üzere olduğunu şaşkınlıkla fark etti. "Karım bana otuz bir çekiyordu, doğru. Kadına çarpıp onu öldürdüm, doğru. Kadının kendisi en yakın kaldırıma en az elli metre uzaktaydı ve iki araba arasından çıktı, doğru. Sen incelemeyi hafife aldın ve Cary Rossington beni çarçabuk aklar aklamaz onları şehirden gönderdin, bu da doğru. Bunların hiçbiri de bir bok ifade etmiyor. Ancak burada karanlıkta oturup suçlu dağılımı yapacaksan, kendine de bakmayı unutma."

"Güzel özetledin, Halleck. Harika. Maymun Davası ile ilgili şu filmde Spencer Tracy'i izlemiş miydin? İzlemiş olmalısın."

"Canın cehenneme," dedi Billy ayağa kalkarak.

Hopley iç çekti. "Otur."

Billy Halleck kararsız bir vaziyette durdu. İçinde bir tarafının pek de asil sayılmayacak amaçları için kızgınlığını kullanmak istediğini fark etti. Bu tarafı uydurma bir gücenmeyle kendisini buradan çıkarmak istiyordu, çünkü ofis sandalyesinde oturan bu eğri büğrü karanlık şekil onu korkudan altına ettirmek üzereydi.

"Kendini beğenmiş bir dallama gibi davranıyorsun," dedi Hopley. "Otur Tanrı aşkına."

Billy oturdu. Ağzının kuruduğunu ve baldırlarındaki kasların kontrolsüz biçimde dans edip zıpladığını fark etti.

"Senin istediğin gibi olsun, Halleck. Sandığından daha fazla sana benziyorum. Birileri öldükten sonra pek umurumda olmaz. Haklısın, düşünmedim, sadece yaptım. Onlar şehirden ilk yolladığım serseri grubu değildi. Üstelik daha önce de ağır ağabeylerden biri bir pisliğe bulaştığında görüntüyü kurtarmışlığım oldu. Elbette söz konusu şehir sakini, pisliğe Fairview şehir sınırları dışında bulaşsaydı bir şey yapamazdım... Yine de önemli kimselerimizin çoğunun, yediğin yere pislemeyeceksin şiarını hiçbir zaman öğrenemediğini bilsen şaşırırsın. Ya da belki şaşırmazsın."

Hopley'nin hırlaya hırlaya attığı kahkaha Billy'nin tüylerini diken diken etti.

"Hepsi vazife icabı. Hiçbir şey olmasaydı, ne sen, ne ben, ne de Rossington o Çingenelerin varlığını bile hatırlamıyor olurduk şimdi."

Billy şiddetle reddetmek üzere ağzını açtı. O mide bulandırıcı çifte düşme sesini ömrünün sonuna dek hatırlayacağını söyleyecekti. Sonra Mohonk'ta Heidi'yle geçirdiği dört günü hatırladı. İkisi gülüp eğlenmiş, öküz gibi yemiş, yürüyüşler yapmış, her gece, hatta bazen öğlenleri de sevişmişlerdi. Olayın üzerinden ne kadar zaman geçmişti bunlar olduğunda? İki hafta mı?

Ağzını yeniden kapattı.

"Olan oldu. Sanırım seni içeri aldım, çünkü ne kadar delice olsa da bu olanlara birilerinin daha inandığını görmek iyi geliyor. Ya da belki yalnız hissettiğim için seni içeri almışımdır. Korkuyorum, Halleck. Çok korkuyorum. Had safhada korkuyorum. Sen korkuyor musun?"

"Evet," demekle yetindi Billy.

"Beni en çok ne korkutuyor biliyor musun? Bu şekilde epey yaşayabilirim. İşte bu beni korkutuyor. Bayan Callaghee market alışverişimi yapıyor ve haftada iki kez gelip temizlik yapıp çama-

şır yıkıyor. Televizyonum var, okumayı da severim. Yıllar içinde iyi yatırımlar yaptım. İdareli davranırsam ölene dek böyle gidebilirim. Hem zaten benim konumumdaki bir adamın ne harcama isteği olabilir ki? Yat mı alacağım sanki Halleck? Belki bir özel jet kiralayıp sevgilimle Monte Carlo'da önümüzdeki ay yapılacak Grand Prix yarışlarını izlemeye giderim. Ne dersin? Tüm yüzüm elden kayıp giderken sence kaç parti daveti alırım?"

Billy uyuşmuş bir halde kafasını salladı.

"Yani... Burada yaşayabilir, öylece de devam edebilirim. Şimdi, her gün ve her gece olduğu gibi. Oysa bu beni korkutuyor, çünkü bu şekilde yaşamaya devam etmek doğru değil. Burada oturup kendimi öldürmediğim, karanlıkta yarışma programları ve diziler seyrettiğim her gün o pis ihtiyar Çingene bana kahkahalarla gülüyor."

"Ne zaman... O ne zaman...?"

"Bana dokundu? Eğer bir önemi varsa aşağı yukarı beş hafta önce. Milford'a annemle babamı görmeye gitmiştim. Onları öğle yemeğine çıkardım. Daha önce birkaç bira içmiştim, yemek sırasında da içtim. Çıkmadan tuvalete gittim. Kapı kilitliydi. Bekledim, kapı açıldı ve o çıktı içerden. Burnu çürük moruk. Yanağıma dokunup bir şeyler söyledi."

"Ne dedi?"

"Duymadım," dedi Hopley. "Tam o anda mutfaktan birileri bir yığın tabağı yere devirdi. Fakat duymam da gerekmiyordu. Aynaya bakmam yetti."

"Milford'da kamp yapıp yapmadıklarını bilmiyorsun sanırım."

"Doğrusunu istersen ertesi gün Milford Emniyet Müdürlüğü'nden kontrol ettirdim," dedi Hopley. "Buna istersen mesleki merak de. İhtiyar Çingene'yi tanımıştım. Zaten, sen de biliyorsun, öyle bir yüzü nasıl unutabilir ki insan?"

"Evet," dedi Billy.

"Doğu Milford'da bir çiftlikte dört gün kamp yapmışlar. O baş belası Arncaster'la yaptıkları türden bir anlaşmayla kalmışlar. Konuştuğum polis onları epey yakından izlediğini, daha o sabah ayrıldıklarını söyledi."

"İhtiyar adam sana dokunduktan sonra."

"Doğru."

"Sence orada olacağını biliyor muydu? Özellikle o restoranda?"

"Ailemi daha önce oraya hiç götürmemiştim," dedi Hopley. "Henüz yenilenmiş eski bir mekândı. Genelde şehrin diğer tarafındaki bir İtalyan restoranına gideriz. Burası annemin fikriydi. Halılar, lambriler ya da öyle bir şeylere ne yaptıklarını görmek istedi. Kadınları bilirsin."

"Soruma cevap vermedin. Sence orada olacağını biliyor muydu?"

Ofis sandalyesindeki eğri büğrü şekil uzun süre düşünerek sessiz kaldı. "Evet," dedi sonunda da. "Evet biliyordu. Bu daha da delice Halleck, öyle değil mi? İyi ki kimse ne kadar delirdiğimizin raporunu tutmuyor, değil mi?"

"Evet," dedi Billy. "Sanırım tutmuyor." Ağzından tuhaf bir kıkırtı çıkmıştı. Küçücük bir çığlığa benziyordu.

"Şimdi söyle bakalım, senin aklındaki ne, Halleck? Bugünlerde çok uyuyamıyorum ama gecenin bu saatlerinde uyumak için debelenmeye başlıyorum."

Kafasının içinde sessizce çevirdiği düşüncelerin dile dökülmesi istenince Billy saçma olduklarını düşündü. Aklına gelen fikir zayıf ve aptalcaydı. Pek de fikir sayılmazdı aslında, daha çok bir rüya.

"Çalıştığım hukuk firması bir grup dedektifle iş yapıyor," dedi. "Barton Dedektiflik Hizmetleri A.Ş."

"Duymuştum."

"İşinin ehli bir firma. Ben... Yani..."

Hopley kıpırdamasa da sabırsızlığının dalga dalga yayıldığını hissetti. Ciddiyetini korumaya çalıştı. Kendi kendine olan biten hakkında Hopley ne biliyorsa kendisinin de kesinlikle bildiğini söyledi. Kendisinin de bir o kadar konuşma hakkı vardı. Sonuçta ne oluyorsa ona da oluyordu.

"Onu bulmak istiyorum," dedi Billy. "Onunla yüzleşmek istiyorum. Ona olan biteni anlatmak istiyorum. Ben... sanırım ben tamamen temize çıkmak istiyorum. Gerçi bunları bize yapabildiğine göre, biliyor da olabilir tabii."

"Evet," dedi Hopley.

Biraz cesaretlenen Billy devam etti: "Fakat yine de olayları benim tarafımdan da anlatmak istiyorum ona. Benim suçum olduğunu, evet, zamanında durmam gerektiğini, tüm koşullar uygun olsaydı zamanında durmuş olacağımı söylemek istiyorum. Bana yaptıkları için karımın da suçu olduğunu, beni akladığı için Rossington'ın da suçu olduğunu ve soruşturmayı geçiştirdiğin, sonra da onları şehirden kovaladığın için senin de suçun olduğunu söylemek istiyorum."

Billy yutkundu.

"Sonra ona kadının da suçu olduğunu söyleyeceğim. Evet. O önüne bakmadan yürüyordu, Hopley. Tamam bu seni gaz odasına götürecek bir suç değil, ama yasaya aykırı olmasının nedeni de onun öldüğü gibi seni de öldürebilecek olması."

"Ona bunu mu söylemek istiyorsun?"

"İstemiyorum, ama söyleyeceğim. Park etmiş iki araba arasından çıktı ve iki yöne de bakmadı. Bunu üçüncü sınıf öğrencileri bile bilir."

"Her nedense o kadının üçüncü sınıfta hayat bilgisi dersi gördüğünü filan sanmıyorum," dedi Hopley. "Her nedense hiç üçüncü sınıfa gittiğini de sanmıyorum, anlarsın ya?"

"Yine de bu basit bir sağduyu meselesi," dedi Billy inatla.

"Halleck kendine eziyeti seviyor olmalısın," dedi gölge şeklindeki Hopley. "Şu anda zaten kilo veriyorsun, daha büyük ödülü mü almak istiyorsun yoksa? Belki bir dahaki sefere bağırsaklarının çalışmasını durdurur ya da vücut ısını kırk üç dereceye çıkarır ya da..."

"Fairview'de oturup olup bitene seyirci kalacak değilim!" dedi Billy öfkeyle. "Belki laneti geri alır, Hopley. Bu hiç aklına gelmedi mi?"

"Konuyla ilgili okumalar yaptım," dedi Hopley. "Sanırım neler olup bittiğini neredeyse daha iki kaşım arasında çıkan ilk sivilceden biliyordum. Tam da lisedeyken yüzümü basan aknelerin başladığı yer. O zamanlar yüzümü korkunç akneler basardı. Neyse işte, konu hakkında okuyordum. Dediğim gibi okumayı severim. Sana şunu söyleyeyim Halleck, büyü yapma ve lanetlemeyle ilgili yüzlerce kitap var, ama bunların çok azı onları tersine çevirmekle ilgili."

"Peki, belki çeviremez. Belki çevirmez. Hatta muhtemelen çevirmez. Ama lanet olsun, yine de ona gideceğim. Yüzüne bakıp, 'Pastayı doğru bölüştürmedin ihtiyar adam. Karıma ve kendi karına da birer dilim kesmen lazımdı. Hazır başlamışken kendine de bir dilim kessen? O nereye gittiğine bakmadan yola çıkarken sen neredeydin? Şehir trafiğine alışık değilse senin bunu biliyor olman gerekir. O halde sen neredeydin? Neden orada olup onu kolundan tutarak köşedeki yaya geçidine götürmedin? Neden...'"

"Yeter," dedi Hopley. "Juride olsaydım beni ikna etmiştin, Halleck. Ama burada etkin olan en önemli faktörü unutuyorsun."

"Neymiş o?" diye sordu Billy sertçe.

"İnsan doğası," dedi Hopley. "Biliyorum, Halleck. O adamı bazen öyle iyi okuyabiliyorum ki bana radyo sinyalleri gönderdiğini düşünüyorum. Bütün hayatı hareket halinde geçti. 'İyi insanlar' istedikleri tüm esrar ve afyonu temin edip, çarkıfelekte tüm bozuk paralarını harcar harcamaz onları gittikleri yerden kovdular. Ha-

yatı boyunca ona hep pis Çingene dendiğini duydu. 'İyi insanların' kökleri vardır, senin yok. Halleck, bu adam 1930-1940'larda sırf eğlence olsun diye çadırlarının yakıldığına şahit oldu, hatta belki o çadırların bazılarında bebekler ya da yaşlı insanlar vardı yanan. Kızlarının ya da arkadaşlarının kızlarının saldırıya, hatta belki tecavüze uğradığını gördü, çünkü tüm o 'iyi insanlar' Çingenelerin tavşanlar gibi düzüştüğünü, bir fazlasının sorun olmayacağını düşünürdü. Hem sorun olsa bile, deyim yerindeyse, kimin sikinde olurdu ki? Belki oğulları ya da arkadaşlarının oğullarının ölümüne dayak yediğini gördü. Hem de neden? Dayağı atan çocukların babaları şans oyunlarında para kaybetti diye. Hep aynı şeyler: Şehre gelirsin, 'iyi insanlar' ne isterse alır, sonra oradan kovulursun. Bazen yerel bezelye çiftliğinde bir hafta ya da yol tamircilerinin meskeninde bir ay fazladan verilir. Sonra da Halleck, bütün bunlar yetmezmiş gibi bardağı taşıran son damla gelir. Şişkoluktan üç çenesi ve buldog gibi gıdısı olan başarılı avukat yolda karını ezip geçer. Yetmiş, yetmiş beş yaşlarında, yarı kör bir kadındır. Belki yola alelacele çıkmıştır, çünkü altına işemeden evine ulaşmak istiyordur. Yaşlı kemiklerse kolayca kırılır, cam gibidir. Sense düşünüp durursun, belki bu sefer, *sadece bu seferlik*, adelet yerini biraz bulur. Bok gibi geçen bir hayata karşılık biraz olsun adalet..."

"Kes şunu," dedi Billy boğuk bir sesle, "kes şunu, sen ne diyorsun?" Aşırı terlediğini düşünerek telaşla yanağına dokundu. Ama yanağındaki ter değil, gözyaşıydı.

"Hayır, hepsini hak ediyorsun," dedi Hopley acımasız bir neşeyle, "ve ben de sana hak ettiğini vereceğim. Sana durmanı söylemeyeceğim, Halleck. Avukat Daniel Webster Şeytan'ın jürisini bile ağzıyla laf yapıp kandırmış, her şey mümkün, o yüzden canın cehenneme. Fakat yine de hayallere kapıldığını düşünüyorum. Bu adam deli Halleck. Bu adam çok öfkeli. Bil ki şu anda tamamen kafayı çizdiyse, Bridgewater Akıl Hastanesi'ne giden

taşları kendin için döşesen iyi olur. O intikam peşinde. İntikam peşindeysen her şeyin aslında siyah beyaz olmadığını, griler de olduğunu görmek istemezsin. Bir uçak kazasında karın ve çocukların ölse A devresinin B bağlantısını nasıl bozduğunu, trafik denetleyicisi C'nin D'de arızaya yol açtığını ve pilot E'nin hela F'ye gitmek için yanlış zamanı seçtiğini dinlemek istemezsin. Yalnızca havayolu şirketini dava edip yerin dibine gömmek istersin... Ya da silahınla birilerini vurmak. Sen sadece rahatsız etmek niyetindesin. Birilerinin canını yakmak istiyorsun. Ama bizim canımız yanıyor. Bizim için kötü. Onun için iyi. Sanırım olayı senden biraz daha iyi kavramışım, Halleck."

Hopley'nin eli yavaş yavaş masa lambasından yansıyan küçük ışık huzmesine gitti, ışığı kendi yüzüne çevirdi. Halleck belli belirsiz bir iç çekiş duydu, sonra bunun kendisinden geldiğini anladı.

Sence bütün yüzüm böyle kayıp giderken kaç parti daveti alırım? diye sorduğunu duydu Hopley'nin.

Hopley'nin cildi bilinmeyen engebeli bir araziyi andırıyordu. Çenesinde, boynunda, kollarında ve ellerinde çay tabağı büyüklüğünde kırmızı habis sivilceler vardı. Daha küçük döküntüler yanaklarını ve alnını kızartmıştı. Siyah noktalar burnuna veba gibi yayılmıştı. Tenindeki tepecikler arasından oluşmuş kanallarda sarımsı cerahat sızıp akıyordu. Oradan buradan kanlar süzülüyordu. Kaba saba siyah kıllar, bıyık kılları palas pandıras kümelenmişti. Halleck'in zaten kaldırabileceğinden fazlasıyla yüklü aklı, dehşet içinde böyle korkunç bir şekilde altüst olmuş bir suratı bir süre sonra tıraş etmenin de mümkün olamayacağını anladı. Tüm bunların merkezinde, damla damla akan bu kırmızı yüzeye Hopley'nin çaresizce gömülmüş gözleri ona dikilmiş bakıyordu.

Bu gözlerin üzerine dikilişi hiç bitmeyecek gibi gelmişti Halleck'e. Tiksintisini ve korkudan taş kesilmesini izliyordu. En sonunda başını salladı ve masa lambasını kapattı.

"Of Tanrım! Hopley çok üzgünüm."

"Üzülme," dedi Hopley sesine geri gelen o tuhaf neşesiyle. "Seninki biraz daha yavaş ilerliyor, ama sen de sonuçta o noktaya ulaşacaksın. Beylik tabancam bu masanın üçüncü çekmecesinde. Daha da kötüye giderse, bankadaki bakiyem ne olursa olsun silahı kullanırım. Babam eskiden Tanrı korkakları sevmez derdi. Belki anlarsın diye beni görmeni istedim. O ihtiyar Çingenenin nasıl hissettiğini biliyorum. Çünkü ben o hoş hukuki konuşmalarından birini yapmazdım. Onu tatlı dille ikna etmeye de çalışmazdım. Bana yaptığı şey için onu öldürürdüm Halleck."

Hopley'nin tüyler ürpertici silüeti hareket etti ve pozisyonunu değiştirdi. Halleck, parmaklarını çenesinden aşağı doğru götürdüğünü işitti, ardından da iltihapla dolu sivilcelerin iğrenç patlama sesini duydu. *Rossington deri çıkarıyor, Hopley çürüyor, bense eriyip gidiyorum*, diye düşündü. *Tanrım lütfen bunlar bir rüya olsun, hatta ben delirmiş bile olmaya razıyım... ama* lütfen *bunların olmasına izin verme.*

"Ben olsam onu yavaş yavaş öldürürdüm," dedi Hopley. "Nasıl olacağını artık sen düşün."

Billy konuşmaya çalıştı. Fakat boğazı düğüm düğüm olmuştu.

"Mesleğin yüzünden böyle düşünüyorsun, anlıyorum. Ancak amacına ulaşabileceğine dair pek umudum yok," dedi Hopley yavaşça. "Bunun yerine neden onu öldürmeyi düşünmüyorsun Halleck? Neden...?"

Halleck'in canına tak etmişti artık. Hopley'nin karanlık çalışma odasından koşarak kaçarken kalçasını masasının kenarına çarptı. O korkunç elleriyle kendisine uzanıp dokunacağından delicesine korktu. Ancak Hopley dokunmadı.

Halleck dışarıda gecenin karanlığına koşup ciğerlerine temiz hava çekmek için durdu. Baş aşağı eğildi, bacakları titriyordu.

– On Üçüncü Bölüm –

78

Haftanın geri kalanı boyunca Üç Kardeşler'den Ginelli'yi aramayı düşünüp durdu. Ginelli sorununa bir çeşit çözüm gibi görünüyordu, ama ne çeşit bir çözüm olabileceğini bilmiyordu. Fakat sonunda kendi işine bakmaya karar verip Glassman Kliniği'ne yattı ve metabolizma testlerine başladı. Hopley bir gece önce Billy'nin rüyalarına pek çok kez girmişti. Hopley gibi bekâr ve yalnız olsaydı hastane işini tamamen iptal ederdi. Ancak düşünmesi gereken bir Heidi ve bir de Linda vardı. Özellikle Linda gerçekten de masum bir üçüncü kişi konumundaydı, olan bitenlere hiçbir anlam veremiyordu. Billy de uyuşturucu bağımlılığını saklamaya çalışan bir adam gibi sahip olduğu delice bilgileri kendine saklayarak kliniğe yattı.

Hem ne de olsa kalınabilecek bir yerdi. Kendisi oradayken Kirk Penschley ve Barton Dedektiflik Hizmetleri onun işiyle ilgilencekti. Öyle umuyordu.

Böylece o da incik cincik edildi. Tebeşir tadında korkunç bir baryum çözeltisi içti. Röntgenleri ve tomografisi çekildi, EEG ve EKG'sine bakıldı, bütün metabolizması incelendi. Sanki hayvanat bahçesinde nadir bulunan bir hayvan gösteriliyormuş gibi misafir doktorlar kendisine bakmaları için getirtildi. *Devasa bir panda ya da son dodo kuşu,* diye düşündü Billy solaryumun altında

oturmuş elinde okunmamış bir *National Geographic* dergisi tutarken. Bir sürü iğne batırılmış eline yara bantları yapıştırılmıştı.

Glassman'daki ikinci sabahında bir tur daha incik cincik edildikten sonra belki lise zamanlarından beri ilk kez kaburga kemiklerini görebildi. Yok, hayır, daha önce hiç görmemişti. Deri altından başarıyla çıkıp siluetini gösteren kemikleriyle ilk kez tanışıyordu. Yalnızca bel etrafındaki yağlanmalar gitmemiş leğen kemikleri iyice belirginleşmişti. Leğen kemiklerinden birine dokunduğunda ilk arabası 1957 Pontiac'ın vitesine benzer bir yumru hissetti. Biraz güldü, sonra gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etti. Günleri artık hep böyle geçiyordu. İnişli çıkışlı, değişken havalarda, sağanak ihtimalleriyle.

Ben olsam onu yavaş yavaş öldürürdüm, diyen Hopley'yi hatırladı. *Nasıl olacağını artık sen düşün.*

Nedenmiş o? diye düşündü Billy klinikteki yatağında hastalıklı bedeniyle sessizce yatarken. *Nasıl olacağını falan düşünmeyeceğim.*

Halleck, Glassman'da kaldığı üç gün boyunca iki kilo daha verdi. *Çok da değil*, diye düşündü kendine özgü bir kara mizahla. *Çok değil, orta boy bir şeker paketinin ağırlığından daha az. Bu hızla giderse yok olup gitmem... neredeyse ekimi bulur! Amanın!*

Yetmiş sekiz diye düşündü. Şimdi yetmiş dokuz kilosun, boksör olsaydın ağır siklet sınıfından orta siklete düşmüştün. Yarı orta siklete ne dersin Billy? Hafif siklet? Tüy siklet? Peki ya sinek siklet?

Heidi'den ve şirketten çiçekler geldi. Linda'dan küçük bir çiçek demeti geldi. Kartta düz ve geniş elyazısıyla *Bir an evvel iyileş Babacığım. Seni seviyorum, Lin*, yazıyordu. Billy Halleck bunu görünce ağladı.

Üçüncü gün normal giyimli vaziyetine dönmüştü, durumuyla ilgilenen üç doktorun karşısına çıktı. Kot pantolonu ve FAIRVIEW'DA BULUŞALIM yazılı tişörtü üzerindeyken o kadar savunmasız hissetmiyordu. Lanet olası hastane kıyafetlerinden kurtulmak gerçekten harikaydı. Doktorları dinlerken Leda Rossington aklına geldi ve yüzünde ümitsiz bir tebessüm belirdi.

Sorunun ne olduğunu biliyorlardı, bilinmezlik içinde falan değillerdi. Bilakis öyle heyacanlanmışlardı ki neredeyse altlarına kaçırıyorlardı heyecandan. Belki küçük bir ihtar notu düşmek gerekebilirdi. Belki ondaki sorunun *tam olarak* ne olduğunu henüz bilmiyorlardı, ama büyük ihtimalle iki (bir ihtimal üç) seçenekten biriydi. Bunlardan biri Mikronezya dışında hiç görülmemiş aşırı zayıflatan ender bir hastalıktı. Bir diğeri hiçbir zaman tam olarak tanımlanamamış nadir görülen bir metabolizma hastalığıydı. Hatırlatmak isteriz ki sadece bir olasılık olan üçüncüsü ise, demişlerdi, anoreksiya nervozanın psikolojik bir çeşidiydi. Bu sonuncusu o kadar nadirdi ki uzun zamandır varlığından şüpheleniliyordu, ama hiç kanıtlanamamıştı. Gözlerinin parlamasına bakıp hastalığını bu üçüncüye uydurmaya çalıştıklarını anladı, Billy. İsimlerini tıp literatürüne geçireceklerdi. Ancak her durumda Billy Halleck türüne ender rastlanır bir kimseydi ve doktorları da bu sebeple Noel sabahı heyecanı yaşayan çocuklar gibiydiler.

Neticede onun Glassman'da bir ya da iki (hatta belki üç) hafta daha kalmasını istediler. Hastalığı neyse onunla savaşacaklardı. Onunla iyice mücadele edeceklerdi. (Elbette!) bir dizi megavitaminle işe başlama niyetindeydiler. (Tabii ki!) protein iğneleri ve (şüphesiz!) bir sürü başka testler yapılması düşünülüyordu.

Billy onlara teşekkür edip ayrılmak zorunda olduğunu söyleyince korkutucu birtakım uğultular halinde profesyonel görüşlerini dile getirdiler. Gerçekten de uğultu olarak duyulmuştu tüm söyledikleri. Onu azarlayıp eleştirdiler ve nutuklar çektiler. Son

zamanlarda gittikçe daha fazla aklını kaçırdığını düşünen Billy ise bu üç doktorun insanı ürkütecek kadar *Üç Ahbap Çavuş* filmindeki karakterlere benzediğini düşündü. Sanki birazdan birbirlerine vurup oynaşacaklar, pahalı eşyalarla donanmış ofiste sendeleyip savurdukları beyaz önlükleriyle kırıp dökecekler ve Brooklyn aksanlarıyla bağırıp çağıracaklardı.

"Şüphesiz ki şu an gayet iyi hissediyorsunuz, Bay Halleck," dedi içlerinden biri. "Tıbbi kayıtlarınıza bakılırsa başlangıçta son derece aşırı kiloluymuşsunuz ne de olsa. Ancak sizi uyarmalıyım ki şu an hissettikleriniz gerçek olmayabilir. Eğer kilo vermeye devam ederseniz ağzınızda yaralar çıkabilir, cilt problemleri oluşabilir..."

Gerçek bir cilt problemi örneği görmek isterseniz Fairview Emniyet Amiri'ni bir görmelisiniz, diye düşündü Halleck. *Pardon, Eski Emniyet Amiri.*

O an birden öylesine, hiç düşünmeden tekrar sigaraya başlama kararı aldı.

"...İskorbit hastalığı ya da beriberiye benzer hastalıklar," diye ciddiyetle devam ediyordu doktor. "Soğuk algınlığı, bronşitten tüberküloza dek birçok enfeksiyona son derece yatkın olacaksınız. Tüberküloz, Bay Halleck," diye üstüne basa basa tekrar etti. "Şimdi burada kalırsanız..."

"Hayır," dedi Billy. "Lütfen anlayın benim için böyle bir seçenek yok."

Ötekilerden biri sanki o an başına ağrı girmiş gibi parmaklarını hafifçe şakaklarına götürdü. Billy onun psikolojik anoreksiya nervoza fikrini öne süren doktor olduğunu fark etti. "Sizi ikna etmek için ne söylememiz lazım, Bay Halleck?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Billy. İhtiyar Çingene'nin görüntüsü davetsiz bir misafir gibi aklına geliverdi o an. Adamın yanağındaki yumuşak, okşar gibi dokunuşunu, sert nasırlarının sürtü-

nüşünü yeniden hissetti. *Evet, yeniden sigaraya başlayacağım,* diye düşündü. *Camel, Pall Mall ya da Chesterfield gibi en sert, en dumanlısından biriyle. Neden olmasın? Şu lanet doktorlar Larry, Curly ve Moe gibi davranmaya başladığına göre artık bir şey yapmanın zamanı gelmiştir.*

Doktorlar bir dakika daha beklemesini söyleyip dışarı çıktı. Billy bekleyebilecek kadar rahatlamıştı. Şu deli saçması oyunda sonunda perde arasına, anlaşılmazlığın merkezine geldiğini hissetmişti. Bu duruma razıydı. Yakında içebileceği onca sigarayı düşündü, hatta belki aynı anda iki tane içerdi.

Geri geldiklerinde suratları asıktı, ama yine de sanki en büyük ödünü onlar vermiş gibi mağrurdular. Onu hastane masraflarını ödemeden göndereceklerini söylediler, yalnızca laboratuvar ücretlerini ödeyecekti.

"Hayır," dedi Billy sakince. "Anlamıyorsunuz. Sağlık sigortam bunları her şekilde ödüyor, kontrol ettim. Mesele şu: ben ayrılacağım. Öylece ayrılacağım. Pılımı pırtımı toplayıp gideceğim."

Doktorlar yüzüne anlamaz gözlerle bakıp kızmaya başladılar. Billy, *Üç Ahbap Çavuş*'a ne kadar da benzediklerini onlara söylemeyi aklından geçirdi bir an. Sonra bunun son derece kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Her şeyi daha da karmaşıklaştırırdı bu. Böyle herifler kendilerine meydan okunmasına, şarlatanlıklarının reddedilmesine alışık değildir. Heidi'yi arayıp hastayı temsil yetkisinin gerekli olduğunu ona söyleyebilirlerdi. Heidi de onları dinleyebilirdi.

"Testleri de biz öderiz," dedi içlerinden biri sonunda. Sesinde "bu bizim son teklifimiz" havası vardı.

"Ben ayrılacağım," dedi Billy. Oldukça sessiz konuşuyordu, ama sonunda kendisine inandıklarını gördü. Belki de tam da sesisin bu alçak tonu meselenin para değil de kendisinin gerçekten deli olduğu konusunda onları ikna etmişti.

"Ama neden? Neden Bay Halleck?"

"Çünkü beyler," dedi Billy, "bana yardım edebileceğinizi sanıyor olsanız da... edemezsiniz."

İnanamayan ve anlayamayan yüzlerine bakınca hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmediğini anladı Billy.

Eve dönerken yolda bir tütün dükkânında durup bir paket Chesterfield Kings aldı. İlk üç fırt başını öyle döndürdü ve midesini bulandırdı ki sigaraları fırlatıp attı.

"Bu deney de buraya kadarmış," dedi arabada yüksek sesle hem ağlayıp hem gülerken. "Sil baştan başlıyoruz arkadaşlar."

– On Dördüncü Bölüm –

71

Linda gitmişti.

Normalde Heidi'nin göz ve ağız kenarındaki çizgiler küçücükken şimdi gerginlikten iyice derinleşmişti. Billy birini söndürüp öbürünü yakarak baca gibi sigara içtiğini görüyordu. Linda'yı Westchester'da yaşayan Rhoda teyzesinin yanına gönderdiğini söyledi Halleck'e.

"Onu iki nedenle gönderdim," dedi Heidi. "Birincisi senden uzaklaşmaya ihtiyacı var, Billy. Sana olanlardan. Aklı tam yerinde değil. Öyle ki senin kanser olmadığına onu ikna edemiyorum."

"Cary Rossington'la konuşsun," diye söylendi Billy mutfağa kahve yapmaya giderken. Şöyle sağlam, koyu bir kahveye çok ihtiyacı vardı. "Ruh ikizi gibiler."

"Ne? Seni duyamıyorum."

"Boş ver. İzin ver de kahvemi yapayım."

"Uyuyamıyor," dedi Heidi, Billy geri döndüğünde. Ellerini huzursuzca evirip çeviriyordu. "Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Billy. Anlıyordu da... Ama yine de içinde bir yerlerde ruhuna batan bir şeyler olduğunu hissetti. Keşke Heidi onun Linda'ya da ihtiyacı olduğunu, kızının kendisine destek çıktığını anlasaydı. Ancak destek olsun olmasın Linda'nın özgüvenini, psi-

kolojik dengesini sarsmaya hakkı yoktu. Bedeli ne olursa olsun Heidi bu konuda haklıydı.

O sert nefreti kalbinde yine hissetti. Billy eve döneceğini söylemek için arar aramaz annecik kızını teyzesine kaçırıvermişti. Peki ama neden? Çünkü canavar baba eve dönüyordu! Dur canım, çığlığı basıp kaçma hemen, benim yalnızca, Sıska Adam...

Neden o gün? Neden illa o günü seçmen gerekti?

"Billy? İyi misin?" Heidi'nin sesi tuhaf bir şekilde tutuklaşmıştı.

Tanrım ya! Seni aptal şıllık! Burada resmen" şaşırtıcı şekilde küçülen adam" ile evlisin, ama senin tek düşünebildiğin iyi olup olmadığım!

"Sanırım olabileceğim kadar iyiyim. Neden?"

"Çünkü bir an... tuhaf göründün." *Öyle mi? Gerçekten mi? Neden o gün Heidi? Her şeyi karanlıkta yaptığımız tutuculukla geçen onca yıldan sonra pantolonumun içine elini sokmak için neden illa o günü buldun?*

"İşte, sanırım artık her daim tuhaf hissediyorum zaten," dedi Billy. Bir yandan da düşünüyordu: *Buna bir son vermen lazım dostum. Bunun bir anlamı yok. Olan oldu.*

Ancak buna son vermek zordu. Orada durmuş sigara üstüne sigara içmesine rağmen son derece iyi görünüyorken zordu ...

Fakat duracaksın, Billy. O yüzden dur da bana bir yardımın dokunsun.

Heidi dönüp sigarasını kristal küllüğe bastırdı.

"İkincisi ise... Benden bir şeyler saklıyorsun, Billy. Bu konuyla alakalı bir şey. Bazen rüyalarında konuşuyorsun. Dışarda olduğun geceler oldu. Şimdi bilmek istiyorum. Bilmeyi hak ediyorum." Ağlamaya başlıyordu.

"Bilmek mi istiyorsun?" diye sordu Halleck. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Yüzünde tuhaf ve sert bir sırıtışın belirdiğini hissetti.

"Evet! Evet!"

Böylece Billy de ona her şeyi anlattı.

Houston ertesi gün onu aradı. Uzun ve anlamsız bir girişten sonra sadede geldi. Heidi yanındaydı. Heidi'yle uzun bir sohbet etmişlerdi (*Ona da bir şipşaklık teklif ettin mi?* Halleck bunu sormayı düşünmüştü, ama sonra belki sormamanın daha iyi olacağına karar verdi). Uzun sohbetlerinin özeti şuydu: Billy'nin tam bir zırdeli olduğunu düşünüyorlardı.

"Mike," dedi Billy, "ihtiyar Çingene gerçekti. Bana, Cary Rossington'a ve Duncan Hopley'ye, üçümüze de dokundu. Şimdi senin gibi bir adam doğaüstü şeylere inanmaz. Bunu kabul ediyorum. Ancak eminim ki tümdengelimli ve tümevarımsal akıl yürütmeye inanıyorsundur. O halde olasılıkları görmen gerekir. Üçümüze de dokundu ve üçümüzün de ne olduğu çözülemeyen fiziksel hastalıkları çıktı. Şimdi, Tanrı aşkına, deli olduğuma karar vermeden önce en azından aradaki mantıksal bağlantıyı bir düşün."

"Billy arada bir bağlantı yok."

"Ben sadece..."

"Leda Rossington'la konuştum. Cary'nin Mayo Kliniği'nde cilt kanseri tedavisi gördüğünü söyledi. Epey yayıldığını ama iyileşeceğine dair oldukça emin olduklarını söyledi. Dahası seni Gordonların Yılbaşı partisinden bu yana hiç görmediğini söyledi."

"Yalan söylüyor."

Houston ses çıkarmadı... Peki ya o arkadaki ses Heidi'nin ağlaması mıydı? Billy'nin telefonu tutan eli sinirden öyle gerildi ki eklem yerleri bembeyaz oldu.

"Onunla yüz yüze mi yoksa sadece telefonda mı konuştun?"

"Telefonda. Gerçi aradaki farkı pek anlamadım ya, hadi neyse."

"Onu görseydin anlardın. Sanki içinde ne kadar yaşam hevesi varsa hepsi çekilip alınmış gibi."

"Eh, onun yerinde olsan ve kocanın cilt kanseri olduğunu, ciddi şekilde ilerlediğini öğrensen..."

"Cary'yle konuştun mu?"

"Yoğun bakımda. Yoğun bakımdaki insanların ancak çok olağanüstü durumlarda telefonla konuşmasına izin verilir."

"Yetmiş yedi kiloya düştüm," dedi Billy. "Bu da toplamda net olarak otuz altı kilo eder. Bana sorarsan oldukça olağanüstü bir durum."

Arkadan gelen muhtemel Heidi ağlaması dışında, telefonun diğer tarafında yine sessizlik oldu.

"Onunla konuşacak mısın? Deneyecek misin?"

"Doktorları çağrı almasına izin verir, o da benimle konuşursa evet. Ancak Billy senin içinde bulunduğun bu yanılsama..."

"BU LANET OLASICA BİR YANILSAMA FALAN DEĞİL!"

Bağırma. Tanrım! Yapma işte şunu.

Billy gözlerini yumdu.

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı Houston. "Bu *fikir* diyelim. Bu kelimeye ne dersin? Tek söylemek istediğim, senin bu *fikrin* iyileşmeni sağlamayacak. Aslına bakarsan Dr. Yount'un düşündüğü gibi gerçekten de psikolojik anoreksiyadan mustaripsen onun temelindeki neden bu olabilir. Sen..."

"Hopley," dedi Billy. Yüzünden terler akıyordu. Mendiliyle alnını sildi. Hopley'nin artık cehennem haritası gibi olan suratı bir an gözünün önüne geldi ve gitti. Her yerini sarmış süzülen iltihaplar, tırnakları çenesine dokunduğunda çıkan o sözle anlatılmaz iğrenç ses...

Houston tarafında uzun bir sessizlik oldu.

"Duncan Hopley ile konuş. O teyit edecektir..."

"Konuşamam Billy. Duncan Hopley iki gün önce intihar etti. Sen o sırada Glassman Kliniği'ndeydin. Beylik tabancasıyla kendini vurmuş."

Halleck gözlerini sımsıkı yumdu ve ayakları üzerinde dengesini kaybetti. Sigara içmeye çalıştığı zamanki gibi hissediyordu. Düşüp bayılmamak için yanaklarını sertçe cimcikledi.

"O halde biliyorsun," dedi hâlâ gözleri kapalıyken. "Sen ya da bir başkası biliyor. Biri onu görmüş olmalı."

"Grand Lawlor onu gördü," dedi Houston. "Onu birkaç dakika önce aradım."

Grand Lawlor. Billy'nin kafası bir an karıştı, korkudan anlamamış, büyük jüriden bir isim verdiğini sanmıştı. Sonra hemen kafasına dank etti. Grand Lawlor bölge adli tabibiydi. Ancak tam da sandığı gibi Grand Lawlor, onun davasında büyük jüri önünde bir ya da iki kez tanıklık etmişti.

Bu düşünceleri yersiz bir kıkırtıya yol açtı. Billy de elini telefonun ahizesine kapatıp kıkırtılarını Houston'ın duymamasını umdu. Houston kesin deli olduğunu sanırdı.

Hem sen gerçekten de deli olduğuma inanmak istiyorsun, öyle değil mi Mike? Çünkü *deli olursam, sonra birden senin şu küçük şişe ve fildişi kaşık hakkında boşboğazlık edersem bana kimse inanmayıverir, öyle değil mi? Çok şükür ki değilim.*

İşe yaramış, kıkırtıları durmuştu.

"Sen ona sordun ve..."

"Ölümüyle ilgili detayları mı kastediyorsun? Karının bana anlattığı korkunç hikâyeden sonra elbette ki ona sordum." Houston'ın sesi bir an son derece ciddileşti. "Bana neden bilmek istediğimi sorduğunda apışıp kaldığımı duymak hoşuna gider senin."

"Sana ne dedi?"

"Hopley'nin cildinin berbat olduğunu söyledi, ancak senin Heidi'ye anlattığın korku gösterisi kıvamındaki tasvirle hiç alakası yok. Grand'ın tasvirine göre benim anladığım Duncan'ı ilk muayene ettiğim 1974 yılından bu yana gidip gelen akne probleminin yetişkinlikte ortaya çıkan nahoş bir tezahürü. Bu tezahür onu

epey kötü bir bunalıma sokmuş. Bu da beni şaşırtmıyor. Yetişkin akne probleminin şiddetli olanı öldürücü değildir, ama psikolojik olarak başa büyük bela olan hastalıklardan biri olduğunu belirtmem gerekir."

"Yani sence görünüşü yüzünden bunalıma girdi ve kendisini öldürdü."

"Özetle evet."

"Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Billy. "Sen bunun yıllardır yaşadığı akne probleminin aşağı yukarı sıradan bir tezahürü olduğunu düşünüyorsun... Ama aynı zamanda da aynada gördüğü şey yüzünden kendisini öldürdüğüne inanıyorsun. Bu ilginç bir teşhis, Mike."

"Ben hiç tek başına bir cilt problemi olduğunu iddia etmedim," dedi Houston. Sesi sinirli geliyordu. "Sorunlar hiçbir zaman tek tek gelmez, hep her şey üst üste gelir gibi görünür. İntihar yüzdelerinin en yüksek olduğu meslek grubu psikiyatristlerdir Billy, ancak polisler de bu konuda pek geri sayılmazlar. Muhtemelen işin içinde karmaşık etmenler var. Bu son tezahür bardağı taşıran son damla olabilir."

"Onu görmen lazımdı," dedi Billy sertçe. "Bu bardağı taşıran son damla değil, ortalığı basan sel olabilirdi ancak."

"Herhangi bir not bırakmamış, öyleyse hiçbir zaman bilemeyeceğiz, öyle değil mi?"

"Tanrım!" dedi Billy elleriyle saçlarını dağıtırken. "Tanrım!"

"Ayrıca Duncan Hopley'nin intiharı arkasındaki sebepler neredeyse konu dışı, öyle değil mi?"

"Bana göre değil," dedi Billy. "Hiç değil."

"Bana öyle geliyor ki asıl mesele aklın sana kötü bir oyun oynamış, Billy. Suçluluk psikolojisine kapılmışsın. Kafanı şu Çingene lanetleri meselesine takmışsın... ve o gece Duncan Hopley'nin evine gittiğinde de olmayan bir şeyi varmış gibi görmüşsün belli

ki." Houston'ın ses tonu şimdi daha sıcak bir "bana anlatabilirsin" havasına girmişti. "Duncan'ın evine gitmeden önce Andy'nin Barı'na uğrayıp bir iki tek atmış mıydın? Anlarsın ya işte, bu karşılaşmaya kendini biraz hazırlamak için falan."

"Hayır."

"Emin misin? Heidi son zamanlarda Andy'nin yerinde epey zaman geçirdiğini söylüyor."

"Geçiriyor olsaydım karın beni orada görürdü, öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Houston donuk bir ifadeyle konuştu: "Bu biraz pis bir bel altı vuruş oldu, Billy. Ancak aynı zamanda da tam da ciddi zihinsel baskı gören birinden bekleyeceğim türden bir yorum."

"Ciddi zihinsel baskı. Psikolojik anoreksiya. Sizin gibilerin her şeye verecek bir ismi var sanırım. Ancak onu görmeliydin. Onun o halini..." Billy bir an durup Duncan Hopley'nin yanaklarında patlak vermiş sivilceleri, iltihap akıtan beyaz noktaları, o lanetli suratın korkunç engebeli yüzeyinde neredeyse kaybolmuş olan burnunu düşündü.

"Billy, başına gelenler için aklının mantıklı bir sebep aradığını göremiyor musun? Çingene kadın için suçluluk duyuyor ve bu yüzden..."

"Kendini vurunca lanet ortadan kalktı," derken duydu kendini Billy. "Belki de bu yüzden göze o kadar kötü görünmemiştir. Çocukken izlediğimiz kurtadam filmlerindeki gibi, Mike. Kurtadam sonunda öldürüldüğünde yine insan haline döner!"

Hopley'nin intihar haberinden ve neredeyse sıradan görünen deri hastalığından duyduğu karmaşa hissinin yerini bir heyecan almıştı şimdi. Aklı bu yeni yörüngede ilerlemeye, onu hızlıca değerlendirmeye başladı. Olasılıkları ve ihtimalleri belirledi.

Lanet sonunda ortadan kalkınca nereye gider? Saçmalamasana, ölen adamın son nefesi nereye gider diye sorsaydın

bari. Ya da ruhu. Gider. Defolup gider. Gider, gider, gider. Onu göndermenin bir yolu olabilir mi acaba?

Rossington, ilk aklına gelen oldu. Orada Mayo Kliniği'nde yatmış deri kanseri olduğu düşüncesine umutsuzca tutunuyor, çünkü diğer seçenek çok daha kötü. Rossington ölünce de değişip eski haline...?

Houston'ın sessizleştiğinin farkına vardı. Arkada da hoş olmayan tanıdık bir ses... Ağlıyor muydu? O ağlayan Heidi miydi?

"Neden ağlıyor o?" dedi Billy kabaca.

"Billy..."

"Telefonu ona ver."

"Billy sen oradan duyabiliyorsan..."

"Hay lanet olsun! Telefonu ona ver!"

"Hayır vermeyeceğim. Sen bu haldeyken olmaz."

"Seni kıytırık, adi kokainman..."

"Billy kes şunu!"

Houston'ın gürlemesi öyle yüksekti ki Billy telefonu bir an kulağından uzaklaştırdı. Kulağına geri koyduğunda ağlama kesilmişti.

"Şimdi beni dinle," dedi Houston. "Kurtadam ve Çingene laneti diye bir şey yoktur. Bunu sana söylerken bile kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sorunun bir parçasının da bu olduğunu görmüyor musun birader?" diye sordu Billy yumuşak bir tonla. "Bu heriflerin son yirmi yıldır falan bu şekilde yanına kâr kaldığını anlamıyor musun?"

"Billy eğer üzerinde bir lanet varsa bile senin kendi bilinçaltının koyduğu lanettir. İhtiyar Çingeneler kimseyi lanetleyemez. Ama senin ihtiyar Çingene kılığına giren aklın bunu yapabilir."

"Ben, Hopley ve Rossington'ı aynı anda," dedi Halleck bıkkınlıkla. "Asıl kör olan sensin, Mike. Onları da ekleyiver."

"Onların eklenmesi tesadüften başka bir şey değil. Daha ne kadar uzatacağız, Billy? Glassman'a geri dön. Sana yardım etmelerine izin ver. Karını delirtmeyi bırak."

Bir an teslim olup Houston'a inanmak istedi. Sesindeki aklıselimlik ve rasyonalite ne kadar sinir bozucu olsa da bir yandan da teselli ediciydi.

Sonra Hopley'nin masa lambasını açıp acımasızca yüzüne tutuşu geldi aklına. *Ben olsam onu yavaş yavaş öldürürdüm... Nasıl olacağını artık sen düşün,* dediğini hatırladı.

"Hayır," dedi. "Glassman'da bana yardım edemezler, Mike."

Houston derin bir iç çekti. "O zaman kim yardım edebilir? İhtiyar Çinegene mi?"

"Bulunabilirse belki," dedi Halleck. "Ama belki. Ayrıca tanıdığım yardımcı olabilecek başka biri daha var. Senin gibi çıkarcı biri."

Ginelli. Konuşurken bir yandan da ismi aklında tekrarlıyordu.

"Ama sanırım daha çok kendi kendime yardım etmem gerek."

"Ben de sana bunu söylüyorum!"

"Ah, oysa ben de tekrar Glassman Kliniği'ne yatmamı tavsiye ettiğini sanmıştım."

Houston iç çekti. "Beynin de bir yandan sıskalaşıyor sanırım. Karına ve çocuklarına ne yaptığını hiç düşündün mü? Bütün bunları düşündün mü?"

Heidi kaza olduğu sırada bana ne yaptığını sana anlattı mı? Billy az kalsın ağzından kaçırıveriyordu. *Sana anlattı mı Mikey? Hayır mı? Ah, o halde ona sorman lazım... Bence bir sor.*

"Billy?"

"Heidi'yle ikimiz konuşuruz," dedi Billy sessizce.

"Fakat sence..."

"Bence bir konuda haklıydın, Mike."

"Ah, bana kâfi. Neymiş peki?"

"Konuyu yeterince uzattık," deyip telefonu kapattı.

Fakat Heidi'yle konuşmadılar.

Billy birkaç kez denemiş, Heidi ise yalnızca kafasını sallayıp soluklaşan yüzündeki sert ifade ve onu suçlayan gözlerle bakmıştı. Sadece bir kere cevap verdi.

Heidi'nin arkada ağlamalarıyla eşlik ettiği Houston ile telefon görüşmesinden üç gün sonraydı. Tam akşam yemeğini bitirmek üzerelerdi. Halleck klasik oduncu yemeğini mideye indirmişti. Ekmeği ve içindekilerle beraber üç hamburger, tereyağlı dört tane mısır, yarım kilo patates kızartması ve iki porsiyon rom soslu şeftali turtası. Hâlâ pek iştahı yoktu ama korkutucu gerçeği keşfetmişti, eğer yemezse daha fazla kilo veriyordu. Heidi, Billy'nin Houston'la olan konuşmasının, daha doğrusu tartışmasının, ardından eve solgun ve sessiz gelmişti. Houston'ın ofisinde döktüğü gözyaşlarından yüzü şişmişti. Kendisi de üzgün ve perişan hissettiğinden öğle ve akşam yemeklerini atlamıştı. Ertesi sabah tartıldığındaysa iki kilo daha vererek yetmiş altı kiloya düştüğünü gördü.

Tartıdaki rakama baktı ve midesine ağrılar girdi. *İki kilo,* diye düşündü. *Bir günde iki kilo! Hay lanet olsun!*

O günden sonra öğün atlamadı.

Şimdiyse mısır, hamburger, salata, patates kızartması ve tatlının kırıntıları kalan boş tabağını gösterdi.

"Sence bu anoreksiya nervoza hastalığına benziyor mu, Heidi?" diye sordu. "Benziyor mu?"

"Hayır," dedi Heidi isteksizce. "Hayır, ama..."

"Son bir aydır bu şekilde yiyorum," dedi Halleck, "ve son bir ayda hemen hemen yirmi yedi kilo verdim. Şimdi bana açıkla bakalım bilinçaltım bana bu oyunu oynamayı nasıl başarıyor? Yirmi dört saatte alınan kabaca altı bin kaloriye karşılık günde bir kilo vermek nasıl oluyor?"

"Ben... ben bilmiyorum... ama Mike... Mike diyor ki..."

"Sen bilmiyorsun, ben de bilmiyorum," dedi Billy peçetesini sinirle tabağına fırlatırken. İndirdiği yemeklerin etkisiyle midesin-

den gurultular geliyor, sıkışıyordu. "Michael Houston'ın kendisi de bilmiyor."

"Peki bu bir lanetse o zaman neden bana bir şey olmuyor?" diye bağırdı Heidi aniden. Gözlerinden öfke saçsa da yaşlarla dolu olduğunu gördü Halleck.

Kırılmış, korkmuş olan ve bir an kendisini tutamayan Halleck de bağırarak karşılık verdi: "Çünkü bilmiyordu, işte bu yüzden. Tek sebep bu! Çünkü bilmiyordu!"

Hıçkırıklara boğulan Heidi sandalyesini geri itti, az kalsın düşüyordu. Sonra da masadan kaçıp gitti. Korkunç bir baş ağrısına tutulmuş gibi eliyle yüzünün yanına bastırıyordu.

"Heidi!" diye bağırdı Halleck, öyle hızlı kalkmıştı ki sandalyesi devrildi. "Heidi, geri gel!"

Heidi'nin merdivenden çıkan ayak sesleri duyuldu. Bir kapının çarparak kapanışını duydu, yatak odaları değildi bu. Üst kattaki holde çok daha uzaktan geliyordu ses. Ya Linda'nın odasıydı ya da misafir odası.

Halleck misafir odası olduğunu tahmin etti. Haklıydı. Heidi o hafta Halleck evden ayrılana dek bir daha onunla uyumadı.

O son hafta daha sonra olanları düşünmeye çalışmıştı, ama Billy'nın kafasının içi karmaşık bir kâbus kıvamındaydı. Hava sıcak ve basıklaşmıştı, bunaltıcı sıcaklar bu yıl erken gelmişti sanki. Her zaman rüzgârlı ve serin olan çift yönlü Lantern Caddesi bile biraz güçten düşmüş görünüyordu. Billy Halleck yedi, terledi; terledi, yedi... Bütün bu süreçte kilosu yavaş da olsa düşmeye devam etti. Haftanın sonunda bir araba kiralayıp ayrıldığında 95. Otoyol'dan New Hampshire ve Maine'e doğru ilerlerken bir beş kilo daha vermiş yetmiş bir kiloya düşmüştü.

O hafta boyunca Glassman Kliniği'nden doktorlar defalarca aradılar. Michael Houston defalarca aradı. Heidi ona şiş gözler-

le bakıp sigara içmiş, hiçbir şey söylememişti. Yalnızca Halleck, Linda'yı aramaktan söz edince cansız ve kırgın bir ses tonuyla konuştu: "Aramamanı tercih ederim."

Gitmeden bir gün önce, cuma günü, Houston yeniden aradı.

"Michael," dedi Billy gözlerini yumarak, "Glassman doktorlarının telefonlarına çıkmayı çoktan kestim. Eğer saçmalamayı bırakmazsan seninkileri de keseceğim."

"Yerinde olsam henüz bunu yapmazdım," dedi Houston. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum, Billy. Bu önemli."

Billy, Houston'ın yeni fırçalamalarını pek de şaşırmadan dinledi. Yalnızca ihaneti karşısında daha da derin bir öfke duydu. Zaten olacakları tahmin etmemiş miydi?

Heidi tekrar ona gitmişti. O ve Houston uzun uzun istişare etmişler, konuşma yine gözyaşlarıyla son bulmuştu. Sonra Houston, Glassman Kliniği'ndeki *Üç Ahbap Çavuş*'la durumu uzun uzun istişare etmişti. "Endişe edecek bir şey yok Billy, hakkında her şey mahremiyet hakkı çerçevesinde korunuyor," demişti Houston. Daha sonra Houston, Heidi ile tekrar görüşmüştü. Hepsi de Billy'nin bir dizi psikiyatrik teste tabi tutulmasının iyi olacağını düşünüyordu.

"Bunları kendi özgür iradenle yaptırman konusunda ısrarcıyım," diye bitirdi Houston.

"Eminim. Ayrıca eminim testleri nerede yaptırmamı istediğini de biliyorumdur. Glassman Kliniği'nde, öyle değil mi? Eee, oyuncak bebek kazandım mı bu tahmine?"

"Bak, biz bunun en mantıklı..."

"Ah! Hı-hı, anladım. Hem onlar beynimi test ederken bir yandan da baryum lavmanı yapacaklar sanırım."

Houston beklenileceği gibi sessiz kaldı.

"Ya hayır dersem?"

"Heidi yasal yollara başvuracak," dedi Houston dikkatle. "Anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Billy. "Sen, Heidi ve Glassman Kliniği'ndeki o *Üç Ahbap Çavuş* bir araya gelip beni Sunnyvale tımarhanesine gönderip bana sepet ördürtmek istiyorsunuz."

"Aşırı duygusallaşıyorsun, Billy. Senin için olduğu kadar Linda için de endişeleniyor."

"İkimiz de Linda için endişeleniyoruz," dedi Billy. "Ben aynı zamanda Heidi için de endişeleniyorum. Yani, ona midemi bulandıracak kadar kızdığım zamanlar oluyor, ama yine de onu hâlâ seviyorum. Dolayısıyla endişeleniyorum da. Görüyorsun ya, bir nebze de olsa seni o yanlış yönlendirdi."

"Neden bahsettiğini anlıyorum."

"Anlamadığını biliyorum. Sana anlatmayacağım da. Belki Heidi anlatır, ama tahminimce anlatmaz. Tek yapmak istediği olan biteni tamamen unutmak. İlk başta gözden kaçırmış olabileceği bazı detayları sana anlatması buna engel olur. Şöyle özetleyebiliriz, Heidi'nin de üzerinde çalışması gereken bir suçluluk duygusu var. İçtiği sigaralar günde bir paketten iki buçuk pakete çıktı."

Uzun bir sessizlik oldu... Ve sonra Mike Houston başlangıçtaki vaazına geri döndü: "Ne olursa olsun Billy, bu testlerin buradaki herkesin çıkarına olduğunu görmelisin..."

"Hoşça kal Mike," dedi Halleck ve telefonu yavaşça kapattı.

– On Beşinci Bölüm –

İKİ TELEFON GÖRÜŞMESİ

Billy öğleden sonranın geri kalanını klimalı evde bir oraya bir buraya gidip gelerek ve aynada ya da parlak yüzeylerde yeni haline bakarak geçirdi.

Kendimiz hakkındaki fikirlerimiz sandığımızdan daha fazla fiziksel bedeni nasıl algıladığımızla ilgilidir.

Bu görüşte kendisini rahatlatacak hiçbir yan bulamadı.

Kendi değerim konusundaki algım, yürüdükçe dünyayı ne kadar yerinden oynattığımla bağlantılıdır. Tanrım, ne kadar küçük düşürücü bir düşünce. Şu Bay T., *Einstein'ı kolunun altına bir okul kitabı gibi alıp bütün gün oradan oraya sürükleyebilir. O zaman bu Bay T.'yi daha iyi ya da daha önemli biri mi yapar?*

T. S. Eliot'un sesi sanki pazar sabahı uzaklardan gelen bir kilise çanı gibi kafasında yankılandı. *Benim kastettiğim bu değil, kastettiğim hiçbir surette bu değil.* Değildi de. Cüsse büyüklüğünü bir zarafet, zekâ ya da Tanrı'nın sevgisinin göstergesi olarak yorumlama fikri, şişkoluktan badi badi yürüyen William Howard Taft başkanlığı neredeyse bir deri bir kemik ve efemine Woodrow Wilson'a bıraktığında ortalıkta geziyordu.

Gerçeklik hakkındaki fikirlerimiz sandığımızdan daha fazla fiziksel bedeni nasıl algıladığımızla ilgilidir.

Evet, gerçeklik. Bu konunun özüne çok daha yakın oldu. Kara tahtadan bir denklemin satır satır silinip kaybolması gibi kilolarının birer birer eriyip kaybolduğunu gördüğünde de bu gerçeklik algına bir şeyler yapıyor. Kişisel gerçekliğini ve genel olarak gerçekliği değiştiriyor.

İri ya da birkaç kilo fazlası olan biri değil, düpedüz domuz gibi şişkoydu. Sonra tombul oldu, sonra hemen hemen normal (eğer böyle bir şey varsa tabii, Glassman Kliniği'ndeki *Üç Ahbap Çavuş* var olduğunu düşünüyor gibiydi), sonra da zayıf. Şimdiyse zayıflık başka bir boyut kazanıp sıskalık olmuştu. Peki bundan sonra ne gelecekti? *Aşırı zayıflık*, diye düşündü. Ondan sonrası da hayal gücünün ötesinde bir şeyler.

Tımarhaneye götürülmekten ciddi anlamda bir endişe duymuyordu, böyle işlerin prosedürleri zaman alırdı. Ancak Houston'la yaptığı son görüşme ona işlerin ne kadar ileri boyutlara taşındığını, birilerinin şu ya da bu şekilde ona inanmasının ne kadar imkânsız olduğunu göstermişti. Kirk Penschley'yi aramak istedi. Kiralanan üç araştırma şirketinden biri bir şeyler bulmuş olsa Kirk'ün kendisini arayacağını bilse de onu aramak için önüne geçilemez bir istek duyuyordu.

Onun yerine adres defterinin arka sayfalarını çevirerek bulduğu numarayla New York'ta bir yeri aradı. Bu işin başından beri Richard Ginneli ismi sık sık aklına gelip gidiyordu. Şimdi artık onu arama zamanıydı.

Ne olur ne olmaz arayacaktı.

Telefonun diğer yanındaki ses, "Üç Kardeşler," diye cevapladı. "Bu akşamın spesiyalleri şarapta pişirilmiş dana eti ve kendi *fettucine Alfredo* versiyonumuz."

"İsmim William Halleck. Kendisi müsaitse Bay Ginelli'yle görüşmek istiyorum."

Düşünceli bir sessizlik anından sonra telefondaki ses konuştu: "Halleck."

"Evet."

Telefonun ahizesi aşağı çevrilirken hışırtılı sesler çıktı. Billy arkadan belli belirsiz birbirine çarpan tencere tava seslerini duydu. Birileri İtalyanca küfür ediyordu. Biri ise kahkaha atıyordu. Bu günlerde hayatındaki her şey gibi hepsi çok uzak geldi ona.

Sonunda biri ahizeyi kaldırdı.

"William!" Ona bu şekilde seslenen tek kişi Ginelli'ymiş gibi geldi yine. "Nasıl gidiyor hemşo?"

"Biraz kilo verdim."

"Eee, bu iyi," dedi Ginelli. "Çok kocamandın be William, bunu söylemem lazım, çok kocamandın. Ne kadar verdin?"

"On kilo."

"Vay! Tebrikler! Eminim kalbin de sana teşekkür ediyordur. Kilo vermek zor, değil mi? Dur söyleme, biliyorum. Sıçtığımın kalorileri öylece yapışıp kalıyorlar. Senin gibi İrlandalılar kemerinin üstüne abanır. Benim gibi İtalyanlar ise bir gün ayakkabınızı bağlamak için her eğildiğinizde pantolonun kıçını yırttığınızı görür."

"Aslında hiç de zor olmadı."

"Eh, sen Kardeşler'e bir gel William. Sana benim spesiyalimden yapacağım. *Tavuk Napolitan.* Verdiğin tüm kiloları bir öğünde geri alırsın."

"Teklifini kabul edebilirim," dedi Billy hafifçe gülümseyerek. Çalışma odası duvarında asılı aynada kendisini gördü o an, gülünce tüm dişleri ortaya çıkmıştı. Ağzının içinden fırlayacakmış gibi görünen bir sürü diş. Gülümsemeyi kesti.

"Eee, iyi, ben ciddiyim. Seni özledim. Çok uzun zaman oldu. Hayat kısa hemşo. Yani hayat gerçekten kısa, yanlış mıyım?"

"Evet, haklısın sanırım."

Ginelli'nin sesi bir çentik azaldı. "Connecticut'ta başını bir belaya soktuğunu duydum," dedi. Öyle bir Connecticut demişti ki, *sanki Grönland'da bir yerden bahsediyor,* diye düşündü Billy. "Duyunca üzüldüm."

"Sen bunu nereden duydun?" diye sordu gerçekten şaşıran Billy. Kaza hakkında *Fairview Reporter* gazetesinde küçük bir haber geçmişti sadece, hiçbir isim geçirmeden usturuplu bir dille yazılmıştı. New York gazetelerinde ise hiçbir şey çıkmamıştı.

"Benim kulağım yere yakındır," diye cevapladı Ginelli. *Zaten sizin işlerde tüm mesele kulağını yere yakın tutmakla ilgili,* diye düşündü Billy içi ürpererek.

"Konuyla ilgili bazı sorunlar yaşıyorum," dedi Billy kelimelerini özenle seçerek. Mesele biraz... yasaya aykırı türden. Kadın ...kadını biliyorsun değil mi?"

"He. Çingen olduğunu duydum."

"Çingeneydi evet. Bir kocası vardı. Kocası... bana biraz sorun yarattı."

"İsmi ne?"

"Lemke sanırım. Kendim halletmeye çalışacağım, ama sormak istedim... Eğer halledemezsem..."

"Elbette, tabii, tabii. Sen beni ararsın. Belki bir şey yapabilirim, belki yapamam. Belki de yapmak istemediğime karar veririm. Yani arkadaşlık başka, iş başka. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Bazen arkadaşlıkla iş karışabilir, ama bazen de karışmaz. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu adam başına bela mı oluyor?"

Billy cevaplamakta tereddüt etti. "Şimdilik konuşmak için erken, Richard. Oldukça tuhaf bir durum. Ama evet, başıma bela oldu. Başıma epey bir bela oldu."

"Vay puşt! William hemen konuşmamız lazım!"

Ginelli'nin sesindeki endişe net ve doğrudandı. Billy gözlerinin dolduğunu hissetti, elinin tersiyle yanağını sertçe sildi.

"Bunun için minnettarım gerçekten. Ancak önce kendim çözmeye çalışmak istiyorum. Senden yapmanı isteyeceğim şeyden bile tam olarak emin değilim."

"Aramak istersen ben buralardayım, William. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Billy duraksadı. "Richard söylesene, batıl inançların var mıdır?"

"Benim mi? Benim gibi bir İtalyan serserisine batıl inançlı olup olmadığını mı soruyorsun? Benim gibi annesi, anneannesi, tüm teyzeleri işlerini hep Tanrı'ya havale eden, duyup duyabileceğin tüm azizlere dua eden, biri ölünce aynaları örten, kara kedi ya da karga önlerinden geçince uğursuzluk sayan bir aileden gelene mi soruyorsun? Bana? Bana böyle bir soru mu soruyorsun?"

"Evet," dedi Billy istemese de hafifçe gülümseyerek. "Sana böyle bir soru soruyorum."

Richard Ginelli tekrar konuşmaya başladığında sesi bu sefer donuk, sert ve ciddiydi. "Ben yalnızca iki şeye inanırım, William. Silahlar ve para. Ben bunlara inanırım. Bunu da benden duymuş ol. Batıl inanç ha? İşim olmaz hemşo. Sen beni başka bir İtalyan'la karıştırdın."

"Bu iyi," dedi Billy ve yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Son bir aydır yüzüne konan ilk gerçek gülümsemeydi bu, iyi gelmişti, *hakikaten* çok iyi gelmişti

O akşam Heidi geldikten hemen sonra Penschley aradı.

"Senin Çingeneler bizi epey bir zahmete soktu," dedi.

"Senin masraflar neredeyse on bin doları buldu, Bill. Artık bırakalım mı?"

"Önce bana ne bulduğunu anlat," dedi Billy. Elleri terliyordu.

Penschley katı devlet büyüğü sesiyle konuşmaya başladı.

Çingene grubu önce Milford'un elli kilometre kuzeyinde bir Connecticut şehri olan Greeno'ya gitmişti. Greeno'dan karga tulumba gönderildikten bir hafta sonra Providence, Rhode Island yakınlarında Pawtucket'ta görüldüler. Pawtucket'tan sonra Massachusetts, Attleboro'ya gittiler. Attleboro'da içlerinden biri huzuru bozmaktan yakalanmıştı, sonra da küçük bir miktar kefaletle serbest bırakılmış ama duruşmasına gelmemişti.

"Görünüşe göre de olan şu," dedi Penschley. "Çarkıfelekte çeyreklikleriyle oynarken toplamda on dolar kaybeden şehirlilerden biri biraz zorbalık etmiş. Çarkıfeleği çalıştıran kişiye şikeli olduğunu ve ödeşeceklerini söylemiş. İki gün sonra Çingene'yi bir dükkândan çıkarken görmüş. Aralarında söz dalaşı olmuş, sonra da otoparkta kavga çıkmış. Şehir dışından gelen bir iki şahit şehirli adamın kavgayı çıkardığını söylüyor. Şehir içinden daha fazla şahit ise kavgayı Çingene'nin çıkardığını söylüyor. Herneyse, tutuklanan Çingene oluyor. Kefaletten sonra duruşmadan kaçınca yerel polisler bu duruma çok sevinmiş. Onları hem dava masraflarından kurtarmış hem de Çingeneler şehirden ayrılmış."

"Zaten hep böyle olur, öyle değil mi?" diye sordu Billy. Yüzünü birden ateş basmıştı, yanıyordu. Neden bilmiyordu, ama bir şekilde Attleboro'da tutuklanan adamın Fairview şehir merkezinde bovling lobutlarıyla jonglörlük yapan genç adam olduğundan oldukça emindi.

"Evet, hemen hemen," diye katıldı Penschley. Çingeneler duruma aşinaymış, adam gittikten sonra yerel polisler rahatlamış. Arama emri çıkarılmamış, peşine düşen olmamış. Göze batan bir pislik parçasından kurtulmak gibi bir şey. Bir kere battı mı başka bir şey düşünemezsin. Sonra gözün sulanır, pislik çıkar gider. Ee bir kere gitti mi acı da biter, kimse de pislik parçasının nereye gittiğini umursamaz artık, öyle değil mi?"

"O bir pislik parçası mı yani?" dedi Billy.

"Attleboro polisine göre evet, tam olarak öyle. Olayın gerisini duymak istiyor musun, Bill? Yoksa burada oturup azınlık gruplarının çektiği sıkıntılar hakkında ahlaki bir konuşma yapmak mı istersin önce?"

"Devam et lütfen."

"Çingeneler Massachusetts, Lincoln'de tekrar durmuş. Kapı dışarı edilmeden tam üç gün dayanabilmişler."

"Hep aynı grup olduğuna emin misin?"

"Evet. Hep aynı araçlar. Burada kayıtlarıyla bir liste var, çoğunun Teksas ve Delaware plakası var. Listeyi ister misin?"

"Sonra. Şimdi değil. Devam et."

Sonrasında anlatacak pek bir şey yoktu. Çingeneler Boston'un tam kuzeyindeki Revere'de görülmüş, burada on gün kalmışlar, sonra da kendi istekleriyle ayrılmışlardı. Ardından New Hapmshire, Portsmouth'ta dört gün geçirmiş, sonra da birden öylece gözden kaybolmuşlardı.

"İstersen onları tekrar yakalayabilirsin," dedi Penschley. "Bir haftadan daha az bir zaman gerideyiz sadece. Barton Dedektiflik Hizmetleri'nden üç tane birinci sınıf dedektif peşlerinde. Çingenelerin şu sıralar Maine'de olduğuna neredeyse eminler. Connecticut'tan kıyı boyunca yukarı doğru I-95'i takip etmişler. Hayret gerçekten, Greeley'in adamlarının sürdüğü ize bakılırsa ta Güney ve Kuzey Karolinalardan kalkıp bütün kıyıyı yukarı kadar geçmişler. Neredeyse bir sirk turu gibi. Muhtemelen güney Maine'de Ogunquit ve Kennebunkport gibi turist bölgelerine de gidip yukarı Boothbay Harbor'a geçecek ve Bar Harbor'da son bulacaklar. Turist sezonu sona ermeye başlayınca da kış için tekrar aşağı Florida'ya ya da Teksas körfez kıyısına yol alacaklar."

"Yanlarında yaşlı bir adam var mı?" diye sordu Billy. Telefonu sıkı sıkı tutuyordu. "Seksen yaşlarında. Burnunda korkunç bir hastalık var; yara, kanser gibi bir şey."

Telefonun diğer tarafında başlayan kâğıt hışırtıları hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sonra Penschley sakince konuştu:

"Taduz Lemke. Arabanla çarptığın kadının babası. Evet, onlarla beraber."

"Baba mı?" diye bağırdı Halleck. "Bu imkânsız, Kirk! Kadın yaşlıydı; yetmiş, yetmiş beş yaşlarındaydı..."

"Taduz Lemke yüz altı yaşında."

Billy birkaç dakika boyunca konuşamadı. Dudakları oynuyordu sadece, hepsi bu. Bir hayaleti öpüyormuş gibi görünüyordu. Sonra ancak kendini tekrar edebildi. "Bu imkânsız."

"Hepimizin kıskanacağı bir yaş," dedi Kirk Penschley, "ama o kadar da imkânsız değil. Bu insanların artık kayıtları tutuluyor biliyorsun ki. Artık doğu Avrupa'da karavanla gezmiyorlar. Gerçi aralarında şu Lemke gibi bazı yaşlı olanların buna hayıflandığını tahmin edebiliyorum. Resimleri var istersen... Sosyal Güvenlik numaraları... parmak izleri. Lemke yaşını yüz altı, yüz sekiz ve yüz yirmi olarak farklı şekillerde beyan etmiş. Ben yüz altı rakamına inanmayı tercih ettim, çünkü Barton çalışanlarının edinebildiği Sosyal Güvenlik bilgileriyle de örtüşüyor. Susanna Lemke onun kızıymış, bu kesin, buna dair bir şüphe yok. Ayrıca bir ehemmiyeti varmış gibi, almak zorunda oldukları kumar oynatma izinlerinde 'Taduz Şirketi'nin başkanı' olarak da geçmiş kendisi. Bu da demek oluyor ki, kabilenin ya da grubun, kendilerine artık ne diyorlarsa işte, başıymış."

Kızı mı? Lemke'nin kızı mı? Bu Billy'nin aklındaki her şeyi değiştirmiş gibiydi. *Birilerinin Linda'ya çarptığını bir düşünsene. Birilerinin Linda'ya yolda bir sokak köpeği gibi çarptığını düşünsene!*

"...Emin misin?"

"Ha?" Kafasını toplayıp terkar Kirk Penschley'yi dinlemeye çalıştı.

"Dedim ki, bu meseleyi kapatmamızı istemediğinden emin misin? Sana pahalıya patlıyor, Bill."

"Lütfen biraz daha hızlandırmalarını rica et," dedi Billy. "Yerlerini bulup bulamadığını öğrenmek için seni dört gün içinde ararım, yok üç gün olsun. Üç güne ararım."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Penschley, "Barton'dakiler yerlerini bulunca ya da bulabilirse, ilk öğrenen sen olursun."

"Ben burada olmayacağım," dedi Halleck sessizce.

"Aaa!" Penschley'nin sesi pek onaylamıyor gibiydi. "Nerede olacaksın?"

"Seyahatte," dedi Halleck ve kısa bir süre sonra da telefonu kapattı. Karman çorman olmuş kafasıyla öylece oturup kalmıştı. Sıska parmaklarını masasının köşesinde huzursuzca tıkırdatıyordu.

– On Altıncı Bölüm –

BILLY'NİN MEKTUBU

Heidi ertesi gün saat onu biraz geçe alışveriş için dışarı çıktı. Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini söylemek için Billy'nin yanına uğramadı, aralarındaki bu eski, hoş alışkanlık kalmamıştı. Billy çalışma odasında oturup Olds marka arabanın garaj yolundan sokağa çıkışını izledi. Heidi bir an kafasını çevirdi ve göz göze geldiler gibi hissetti. Billy'nin gözlerinde karmaşa ve korku, Heidi'ninkilerdeyse suskun suçlama: *Kızımızı bana gönderttin, ihtiyacın olan profesyonel yardımı almıyorsun, arkadaşlarımız arkamızdan konuşmaya başladı. Belli ki tımarhaneyi boylamak için bir yardımcı pilota ihtiyaç var ve ona da ben seçildim.... Peki, canın cehenneme Billy Halleck. Beni yalnız bırak. İstersen sen atlayabilirsin, ama beni de uçuruma sürüklemeye hakkın yok.*

Tabii ki bir yanılsamaydı tüm bunlar. Heidi onu karanlıkta o kadar uzaktan görmüş olamazdı.

Yanılsama bile olsa bu canını acıtmıştı.

Olds sokağın aşağısında kaybolunca Billy, Olivetti daktilosuna bir kâğıt koydu ve en tepeye "Sevgili Heidi," yazdı. Mektubun kolay yazabildiği tek kısmı bu oldu. Cümleler birer birer zar zor çıkıyordu. Bir yandan da aklının bir kenarında, o yavaş yavaş yazarken her an Heidi'nin çıkıp geleceği endişesi vardı. Fakat

gelmedi. Sonunda kâğıdı daktilodan çekip çıkardı ve baştan sona okudu.

Sevgili Heidi,

Sen bunu okurken ben gitmiş olacağım. Tam olarak nereye olduğunu, ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ancak geri geldiğimde tüm bunların, içinde yaşadığımız bu kâbusun bir son bulmuş olmasını umuyorum.

Heidi, Michael Houston yanılıyor, tüm söyledikleri yanlış. Leda Rossington bana gerçekten ihtiyar Çingene'nin, bu arada ismi Taduz Lemke, Cary'ye dokunduğunu söyledi. Bana gerçekten de cildinin başka bir deriyle kaplandığını da söyledi. Ayrıca Duncan Hopley de gerçekten sivilcelerle kaplanmıştı... Hayal edebileceğinden bile korkunç bir haldeydi.

Houston inandıklarımı savunmak için ona sunduğum mantık zincirini incelemek için dahi kendisine izin vermiyor. Bu mantık zincirini bana olanların esrarıyla ilişkilendirmeyi kesinlikle reddediyor. (Bu sabah yetmiş kilo oldum, şimdiye dek neredeyse kırk beş kilo etti.) Bunları yapamaz, yaparsa alanı dışına çıkmış olur. Tüm bunların bir Çingene laneti yüzünden olduğunu azıcık bile düşünmektense hayatım boyunca buna mahkûm kaldığımı görmeyi yeğler. Çingene laneti gibi böyle tuhaflıkların, bırak Connecticut, Fairview'de, dünyanın herhangi bir yerinde var olabileceği düşüncesi dahi Michael Houston'ın bugüne dek inandığı her şeye ters. Onun Tanrısı şişede, gökte değil.

Ancak inanıyorum ki senin içinde bir yerlerde bunun mümkün olabileceğine inanabilecek bir parça var. Sanırım geçen haftaki bana kızgınlığının sebebi, kendi kalbinde aslında doğru olduğunu bildiğin şeye inanmakta ısrar etmen. Beni amatör bir deli doktoru olmakla suçlayabilirsin istersen,

ama benim mantığım şu: bu lanete inanman demek aslında ikimizin de parmağı olan bir şeyde yalnızca birimizin cezalandırıldığına inanman da demek. Senin suçluluk duygusundan kaçınmandan bahsediyorum... ve Tanrı biliyor ya, ruhumun namert ve korkak bir tarafı eğer ben bu cehennem azabını yaşıyorsam senin de yaşaman gerektiğini düşünüyor... garibe yoldaş gerekmiş. Sanırım hepimizin doğasında kendini gizleyen bir saf kötülük bulunuyor ve iyi yanımızla öyle iç içe geçmiş ki ondan hiç kurtulamıyoruz.

Ancak başka bir yanım daha var ki o da seni seviyor Heidi ve sana en ufak bir zarar gelmesini dahi istemiyor. Bu iyi yanımın bir de akıllı ve mantıklı bir tarafı var, işte bu yüzden gidiyorum. O Çingene'yi bulmam gerek Heidi. Taduz Lemke'yi bulup aşağı yukarı son altı haftadır düşündüklerimi ona anlatmak istiyorum. Suçlamak ve intikam istemek kolay. Ancak yakından bakınca her bir olayın bir diğeriyle bağlantılı olduğunu görüyorsun, bazen de bazı şeyler olması gerektiği için oluyor. Hiçbirimiz böyle düşümeyi istemeyiz çünkü o zaman acımızı azaltmak için sağa sola sataşamayız. Fakat başka bir yol bulmamız gerekir ve diğer yollardan hiçbiri basit ya da yeterince tatmin edici değildir. Ona kötü bir niyet olmadığını anlatmak istiyorum. Ondan yaptığını geri almasını isteyeceğim... Tabii bunun onun yetkisi dahilinde olduğunu düşündüğüm için. Ancak anladım ki en çok yapmak istediğim şey özür dilemek. Benim adıma... Senin ve tüm Fairview adına. Anlayacağın Çingeneler hakkında şimdi çok daha fazla şey biliyorum. Sanırım gözlerimin açıldığını söyleyebiliriz. Sana söylemem gereken bir şey daha var Heidi. Eğer bunu tersine çevirebilirse, beni bekleyen bir gelecek varsa, o geleceği Fairview'da geçirmek istemiyorum. Andy'nin Barı, Lantern Caddesi, golf kulübü ve tüm o ikiyüzlü şehri fazlasıyla tüket-

tim. Bu geleceğe sahip olabilirsem, sen ve Linda'nın benimle daha temiz başka bir yere gelmesini, bu geleceği birlikte paylaşmayı isterim. Gelmez ya da gelemezseniz ben yine de gideceğim. Lemke bana yardım etmez ya da edemezse, en azından yapabileceğim her şeyi yaptığımı bileceğim. O zaman eve döner ve hâlâ istediğin buysa, Glassman Kliniği'ne seve seve yatarım.

Bu mektubu istersen Mike Houston'a ya da Glassman'daki doktorlara gösterebilirsin. Sanırım hepsi de yaptığım şeyin iyi bir terapi olabileceğini düşünecektir. Ne de olsa psikolojik anoreksiya nervozadan söz edip duruyorlar, demek ki yeterince suçlu hissedersen metabolizmanı hızlandırıp günde binlerce kalori yakabileceğine inanıyorlar. O zaman şöyle akıl yürüteceklerdir: bunu kendisini cezalandırmak için yapıyorsa, Lemke'yle yüzleşmek tam da istediği kefareti ona sağlar. Ya da başka iki seçenek daha olduğunu düşüneceklerdir. Ya Lemke bana gülüp geçecek ve hayatında hiçkimseyi lanetlemediğini söyleyecek ve böylece takıntımın psikolojik dayanak noktasını yıkacaktır ya da Lemke bu durumdan kâr etme olasılığını görecek, yalan söyleyip beni lanetlediğini kabul edecek, sonra da uydurma bir "tedavi" için benden para isteyecektir. Zaten uydurma olan bir lanete uydurma bir tedavi de işe yarayabilir!

Kirk Penschley aracılığıyla birkaç dedektif ayarlamıştım. Çingenelerin I-95 otoyolundan kuzeye doğru ilerlediklerini saptadık. Onları Maine'de yakalamayı umuyorum. Bir şey olursa seni en kısa zamanda haberdar ederim. Bu süreçte seninle iletişim kurmamaya çalışacağım. Ancak seni tüm kalbimle sevdiğime inan.

Sevgilerimle,

Billy

Mektubu ön yüzüne Heidi'nin ismi çiziktirilmiş olan bir zarfa koydu ve mutfak masasındaki döner tepsiye dayadı. Sonra Westport'taki Herts kiralık araba şirketine kendisini bırakması için bir taksi çağırdı. Dışarda durmuş taksinin gelmesini beklerken hâlâ içten içe Heidi'nin o gitmeden önce gelmesini ve notta yazılı olanları konuşabilmeyi umuyordu.

Billy, taksi evinin garaj yoluna girip arka koltuğa oturana dek de şu aşamada Heidi'yle konuşmanın pek de iyi bir fikir olmayabileceğini kabul etmedi. Heidi'yle konuşabilmek artık bir şekilde ve farkına bile varmadan eskide, Şişkolar Diyarı'nın bir üyesi olduğu zamanlarda kalmıştı. Geçmişi buydu. Bir geleceği varsa eğer, otobanı geçtikten sonra Maine'de bir yerlerde onu bekliyordu. Tamamen eriyip kaybolmadan onun peşinden gitmesi gerekiyordu.

– On Yedinci Bölüm –

62

O gece Providence'ta mola verdi. Ofisi aradığında telesekreter çıktı, Kirk Penschley'ye bir mesaj bıraktı: Çingenelerin ellerindeki tüm fotoğraflarını, plakalar ve araç şase numaraları da dahil araçlarıyla ilgili ne kadar bilgi varsa Güney Portland, Maine'de Sheraton Otel'e gönderebilir miydi lütfen?

Telesekreter mesajını doğru bir şekilde tekrarladı, Billy'ye göre bu küçük bir mucizeydi. Sonra da yattı. Fairview Providence arası iki yüz elli kilometreden azdı ancak yine de kendisini bitkin hissediyordu. Haftalardır ilk kez rüya bile görmeden deliksiz uyudu. Ertesi sabah motel odasının banyosunda bir tartı olmadığını gördü. Bu küçük iyilik için minnet duydu.

Hızlıca giyinirken yalnızca bir kez, o da ayakkabılarını bağlarken, ıslık çaldığını fark ettiğinde şaşırıp durmuştu. Saat sekiz otuz olduğunda tekrar otoyola koyuldu ve saat altı buçukta devasa bir alışveriş merkezinin karşısındaki Sheraton'a yerleşmişti. Resepsiyonda Penschley'den bir mesaj onu bekliyordu: *İstediğin bilgiler yolda, ama zor. Bir iki gün alabilir.*

Aman ne iyi, diye düşündü Billy. *Günde bir kilo gidiyor Kirk, sen ne diyorsun? Üç günde altılı bira paketi kadar kilo veririm. Beş gün dersen orta boy bir un paketi kadar gider. Tabii sen hiç acele etme dostum, neden edesin ki?*

Güney Portland Sheraton binası yuvarlaktı. Billy'nin odasının şekli bir turta dilimine benziyordu. Şimdiye dek her şeyle ilgilendiğinden kafası aşırı yorulmuş, daha şık bir oda için uğraşacak hali kalmamıştı. Yol yorgunuydu ve başı ağrıyordu. Restoranıysa hiç kaldıracak hali yoktu... Hele ki şık bir yerse. Onun yerine oda servisinden sipariş verdi.

Garson kapıyı çaldığında henüz duştan çıkıyordu. Otel yönetiminin özenle bıraktığı bornozu giydi. Bornozun cebine iliştirilen, üzerinde ÇALMAYACAKSIN yazan küçük bir notla On Emir'den biri hatırlatılıyordu. Halleck odayı geçerken kapıya seslendi: "Bir dakika!"

Halleck kapıyı açtı... ve hayatında ilk kez sirk ucubelerinin nasıl hissettiğini anladı. Garson en fazla on dokuz yaşlarında, dağınık saçlı, yanakları içeri göçük, İngiliz punk rockçılarına benzeyen bir oğlandı. Kendi de pek bir şeye benzemiyordu. Billy'ye her vardiyasında yüzlercesini gördüğü bornozlu adamlara baktığı gibi boş, ilgisiz gözlerle baktı. Bu tiplerin ilgisi ancak faturaya bakıp bahşişin ne kadar olduğunu görmek için biraz uyanırdı, o kadar. Ancak sonra garsonun gözleri neredeyse dehşet içinde bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sadece bir anlık bir bakıştı, sonra ilgisiz bakışlar hemen geri gelmişti. Fakat Billy o bakışı gördü.

Dehşet. Gözlerindeki neredeyse dehşetti.

Şaşkınlık ifadesiyse gizlemeye çalışsa da hâlâ oradaydı. Billy bu sefer bir de büyülenme unsuru eklendiği için fark edebildiğini anladı.

İkisi de bir an donakalmıştı, birbirlerine bön bön baktılar. Billy'nin gözününün önüne Ribbonmaker Sokağı'ndaki hoş evinde tüm ışıkları kapalı oturan Duncan Hopley geldi hayal meyal.

"Eee, içeri getirsene," dedi sertçe aralarındaki tuhaf bakışmayı bozarak. "Bütün gece orada dikilecek misin?"

"Ah, hayır efendim," dedi oda servisi hizmetlisi, "Özür dilerim." Yüzü kıpkırmızı olmuştu, Billy ona acıdı. Genç adam punk rockçı ya da sirke timsahları canlı görmeye gelmiş bir çocuk suçlu

değildi. Sadece yaz döneminde çalışan bir üniversite öğrencisiydi ve bir çeşit hastalığa yakalanmış olabilecek bu bir deri bir kemik adamı görünce şaşırmıştı.

İhtiyar adam beni birden fazla şekilde lanetledi, diye düşündü Billy.

Eski Connecticut, Fairview sakini Billy Halleck kendisini bir ucube statüsüne sokacak kadar zayıfladıysa bu çocuğun suçu değildi. Halleck çocuğa bahşiş olarak fazladan bir dolar daha verip ondan mümkün olduğunca çabuk kurtuldu. Sonra banyoya gidip bağını çözdü yavaşça açarak kendisine baktı. Kendi odasının gizliliğinde pratik yapan tipik bir teşhirci gibiydi. Göğsünün büyük bir bölümü ve karnının bir kısmı açığa çıktı. Garsonun yaşadığı şoku anlamak için bu kadarına bile bakmak yetmişti. Bornozu açıp ön tarafının tamamını aynada görünceyse daha da iyi anladı.

Kaburga kemiklerinin her biri seçilebiliyordu. Köprücükkemikleri ince bir deriyle kaplanmış çıkıntılar haline gelmişti. Elmacıkkemikleri pörtlemişti. Göğüs kemiği kabarık bir boğum, karnı bir çukur, leğen kemiği oynak bir lades kemiği gibiydi. Bacaklan aşağı yukarı hatırladığı gibi hâlâ uzun ve oldukça kaslıydı, kemikler hâlâ kasların altında gizliydi. Zaten bacaklarına hiçbir zaman çok kilo almamıştı. Ancak belden yukarısı bir ucubeye, İskelet İnsan'a dönüşüyordu.

Kırk beş kilo, diye düşündü. İşte *kemik adamı açığa çıkarmak için kırk beş kilo yetti. Her zaman kanıksadığın, hep aynı kalacağını sandığın halinle bu kati çılgınlık arasında nasıl ince bir çizgi olduğunu şimdi artık biliyorsun. Daha önce merak ettiysen şimdi biliyorsun. Kıyafetlerin üstündeyken hâlâ normal, daha doğrusu olabildiğince normal görünüyorsun. Ama garsonun bakışlarına benzer bakışları giyinikken de almaya başlaman ne kadar zaman alacak? Önümüzdeki hafta mı? Ya da ondan sonraki hafta?*

Baş ağrısı arttı. Daha önce kurt gibi aç olmasına rağmen yemeğinden pek az yiyebildi. Kötü uyudu ve erken kalktı. Giyinirken ıslık da çalmadı.

Kirk Penschley ve Barton'daki dedektiflerin haklı olduğuna, Çingenelerin kıyı şeridine bağlı kalacağına karar verdi. Yazın Maine'de hareketlilik olan yer burasıydı, çünkü turistler buradaydı. Buz gibi suda yüzmeye, güneşlenmeye (çoğu gün sisli ve yağmurlu olsa da turistler bunu pek hatırlamazdı sonra), ıstakoz ve istiridye yemeye, üzeri martı resimli küllük satın almaya, Ogunquit ve Brunswick'te tiyatroların yaz gösterilerine katılmaya, Portland ve Pemaquid'deki deniz fenerlerini fotoğraflamaya ya da sadece Rockport, Camden ve elbette Bar Harbor gibi popüler mekânlarda takılmaya gelirlerdi.

Turistler deniz kıyısında olduğuna göre cüzdanlarından saçmaya pek bir hevesli oldukları dolarlar da buradaydı. O halde Çingeneler de burada olacaktı, ama tam olarak neresi olabilirdi?

Billy elliden fazla kıyı kasabasını listeledikten sonra aşağıya indi. Barmen, Ashbury Park hakkında hiçbir şey bilmeyen bir New Jersey'liydi. Billy hayatı boyunca hep Maine'de yaşamış, kıyı şeridini bilen ve bu konuda konuşmaya bayılan bir garson buldu.

"Birilerini arıyorum. Bir kıyı kasabasında olacaklarına neredeyse eminim, ama öyle pek de lüks bir yerde olacaklarını sanmıyorum. Daha çok..."

"Pejmürde bir kasaba mı?" diye sordu kadın.

Billy başıyla onayladı.

Kadın eğilip Billy'nin listesine baktı. "Old Orchard Sahili," dedi. "Bunlar arasında en pejmürdesi bu. İşçi Bayramı'na dek oraların kalabalık olduğu düşünülürse arkadaşlarınız eğer üç başlı değilse pek fark edilmezler."

"Peki ya diğerleri?"

"Yani... Kıyı kasabalarının çoğu yaz aylarında biraz pejmürdeleşir," dedi. "Örneğin Bar Harbor. Bar Harbor'ı duyan herkesin aklında etrafta Rolls-Royce arabalarıyla gezen zengin insanlarla dolu gerçekten lüks ve saygın bir imge belirir."

"Öyle değil midir?"

"Hayır. Belki Frenchman Koyu olabilir, ama Bar Harbor değildir. Kışın ölü küçük bir kasaba oluverir, günün en heyecanlı olayı on buçuk feribotunun yanaşmasıdır. Yazın ise Bar Harbor çılgın bir kasaba haline gelir. Fort Lauderdale'in bahar tatilindeki haline benzer. Bir sürü kafa, ucube ve emekli olmuş hippilerle dolar. Kasabanın kuzeydoğu hattında tepede durup derin bir nefes çekseniz, rüzgâr size doğru esiyorsa Bar Harbor'da içilen esrardan kafayı bulabilirsiniz. Asıl çekim kaynağı da İşçi Bayramı bitinceye dek devam eden sokak karnavalıdır. Listenizdeki kasabaların çoğu böyledir bayım, ama Bar Harbor görünürde en kaliteli olanı işte."

"Anlıyorum," dedi Billy gülümseyerek.

"Eskiden temmuz ya da ağustosta oraya takılmaya giderdim, ama artık gitmiyorum. Bunun için biraz yaşlıyım artık."

Billy'nin gülümsemesine bir şaşkınlık eklendi. Garson en fazla yirmi beş gösteriyordu.

Garsona beş dolar verdi. Kadın ona iyi tatiller diledi ve arkadaşlarını bulması için bol şanslar dedi. Billy başını salladı, ama ilk kez onları bulma olasılığının pek de yüksek olmadığını hissetti.

"Kusura bakmazsanız size küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim bayım?"

"Bakmam tabii ki," diye cevapladı Billy. Aramaya başlamak için en iyi yer konusunda kendi fikrini verecek sanmıştı ve *bu kadarına* kendi de çoktan karar vermişti zaten.

"Biraz kilo almanız lazım," dedi. "Makarna yiyin. Annem olsa size böyle derdi. Bol bol makarna yiyin. Birkaç kilo alın."

Güney Portland'deki üçüncü gününde Halleck'e fotoğraflar ve otomobil bilgileriyle dolu bir manila zarf geldi. Her birine tek tek bakarak fotoğrafları karıştırdı. Lobutları çeviren genç adam aralarındaydı. Onun da ismi Lemke'ydi, Samuel Lemke. Objek-

tife eğlence ve dostluğa olduğu gibi, öfke ve aksiliğe de bir o kadar hazır gözlerle bakıyordu. Polisler geldiği sırada sapanla vurulan hedef tahtasını hazırlayan güzel genç kadın da buradaydı. Halleck'in meydanda oturduğu yerden gördüğü gibi de güzeldi gerçekten. İsmi Angelina Lemke'ydi. Onun fotoğrafını da Samuel Lemke'ninkinin yanına koydu. Ağabey ve kız kardeş yan yana. *Susanne Lemke'nin torunları mı acaba*, diye merak etti. *Yoksa Taduz Lemke'nin torunları mı?*

El ilanı dağıtan yaşça büyük Richard Crosskill de buradaydı. Aralarında başka Crosskill'ler de vardı. Stanchfield, Starbird aileleri ve biraz daha Lemke ailesi üyesi. Sonra... Fotoğrafların sonuna doğru...

Karşısına o çıktı. Kırışıklıktan ağ gibi olmuş iki göz torbasının içinden bakan, koyu renk düzgün gözlerinde belirgin bir zekâ okunuyordu. Kafasına bir bandana bağlamış ve sol yanağının yanında düğümlemişti. Derin çatlaklarla kaplı dudağına bir sigara sıkıştırılmıştı. Burnundaki yaş ve açık yara ise irin dolu ve korkunçtu.

Billy hipnotize olmuş gibi fotoğrafa bakakaldı. İhtiyar adamda bağlantısını tam kuramadığı tanıdık bir şeyler vardı. Sonra hatırladı. Taduz Lemke ona Danone yoğurt reklamlarında gördüğü filtresiz sigara ve ucuz votka içen ama yine de yüz otuz, yüz elli, yüz yetmiş gibi insanı hayrete düşüren yaşlara kadar yaşayan Gürcistanlı yaşlı adamları hatırlatıyordu. Ardından Jerry Jeff Walker'ın Mr. Bojangles hakkındaki şarkısından bir kuple hatırladı: *Bana yıllanmışlığın gözleriyle baktı...*

Evet. Taduz Lemke'nin gözlerinde gördüğü buydu, yıllanmışlığın gözleriydi bunlar. Billy o gözlerde gördüğü tüm yirminci yüzyılı saran derin tecrübe karşısında titredi.

O gece köşeli odasına bitişik banyoda tartıya çıktığında altmış iki kiloya düşmüştü.

– On Sekizinci Bölüm –

ARAYIŞ

Garson, *Old Orchard*, demişti. *Bunlar arasında en pejmürdesi bu.*

Resepsiyonist buna katıldı. Otobandan altı kilometre ötedeki turizm danışma merkezindeki kız da aynı fikirdeydi, ancak böyle açıkça yeren bir sözcük kullanmayı reddetmişti. Billy kiralık arabasını otuz kilometre güneydeki Old Orchard sahiline yöneltti.

Trafik sahile bir buçuk kilometre kala tampon tampona emekler gibi ilerliyordu. Trafikteki bu arabaların çoğu Canada plakası taşıyordu. Birçoğu koca bir futbol takımını taşıyabilecek kadar büyük arabalardı. Billy'nin hem emekleyen trafikte hem de yol kenarlarında gördüğü insanlar, genelde yalnızca uygunsuz yerlerini kapatacak kadar giyinmişti. Bazen o bile yoktu. İp bikiniler, slip mayolar, yağlanmış ciltler sürüsüne bereketti.

Billy kot pantolon, yakası açık bir beyaz gömlek ve spor bir ceket giymişti. Direksiyonun arkasında oturduğu yerde klima sonuna kadar açık olmasına rağmen terliyordu. Ancak oda servisine gelen çocuğun kendisine bakışını unutmamıştı. Gün sonunda spor ayakkabılarının içi terden göle dönse bile en fazla bu kadar soyunacaktı.

Emekleyen trafikte tuz bataklıklarından, onlarca ıstakoz ve istiridye kulübesinin önünden geçti. Sonra etrafı dip dibe dizilmiş

yazlık evlerle sarıldı. Bu evlerin çoğunda öndeki bahçe mobilyalarına oturmuş benzer şekilde çıplak insanlar yemek yiyor, ciltsiz romanlar okuyor ya da sonu gelmeyen bu trafiği öyle boş boş izliyorlardı.

Tanrım bu pis egzoz kokusuna nasıl dayanıyorlar, diye düşündü Billy. Sonra bunu seviyor olabilecekleri, bu yüzden sahil yerine burada oturuyor olabilecekleri, kendilerine evlerini hatırlatıyor olabileceği aklına geldi.

Evlerden sonra üzerlerinde tabelalar asılı moteller çıktı karşısına: BURADA FRANSIZCA KONUŞULUR, İKİ YÜZ ELLİ DOLAR ÜSTÜNE KANADA PARASI GEÇERLİDİR, KABLOLU YAYINDA KIRMIZI NOKTA KANALLARIMIZ BULUNUR ve GÜZEL DOSTLUKLAR EDİNECEĞİNİZ OKYANUS KENARINA ÜÇ DAKİKA!

Motellerin bulunduğu cadde ucuz fotoğraf makinesi, hediyelik eşya ve müstehcen kitap dükkânlarının bulunduğu kasabanın en büyük caddesine çıkıyordu. Çocuklar kesilmiş pantolonları ve askılı atletleriyle caddede başıboş geziyor, bazıları el ele tutuşuyor, bazıları ilgisiz gözlerle kirli dükkân pencerelerine bakıyor, bazıları da kaykaylarına binmiş bunalarak kalabalık yayalar arasında kendilerine yol açıyordu. Billy'nin hayretle etrafına bakan gözlerine herkes aşırı kilolu göründü ve kaykaya binen çocuklar da dahil herkes bir şeyler yiyor gibiydi. Orada bir dilim pizza, burada bir çikolatalı sandviç, bir paket Doritos, şurada bir paket patlamış mısır, bir öbek pamuk şeker. Beyaz gömleği dışarı sarkan, yeşil bol bir Bermuda şort ve parmak arası terlik giymiş şişko bir adamın koca bir sosisliyi mideye indirdiğini gördü. Çenesinden aşağıya ya bir parça soğan ya da lahana turşusu sarkıyordu. Sol elinin tombul parmaklarıyla iki tane daha sosisli tutuyordu, bir hokkabazın az sonra yok etmek üzere kırmızı toplarını sergilemesi gibi geldi Billy'ye.

Sonra ise panayır bölümü geliyordu. Bir hız treni gökyüzünde belli belirsiz gözüktü. Devasa bir Viking gemisine benzetilmiş bir gondol, içinde bağlı oturanlar çığlık çığlığa bağırırken ileri geri sallanıyor ve gittikçe yükselen bir yarım daire çiziyordu. Billy'nin sol tarafındaki taş direkli geçitte ziller çalıp ışıklar parlıyor, sağındaysa çizgili atletlerle kaslarını sergileyen delikanlılar çarpışan arabaları birbirlerine doğru sürüyordu. Taş direklerin hemen arkasında bir genç adam ve kadın öpüşüyordu. Kadının kolları adamın boynuna kenetlenmişti. Adamın bir eli kadının kalçalarını avuçluyor, diğeri ise bir kutu bira tutuyordu.

Hah! İşte burası! Burası olmalı, diye düşündü Billy.

Şose otoparka arabasını park edip görevliye yarım gün için on yedi dolar verdi. Pantolon cebindeki cüzdanını spor ceketinin cebine koydu ve etrafı aramaya koyuldu.

Önce muhtemelen daha da çok kilo vermiş olduğunu sandı. Herkes ona bakıyordu. Akılcı yanıysa kıyafetleri içinde nasıl göründüğüne değil de, sırf üzerindeki onca kıyafet yüzünden kendisine baktıklarını ileri sürdü.

Bu iskeleye ekim ayında mayo ve tişörtle gelsen de insanlar aynı şekilde sana bakar Billy. Sen sadece bu yüzden dikkat çekiyorsun ve burada dikkat çekecek başka pek çok şey de var.

Bu hakikaten de doğruydu. Billy siyah bir bikini giymiş ve kapkara olmuş teni yağ içinde parlayan şişko bir kadın gördü. Kocaman fırlamış göbeği, baldırından sarkan yağlar efsanevi ve tuhaf bir şekilde çekiciydi. Bir okyanus gemisi gibi geniş kumsalı yararak ilerliyor, yürüdükçe kalçaları dalgalanır gibi salınıyordu. Bir pizza büfesinin gölgesinde oturan garip bir şekilde şişman bir fino köpeği gördü, kıvırcık tüyleri yaz sıcağında kırpıklaşmış, bit-

kinlikten dışarı fırlamış dili pembeden çok grileşmişti. İki yumruk kavgasına şahit oldu. Benekli gri kanatlı, solgun kara gözlü dev bir martıyı saldırıya geçip bebek arabasındaki bir çocuğun elindeki çöreği kaparken gördü.

Tüm bunların gerisinde kemik beyazı Old Orchard kumsalı yarım ay şeklinde uzanıyordu. Kumsalın beyazlığı şimdi bu erken yaz gününde öğlen sıcağında güneşlenmek için yatan insanlarla görünmez olmuştu. Ancak hem kumsal hem de ötesindeki Atlantik okyanusu yol ortasındaki bu tutkulu harala güreleyle nedense değerden düşmüş, itibarını kaybetmişti. Her yer elleri, dudakları, yanakları kurumuş yemek artıklarıyla kaplı insanlarla, seyyar satıcıların bağırtılarıyla ("Kilonuzu tahmin edeyim!" diye bağırdığını duymuştu sol tarafında birinin, "Tahminimde iki kilodan fazla yanılırsam hediye sizin!"), arabaların çıkardığı tiz sesle ve barlardan gelen yüksek rock müziğiyle karmakarışık bir haldeydi.

Billy birden kendi gerçekliğinden şüphe etti. Sanki kendi dışına çıkmış, o astral seyahat anlarından birini yaşıyor gibiydi. Heidi, Penschley, Linda, Houston gibi isimler bir an kötü bir hikâye için uydurulmuş isimler gibi kulağına yanlış ve çirkin geldi. Sanki her şeyin ötesine bakabilecek, ışıkları, kameraları, set amirlerini ve tasavvur edilemez "gerçek dünyayı" görebilecek gibi hissediyordu. Çürümüş yemek ve tuz kokusu denizin kokusunu bastırmıştı adeta. Duyduğu sesler uzun bir koridorda kaybolur gibi uzaklaştı.

Astral seyahatmiş! Hah! Güleyim bari! dedi alçak bir ses. *Seni güneş çarpıyor galiba dostum.*

Çok saçma. Beni hayatımda hiç güneş çarpmadı.

Eh, elli beş kilo vermek vücut ısı ayarlarının gerçekten canına okuyor olsa gerek. Şimdi güneşin alnından çıkacak mısın, yoksa kendini bir acil serviste sağlık sigortası numaranı verirken mi bulmak istersin?

"Tamam, beni ikna ettin," diye mırıldanınca Billy yanından bir kutu bonbon şekerini ağzına boşaltarak geçen bir çocuk ona sert bir bakış fırlattı.

İleride Yedi Denizler adında bir bar vardı. Kapısında iki yazı asılıydı. Birinde BUZ GİBİ SOĞUK yazıyordu. Öbüründe de BİTMEYEN İNDİRİMLİ İÇKİ SAATİ yazıyordu. Billy içeri girdi.

Yedi Denizler barı yalnızca buz gibi soğuk değil, aynı zamanda sessizdi de çok şükür. Müzik kutusunun üzerinde asılı notta, DÜN GECE BİR HIYAR BENİ TEKMELEDİĞİ İÇİN ŞU AN ARIZALIYIM, yazıyordu. Altında da aynı cümlenin Fransızca çevirisi vardı. Ancak Billy notun eskimiş görüntüsüne ve müzik kutusundaki toza bakarak söz konusu "dün gece" ibaresinin yıllar öncesine ait olabileceğini düşündü. Çoğu Billy gibi kumsaldan çok sokak için giyinmiş, yaşça ileri adamlardan oluşan birkaç müdavim vardı içeride. Bazıları satranç ve tavla oynuyordu. Neredeyse hepsi şapka takmıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi yaklaşan barmen.

"Bir büyük bira alayım lütfen."

"Tamam."

Bira geldi. Billy birasını barın camından dalgaların gidip gelişini izleyip yaşlı adamların mırıltısını dinlerken yavaşça içti. Gücünün bir kısmının ve gerçeklik duygusunun bir nebze geri geldiğini hissetti.

Barmen tekrar geldi. "Bir tane daha ister misiniz?"

"Lütfen. Bir de zamanınız varsa bir şey konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?"

"Buraya gelmiş olabilecek birileriyle ilgili."

"Burası derken neresi? Bara mı?"

"Old Orchard'a."

Barmen güldü. "Şimdiye dek gördüğüm kadarıyla Maine'deki herkes ve Kanada'nın yarısı yazın buraya gelir adamım."

"Bahsettiklerim Çingene."

Barmen homurdanarak gidip Billy'ye yeni bir şişe bira getirdi. "*Seyyar satıcılar* demek istiyorsun sanırım. Yazın Old Orchard'a gelen herkes öyledir. Burası biraz farklıdır. Buraya gelenlerin çoğu yıl boyunca burada yaşar. Şu dışardaki insanlarsa..." Pencereye işaret ederken eliyle onları dışlayan bir hareket yapmıştı. "*Seyyar satıcıdırlar*. Senin gibi bayım."

Billy birasını bardağının kenarından dikkatle boşalttı ve on dolarlık banknotu bara bıraktı. "Birbirimizi pek anladığımızdan emin değilim. Ben gerçek, hakiki Çingenelerden bahsediyorum, turistlerden ya da yazın gelen insanlardan değil."

"Gerçek... Aaa, o zaman sen Salt Shack'te kamp yapan şu adamları kastediyorsun."

Billy'nin kalbi hızlandı. "Sana birkaç fotoğraf gösterebilir miyim?"

"Bir işe yaramaz. Ben onları görmedim." Bardaki on dolara bir an gözü ilişti, sonra birine seslendi: "Lon! Lonnie! Buraya bir gelsene!"

Cam kenarında oturan yaşlı adamlardan biri kalkıp bara yanaştı. Gri pamuklu bir pantolon, üzerine oldukça büyük gelen beyaz bir gömlek ve kenarı bükülebilen bir hasır şapka giymişti. Yüzü yorgun görünüyordu. Yalnızca gözleri canlıydı. Billy'ye birilerini hatırlatmıştı, birkaç dakika sonra onun kime benzediğini çıkardı. Yaşlı adam aktör ve öğretmen olan Lee Strasberg'e benziyordu.

"Bu Lon Enders," dedi barmen. "Kasabanın batısında küçük bir yeri vardır. Salt Shack'le aynı yönde. Lon da Old Orchard'da olan biten her şeyi görür."

"Ben Bill Halleck."

"Memnun oldum," dedi Lon Enders ince bir sesle ve Billy'nin yanındaki bar taburesine geçti. Tam oturmamış, daha ziyade kıçı sandalyeye değer değmez dizlerini bükmüş gibi görünüyordu.

"Bira alır mısınız?" diye sordu Billy.

"Alamam," dedi adeta hışırdayan ince sesiyle. Billy, Enders'in ekşi ekşi kokan nefesinden kaçınmak için kafasını hafifçe yana eğdi. "Bugün zaten bir tane içtim. Doktorlar bundan fazlasını içmememi söylüyor. Midemin içine edilmiş. Araba olsam çoktan hurdaya çıkardım."

"Ya!" dedi Billy pek de umursamayan bir tonla.

Barmen yanlarından ayrılıp bardakları bulaşık makinesine dizmeye başladı. Enders on dolarlık banknota baktı. Sonra dönüp Billy'ye baktı.

Enders'in yorgun, aşın parlak yüzü dalgın dalgın bann gölgelerinde gezinirken ve geçitten gelen hafif çan sesleri sanki bir rüyada çalıyormuş gibi duyulurken Halleck her şeyi yeniden açıkladı.

"Buradaydılar," dedi Lon, Billy sözünü bitirince. "Buradaydılar evet. Yedi, belki de daha fazla zamandır hiç Çingene görmemiştim. Böyle kalabalık bir grubuysa belki yirmi yıldır görmemiştim."

Billy sağ eliyle tuttuğu bardağı sıkarken kendine gelip bardağı kırmamak için zorla rahatlamaya çalıştı. Bardağı dikkatle bara bıraktı.

"Ne zaman? Emin misin? Nereye gidiyor olabileceklerine dair bir fikrin var mı? Söylesene...?"

Enders tek elini kaldırıp onu susturdu. Kuyudan çıkan bir ölü gibi bembeyaz olan eli Billy'ye şeffafmış gibi göründü.

"Yavaş ol dostum," dedi fısıldayan bir sesle. "Ne biliyorsam anlatacağım."

Billy yine bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Sadece beklemeye çalıştı.

"Şu onluğu alacağım çünkü senin zaten paran var gibi duruyor dostum," diye fısıldadı Enders. Parayı alıp gömleğinin cebine sıkıştırdı, sonra da sol elinin baş ve işaret parmaklarını ağzına götürüp yerinden çıkan takma dişlerini yerine taktı. "Aslında beleşe

konuşurdum. Kahretsin ki insan yaşlanınca biri seni dinlesin diye üstüne para bile verir... Şurada Timmy'den benim için bir bardak soğuk su ister misin? Sanırım bir bira bile fazla geldi. Midemden geriye bir şey kaldıysa eğer o da feci yanıyor şu an. Ama artık zevk vermese bile bir adamın zevklerini bırakması zordur."

Billy barmeni çağırdı, o da Enders'e buzlu suyunu getirdi.

"Sen iyi misin, Lon?" diye sordu suyu koyarken.

"Daha iyi de daha kötü de olmuştum," diye fısıldadı Lon ve bardağını aldı. Billy bir an bardağın ağır geleceğini düşünmüştü, ama ihtiyar adam biraz damlatsa da suyu ağzına götürebilmeyi başarmıştı.

"Bu adamla konuşmayı istiyor musun?" diye sordu Timmy.

Soğuk su Enders'ı canlandırmış gibiydi. Bardağı koyup Billy'ye baktı, sonra tekrar barmene döndü. "Sanırım birilerinin konuşması gerek," dedi. "Henüz benim kadar kötü görünmüyor... ama biraz daha devam ederse o da benim gibi olacak."

Enders, Cove Yolu üzerinde bir emekliler evinde yaşıyordu. Cove Yolu'nun *gerçek Old Orchard* olduğunu söylemiş, "Çömezler orayı pek umursamaz," demişti.

"Çömezler de kim?" diye sordu Billy.

"Kalabalıklar, dostum, kalabalıklar. Ben ve eşim bu kasabaya 1946'da savaştan hemen sonra geldik. O zamandan beri de buradayız. Bir çömezi ustasından ayırt etmeyi de öğrendim haliyle. Zavallı Tommy McGhee, öleli onca yıl oldu. Avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söylerdim o zamanlar, şimdi duyduğun ise ancak geriye kalan işte."

Enders bir akşamüstü esintisi gibi belli belirsiz çıkan sesiyle kıkırdadı yine.

Enders, bu Old Orchard denen yaz karnavalıyla ilgili kim varsa hepsini tanıyor gibi görünüyordu. Satıcılar, işportacılar, rıhtım

işçileri, incik boncukçular yani hediyelik eşya satıcıları, işaretçiler yani yol tamircileri, tamirciler, ucubeler, itfaiyeciler ve pezevenkler... Hepsini biliyordu. Yıllardır tanıdığı, çoğu yıl boyu orada yaşayan kişiler ya da göçebe kuşlar gibi her yaz geri dönenlerdi. Hepsi beraber birbirlerine sevgi ve güvenle bağlı bir topluluk oluşturmuştu, yaz için gelenler bunu asla göremezdi.

Barmenin *"seyyar satıcı"* dediği kesimin de büyük kısmını tanıyordu. Bunlar da bir iki hafta gibi gerçekten kısa süre kalan, Old Orchard'ın hararetli parti kasabası havasında biraz iş yapan sonra da yollarına devam eden kimselerdi.

"Sen de hepsini hatırlıyorsun, öyle mi?" diye sordu Billy kuşkuyla.

"Eh, gelenler her yıl değişseydi hatırlamazdım," diye fısıldadı Enders, "ama seyyar satıcılar öyle değildir. İşaretçiler gibi düzenli değildirler, ama onların da bir düzeni vardır. 1957'de şu iskelede kolunun altında sıkıştırdığı hulahopları satan bir adam görürsün. Aynı adamı 1960'ta pahalı saatleri tanesi üç dolardan satarken görürsün. Belki saçı sarı yerine siyahtır artık, insanların kendisini tanımayacağını zanneder. Sanırım yazın gelen turistler 1957'de burada olsalar da tanımazlar, çünkü hemen geri dönerler ve aldatılırlar. Ancak biz onları tanırız. Seyyar satıcıları tanırız. Sattıklarından başka bir şey değişmez, her zaman da biraz kanun dışı şeyler satarlar.

Torbacılar farklıdır. Onlardan bir sürü vardır. Ya sürekli hapse girerler ya da ölürler. Fahişelerse hatırlanmak için epey hızlı yaşlanırlar. Sense Çingeneler hakkında konuşmak istedin. Aslına bakarsan düşününce onlar en eski seyyar satıcılardır."

Billy spor ceketinin cebinden içinde fotoğraf duran zarfı çıkardı ve fotoğrafları poker oyununda elini açar gibi dikkatle açıp koydu. Sırasıyla Gina Lemke, Samuel Lemke, Richard Crosskill, Maura Starbird ve en nihayetinde Taduz Lemke.

"Ah!" Taburedeki yaşlı adam, Billy son resmi koyduğunda derin bir nefes aldı, sonra doğrudan fotoğrafa konuşunca Billy bir an buz kesti: "Teddy, seni ihtiyar pezevenk!"

Billy'ye bakıp gülümsedi, ancak Billy Halleck etkilenmemişti. Yaşlı adam korktu.

"O olduğunu sanmıştım," dedi. "Karanlıkta bir siluetten başka bir şey görmemiştim. Bu üç hafta önceydi. Karanlıkta bir siluet o kadar, ama ben o olduğunu sandım... Daha doğrusu biliyordum..."

Buzlu suyu ağzına yine beceriksizce götürdü, bu sefer gömleğinin önüne dökmüştü. Soğuktan bir an nefesi kesilmişti.

Barmen gelip Billy'ye düşmanca bir bakış attı. Enders iyi olduğunu göstermek için elini dalgınlıkla kaldırdı. Timmy yeniden bulaşık makinesinin başına gitti. Enders, Taduz Lemke'nin fotoğrafını ters çevirdi. Arkasında, *Fotoğraf Attleboro, Massachusetts'te çekildi, 1983 Mayıs ortası,* yazıyordu.

"Onu burada arkadaşlarıyla birlikte 1963 yazında ilk gördüğümden beri de bir gün bile yaşlanmadı," diye bitirdi Enders.

Herk'in 27. Yol üzerindeki Istakoz Çiftliği'nin arkasına kamp kurmuşlardı. Dört gün dört gece kalmışlar, beşinci günün sabahında hemen gitmişlerdi. Cove Yolu yakınlarındaydı ve Enders Çingenelerin ikinci gecesinde bir kilometre yolu yürüdüğünü söyledi. Billy bu yarı ölü adamı o kadar yolu yürürken hayal etmekte zorlanıyordu, ama bunun üzerinde pek durmadı. Onları görmek istediğini söyledi, çünkü ona bir adamın eğer varsa kendi işini yürütebildiği eski günleri hatırlatıyordu, henüz daha John Law engelinin olmadığı günleri.

"Orada yol kenarında epey durdum," dedi. Kıyafetleri üst başlarıyla tam bir Çingene kampı manzarasıydı. Etrafta bir şeyler ne kadar değişse de onlar aynı kalıyordu. Eskiden sadece çadırlar olurdu, şimdiyse karavanlar, kamp araçları vesaire, ama içlerinde

olanlar tıpatıp aynı. Bir kadın fal bakar. İki üç kadın, kadınlara toz ilaçlar satar... İki üç adam da adamlara toz ilaçlar satar. Sanırım daha uzun kalacaklardı, ama duydum ki Kanadalı Fransızlar için bir köpek dövüşü ayarlamışlar, eyalet polisleri de bunu öğrenmiş."

"Köpek dövüşü ha!"

"İnsanlar bahis oynamayı sever dostum. Seyyar satıcılar da her zaman onların bahis oynamak istediği şeyleri ayarlamaya heveslidir. Bu seyyar ticaretin varoluş nedenlerinden biridir. Çelik mahmuzlu köpekler ya da horozlar ya da hatta elinde çiviye benzer keskin minik bıçaklarla iki adam dövüştürülür. İki taraf da bir eşarbın bir tarafını ısırır, eşarbı ilk bırakan kaybeder. Çingeneler buna 'adil dövüş' derler."

Enders arkadaki aynada hem kendine hem de etrafa bakıyordu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibiydi evet," dedi dalgın dalgın. "Tütsüledikleri etin ve yeşil biberlerin kokusunu alabiliyordum. Bir de tenekeden çıktığında acı acı kokan ama pişince tatlılaşan zeytinyağı kokusu. Konuştukları tuhaf dili duyabiliyordum. Bir de şu birileri hedef tahtasına bıçak fırlatırken çıkan pat pat pat sesi vardı. Birileri sıcak taş üzerinde eski yöntemle ekmek pişiriyordu.

Tıpkı eski zamanlardaki gibiydi, ama ben öyle değildim. Korktum. Eh, Çingeneler beni her zaman biraz korkutmuştur. Ancak aradaki fark şu ki o zamanlar korksam da yine de giderdim. Hah, beyaz bir erkektim işte, öyle değil mi? Eski günlerde doğrudan o kocaman kamp ateşlerinin yanına gider, yanımda bir içki ya da birkaç zevk çubuğu getirirdim. Sadece içmek ya da kafayı bulmak istediğimden değil, etrafa şöyle bir göz gezdirmek istediğimden de gidiyordum. Ama ben yaşlandım, eski günler eskide kaldı dostum. İhtiyar bir adam korkarsa henüz bıyıkları yeni terlediği zamanlarda olduğu gibi öyle kayıtsız davranamaz.

İşte böylece ben de bir tarafımda Istakoz Çiftliği öbür tarafımda tüm o park etmiş karavanlar, kamp araçları ve steyşın arabalar

arasında durup ateş etrafında gidip gelmelerini izledim, konuşup gülüşmelerini dinledim, yemeklerini kokladım. Sonra şu kamp araçlarından birinin arkası açıldı. Kenarında bir kadının ve bir de –ismi neydi onun hatırlayamadım– kafasından boynuz çıkan bir beyaz at resmi asılıydı."

"Tek boynuzlu at," dedi Billy, sesi sanki başka birinden ya da başka bir yerden çıkıyor gibiydi. O kamp aracını çok iyi biliyordu, Çingeneler Fairview şehir meydanına geldikleri gün görmüştü ilk defa.

"Sonra içerden biri çıktı," diye devam etti Enders. "Ben sadece bir karaltı görüyordum, bir de yanan sigarasının kırmızı ateşini, ama onu tanımıştım." Soluk parmaklarından biriyle bandanalı adamın olduğu fotoğrafı işaret etti. "O. Senin adam."

"Emin misin?"

"Sigarasından derin bir nefes çekti, ben de gördüm o..." Fotoğrafta Taduz Lemke'nin suratındaki burun kalıntısına işaret etti. Sanki dokunsa bulaşma riski varmış gibi fotoğrafın parlak yüzeyine dokunmamıştı.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır," dedi Enders, "ama o benimle konuştu. Orada karanlıkta duruyordu ve sana yemin ederim ki benim durduğum yöne bakmıyordu bile. O zaman şöyle dedi: 'Karını özlüyorsun ha Şimşek? O iyi merak etme, yakında yanına gideceksin sen de.' Ardından parmaklarının ucuyla sigarasını fırlatıp ateşe doğru yürüyüp gitti. Sonra da kulağındaki küpenin kamp ateşinin ışığında bir kez parladığını gördüm, hepsi bu."

Lon çenesinde boncuk boncuk birikmiş terleri avcunun içiyle silip Billy'ye baktı.

"Ellilerde iskelede işportacı tezgâhında çalıştığım zamanlarda bana Şimşek derlerdi dostum, ama yıllardır bana kimse böyle hitap etmedi. Karanlıkta çok çok uzaktaydım, ama o beni gördü ve

bana eski ismimle seslendi. Sanırım Çingeneler arasındaki gizli ismim buydu. İnsanların gizli isimlerinden uzun bir liste yapabilirler onlar."

"Öyle mi?" dedi Billy neredeyse kendi kendine konuşarak.

Barmen Timmy yeniden yanlarına geldi. Bu sefer Billy'yle kibar sayılabilecek bir şekilde ve sanki Lon Enders orada yokmuş gibi konuştu. "On doların hakkını verdi artık birader. Onu rahat bırak. Pek iyi değil kendisi, bu küçük sohbet de ona pek iyi gelmiyor."

"Ben iyiyim, Timmy," dedi Enders.

Timmy ona bakmadı. Onun yerine Billy Halleck'e bakıyordu. "Buradan gitmeni istiyorum," dedi Billy'ye aynı mantıklı ve kibar sayılacak ses tonuyla. "Görünüşünden hoşlanmadım. Buraya kötü şans getirecek gibi görünüyorsun. Biralar bizden. Git sadece."

Billy barmene korkmuş ve aşağılanmış hissederek baktı. "Tamam," dedi. "Tek bir soru daha soracağım ve sonra gideceğim." Enders'a döndü. "Hangi yöne gittiler?"

"Bilmiyorum," dedi Enders hemen. "Çingeneler gidecekleri adresi bırakmazlar dostum."

Billy'nin omuzları düştü.

"Fakat ertesi sabah yola çıktıklarında ben uyanıktım. Uykularım artık bok gibi, onların karavanlarının ve arabalarının çoğunun da susturucusu yok. 27. Otoyol'a çıktıklarını ve kuzeye doğru U.S. 1'e gittiklerini gördüm. Benim tahminim Rockland yönüne..." İhtiyar adam öyle derin ve titrek bir nefes almıştı ki Billy endişeyle ona doğru eğildi. "Rockland ya da Boothbay Limanı. Evet. Tüm bildiğim de bu dostum. Bir de tabii bana gizli ismim Şimşek'le seslenince korkudan sol ayağımdaki spor ayakkabımın içini dolduracak kadar işedim." Bunun üstüne Lon Enders birdenbire ağlamaya başladı.

"Bayım gider misiniz lütfen," dedi Timmy.

"Gidiyorum," dedi Billy. Yaşlı adamın neredeyse ölü gibi ince omuzuna dokunup gitti.

Dışarda güneş bir balyoz gibi beynine inmişti. İkindi olmuş, güneş batıya doğru yönelmişti. Soluna bakınca sıcak beyaz kuma çizilmiş cılız bir çöp çocuk gibi duran gölgesini gördü.

203 numaralı alan kodunu çevirdi.

İnsanların gizli isimlerinden uzun bir liste yapabilirler onlar.

555 numarasını çevirdi.

Buradan gitmeni istiyorum. Görünüşünden hoşlanmadım. 9231 numarasını çevirdi ve evi Şişmanlar Diyan'nı aramaya başladı.

Buraya kötü şans getirecek gibi görünüyorsun...

"Alo?" Telefondaki ses aramayı bekliyor gibiydi ve nefes nefeseydi, ama Heidi'ye değil Linda'ya aitti. Turta dilimi şeklindeki otel odasında yatağında uzanan Billy, aniden yaşlar boşanınca gözlerini yumdu. Lantern Caddesi'nde Linda'yı yürüyüşe çıkartıp kaza hakkında konuştukları gece, tay gibi bacaklarına geçirdiği eski şortuyla yanında yürüyen hali gözlerinin önüne gelmişti.

Ona ne diyeceksin, Koca Billy? Günü sahilde nemden terleyerek geçirdiğini, öğle yemeği niyetine iki bira içtiğini, akşam yemeğinde bir değil iki bonfile parçası yemene rağmen bugün her zamanki gibi bir değil bir buçuk kilo verdiğini mi anlatacaksın?

"Alo?"

Bir yere kötü şans getirdiğini mi anlatacaksın? Yalan söylediğin için özür dileyip tüm ebeveynlerin bunu yaptığını mı söyleyeceksin?

"Alo? Kiminle görüşüyorum? Bobby sen misin?"

Gözleri hâlâ kapalıyken konuştu: "Ben baban Linda."

"Babacığım?"

"Tatlım, konuşamıyorum," dedi. *Çünkü ağlamak üzereyim*. "Hâlâ kilo veriyorum, ama sanırım Lemke'nin izini buldum. Bunu annene söyle. Sanırım Lemke'nin izini buldum. Hatırlayabilecek misin?"

"Babacığım lütfen eve dön!" Ağlıyordu. Billy'nin telefonu tutan eli bembeyaz kesti. "Seni özledim ve annemin beni bir daha göndermesine izin vermeyeceğim."

Uzaktan Heidi'nin sesini duydu: "Lin? O baban mı?"

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi Billy. "Anneni de seviyorum."

"Babacığım..."

Bir an sesler birbirine karıştı. Sonra Heidi telefonu aldı. "Billy? Billy lütfen kes şunu artık ve eve bize dön."

Billy telefonu yavaşça kapattı, yatakta dönüp yüzünü çaprazladığı kollarının arasına aldı.

Ertesi sabah Güney Portland Shereton Otel'den ayrılıp Fort Kent, Maine'den başlayıp Key West, Florida'da biten sahil şeridinden giden uzun otobana, kuzeye U.S. 1'e doğru yol aldı. Yedi Denizler barındaki ihtiyar adam Rockland ya da Boothbay Limanı demişti, ama Billy işini şansa bırakmak istemedi. Kuzeye giden yol üzerindeki her iki ya da üç benzin istasyonundan birinde durdu. Önündeki çimlerde yaşlı adamların oturup kürdan ya da kibrit kemirdiği taşra marketlerinde durdu. Elindeki fotoğrafları gösterebildiği herkese gösterip iki dolarlık banknotlara çevirttiği iki yüz dolarlık çeki yolda bir radyo programının promosyonunu yapar gibi dağıttı. En sık gösterdiği dört fotoğraf yanık tenli çekici kara gözleriyle Gina, cenaze arabasına çevirilmiş Cadillac, yanında bir kız ve tek boynuzlu at resmi olan VW minibüs ve Taduz Lemke'nin fotoğraflarıydı.

Tıpkı Lon Enders gibi insanlar ona bakmak hatta dokunmak bile istemiyordu.

Fakat yardımcı olmuşlardı. Billy Halleck kıyı boyunca Çingeneleri takip etmekte hiç sorun yaşamadı. Onları ayıran yerel olmayan plakaları değildi. Maine'de yazın bir sürü yerel olmayan plaka olurdu. Arabaların ve karavanların neredeyse tampon tampona birlikte seyahat etmesi, üzerlerindeki renkli resimler ve Çingenelerin kendisi ayırt ediliyordu. Billy'nin konuştuğu insanların çoğu kadınların ya da çocukların hırsızlık yaptığını iddia etmişti. Ancak hiçbiri de çalınanları umursamaz görünmüyordu. Billy'nin anladığı kadarıyla kimse de şimdiye dek bu sözde hırsızlıklar için polisi aramamıştı.

Çoğu, burnu çürüyen ihtiyar Çingene'yi hatırlıyordu. Onu gördülerse diğerlerinden daha çok onu hatırlıyorlardı.

Lon Enders ile Yedi Denizler barında oturduğu zamandan beri Çingenelerin üç hafta gerisindeydi. Hızlı servis benzin istasyonundaki Bob, onların arabaları, kamyonları, karavanlarına peşi sıra benzin doldurduğu tarihi hatırlayamıyordu, sadece *Kızılderililer gibi leş koktuklarını* hatırlıyordu. Billy, Bob'un da oldukça leş gibi koktuğunu düşünmüştü, ama bunu o an söylemek biraz ihtiyatsızlık olurdu. Hızlı servis benzincisinin karşısında Falmouth meşrubat ambarında çalışan üniversite öğrencisi çocuk oradan geçtikleri tarihi tam olarak biliyordu. 2 Haziran'dı, o gün doğum günüydü ve çalıştığı için mutsuzdu. Billy'nin onlarla konuştuğu gün 20 Haziran'dı, on sekiz gün gerideydi. Çingeneler biraz daha kuzeyde Brunswick bölgesinde bir kamp alanı bulmaya çalışmıştı ama oradan gönderilmişlerdi. 4 Haziran'da Boothbay Limanı'nda kamp yapmışlardı. Tabii ki deniz kenarında değildi, ama kendilerine Kenniston Hill bölgesinde geceliği yirmi dolardan bir çayır kiralamayı kabul eden bir çiftçi bulmuşlardı.

Bölgede yalnızca üç gün kalmışlardı. Yaz sezonu yeni başlıyor sayılırdı ve belli ki henüz yeterli insan gelmemişti. Çiftçinin ismi Washburn'dü. Billy ona Taduz Lemke'nin fotoğrafını gösterince

başıyla onayladı. O sırada Billy, farkında olmadan hızla kendi haline şükrettiğini anlamıştı.

"Bir ihtiyar adamın onun kadar hızlı hareket ettiğini daha önce görmemiştim. Ayrıca benim oğullarımın bile taşıyabileceğinden fazla odunu üst üste taşıdığını gördüm." Washburn bir an duraksadı, sonra ekledi: "Ondan hoşlanmamıştım. Tek sorun burnu değildi. Benim kendi dedemde de cilt kanseri vardı, hastalık onu öldürmeden önce yanağında bir küllük büyüklüğünde kokuşmuş bir delik açılmıştı. Oradan baksan içerde çiğnediği yemeği görebilirdin. Eh bu pek hoşumuza gitmiyordu, ama dedemizi severdik. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Billy başını salladı. "Ama bu adam... Ondan hoşlanmadım. Kulamparaya benziyordu."

Billy, New England'a özel olduğunu düşündüğü bu terimin anlamını soracak oldu, ama sonra ihtiyacı olmadığına karar verdi. Kulampara, umacı, öcü. Çiftçi Washburn'ün gözünde hepsi aynıydı zaten.

"O bir kulampara," dedi Billy büyük bir içtenlikle.

"Onları sepetlemeye karar vermiştim," dedi Billy'ye. "Sadece biraz çöp toplama karşılığında gecede yirmi dolar iyi para, ama karım onlardan korktu, ben de onlardan biraz korktum. Böylece ben de o sabah çıkıp cesaretimi kaybetmeden Lemke denen o adama haberi vermeye gittim, onlarsa çoktan yola koyulmuştu. Bu içimi epey rahatlattı."

"Tekrar kuzeye gittiler sanırım."

"Hı-hı, kesinlikle. Şuradaki tepeye çıktım," eliyle işaret etti, "ve U.S. 1'e girmelerini izledim. Onlar gözden kaybolana kadar izledim. Gittiklerini gördüğüme de sevindim."

"Evet. Eminim sevinmişsindir."

Washburn nazik, biraz da endişeli gözlerle Billy'ye baktı. "Eve gelip bir bardak soğuk süt içer misiniz bayım? Zayıf düşmüş görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, ama yetişebilirsem güneş batmadan Owl's Head bölgesine varmak istiyorum."

"Onu mu arıyorsunuz?"

"Evet."

"Peki, o zaman onu bulursanız umarım sizi yiyip bitirmez, benim gözüme pek aç göründü."

* * *

Billy, Washburn'le yirmi birinde, yazın resmen ilk gününde konuşmuştu. Ancak yollar çoktan turistlerle dolmuştu. Boş oda işareti olan motel bulabilmek için daha içerilerde ta Sheepcot'a kadar gitmek zorunda kalmıştı. Çingenelerse Boothbay Limanı'ndan ayın sekizi sabahında ayrılmıştı.

Şimdi on üç gün gerilerindeydi.

Sonra iki kötü gün geçirdi. Sanki yer yarılmıştı da Çingeneler içine girmişti. Her ikisi de çok tutulan yazlık turist mekânları olmasına rağmen ne Owl's Head'de ne de Rockland'de görülmüşlerdi. Benzin istasyonunda çalışan pompacılar ve garsonlar fotoğraflarına bakmış, olumsuz anlamda kafa sallamışlardı.

Aldığı değerli kalorileri küpeşteye boşaltarak harcamamak için kusma isteğini zorla bastırmaya çalışan Billy, Owl's Head'den Vinalhaven'e giden adalar arası feribota binmişti. Denizle arası hiçbir zaman pek iyi olmamıştı. Çingeneler oraya da gitmemişti.

Yirmi üçü akşamı yeni bir bilgi almak umuduyla Kirk Penschley'yi aradı. Kirk telefona gelip Billy'ye tam da, "Nasılsın Koca Billy? Neredesin?" diye sorduğunda telefondan iki kez tuhaf bir tıkırdı geldi.

Billy telefonu hemen kapattı, vücudundan terler boşanıyordu. Rockland'de Harborview Motel'de son odayı yakalayabilmişti. Burası ile Bangor arasında muhtemelen başka bir motel bulama-

yacağını biliyordu. Bu, geceyi bir yol kenarında arabada uyuyarak geçireceği anlamına gelse bile yine de hemen yola devam etmeye karar verdi. Telefondaki o iki tıklama... O iki tıklama hiç de umrunda değildi. Bazen kablolara çarpınca bu ses çıkardı ya da yer tespit etme ekipmanı kullanılıyorsa.

Heidi senin arkandan o kâğıtları imzaladı, Billy.

Bu hayatımda duyduğum en saçma şey.

O imzaladı, Houston da ikinci imzaları attı.

Üstüme gelme ulan!

Çık git buradan Billy.

Oradan ayrıldı. Heidi, Houston ve olası yer tespit ekipmanı bir yana, yola çıkmanın yapabileceği en iyi şey olduğu sonradan ortaya çıkacaktı. O sabah saat ikide Bangor Ramada Otel'e yerleşirken âdet edindiği üzere resepsiyoniste fotoğrafları göstermiş ve resepsiyonist başıyla anında onaylamıştı.

"Evet, benim hatun ona fal baktırdı," dedi. Gina Lemke'nin fotoğrafını alıp gözlerini devirdi. "Onun şu hedef tahtası gerçekten iyi iş yapar. Hem ona bakılırsa başka türlü de iyi iş yapar görünüyor, anlarsınız ya." Parmaklarını birleştirip eliyle nefis işareti yaptı. "Benim hatun ona nasıl baktığımı görür görmez beni oradan çıkardı." Üstüne kahkahayı bastı.

Bir dakika öncesine kadar Billy o kadar yorgundu ki tek düşünebildiği yataktı. Şimdiyse yeniden ayılmış, aniden hücum eden adrenalinle midesine kramplar girmişti.

"Nerede? Neredeydiler? Yoksa hâlâ...?"

"Hayır, artık orada değiller. Parsons'daydılar, ama gittiler işte. Ben geçen gün oradaydım."

"Orası bir çiftçiye mi ait?"

"Hayır. Geçen yıl yanana dek orası 'Parsons' *pazarlık ambarıydı*." Billy'nin üzerinde çuval gibi duran eşofman üstüne, çıkık elmacıkkemiklerine ve mum alevi gibi yanan gözleriyle yüzünün

iskeletimsi hatlarına kaygıyla baktı. "Ihh... Otele giriş yapmak istiyor musunuz?"

Ertesi sabah Billy, Parsons' pazarlık ambarını buldu. Yaklaşık otuz beş metre kare büyüklüğünde, terk edilmiş bir otoparkın ortasında yanmış cüruf betonundan bir bina iskeleti duruyordu. Harap olmuş kırma taşların üzerinden çıtırtılar çıkararak yavaşça yürüdü. Yerde bira ve gazlı içecek kutuları vardı. İçine böcekler doluşmuş bir peynir kabuğu yerdeydi. İşte orada da tek bir adet parlak bilye duruyordu. *Hey, Gina!* diye seslendi kafasının içinde biri. *İşte burada da patlamış balonlar ve balonlara ne de çok benzeyen iki kullanılmış prezervatif artığı duruyor.*

Evet, buradaymışlar.

"Kokunu alıyorum ihtiyar adam," diye pazarlık ambarının boş gövdesine fısıldadı, Billy. Eskiden pencere olan boşluklar da bu cılız korkuluğa hoşnutsuzluktan beti benzi atmış gibi bakıyordu sanki. Mekân perili gibi görünüyordu, ama Billy korkmuyordu. Bir ceket gibi üzerine giyip çıkardığı kızgınlık hissi geri gelmişti. Heidi'ye, Taduz Lemke'ye, Kirk Penschley gibi onun yanında olması gereken, ama ona sırt çeviren ya da çevirecek olan sözde arkadaşlarına kızgındı.

Önemli değildi. Kendi başına da olsa, elli dokuz kilo da olsa hâlâ ihtiyar Çingene'yi yakalayacak gücü vardı.

Peki sonra ne olacaktı?

Onu da sonra göreceklerdi, öyle değil mi?

"Kokunu alıyorum ihtiyar adam," dedi Billy yine ve binanın yanına yürüdü. Orada emlakçının ismi yazıyordu. Billy arka cebinden not defterini çıkarıp ismi defterine yazdı.

Emlakçının ismi Frank Quigley'ydi, ama Billy'nin kendisine Biff demesinde ısrar etti. Duvarlara Biff Quigley'nin lise yılların-

daki fotoğrafları çerçevelenip asılmıştı. Fotoğrafların çoğunda Biff bir futbol kaskı giyiyordu. Biff'in masasında bronzdan bir kutu ucuz puro duruyordu. Kutunun üstündeki küçük etikette FRANSIZ'IN EHLİYETİ yazıyordu.

"Evet," demişti Biff, boş alanı Çingenelere Bay Parsons'ın izniyle kiralamıştı. "Zaten şimdikinden daha kötü görünemez diye düşündü," dedi Biff Quigley, "sanırım bu konuda haklıydı da."

Dönen sandalyesinde geriye yaslandı. Gözleri durmaksızın Billy'nin yüzünde geziniyor, Billy'nin yakasıyla boynu arasına, rüzgârsız bir günde kat kat duran bayrak gibi üzerine yığılmış gömleğine bakıyordu. Ellerini başının arkasında kenetleyip ofis sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve ayaklarını uzatıp masanın üstünde duran bronz puro kutusunun yanına koydu.

"Satış değeri olmadığından değil tabii. Anlıyorsunuz değil mi? Orası önemli bir endüstriyel alan. Er ya da geç vizyonu olan birileri orası için *sağlam* bir anlaşma yapacak. Evet bayım, *sağlam* bir..."

"Çingeneler ne zaman ayrıldı?"

Biff Quigley ellerini başının arkasından çekip öne doğru eğildi. Sandalyesinden domuz sesine benzer mekanik bir ses çıktı. "Sorun olmayacaksa bana neden bilmek istediğinizi söyler misiniz?"

Billy Halleck'in dudakları da artık sıskalaşmıştı, öyle ki bitişemiyorlardı bile. Tüyler ürpertici zayıflıkta dudaklarıyla korkutucu bir şekilde sırıttı.

"Evet, Biff, sorun olur."

Biff bir an irkilmişti, sonra başını sallayıp sandalyesiyle yine geriye yaslandı. Quoddy marka makosenleri yeniden masanın üstüne gelmişti. Biri diğerinin üzerine çaprazlanmış hafifçe bronz kutuya vuruyordu.

"Sorun değil, Bill. Herkesin işi kendini ilgilendirir. Herkesin kendine göre sebepleri vardır."

"Doğru," dedi Billy. Öfkesinin geri geldiğini hissediyor, onunla mücadele ediyordu. Quoddy makosenleri, pis ırkçı karalamaları ve fönlü züppe saçları olan bu iğrenç adama kızmak ona bir fayda sağlamayacaktı. "Anlaştığımıza göre o halde..."

"Ancak bu size yine de iki yüz dolara mal olacak."

"Ne?" Billy'nin ağzı açık kalmıştı. Bir an o kadar öfkelendi ki ne kıpırdayabildi ne de bir şey diyebildi. Bu muhtemelen Biff Quigley'nin de işine gelmişti, çünkü Billy hareket edebilse onun üzerine atlardı. Son iki aydır kendini kontrol kabiliyeti de oldukça zayıflamıştı.

"Sana vereceğim bilgi için değil," dedi Biff Quigley. "O beleş. İki yüz onlara vermeyeceğim bilgi için."

"Kime... vermeyeceğin... bilgi?" diyebilmeyi başarmıştı Billy.

"Karın," dedi Biff, "ve doktorun ve Barton Dedektiflik Hizmetleri ekibi için çalıştığını söyleyen adama."

Billy'nin kafasında bir anda şimşekler çaktı. Her şey paranoyak kafasının uydurduğu kadar kötü değil, çok daha kötüydü. Heidi ve Mike Houston, Kirk Penschley'ye gidip Billy Halleck'in deli olduğu konusunda onu ikna etmişlerdi. Penschley hâlâ Çingeneleri takip eden Barton ajansını kullanıyordu. Ancak şimdi hepsi Satürn'ü arayan astronomlar gibiydi, böylece uydusu Titan'ı inceleyebileceklerdi. Ya da Titan'ı Glassman Kliniği'ne geri getireceklerdi.

Birkaç gün önce kendi oturduğu yerde oturup Biff Quigley'yle konuşan Barton çalışanını da gözünün önüne getirebilmişti. Ona Bill Halleck adında sıska bir adamın yakında buraya geleceğini, geldiğinde de verdiği numarayı aramasını söylemişti muhtemelen.

Bunu kafasında daha da netleşen bir görüntü takip etti. Kendisini Biff Quigley'nin masasına atlarken görmüştü. Bu sırada bronz puro kutusunu kavrayıp onunla Biff Quigley'nin kafasını dağıtıyordu. Bu sahneyi tüm vahşiliğiyle gördü. Derisi açılıyor,

kanlar fışkırıyor, hatta bazı damlalar çerçeveli fotoğraflara sıçrıyordu. Çatlayan kafatasının beyazı görünüp adamın o iğrenç beyninin dokusunu ortaya çıkarıyordu. Sonra kendisini puroları önce durduğu yere koyarken gördü.

Quigley bu sahneyi ya da en azından bir kısmını, Billy'nin vahşileşmiş yüzünde görmüş olmalı ki bir anda kendi suratında bir telaş belirdi. Ayaklarını hızla masadan indirip ellerini boynunun arkasından çekti. Sandalyeden domuz sesine benzeyen aynı mekanik ses geldi.

"Bunu konuşarak çözebiliriz..." diye başladı. Bu sırada Billy adamın manikürlü ellerinden birinin yavaşça telefonun dahili haberleşme tuşuna ulaşmaya çalıştığını gördü.

Billy'nin kızgınlığı birdenbire söndü, sarsılmış ve buz kesmişti. Az önce adamın beynini paramparça ettiğini hayal etmişti, üstelik de öyle belli belirsiz değil, basbayağı tüm teknik ve ses donanımıyla çekilmiş bir film gibi görmüştü her şeyi. Bu canım Biff de bunları hayal ettiğini anlamıştı.

Birleşmiş Milletler Çocuk Fonu'a bağışta bulunan, Noel kutlayan eski Bill Halleck'e ne olmuştu?

Aklı tekrar başına geldi: Evet o Şişmanlar Diyarı'nda yaşayan Billy Halleck'ti. Oradan taşındı, gitti, yeni adresini bırakmadı.

"Buna gerek yok," dedi Billy dahili haberleşme tuşuna işaret ederek.

Biff, sanki en başından beri niyeti buymuş gibi, elini aniden çekip masanın çekmecesine doğru uzandı. Bir paket sigara çıkardı.

"Aklıma bile gelmemişti, ha ha. Sigara alır mısınız, Bay Halleck?"

Billy bir tane aldı. Sigaraya bakıp yakmak için öne eğildi. Daha ilk nefeste başı döndü. "Sağ ol."

"Şu iki yüz dolar meselesini yanlış anlattım galiba."

"Yok, doğru anlattın," dedi Billy. Çingeneleri bulmanın yolunu yapmak için işe yarayabileceğini düşünüp seyahat çeklerinden üç yüz doları buraya doğru yola çıkmadan bozdurmuştu. Ancak yolu bu şekilde yapmak zorunda kalacağı hiç aklına gelmemişti. Cüzdanını çıkarıp dört tane ellilik aldı ve Biff'in masasında puroların yanına bıraktı. "Penschley seni aradığında çeneni sıkı tutacak mısın?"

"Ah elbette bayım!" Biff parayı alıp sigaraların olduğu çekmeceye koydu. "Emin olabilirsin!"

"Umanm olurum," dedi Billy. "Şimdi bana Çingenelerden bahset bakalım."

Anlattıkları kısaydı ve takip etmesi kolay olmuştu. Karmaşık olan tek yer başlangıç kısmıydı. Çingeneler Bangor'a 10 Haziran'da gelmişti. Genç jonglör Samuel Lemke ve Richard Crosskill tarifine uyan bir adam Biff'in ofisine gelmişti. Bay Parsons'a ve Bangor Emniyet Amiri'ne edilen telefonlardan sonra Richard Crosskill kısa süreli yenilenebilir bir kira sözleşmesi imzalamıştı. Burada söz konusu olan kısa süreli sözleşmenin süresi, yirmi dört saat olarak belirtilmişti. Lemke, Biff'in ofis kapısı önünde kaslı kollarını kavuşturup beklerken Croskill sözleşmeyi Taduz Şirketi'nin sekreteri olarak imzalamıştı.

"Peki senin parmaklarına ne kadar bal sürdüler bakalım?" diye sordu Billy.

Biff kaşlarını kaldırdı. "Pardon, anlayamadım."

"Benden iki yüz aldın. Muhtemelen endişeli karımdan ve Barton şirketi aracılığıyla seni ziyaret eden arkadaşlarından da yüzer dolar aldın. Çingenelerin sana ne bayıldığını merak ettim sadece. Nasıl sonuçlandırırsan sonuçlandır sen bu işten epey kâr ettin, öyle değil mi Biff?"

Biff bir an sessiz kalıp hiçbir şey söylemedi. Sonra Billy'nin sorusuna cevap vermeyip hikâyeyi tamamladı.

Crosskill sonraki iki gün sözleşmeyi imzalamak için yeniden gelmişti. Ayın on üçünde yeniden gelmişti, ancak o gelene kadar emniyet amiri ve Parsons, Biff'i aramıştı. Yerel halktan şikâyetler başlamıştı. Amir, Çingenelerin artık gitme zamanı geldiğini düşünüyordu. Parsons da böyle düşünüyordu, ama parayı mesela geceliği otuz papelden elliye çıkarırlasa bir ya da iki gece daha kalmaları için arsayı vermeye razıydı.

Crosskill bunları dinlemiş, başını olumsuz anlamda sallamıştı. Konuşmadan oradan ayrıldı. Biff bir heves pazarlık ambarındaki yanık binanın oraya gitmişti. Tam oraya vardığında Çingene karavanı alandan çıkıyordu.

"Chamberlain Köprüsü'ne doğru yol aldılar," dedi, "tüm bildiğim de işte bu. Şimdi artık buradan gitsen iyi olur, Bill. Dürüst olmak gerekirse bir Biafra tatili için hazırlanan reklam panosundakiler gibi görünüyorsun. Sana bakınca içim ürperiyor."

Billy ilk fırttan sonra içmemiş olsa da sigarayı hâlâ elinde tutuyordu. Biff'in lafının üstüne öne eğildi ve sigarayı bronz puro kutusunda söndürdü. Ve Biff'in masasını yakmış gibi iyi hissetti kendini. "Dürüst olmak gerekirse," dedi Biff'e, "ben de senin hakkında aynı şekilde hissediyorum."

Öfkesi geri gelmişti. Onu bir yanlışa saptırmadan ya da ellerini alışkın olmadığı bir pisliğe bulaştırmadan acilen Biff Quigley'nin ofisinden çıktı.

Haziranın yirmi dördüydü. Çingeneler ayın on üçünde Chamberlain Köprüsü'nden geçerek Bangor'u terk etmişti. Şimdi yalnızca on bir gün gerideydi. Gittikçe yaklaşıyor... yaklaşıyordu, ama hâlâ çok uzak sayılırdı.

* * *

Köprünün Brewer tarafında başlayan 15. Otoyol'a aynı zamanda Bar Harbor Yolu da dendiğini öğrendi. Görünüşe göre

zaten oraya gidiyordu. Ancak yolda başka emlakçılarla konuşmayacak, bir daha birinci sınıf motellerde kalmayacaktı. Barton'dakiler hâlâ ondan önde gidiyorsa, Kirk daha fazla insanı kendisini gözetlemesi için ayarlamış olabilirdi.

Çingeneler ayın on üçünde Ellsworth'a kadar yetmiş kilometre yol gitmiş, panayır yerinde üç günlük kamp izni almışlardı. Sonra Penobscot Nehri'ni geçip tekrar sahile doğru gitmeden önce üç gün daha kaldıkları Bucksport'a gitmişlerdi.

Billy tüm bunları ayın yirmi beşinde keşfetti. Çingeneler Bucksport'u 19 Haziran'da öğleden sonra terk etmişti.

Artık yalnızca bir hafta gerilerindeydi.

Bar Harbor, garsonun ona söylediği gibi delicesine dolup taşmıştı. Billy bu tatil yöresinin temel kusurlarından bazılarını en azından ima ettiğini de düşündü. *Asıl çekim kaynağı da İşçi Bayramı bitinceye dek devam eden sokak karnavalıdır. Listenizdeki kasabaların çoğu böyledir bayım, ama Bar Harbor görünürde en kaliteli olanı işte... Eskiden temmuz ya da ağustosta oraya takılmaya giderdim, ama artık gitmiyorum. Bunun için biraz yaşlıyım artık.*

Ben de diye düşündü pamuklu kumaş bir pantolon, üzerinde BANGOR'UN RUHU VAR yazan bir tişört ve kemikli omuzlarından sarkan spor ceketiyle parktaki bir bankta oturan Billy. Bir yandan külah dondurma yiyor ve tüm bakışları üzerine çekiyordu.

Yorgundu. Öfke nöbetleri dışında artık *hep* yorgun olduğunu fark edince telaşlandı. Arabayı park edip dışarı çıkıp tam da fotoğrafları düşünmeye başladığı sırada kâbus gibi bir dejavu anı yaşadı. Pantolonu kalçasından aşağı kaymaya başlamıştı. *Affedersiniz, olmayan kalçalarımdan aşağıya kaymaya başladı,* diye düşündü. Rockland'de ordu-donanma kıyafetleri satan bir dükkândan aldığı fitilli kadife pantolondu bu. Pantolon yirmi sekiz bedendi. Tezgâhtar biraz kaygılanarak yakında raftaki ürünlerden

bulmakta sorun yaşayacağını, çünkü şu an neredeyse bir çocuk bedeninde olduğunu ona söylemişti. Bacaklarıysa hâlâ otuz iki bedendi. Hem, bir seksen sekiz boyunda on üç yaş çocuğu ölçüsü o kadar da çok değildi.

Şimdi oturmuş bir külah fıstıklı dondurma yerken gücünün bir kısmının geri gelmesini bekliyordu. Bir yandan da arabanı bile park edemediğin, kaldırımlarında zar zor yürüyebildiğin bu güzel küçük kasabada bu kadar rahatsız edici olan şeyin ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Old Orchard bayağı bir yerdi. Bayağılığı apaçık ortadaydı, ama her nedense Old Orchard keyif vericiydi. Halka atma oyununda kazandığınız ödüllerin anında kırılıp dökülecek türden uyduruk şeyler olduğunu, aldığınız hediyelik eşyaların biraz uzaklaşıp arkanızı döndüğünüzde kırılacak döküntüler olduğunu, geri dönüp paranızı geri alana kadar şirretlik yapmanız gerektiğini bilirdiniz. Old Orchard'da kadınların çoğu yaşlıdır ve neredeyse hepsi şişmandır. Bazıları küçücük açık saçık bikiniler giyer, ama çoğunun üzerinde 1950'lerden kalma tek parça mayolar vardır. Tahta iskelede kırıtan bu kadınların yanından geçerken üzerlerindeki mayoların kendisine tanımlanan derinlikten çok daha fazlasına inmiş bir denizaltının içindeki korkunç basınca benzer bir basınç altında olduğunu anlardınız. Bu mucizevi pırıltılı kumaş bir yırtılıp patlasa yağlar havada uçuşurdu.

Havada pizza, dondurma, halka soğan ve ara sıra da dönme dolapta çok kalmış bir çocuğun kusmuk kokuları dolaşırdı. Old Orchard trafiğinde kıç kıça giden birçok araba eski, kapılarının altı paslanmış ve genelde çok büyüktü. Birçoğu yağ damlatıyordu.

Old Orchard bayağı bir yerdi, ama Bar Harbor'da eksik olan, kendine özgü bir masumiyeti vardı.

Bar Harbor'da pek çok şey Old Orchard'ın tam tersiydi. Öyle ki Billy kendisini aynanın içinden geçmiş gibi hissetti. Çok az yaşlı

kadın vardı ve görünüşe göre şişman yoktu. Neredeyse hiçbir kadın tek parça mayo giymiyordu. Tenis kıyafetleri ve beyaz spor ayakkabılar ya da taşlanmış kot, *rugby* bluzu ve hippi ayakkabılar Bar Harbor'un üniforması gibiydi. Billy çok az eski araba gördü ve ondan daha az Amerikan arabası vardı. Arabaların çoğu Saab, Volvo, Datsun, BMW ya da Honda'ydı. Hepsinin tamponunda yazılar vardı: ATOM DEĞİL ODUN PARÇALA, ABD EL SALVADOR'DAN DEFOL, OTU SERBEST BIRAK. Bisikletçiler de buradaydı. On vitesli pahalı bisikletleriyle çarşı kalabalığının içine girip çıkıyor, polarize güneş gözlükleri ve güneşlik takıyor, kocaman sırıtarak muntazam yapılı dişlerini gösteriyor ve Sony Walkmen'lerini dinliyorlardı. Kasabanın aşağısında, limanda tekne direklerinden bir orman oluşmuştu. Bunlar öyle balıkçı teknelerinin renksiz kalın direklerinden değil, İşçi Bayramı'ndan sonra doka çekilecek olan yelkenlilerin ince beyaz direkleriydi.

Bar Harbor'da takılan insanlar genç, zeki, zamana uygun şekilde özgür düşünceli ve zengindi. Ayrıca belli ki geceleri sabaha kadar eğleniyorlardı. Billy, Frenchman Koyu Moteli'nden rezervasyon yapmak için önceden aramıştı. Etrafındaki altı ya da yedi farklı bardan yükselerek birbirine karışan rock müzik seslerinden sabaha kadar uyuyamamıştı. Yerel gazetedeki kaza yapmış araba ve çoğu alkollü araç kullanmaktan kaynaklanan trafik suçları listesi şaşırtıcı uzunlukta ve biraz iç karartıcıydı.

Billy, bir frizbinin züppe kıyafetleri içinde gezen kalabalıkların üzerinden uçuşunu izlerken düşündü: *Buranın ve bu insanların seni neden bunalttığını bilmek ister misin? Sana söyleyeyim. Fairview gibi yerlerde yaşamak için okuyorlar da o yüzden. Okulu bitirip aşağı yukarı ilk kredi analizlerini tamamladıkları sırada ilk aşkları olan kadınlarla evlenecek ve Amerika'nın Lantern Caddesi benzerlerine yerleşecekler. Golf oynarken*

kırmızı pantolon giyecek ve her bir Yeni Yıl gecesi bir meme elleme olayı yaşanacak.

"Evet, bu hakikaten de bunaltıcı," diye kendi kendine söylenince yanından geçen bir çift ona garipseyerek baktı.

Hâlâ buradalar.

Evet. Hâlâ buradalar. Bu düşünce öyle net, öyle doğal çıkmıştı ki ona ne şaşırtıcı geldi ne de heyecan verici. Çingenelerin bir hafta gerisindeydi. Şimdi deniz kıyısında ya da kıyı yolunu yarılamış olabilirlerdi. Önceki örneklere bakınca şimdiye gitmiş olmaları gerekirdi. Hele ki hediyelik eşya dükkânları Doğu Yakası'nın müzayede salonlarına benzeyen Bar Harbor, yamalı bohça gibi gezinen Çingene güruhu için biraz fazla lükstü. Hepsi de çok doğruydu. Ancak onlar yine de hâlâ buradaydı, bundan emindi.

"İhtiyar adam senin kokunu alıyorum," diye fısıldadı Billy.

Elbette kokusunu alırsın. Alman da lazım zaten.

Bu düşünce anlık bir huzursuzluk hissetmesine sebep oldu. Sonra ayağa kalkıp dondurma külahından geri kalanı çöp tenekesine atarak dondurmacıya geri gitti. Satıcı, Billy'nin geri geldiğini görmüşe pek sevinmemiş gibiydi.

"Bana yardımcı olabilir misiniz acaba?" diye sordu Billy.

"Hayır birader, pek sanmıyorum," dedi satıcı. Billy gözlerindeki tiksintiyi gördü.

"O zaman seni biraz şaşırtabilirim." Billy derin bir sakinlik içinde, dejavu değil ama her şeyi önceden biliyormuş hissine kapılmıştı. Dondurmacı başını çevirmek istedi, ama Billy onu kendi gözlerine kilitlemişti. Artık böyle bir yeteneği olduğunu keşfetmişti, sanki kendi de doğaüstü bir yaratık haline gelmiş gibiydi. Buruşmuş ve ter izleri içinde kalmış fotoğraf destesini çıkardı. Fotoğrafları tarot destesi dağıtır gibi adamın tezgâhına sırayla dizdi.

Satıcı fotoğraflara baktığında Billy gözlerinde tanımış ifadesini gördüğüne şaşırmadı. Billy memnuniyet değil, bir tek lokal anestezinin etkisi azalınca hissedilmesi beklenen acı gibi o belli belirsiz korkuyu duymuştu. Havada belirgin bir tuz kokusu dolaşıyor, limanın üzerinde uçan martılar bağırışıyordu.

"Bu herif," dedi dondurmacı Taduz Lemke'nin fotoğrafına büyülenmiş gibi bakarak. "Bu herif, amma garip bir tipti!"

"Hâlâ buralardalar mı?"

"Evet," dedi dondurmacı. "Evet, sanırım buradalar. Polisler onları daha ikinci gün kasabadan kovdu, ama Tecknor'da bir çiftçiden bir arsa kiralamayı başarabilmişler. Orası buradan hemen bir sonraki kasaba. Onları buralarda gördüm sonra. Polisler en sonunda kırık arka lamba ve benzeri sebeplerle cezalar yazmayı denedi. Sanki anlayacaklarmış gibi."

"Teşekkürler." Billy fotoğraflarını tekrar toplamaya başladı.

"Bir dondurma daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Korku şimdi daha baskındı, ama tüm duygularının altında yatan, sürekli vızırdayıp dürtükleyen öfkesi de hâlâ duruyordu.

"O halde rica etsem ilerler misiniz, bayım? İşlere mani oluyorsunuz."

"Evet, sanırım öyle," dedi Billy.

Arabasına geri döndü. Yorgunluğu geçmişti.

Billy o gece saat dokuzu çeyrek geçe kiralık arabasını 37-A Otoyolu üzerinde bir yamaca park etti, Bar Harbor kuzeybatısında kalmıştı. Tepede dururken denizden esen meltem saçlarını dağıtıyor, kıyafetleri üzerinde dalgalanıyordu. Arka tarafından Bar Harbor'da yükselmeye başlayan gecenin *rock'n'roll* parti sesleri aynı rüzgârla taşınıp geliyordu.

Sağ alt tarafında ise arabalar, kamyonlar ve karavanlarla çevrilmiş büyük bir kamp ateşi gördü. Biraz daha dikkatle bakınca insanlar görülüyor, arada bir biri ateşin önünden geçerken siyah bir karaltı beliriyordu. Konuşma seslerini ve ara sıra gelen kahkahaları duyabiliyordu.

Sonunda onlara yetişmişti.

İhtiyar adam aşağıda seni bekliyor, Billy. Bur*ada olduğunu biliyor.*

Evet. Tabii ki biliyor: İhtiyar adam istese grubunu dünyanın öbür ucuna götürebilirdi. En azından Billy Halleck'in bildiği buydu. Ancak o zaman zevkli olmazdı. Onun yerine Billy'yi geriden, Old Orchard'dan buraya getirtmişti. En başından beri istediği buydu.

Ona koskocaman gelen içindeki boşluk yine korkuyla doldu. Ancak öfke de hâlâ oradaydı.

Benim istediğim de bu, o halde onu belki şaşırtırım. Korktuğumu zaten tahmin ediyordur. Kızgınlıksa... biraz sürpriz olabilir.

Billy bir an geriye dönüp arabaya baktı, başını hayır anlamında sallayıp tepeliğin çimenlik tarafından aşağı, ateşe doğru yürüyerek inmeye başladı.

– On Dokuzuncu Bölüm –

ÇİNGENE KAMPINDA

Billy üzerinde tek boynuzlu at ve kadın resmi olan kamp aracının arkasında durdu. Gölgesi diğerlerine nazaran daha dardı, ama en azından oynayan alevlerin düşürdüğü gölgeye göre daha durağandı. Orada durup huzurlu sohbetlerine, ara sıra yükselen kahkahalarına ve ateşin çıtırtılarına kulak kabarttı.

Oraya gidemem, diye katiyetle diretti zihni. Korkuyordu elbette, ama aynı zamanda utanç ve uygunsuzluk da işin içine karışmıştı. Nasıl ki Hilmer Boynton'un mahkeme salonunda pantolonunun düşmesini istemediyse, kamp ateşinde iç içe çemberler halinde toplanmış olan grupların sohbetini bölüp özel alanlarına dalmak da istemiyordu. Sonuç olarak suçlu olan kendisiydi. O bir...

Sonra birden Linda'nın yüzü gözünün önüne geldi. Eve gelmesini isterken ağlamaya başladığını duydu.

Suçlu olan oydu, evet, ama bir tek o değildi ki.

Öfkesi yeniden uyanmaya başladı. Ona göz açtırmadan bastırmaya çalıştı. Öfkesini daha faydalı bir şeye çevirme çabasındaydı. *Biraz sert olması yeterli olur,* diye düşündü. Sonra da kamp aracıyla yanında park etmiş olan steyşın arasından yürüdü. Gucci makosenlerinin çayır otları arasından yükselen tıkırtısı Çingenelerin arasına karıştı.

Ateş etrafında gerçekten de iç içe geçmiş çemberler vardı. Birinci çember araçların kabaca oluşturduğu çemberdi. Onun içinde de ateşin etrafında kadınlı erkekli oturan bir grubun çemberi vardı. Ateş için çukur açılmış, etrafı taşlarla çevrelenmişti. Yakınında aşağı yukarı yirmi santim uzunluğunda kesilmiş bir dal toprağa saplanmıştı. Billy'nin kamp ateşi izni diye tahmin ettiği sarı bir kâğıt dalın ucuna takılmıştı.

Genç adam ve kadınlar düzleştirilmiş çimlerde ya da şişme yataklarda oturuyordu. Yaşlıların çoğu alüminyum borulu, plastik şerit örgülü katlanır sandalyelerde oturuyordu. Billy ihtiyar kadınlardan birinin etrafına battaniyeleri sarınıp şezlongda yastıklara dayanarak oturduğunu gördü. Elde sarma bir sigara içiyor ve süpermarket kupon defterine indirim kuponlarını yapıştırıyordu.

Ateşin öte tarafında üç köpek gönülsüzce havlamaya başladı. Genç adamlardan biri dikkat kesilerek baktı ve yeleğinin bir tarafını yana çekerek omzuna asılı tabanca kılıfı içinde nikel kaplama revolverini gösterdi.

"Enkelt!" dedi ihtiyar adamlardan biri sertçe elini genç adamın elinin üstüne koyarak.

"Bodde har?"

"Just det-han och Taduz!"

Genç adam şimdi ortalarına doğru gelmiş olan Billy Halleck'e baktı. Bol spor ceketi, şehirli ayakkabıları içinde buraya ait olmadığı belli oluyordu. Yüzündeki korku değil, ama bir anlık şaşkınlık ifadesiydi. Billy yüzünde bir acıma ifadesi gördüğüne de yemin edebilirdi. Sonra gitti. Yolda yalnızca köpeklerden birini tekmelemek ve ona homurdanmak için durdu, *"Enkelt!"* Köpek bir kez havladı ve sonra hepsi sustu.

İhtiyar adamı almaya gitti, diye düşündü Billy.

Dönüp etrafındakilere baktı. Konuşmaların hepsi kesilmişti. Hepsi ona kara Çingene gözleriyle bakıyor, kimse bir şey söyle-

miyordu. *Mahkemede pantolonun düştüğünde de aynen böyle hissediyorsun işte,* diye düşündü, ama bu pek de doğru değildi. Şimdi gerçekten karşılarına çıktığında hislerinin karmaşası kaybolmuştu. Korku ve öfke oradaydı, ama ikisi de içinde bir yerlerde boşta bekliyordu.

Ayrıca bir şey daha var. Seni gördüklerine şaşırmadılar...

...Ve görünüşüne de şaşırmadılar. Hepsi doğruydu o halde. Psikolojik anoreksiya ya da bir egzotik kanser çeşidi falan yoktu. *Billy, bu kara gözlere Michael Houston baksa o bile ikna olur,* diye düşündü. Kendisine olanları biliyorlardı. Neden olduğunu biliyorlardı. Nasıl sonuçlanacağını da biliyorlardı.

Çingeneler ve Fairview, Connecticut'tan gelen bu ince adam birbirlerine baktılar. Sonra birdenbire, hiç sebep yokken Billy sırıtmaya başladı.

Elinde kuponlar olan yaşlı kadın sızlanarak eliyle Billy'ye kem göz işareti yaptı.

Yaklaşan ayak sesleri ve genç bir adamın hızlı hızlı ve kızgın konuşmaları duyuldu: *"Vad sa han! Och plotsligt brast han dybbuk, Papa! Alskling, grat inte! Snalla dybbuk! Ta mig Mamma!"*

Taduz Lemke dizlerine kadar uzanan bir gecelikle ve çıplak ayakla kamp ateşinin ışığı altında durdu. Yanındaysa Gina vardı, yürüdükçe üzerindeki pamuklu geceliği kalçalarına yapışıyordu.

"Ta mig Mamma! Ta mig..." Çemberin ortasında ceketi üzerinde sallanan, pantolonunun kıçı neredeyse ceket eteğinin altına inmek üzere olan Billy'yi gördü. Elini onun tarafına doğru fırlatıp sonra hızla arkasına, ihtiyar adama doğru saldıracak gibi döndü. Diğerleri sessizce hiçbir şey yapmadan izliyordu. Ateşten yine bir çıtırdı yükseldi. Kıvılcımlar minik hortumlar gibi hızla havaya yükseldi.

"Ta mig Mamma! Va dybbuk! Ta mig inte till mormor! Ordo! Vu' derlak!"

"Sa hon lagt, Gina," diye karşılık verdi ihtiyar adam. Hem yüzü hem de sesi durgundu. Çarpık ellerinden biri Gina'nın beline kadar uzanan düz siyah saçlarını okşadı. Taduz Lemke, Billy'ye hâlâ hiç bakmamıştı. *"Vi ska stanna."*

Kız bir an eğildi. Belirgin vücut kıvrımlarına rağmen Billy'ye çok genç göründü. Sonra kızın yüzü tekrar bir alevlendi ve Billy'ye döndü. Sanki biri sönmekte olan ateşe benzin atmış gibiydi.

"Ne o, bizim dilimizden anlamıyor musunuz bayım?" diye Billy'ye bağırdı. "İhtiyar büyükbabama senin ihtiyar annemi öldürdüğünü söylüyordum! Senin bir şeytan olduğunu, seni öldürmemiz gerektiğini söylüyordum."

İhtiyar adam eliyle kızın kolunu tuttu. Kız kolunu sallayıp kurtuldu ve Billy'ye çıplak ayaklarla koşarken kamp ateşine neredeyse değecekti. Koşarken saçları arkasında havalanmıştı.

"Gina, verkligen glad!" diye bağırdı biri telaşla, ama başka kimse konuşmadı. İhtiyar adamın durgun ifadesi değişmedi. Gina'nın Billy'ye yaklaşmasını hoşgörülü bir ebeveynin ele avuca sığmaz çocuğunu seyretmesi gibi seyretti.

Gina, Billy'nin suratına tükürdü. Sanki daha önce ağzında bekletiyormuş gibi kocaman beyaz bir salya öbeği Billy'nin suratına yapıştı. Billy ağzına gelen bir kısım tükürüğün tadını almıştı. Gözyaşı tadındaydı. Kocaman kara gözleriyle Billy'ye baktı. Billy tüm olanlara rağmen, tüm kaybettiklerine rağmen onu hâlâ arzuladığını anladı. Kızın da bunu bildiğini fark etti, gözlerindeki karanlıkta iğrenme vardı.

"Eğer bu onu geri getirecekse, istersen ben boğulana dek üzerime tükürebilirsin," dedi. Sesi şaşırtıcı şekilde net ve güçlü çıkmıştı. "Ama ben *dybbuk*, şeytan ya da canavar değilim." Kollarını kaldırınca bir an ateşin ışığı ceketinin üzerinde parladı.

Büyük ama oldukça yetersiz beslenmiş beyaz bir yarasa gibiydi. "Gördüğün neyse işte hepsi bu," dedi. Sonra kollarını tekrar yavaşça iki yana indirdi.

Kız bir an neredeyse korku dolu bir tereddüde düştü. Tükürüğü hâlâ Billy'nin yüzünden aşağı süzülüyor olsa da gözlerindeki iğrenme gitmişti. Billy buna da şükretti.

"Gina!" Seslenen jonglör Samuel Lemke'ydi. İhtiyar adamın yanında belirmişti, daha yeni pantolonunu ilikliyordu. Üzerinde Bruce Springsteen fotoğrafı olan bir tişört giymişti. *"Enkelt men tillrackligt!"*

"Sen pislik bir katilsin," dedi Gina, Billy'ye ve geldiği tarafa yürüdü. Ağabeyi kolunu kızın omzuna sarmaya çalıştı, ama kız onu itip karanlıkta gözden kayboldu. İhtiyar adam dönüp kızın gidişini izledi ve sonra en nihayetinde bakışlarını Billy'ye çevirdi.

Billy bir an Lemke'nin yüzünün ortasındaki cerehatli yaraya baktı, sonra gözleri adamın gözlerine çevrildi. *Yıllanmışlığın gözleri mi,* diye düşündü. Bundan da fazlası vardı gözlerinde... ve daha azı. Gözlerinde boşluk görmüştü. Boşluk gözlerinin esas gerçekliğiydi, karanlık sularda yansıyan ay ışığı misali yüzeysel bir farkındalık değil. Galaksiler arası uzanan uzay boşluğu gibi derin ve eksiksiz bir boşluk.

Lemke parmağını kıvırarak Billy'yi çağırdı. Billy rüyada gibi yavaşça ateşin etrafından dolaşarak ihtiyar adamın koyu gri geceliğiyle durduğu yere yürüdü.

"Romence biliyor musun?" diye sordu Lemke, Billy dosdoğru karşısına gelince. Neredeyse fısıltı gibi bir ses tonu vardı, ama kuru odunların çıtırtılarından başka ses duyulmayan sessiz sakin kamp alanında kolayca yayılmıştı.

Billy başını hayır anlamında salladı.

"Romencede size 'şehirli beyaz adam' anlamına gelen *skummade igenom* deriz."

Sigaradan lekelenmiş dişlerini göstererek sırıttı. Burnunun yerindeki kara delik gerildi ve kıvrıldı.

"Ancak aynı zamanda *pis cahil* anlamına da gelir." Gözleri en sonunda Billy'nin gözlerini ayırmasına izin verdi. Lemke'nin hevesi kaçmış gibiydi. "Şimdi davran bakalım şehirli beyaz adam. Senin bizimle bir işin olmaz, bizim de seninle yok. Eskiden olsa bile artık bitti. Şehrine geri dön."

Lemke geri dönüp gitmeye yeltendi.

Billy bir an sadece orada ağzı açık kalakaldı. İhtiyar adamın kendisini hipnotize ettiğini hafiften fark etti. Bunu öyle kolay yapmıştı ki sanki bir çiftçinin tavuğu alıp kafasını kanadının altına sokarak uyumaya götürmesi gibiydi.

Bu mudur yani? diye bağrındı içinden bir ses. *Tüm o yolculuk, yürüyüş, sorular, kâbuslar, günler geceler sonrası bu mudur yani? Tek bir kelime bile etmeden burada böyle duracak mısın? Sana pis cahil demesine izin verip sonra gidip yatağına mı döneceksin öylece?*

"Hayır, bu değil," dedi Billy, sertçe ve yüksek bir sesle.

Biri şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. İhtiyar adamın kamp araçlarından birinin arka tarafına doğru ilerlemesine yardımcı olan Samuel Lemke'ydi, irkilmişti. Bir an sonra Lemke'nin kendisi dönüp baktı. Yüzünde bitkin bir tebessüm vardı, ama Billy yüzüne bir an vuran ateşin ışığında şaşkınlık da gördüğünü sandı.

Billy'yi ilk gören yakınındaki adam yine yeleğinin altına, revolverinin asılı durduğu yere yeltendi.

"Kız çok güzel," dedi Billy. "Gina."

"Kes sesini şehirli beyaz adam," dedi Samuel Lemke. "Kız kardeşimin adını ağzına aldığını duymak istemiyorum."

Billy onu görmezden geldi. Onun yerine Lemke'ye bakıyordu. "Senin torunun mu? Torununun çocuğu mu?"

İhtiyar adam sanki rüzgâr sesinden başka ses var mı yok mı anlamaya çalışır gibi onu inceledi. Sonra tekrar arkasını dönüp gitmeye yeltendi.

"Belki de kendi kızımın adresini sana yazmam için bir dakika beklersin," dedi Billy sesini yükselterek. Sesini çok da fazla yükseltmemişti. Daha önce pek çok kez mahkemelerde kullandığı gibi buyurgan bir ton bulabilmek için çok yükseltmesine gerek kalmamıştı. "Senin Gina kadar güzel değil, ama biz onun oldukça hoş olduğunu düşünüyoruz. Belki adaletsizlik konusunda birbirleriyle yazışırlar. Ne dersin Lemke? Ben, senin kızın gibi öldükten sonra onlar bu konuda konuşabilirler mi? Adaletsizliğin gerçekte hangi durumda olduğuna en nihayetinde kim karar verebilir? Çocuklar mı? Torunlar mı? Dur bekle, adresimi yazayım. Sadece bir dakika sürer. Bendeki fotoğraflarından birinin arkasına yazacağım. Bu pisliği temizleyemezlerse belki günün birinde onlar da birbirini vurur, sonra onların çocukları temizlemeyi dener. Ne dersin ihtiyar adam? Bütün bunlar şu zırvalıktan daha mı saçma?"

Samuel kolunu Lemke'nin omzuna attı. Lemke kolunu itip yavaşça Billy'nin durduğu yere yürüdü. Lemke'nin gözleri şimdi öfkeden yaşlarla dolmuştu. Düğümlü elleri yavaşça açıldı ve kapandı. Diğer herkes sessizce ve korkuyla izliyordu.

"Kızımı yolda ezip geçtin beyaz adam," dedi. "Kızımı yolda ezip geçtin ve şimdi... buraya gelip ağzına geleni söyleyebilecek kadar *borjade rulla* var sende. Bana baksana sen! Kimin ne yaptığını biliyorum ve icabına da baktım. Bizler genelde gittiğimiz şehirlerden arkamıza bakmadan ayrılırız. Evet, çoğunlukla böyledir. Ama bazen de kendi adaletimizi kendimiz sağlarız." İhtiyar adam yamru yumru elini Billy'nin gözleri hizasına kaldırdı. Sonra birden yumruğunu sıktı. Bir an sonra elinden kanlar damlamaya başladı. Diğerlerinden çıkan homurtular korku ya da şaşkınlıktan değil, onaylamadandı. "Buna Romen adaleti denir seni *skummade igenom*.

Diğer ikisinin çoktan icabına baktım. Yargıç da iki gece önce bir pencereden atladı. O..." Taduz Lemke parmaklarını şıklattı ve parmaklarının ucuna üfleyerek onun yok olup gittiğini anlattı.

"Bu kızını geri getirdi mi, Bay Lemke? Cary Rossington Minnesota'da yere çakılınca kızın geri geldi mi?"

Lemke dudaklarını büzdü. "Onu geri getirmeye çalışmıyorum. Adalet ölüleri geri getirmez beyaz adam. Adalet adalettir. Sana bir şey daha yapmadan çık git buradan. Sen ve kadınının o sırada ne halt ettiğini biliyorum. Göremediğimi mi sanıyorsun? Görüyorum. Burada istediğine sor. Yüzyılın görüsüne sahibim ben."

Ateş etrafında oturanlardan onaylayan bir mırıldanma yükseldi.

"Ne kadarlık görüye sahip olduğun umurumda değil," dedi Billy. Bilerek uzanıp ihtiyar adamı omuzlarından tuttu. Bir yerlerden öfke dolu bir homurtu yükseldi. Samuel Lemke üzerine doğru yürümeye başladı. Taduz Lemke kafasını çevirip Romence tek bir kelime etti. Genç adam ne yapacağını bilemez vaziyette kuşkuyla durdu. Kamp ateşinin çevresindeki pek çok kişinin yüzünde de benzer bir ifade vardı. Fakat Billy bunların hiçbirini görmedi, yalnızca Lemke'yi görüyordu. Burnu ona doğru, Lemke'nin suratındaki burun kalıntısına, o kırışık süngerimsi pisliğe neredeyse dokunacak kadar eğildi.

"Adaletine sıçayım," dedi. "Ben jet türbininden ne kadar anlıyorsam sen de adaletten o kadar anlıyorsun. Geri al şu laneti üstümden."

Lemke gözlerini Billy'nin gözlerine dikti. Görünen bilgeliğinin ötesinde o korkunç boşluk vardı. "Beni bırak, yoksa daha kötüsünü yaparım," dedi sakince. "Seni öyle kötü bir hale getiririm ki bu haline şükredersin."

Billy'nin suratındaki baş aşağı duran hilale benzeyen kemikli sırıtış bir anda kayboldu. "Hadisene," dedi. "Dene. Ancak yapabileceğini sanmıyorum biliyor musun?"

İhtiyar adam ona konuşmadan baktı.

"Çünkü bunu bana yapmana ben yardımcı oldum," dedi Billy. "Bu kadarında haklıydılar işte. Bu bir ortaklık öyle değil mi? Lanetlenen ve lanetleyen, hepimiz bu işin içindeyiz. Hopley, Rossington ve ben. Ama ben artık yokum ihtiyar adam. Pahalı, eski arabamda karım bana otuz bir çekiyordu, doğru. Senin kızınının yolun ortasında park etmiş iki araba arasından dikkatsizce çıktığı da doğru. Yolun kenarından geçseydi şimdi hayattaydı. Her iki taraf da hatalı, ama şu an o ölü ve ben de asla eski hayatıma dönemem. İkimiz de eşitiz. Dünya tarihinin en doğru eşitliği değil belki bu, ama yine de eşit. Las Vegas'ta buna ödeşme derler. Biz ödeştik ihtiyar adam. Bırak burada bitsin."

Billy sırıtınca Lemke'nin gözlerinde tuhaf ve hiç alışık olmadığı bir korku belirmişti, ama şimdi onun yerini inatçı ve zalim bir öfke aldı. "Laneti *asla* geri almayacağım şehirli beyaz adam," dedi Taduz Lemke. "Ölürüm daha iyi."

Billy alınları birbirine değinceye dek yüzünü yavaşça Lemke'ninkine yaklaştırdı. İhtiyar adamın üzerindeki toz, tütün ve hafif sidik kokusunu duydu. "O zaman daha kötüsünü yap. Hadisene! Nasıl demiştin? Bu halime şükredecek vaziyete getir beni."

Lemke ona bir an baktı ve Billy, Lemke'nin şimdi eline düştüğünü hissetti. Sonra Lemke birden başını Samuel'e doğru çevirdi.

"Enkelt av lakan och kanske alskade! Just det!" Samuel Lemke ve yeleğinin altında tabanca taşıyan genç adam, Billy'yi Taduz Lemke'den çekip uzaklaştırdı. İhtiyar adamın içeri göçmüş göğsü hızla yükselip indi, seyrek saçları dağılmıştı.

Dokunulmaya ve kendisine karşı öfkeyle konuşulmasına alışık değil.

"Ödeştik," dedi Billy uzaklaştırılırken. "Duydun mu beni?"

Lemke'nin yüzü ekşidi. Sanki bir an korkunç bir şekilde üç yüz yaşında olmuştu. Ürkütücü bir hortlak gibiydi.

"Ödeşmedik!" diye bağırdı Billy'ye yumruğunu sallayarak. "Asla ödeşmedik! İncelerek öleceksin şehirli adam! Böyle öle-

ceksin!" Yumruklarını birleştirdi ve Billy yan taraflarında bıçak saplanması gibi bir acı hissetti. Sanki o iki yumruğun arasına sıkışmıştı. Bir an nefes alamadı, bütün bağırsakları düğümlenmiş gibiydi. "İncelerek öleceksin!"

"Ödeştik," dedi yine Billy güçlükle soluyarak.

"Ödeşmedik!" diye bağırdı ihtiyar adam. Çatışmanın öfkesiyle yanaklarındaki damarlar kıpkırmızı bir ağ gibi olmuştu. "Alın götürün onu buradan."

Billy'yi çemberin dışına sürüklemeye başladılar. Taduz Lemke elleri kalçasında, yüzü taş kesilmiş vaziyette durup izledi.

"Onlar beni götürmeden önce bil ki ihtiyar adam, benim lanetim de senin ailenin üzerinde olacak," diye bağırdı Billy. Yanlarındaki hafif ağrıya rağmen sesi güçlü, sakin ve neredeyse neşeli çıkmıştı. "Şehirli beyaz adamın laneti."

Lemke'nin gözleri hafifçe açılmış gibi geldi Billy'ye. Gözünün ucuyla battaniyeyle oturan, ikramiye kuponu biriktiren kadının yine kem göz işareti yaptığını gördü.

İki genç adam onu çekiştirmeyi bir an bıraktı. Samuel Lemke şaşkınlıkla kısa bir kahkaha patlattı. Muhtemelen Fairview, Connecticutlı üst orta sınıftan bir avukatın Amerika'nın büyük ihtimalle en yaşlı Çingenesini lanetlemesine gülmüştü. Billy de iki ay önce olsa gülerdi.

Taduz Lemke ise gülmüyordu.

"Benim gibi adamların lanetleme gücü olmadığını mı sanıyorsun?" diye sordu Billy. İnce, eriyip gitmiş ellerini yüzünün iki yanına kaldırdı ve parmaklarını yavaşça açtı. Seyircinin alkışı durdurmasını isteyen bir varyete sunucusuna benziyordu. "Bizim de gücümüz var. Bir başlarsak biz de lanetlemekte iyiyizdir ihtiyar adam. Beni başlatma."

İhtiyar adamın arkasında, uçuşan beyaz bir gecelik ve siyah saçlardan bir hareketlenme oldu.

"Gina!" diye bağırdı Samuel Lemke.

Billy onun ışığa girdiğini gördü. Onu sapanını kaldırıp lastiğini çekerken ve lastiği aynı sakinlikte bırakırken gördü. Boş bir kâğıda çizgi çeken bir ressam gibiydi. Çelik top çemberin üzerinden geçip giderken havada su sıçraması gibi çizgi halinde ilerleyen bir parlaklık gördüğünü sandı, ama bu belli belirsiz bir hayalden ibaretti.

Sol elinde bir sıcaklık ve cam saplanması gibi bir acı hissetti. Acı geldiği gibi gitmişti. Kızın attığı çelik topun karavanın yan tarafına çarparak çıkardığı tıngırtıyı duydu. Aynı anda kızın gergin ve öfkeli yüzünü açık parmak aralarından değil de, avcunun ortasında açılmış kocaman yuvarlak bir delikten görebildiğini fark etti.

Beni sapanla vurdu, diye düşündü. Aman Tanrım, hakikaten vurdu! Kamp ateşi ışığında katran gibi simsiyah görünen kan, avuç içinden aşağı doğru akıp spor ceketinin kolunu sırılsıklam etti.

"Enkelt!" diye bağırdı Gina. "Çık git buradan *eyelak!* Çık git buradan alçak katil!"

Gina elindeki sapanı fırlattı. Ateşin kenarına düştüğünde göz bandı büyüklüğünde, lades kemiği şeklinde bir plastik parçası, sapanın çatallı kısmına takıldı. Sonra Gina bağırarak oradan ayrıldı.

Kimse kıpırdamadı. Ateşin etrafındakiler, iki genç adam, ihtiyar adam ve Billy'nin kendisi de dahil herkes bir fotoğraf karesi gibi donup kaldı. Bir kapı çarpması duyuldu ve kızın bağırmaları boğuklaştı. Billy hâlâ acı hissetmiyordu.

Billy birdenbire, yapmak istediğinin bile farkında olmadan kanayan elini Lemke'ye doğrulttu. İhtiyar adam geri çekilerek Billy'ye kem göz işareti çıkardı. Lemke böyle yapınca Billy yumruğunu sıktı. Kan, kapalı yumruğunun arasından Lemke'ninki gibi sızdı.

"Beyaz adamın laneti üzerinde, Bay Lemke. Kitaplarda bunu yazmazlar, ama ben sana gerçek olduğunu söylüyorum ve sen de buna inanacaksın."

İhtiyar adam Romence bir sürü şey söyledi. Billy geriye doğru öyle hızlı sürüklendi ki kafası boynundan geriye düşüp kütürdedi. Ayakları yerden havalandı.

Beni ateşe atacaklar. Tanrım beni ateşte kızartacaklar...

Onun yerine çemberin içinden (insanlar ondan kaçınayım derken sandalyelerinden düşmüştü) ve kampçı tentesi olan iki kamyonet arasından geçerek geldiği yöne geri gönderdiler. Billy kamyonetlerden birinin televizyondan gelen kahkaha sesleriyle cızırdadığını duydu.

Yelekli adam homurdandı. Billy oldukça hafif bir çuval gibi savruldu, sanki havada uçuyordu. Park etmiş araçların ötesindeki çayır otlarına pat diye düştü. Bu elindeki delikten çok daha fazla acımıştı. Vücudunda artık onu koruyacak etli bölge kalmamıştı. Bir kamyonun içindeki gevşek kazıklar gibi kemiklerinin bedeninde takırdadığını hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve ilk başta kalkamadı. Gözünün önünde beyaz ışıklar beliriyordu. Acıyla inledi.

Samuel Lemke ona doğru geldi. Genç adamın yakışıklı suratı sakin, ölümcül ve ifadesizdi. Kot pantolonunun cebine elini sokup bir şey çıkardı. Billy bunu önce bir çubuk sandı, ne olduğunu ancak Lemke katlanmış bıçağı açtığında anladı.

Billy kanayan elini avuç içleri yukarı doğru gelecek şekilde uzattığında Lemke tereddüt etti. Şimdi suratına bir ifade gelmişti, Billy kendi banyo aynasından tanıyordu bu ifadeyi. Korkuydu bu.

Yanındaki arkadaşı ona bir şeyler fısıldadı.

Lemke bir an duraksayıp Billy'ye baktı, sonra da bıçağı koyu renk gövdesinin içine geri sakladı. Billy'nin olduğu yöne doğru tükürdü. Bir dakika sonra ikisi birden gitmişti.

Orada biraz uzanıp olan biteni yeni baştan düşündü ve anlamlandırmaya çalıştı... Ama bu bir avukat adetiydi ve bu karanlık yerde pek bir işe yaramadı. Eli olan biteni oldukça yüksek ses-

le anlatıyordu şimdi. Yakın zamanda çok daha fazla acıyacağını düşündü. Tabii fikirlerini değiştirip onu öldürmeye gelmezlerse. Tüm acıyı kısa zamanda ve sonsuza dek bitirebilirlerdi.

Bu Billy'yi harekete geçirdi. Yuvarlanıp dizlerini artık karnından geriye kalan ne varsa oraya çekti. Sonra bir an sol yanağı ezilmiş çayır otları üzerinde ve kalçası havadayken, bir baygınlık ve mide bulantısı dalgası üzerine geldi. Geçince ayağa kalkıp arabasının durduğu tepeye doğru tırmanmaya başladı. Yolda giderken iki kez düştü. İkinci düşüşünde bir daha ayağa kalkmasının imkânsız olduğunu sanmıştı. Bir şekilde, çoğunlukla da yatağında sessiz ve masum yatan Linda'yı düşünerek kalkmayı başardı. Şimdi delik elindeki koyu kırmızı renk iltihabın kolundan yukarı dirseğine doğru ulaştığını hissediyordu.

Sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra kiralık Ford arabasına ulaştı ve anahtarları için cebini karıştırmaya başladı. Anahtarları sol cebine koymuştu, dolayısıyla kasıkları üzerinden sağ eliyle uzanıp almak zorunda kaldı.

Arabayı başlattı ve biraz durdu. Bağırtacak kadar acıyan eli, avuç içi yukarı bakar şekilde sol baldırı üzerinde, vurulmuş bir kuş gibi duruyordu. Aşağıya, karavanlar ve kamp araçlarından oluşan çembere ve ateşin titremesine baktı. Eski bir şarkıyı hatırladı o an: *Bir Çingene melodisiyle ateş etrafında dans etti. Hareketli tatlı genç kadın beni nasıl da büyüledi...*

Sol elini yavaşça yüzünün önüne getirdi. Arabanın kontrol panelinden çıkan perili yeşil ışık elindeki koyu yuvarlak delikten sızdı.

Beni büyüledi kuşkusuz, diye düşündü Billy ve arabayı sürdü. Frenchman Koyu Motel'e ulaşabilecek mi diye soğukkanlılıkla düşündü.

Ve bir şekilde oraya ulaştı.

– Yirminci Bölüm –

53

"William? Sorun nedir?"

Ginelli'nin uykudan son derece boğuk ve kızmaya hazır çıkan sesi şimdi endişeye dönüşmüştü. Billy, Ginelli'nin ev numarasını adres defterinde Üç Kardeşler'in numarasının altında bulmuştu. Çok da umutlanmadan numarayı çevirmişti, onca yıldan sonra numaranın değişmiş olabileceğini düşünüyordu.

Mendile sarılı sol eli kucağındaydı. Radyo istasyonu olsa aşağı yukarı elli bin vatlık acı yayını yapıyor denebilirdi. Minicik bir hareket kolundan yukarı misliyle acı olarak çıkıyordu. Alnında boncuk boncuk terler duruyordu. Aklına habire çarmıha gerilme görüntüleri geliyordu.

"Seni evden aradığım için üzgünüm, Richard," dedi, "üstelik de bu saatte."

"Siktir et, sorun nedir?"

"Şey, şu an en acil sorun elimden vurulmuş olmam..." Hafifçe hareket etmiş, elinde yangınlar çıkmıştı sanki, dişleriyle dudaklarını sıktı. "Bir bilyeyle."

Telefonun öbür ucunda sessizlik oldu.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, ama gerçek. Kadın bir sapan kullanıyordu."

"Tanrım! Ne?" Arkada bir kadın sesi duyuldu. Ginelli ona İtalyanca kısa bir şeyler söyledi, sonra telefona geri döndü. "Şaka

yapmıyorsun değil mi, William? Orospunun biri sapanla bilye atarak elini mi deldi?"

"İnsanları arayıp bu saatte..." Saatine baktı ve acı yine elinden yukarıya doğru ilerledi. "...Sabahın üçünde arayıp espriler yapmam. Son üç saattir burada oturmuş daha medeni bir saatin gelmesini bekliyordum. Ama acı..." Hafifçe acıyla güldü, sesi çaresiz ve şaşkın çıkmıştı. "Acısı çok kötü."

"Bu beni daha önce aradığın meseleyle mi ilgili?"

"Evet."

"Çingeneler mi yaptı?"

"Evet. Richard..."

"Ha? Peki, sana bir söz veriyorum. Bundan sonra sana bulaşamayacaklar."

"Richard, bunun için doktora gidemem ve... gerçekten çok acı çekiyorum." *Eksik Beyan Ustası Billy Halleck,* diye düşündü. "Bana bir şeyler gönderebilir misin? Kargoyla mesela? Bir çeşit ağrı kesici olabilir."

"Sen neredesin?"

Billy bir an tereddüt etti, sonra başını hafifçe salladı. Güvendiği herkes onun deli olduğuna karar vermişti. Connecticut eyaletinde hastaneye zorla yatırılması için karısının ve patronunun gerekli işlemleri büyük ihtimalle yaptığını ya da çok yakında yapacaklarını düşündü. Şimdi elindeki seçenekler oldukça basitti ve fevkalade ironikti, ya neredeyse altı yıldır görmediği bu uyuşturucu satıcısı kabadayıya güvenecekti ya da tamamen vazgeçecekti.

Gözlerini kapatıp konuştu. "Bar Harbor, Maine'deyim. Frenchman Koyu Moteli. Daire otuz yedi."

"Bir dakika."

Ginelli'nin sesi yine telefondan uzaklaştı. Billy onu sessizce İtalyanca konuşurken duydu. Gözlerini açmadı. Sonunda Ginelli yeniden telefona döndü.

"Karım benim için bir iki arama yapacak," dedi. "Şu anda Norwolk'taki adamlarımı uyandırıyorsun hemşo. Umarım tatmin olursun."

"Sen tam bir centilmensin, Richard," dedi Billy. Kelimeler boğuk çıkmış, ağzında yuvarlanmıştı, boğazını temizlemek zorunda kaldı. Üşüyordu da. Dudakları çok kuruydu, ıslatmaya çalıştı, ama dili de kurumuştu.

"Olduğun yerde kal dostum," dedi Ginelli. Sesi yine endişeli çıkıyordu. "Duydun mu beni? Olduğun yerde kal. İstersen bir battaniyeye sarın, ama hepsi bu. Vurulmuşsun. Şoktasın."

"Deme be!" dedi Billy ve yine güldü. "İki aydır şoktayım ben."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver."

"Tamam. Ancak konuşmamız lazım, William."

"Evet."

"Ben... Bir dakika bekle." Yine belli belirsiz İtalyanca duyuldu. Halleck yine gözlerini kapatıp elinden yayılan acıyı dinledi. Bir süre sonra Ginelli tekrar telefona geldi. "Bir adam senin için ağrı kesiciyle gelecek. O bir..."

"Ah, dur Richard, bu gerekli..."

"Bana işimi öğretme, William. Sadece dinle. İsmi Fander. Bu adam bir doktor değil. En azından artık değil. Ancak sana bakıp afyon dışında antibiyotiğe de ihtiyacın olup olmadığına karar verecek. Gün doğmadan orada olur."

"Richard sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Billy. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, elinin tersiyle dalgınlıkla yaşlarını sildi.

"Etmen gerekmediğini biliyorsun," dedi Ginelli. "Sen bir İtalyan serserisi değilsin. Unutma Richard, kıpırdamadan otur sadece."

Fander saat altıdan hemen önce geldi. Zamanından önce ağarmış saçları olan, ufak tefek bir adamdı. Elinde bir köy dokto-

ru çantası vardı. Billy'nin cılız, bir deri bir kemik kalmış bedenine uzun zaman konuşmadan baktı, sonra Billy'nin sol eline sardığı mendili dikkatle açtı. Billy öbür elini bağırmamak için ağzına bastırmak zorunda kaldı.

"Elinizi kaldırın lütfen," dedi Fander ve Billy kaldırdı. Eli kötü şişmişti. Çekilen derisi iyice gerilmiş ve parlamıştı. Bir an o ve Fander, Billy'nin avuç içindeki koyu renk kanla çevrelenmiş delikten birbirlerine baktılar. Fander çantasından bir otoskop çıkarıp yaraya ışıkla baktı. Sonra aleti kapattı.

"Temiz ve derli toplu," dedi. "Eğer bu bir bilyeyse kurşunda olduğundan daha az enfeksiyon riski var."

Sonra durup düşündü.

"Tabii kız bilyeyi atmadan önce üzerine bir şey sürmediyse."

"Aman ne rahatladım," diye homurdandı Billy.

"Ben insanları rahatlatmak için para almıyorum," dedi Fander soğuk bir ifadeyle, "özellikle de gece üç buçukta yatağımdan çıkarılıp pijamalarımı üç bin metre yükseklikte sallana sallana giden bir uçakta değiştirmek zorunda kalıyorsam. Çelik bir bilye olduğuna emin misiniz?"

"Evet."

"O zaman durumunuz muhtemelen iyi. Jivaro Kızılderililerinin oklarını *curare*'ye batırması gibi çelikten bir topu alıp zehire batıramazsınız. Üstelik de dediğiniz gibi, o an fevri bir biçimde atıldıysa, kadının topu herhangi bir şeye batırmış olması pek olası değil. Herhangi bir komplikasyona neden olmadan düzgün bir şekilde iyileşir." Çantasından dezenfektan, gazlı bez ve elastik bandaj çıkardı. "Yaranın içine gazlı bez koyup sonra bandajlayacağım. Bezi koyarken canın çok acıyacak, ama inan bana, açık bırakırsak uzun vadede çok çok daha fazla acır."

Billy'yi tekrar gözleriyle süzdü. Bir doktorun merhametli gözleriyle değil de, bir kürtajcının durum değerlendirmesi yapan so-

ğuk bakışlarıyla baktığını düşündü Billy. "Eğer yemek yemeye başlamazsanız bu elden daha büyük sorunlarınız olacak."

Billy hiçbir şey demedi.

Fander ona bir süre daha baktı, sonra yaraya gazlı bez sokuşturmaya başladı. Bu noktada Billy için konuşmak pek mümkün değildi zaten. Elindeki acı yayını yapan radyo istasyonu bir anda elli binden iki yüz elli bin vata çıkmıştı. Gözlerini kapayıp dişlerini sıktı ve bitmesini bekledi.

Sonunda bitmişti. Zonklayan bandajlı elini kucağına koyup oturdu ve Fander çantasının içinde yine bir şeyler ararken onu izledi.

"Tüm etkenler bir yana, aşırı zayıf olmanız ağrıyla mücadelenizde sorun çıkarır. Korkarım ki kilosu normal olan birine göre çok daha fazla bir rahatsızlık duyacaksınız. Size Darvon ya da Darvocet ilaçlarını veremem, çünkü sizi komaya sokabilir ya da kalp ritim bozukluğuna neden olabilir. Kaç kilosunuz, Bay Halleck? Elli yedi mi?"

"O civarda," diye mırıldandı Billy. Banyoda bir tartı vardı ve Çingenelerin kampına gitmeden önce tartılmıştı. *Tuhaf bir kendini cesaretlendirme biçimi*, diye düşünmüştü. İbre elli üç buçuğu kg göstermişti. Sıcak yaz güneşi altındaki tüm o koşuşturmalar kilo vermesini bir hayli hızlandırmıştı.

Fander başını sallarken hafifçe dudak bükerek onaylamadığını gösterdi. "Size iyice güçlü bir Empirin vereceğim. Tek bir tablet alacaksınız. Yarım saate uyuyakalmazsanız ve eliniz hâlâ çok çok acı veriyorsa bir yarım daha alabilirsiniz. Önümüzdeki üç dört gün boyunca da böyle devam edin." Başını öfkeyle salladı. "Adamın birine bir şişe Empirin verebilmek için dokuz yüz kilometre uçtum. İnanamıyorum. Hayat gerçekten çok tuhaf olabiliyor. Ama kilonuza bakılırsa Empirin bile tehlikeli. Bebek aspirini olması lazım."

Fander çantasından başka bir küçük şişe çıkardı, bunun üzerinde hiçbir etiket yoktu.

"Aureomisin," dedi. "Altı saatte bir ağızdan alacaksınız. Ancak beni iyi dinleyin, Bay Halleck, *ishal başlarsa antibiyotiği anında kesin.* İshalin sizin durumunuzda birini öldürmesi bu yaradaki enfeksiyondan daha büyük ihtimal."

Fander çantasını kapatıp ayağa kalktı.

"Maine kırsalında yaşadığınız macerayla ilgisi olmayan son bir tavsiyede bulunacağım. En kısa zamanda potasyum hapı satın alıp her gün iki tane yutun. Biri uyanınca, diğeri de yatağa giderken. Eczanede vitamin bölümünde bulabilirsiniz."

"Neden?"

"Kilo vermeye devam ederseniz, Darvon ya da başka bir ilaç kullansanız da kullanmasanız da kısa zamanda kalp ritim bozuklukları yaşamaya başlarsınız. Bu tür ritim bozuklukları vücutta aşırı potasyum eksikliğinden kaynaklanır. Karen Carpenter'ı öldüren şey bu olabilir. İyi günler, Bay Halleck."

Fander şafağın ilk ışıklarıyla dışarı çıktı. Bir an kapıda durup kimse yokken tertemiz olan okyanusun sesinin geldiği yöne baktı.

"Nasıl bir açlık grevindeyseniz gerçekten ondan kurtulmanız gerekiyor, Bay Halleck," dedi arkasına dönmeden. "Dünya pek çok açıdan boktan. Ancak aynı zamanda çok güzel de olabiliyor."

Binanın yan tarafında duran mavi Chevrolet'e doğru yürüyüp arka koltuğa oturdu. Araba hareket edip gitti.

"Ben de kurtulmaya çalışıyorum," dedi Billy uzakta kaybolan arabanın arkasından. "Gerçekten çalışıyorum."

Kapıyı kapatıp sandalyesinin yanındaki küçük masaya doğru yürüdü. İlaç şişelerine bakıp onları tek elle nasıl açacağını düşündü.

– Yirmi Birinci Bölüm –

GINELLI

Billy odasına büyük bir öğle yemeği siparişi verdi. Hayatında yemeğe karşı hiç bu kadar isteksiz olmamıştı, ama yine de hepsini yedi. Bitince riski göze alıp Fander'in verdiği Empirin'den üç tane aldı. Savunmasını da ilaçları hindili sandviç, patates kızartması ve tadı biraz kirli asfalta benzeyen kalın bir dilim elmalı turta yemesine bağladı.

İlaçlar fena vurdu. Elindeki acı vericisinin birdenbire yalnızca beş bin vata düştüğünü fark etti. Sonra bir dizi hummalı rüya arasında sıçrayarak uyandı. Bir tanesinde Gina kulaklarındaki altın halka küpeleri dışında çırılçıplak dans ediyordu. Sonra uzun karanlık bir yeraltı tünelinde çember şeklindeki çıkışında görünen gün ışığına doğru sürünerek gitmeye çalışıyor, ama delirtici bir şekilde hep aynı uzaklıkta kalıyordu. Arkasında bir şey vardı. İçinde onun bir sıçan olduğuna dair korkunç bir his duydu. Kocaman bir sıçan. Sonra tünelden çıkmış buldu kendini. Bunun bir kaçış olduğunu sandıysa da yanılmıştı. Yeniden açlıktan ölmek üzere olan Fairview'deydi. Her yerde üst üste binmiş cesetler vardı. Yard Stevens kent meydanının ortasında sere serpe yatıyordu. Kendi berber makası gırtlağından geriye ne kaldıysa saplı duruyordu. Billy'nin kızı bir elektrik direğine yaslanmıştı. Mor ve beyaz pon pon kız kıyafetinde birbirine eklemlenmiş çubuklardan

başka bir şey yoktu. Diğerleri gibi gerçekten ölü müydü yoksa sadece baygın mıydı söylemek mümkün değildi. Bir akbaba aşağı doğru kanat çırparak Linda'nin omzuna indi. Pençelerini bir kez gevşetti ve kafasını öne çıkarıverdi. Çürüyen gagasıyla saçından kocaman bir tutam kopardı. Tıpkı bir öbek toprağın zorla yerden sökülen bir bitki köküne tutunması gibi elindeki saçın köklerine kanlı kafa derisi tutunmuştu. Linda ölü de değildi. Billy onun inlemesini duydu, kucağında duran ellerinin hafifçe oynadığını gördü. Billy, *Hayır!* diye rüyasında çığlığı bastı. Sonra kendi elinde Gina'nın sapanı olduğunu fark etti. Sapanın lastiğindeyse bilye yerine Fairview golf kulübü binasında holde bir masada gördüğü camdan kâğıt tutucu vardı. Kâğıt tutucunun içinde bir şey vardı. Mavi siyah fırtına bulutlarına benzeyen bir çatlaktı bu. Linda küçükken buna hayran kalmıştı. Billy kâğıt tutucuyla kuşa nişan aldı. Iskaladı. Sonra birden kuş Taduz Lemke'ye dönüştü. Bir yerlerden güçlü bir vurma sesi geliyordu. Billy bunun ölümcül bir ritim bozukluğuna kapılmış kalbi olup olmadığını merak etti. *Laneti hiçbir zaman geri almayacağım şehirli beyaz adam*, dedi Lemke. Sonra Billy aniden kendini başka bir yerde buldu, vurma sesi hâlâ devam ediyordu.

Motel odasına aval aval baktı. Önce rüyasında yine başka bir yerlerde olduğunu sandı.

"William!" diye sesleniyordu kapının ardından biri. "Orada mısın? Aç şunu, yoksa kırıp gireceğim içeri. William! William!"

Tamam, demeye çalıştı, ama ağzından hiç ses çıkmadı. Dudakları kurumuş, birbirine yapışmıştı. Yine de kuvvetli bir rahatlama hissetti. Kapıdaki Ginelli'ydi.

"William? Will... Hay sikeyim." Bu sonuncusu daha alçak çıkmış "kendi kendime konuşuyorum" tonuydu ve ardından bir vurma sesi geldi, çünkü Ginelli kapıya omuz atıyordu.

Billy ayağa kalktı, sanki tüm dünya bir an yerinden oynayıp geri gelmişti. Sonunda ağzını açabildi. Dudaklarının yarılmasını hissetmekten çok duymuştu.

"Tamamdır," diyebildi. "Tamamdır Richard. Buradayım. Uyandım."

Odayı geçip kapıyı açtı.

"Tanrım! William sandım ki..."

Ginelli aniden sustu ve ona baktı. Kahverengi gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. *Kaçıp gidecek. Birine ya da bir şeye böyle bakıp da ilk şoku atlattıktan sonra topuklamadan duramazsın,* diye düşündü Billy.

Sonra Ginelli sağ başparmağını öpüp haç çıkardı, "Beni içeri alacak mısın, William?" dedi.

Ginelli, Fander'in getirdiğinden daha iyi bir ilaç getirmişti. Bir şişe Chivas viski. Şişeyi sığır derisi bavulundan çıkarıp ikisine de birer bardak doldurdu. Plastik motel bardağının kenarını Billy'ninkine değdirdi.

"Bundan daha iyi günlere," dedi. "Nasıl?"

"Gayet iyi," dedi Billy ve içkisini bir yudumda bitirdi. Midesine ateş gibi inen içkiden sonra kıpkırmızı kesildi. İzin isteyip banyoya gitti. Tuvaleti kullanmaya ihtiyacı yoktu, ama Ginneli'nin kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Ginelli. "Yemeğine zehir mi koydu?"

Billy gülmeye başladı. Uzun zamandır hiç böyle gülmemişti. Tekrar sandalyesine oturup gözlerinden yaşlar gelene dek güldü.

"Seni seviyorum, Richard," dedi kahkahası kıkırdamaya dönüşünce. Sonra biraz daha kıs kıs güldü. "Eşim de dahil herkes deli olduğumu düşünüyor. Beni en son gördüğünde hâlâ on sekiz

kilo fazlam vardı. Şimdiyse Oz Büyücüsü'nün yeniden çevriminde korkuluk rolüne adaymış gibi görünüyorum, senin ağzından çıkan ilk şeyse, 'Yemeğine zehir mi koydu?'"

Ginelli hem Billy'nin yarı histerik kahkahalarını hem de iltifatını elini sallayarak geçiştirdi. *Lemke ve Ginelli birbirine benziyor. İntikam ve karşı intikam söz konusuysa ikisinin de espiri anlaşıyı yok*, diye düşündü.

"Eee? Koydu mu?"

"Sanırım koydu. Yani bir nevi."

"Kaç kilo verdin?"

Billy'nin gözleri odanın öbür tarafındaki duvar büyüklüğündeki aynaya kaydı. Bir John D. MacDonald romanında okuduğunu sandığı bir kesiti hatırladı. Amerika'daki modern motel odalarının çoğu kendilerini çıplak görmek istemeyen aşırı kilolu işadamları tarafından kullanılıyor olsa da hepsi aynalarla dolu, diyordu kitapta. Kendi durumu aşırı kilolunun tam tersi olsa da şu ayna karşıtı hassasiyeti anlayabiliyordu. Richard'ı o kadar korkutan şeyin sadece yüzü değil, tüm kafası olduğunu düşündü. Kafatasının büyüklüğü aynı kalmıştı, bunun sonucunda da kafası yok olmakta olan bedeni üzerinde korkunç duruyor, dev bir ayçiçeğine benziyordu.

Laneti hiçbir zaman geri almayacağım şehirli beyaz adam, dediğini duydu Lemke'nin.

"Kaç kilo, William?" diye tekrarladı Ginelli. Sesi sakin, hatta kibar çıkıyordu, ama gözlerinden tuhaf ve net bir biçimde kıvılcımlar saçıyordu. Billy bir adamın gözlerinden böyle kıvılcımlar çıktığını hiç görmemişti, bu onu biraz gerdi.

"Bu başladığında... Adliyeden çıkarken ihtiyar adam bana dokunduğunda... yüz on üç kiloydum. Bugün öğle yemeğinden hemen önce tartıldığımda elli üç kilo çıktım. Bu da ne eder... Altmış bir kilo mu? "Tanrım!" diye mırıldandı Ginelli ve tekrar haç çıkardı. "Sana dokundu mu?"

İşte bu noktada çekip gider. Bu hepsinin çekip gittiği nokta, diye düşündü Billy ve bir an delice bir yalan söylemeyi, sistemli bir şekilde nasıl zehirlendiğini anlatan bir hikâye uydurmayı aklından geçirdi. Ancak yalan söylemek için bir fırsatı olduysa da o çoktan geçmişti. Hem Ginelli yürüyüp giderse o da en azından arabasına kadar onun peşinden giderdi. Ona araba kapısını açar ve geldiği için teşekkür ederdi. Bunu yapardı çünkü gecenin bir yarısında onu aradığında Ginelli Billy'yi dinlemiş, biraz tuhaf bir versiyon olsa da bir doktor göndermişti ve sonra da kendi gelmişti. Ancak ona bu hürmeti, en çok da kapıyı açtığında Ginelli'nin gözleri kocaman olsa da kaçmadığı için gösterirdi.

O halde ona doğruyu söyle. Tek inandığı şeyin silahlar ve para olduğunu söylüyor ve muhtemelen de bu doğru. Fakat sen yine de ona gerçeği söyle, çünkü onun gibi bir adamın hakkını ancak böyle ödeyebilirsin.

Sana dokundu mu? diye sormuştu Ginelli ve bu bir saniye önce de olsa Billy'nin korkmuş ve karmaşık aklı için çok daha uzun bir zaman geçmişti sanki. Şimdi de kendisi için söylemesi belki en zor olan şeyi söyledi. "Bana sadece dokunmakla kalmadı, Richard. Beni lanetledi."

Ginelli'nin gözlerindeki o delice kıvılcımın sönüp gitmesini bekledi. Ginelli'nin saatine bakıp ayağa fırlayarak çantasını almasını bekledi. *"Zaman nasıl da uçup gidiyor, öyle değil mi? Kalıp seninle şu lanet meselesini konuşmak isterdim, William ama Üç Kardeşler'de tabağım sıcak, soğumasın ve..."*

Kıvılcım sönmedi ve Ginelli kalkmadı. Bacak bacak üstüne attı, pantolonundaki kırışıklığı düzeltti, bir Camel sigara paketi çıkarıp bir tane yaktı.

"Bana her şeyi anlat."

Billy Halleck, Ginelli'ye her şeyi anlattı. Bitirdiğinde küllükte dört Camel izmariti vardı. Ginelli sanki hipnotize olmuş gibi hare-

ketsizce Billy'ye bakıyordu. Uzun bir sessizlik hâkim olmuştu. Bu çok rahatsız ediciydi ve Billy bu sessizliği bozmak istedi, ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Sanki tüm sözleri tükenmişti.

"Sana bunu yaptı," dedi Ginelli en sonunda. "Bunu..." derken eliyle Billy'yi gösterdi.

"Evet. İnanmanı beklemiyorum, ama evet, yaptı."

"İnanıyorum," dedi Ginelli dalgın dalgın.

"Öyle mi? Sadece silahlara ve paraya inanan adama ne oldu?"

Ginelli gülümsedi, sonra da bir kahkaha patlattı. "Bunu sen o saatte aradığında söylemiştim, değil mi?"

"Evet."

Ginelli'nin yüzü ciddileşti. "Eh, benim inandığım bir şey daha var, William. Ben gördüğüme de inanırım. Bu yüzden görece zengin bir adamım. Aynı zamanda bu yüzden hayatta kalan bir adamım. Çoğu insan gördüğü şeye inanmaz."

"Öyle mi?"

"Evet. Zaten inandıkları doğrultusunda bir şeyse ancak o zaman... Gittiğim yerde bir eczanede ne gördüm biliyor musun? Bunu daha geçen hafta gördüm."

"Ne?"

"Oraya bir tansiyon aleti almışlar. Yani bazen alışveriş merkezlerine de koyuyorlar bunlardan ama eczanelerde bedavadır. Kolunu bir halkaya geçirirsin ve düğmeye basarsın. Halka daralır. Orada bir süre oturur huzur verici şeyler düşünürsün, sonra alet seni serbest bırakır. Üstündeki göstergede sayılar kırmızı renkte yanıp söner. Sonra da sayıların anlamını çıkarabilmek için üzerinde 'düşük', 'normal,' ve 'yüksek' yazan tabloya bakarsın. Gözünde canlandı mı?"

Billy başıyla onayladı.

"Tamam. İşte ben de oradaki adamın annemin ülseri için almak zorunda olduğu şu mide ilacından bir şişe vermesi için bek-

liyorum. Sonra şişko adamın biri badi badi yürüyerek içeri girdi. Yani en az yüz on kilo vardı, kıçı sanki bir battaniye altında iki köpek kavga ediyormuş gibi duruyordu. Burnu ve yanakları bir ayyaşınki gibi kıpkırmızıydı ve cebinde bir paket Marlboro vardı. Doktor Scholl'un şu nasır bantlarından birkaç tane aldı. Tam kasaya götürürken tansiyon aleti gözüne ilişti. O da oturdu ve alet işlemi yaptı. Ardından da göstergede sonuç çıktı. Yirmi ikiye on üç yazıyordu. Şimdi ben şu tıbbın harikalar diyarından pek bir bok anlamam William, ama yirmi ikiye on üçün de ağız uçuklatan bir değer olduğunu bilirim. Yani ağzında dolu bir silahla gezsen de aynı şey, haksız mıyım?"

"Doğru."

"Hah! Peki bu gerizekâlı ne yapsa beğenirsin? Bana bakıp şöyle dedi, 'Bu dijital zırvalıkların hepsi boktan.' Sonra da nasır bantlarını ödedi ve çıkıp gitti. Bu hikâyeden çıkarılacak ders ne biliyor musun, William? Bazı adamlar, daha doğrusu bir sürüsü gördüğüne inanmaz, özellikle de yiyip içmek ya da inanmak istedikleri şeye ters düşen bir şeyse. Ben Tanrı'ya inanmam. Ama onu görürsem inanırım. Etrafta dolanıp da, 'Vay be ne film hilesiydi,' demem. Salağın tanımı gördüğüne inanmayandır. Bunu alıntı yapabilirsin."

Billy ona bir an düşünceli gözlerle baktı, sonra kahkahayı patlattı. Bir süre sonra Ginelli de ona katıldı.

"Eh," dedi Ginelli, "hiç değilse güldüğünde hâlâ eski William'a benziyorsun. Asıl mesele şu ki William, biz bu moruğa ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Bu sefer kısaydı, ama Billy yine güldü. "Fakat sanırım benim bir şeyler yapmam gerek. Ne de olsa onu lanetledim."

"Söylemiştin. Şehirli beyaz züppenin laneti. Tüm o şehirlerdeki beyaz züppelerin hepsinin son birkaç yüzyıldır yaptıkları düşü-

nülürse epey büyük bir lanet olduğu söylenebilir." Ginneli durup bir sigara daha yaktı ve sonra dumanların arasından soğukkanlılıkla konuştu: "Onu vurabilirim bak."

"Hayır, bu işe ya..." diye Billy söze başlamıştı ki ağzını kapattı. Ginelli'yi, Lemke'ye doğru yürüyüp gözünü yumruklarken hayal etti. Sonra birden Ginelli'nin çok daha kati bir şeyden bahsettiğini anladı. "Hayır, bunu yapamazsın," diye bitirdi.

Ginelli ya anlamamıştı ya da anlamamış numarası yapıyordu. "Elbette yapabilirim. Yapması için herhangi birini de bulamam, bu kesin. En azından güvenilir birilerini. Ama yirmi yaşımdaki gibi şu anda da yapabilirim. İş için değil, inan bana, sırf keyfine."

"Hayır, onu ya da bir başkasını öldürmeni istemiyorum," dedi Billy. "Kastettiğim buydu."

"Neden?" diye sordu Ginelli. Hâlâ mantıklı görünüyordu, ama Billy gözlerinin öyle deli gibi fıldır fıldır dönmeye devam ettiğini gördü. "Cinayete suç ortağı olmaktan mı korkuyorsun? Bu cinayet değil, meşru müdafaa olur. Çünkü seni öldürüyor, Billy. Bir hafta daha böyle geçerse insanlar, arkanda kalan tabelaları sen hareket etmeden okuyabilecekler. İki hafta daha geçerse uçarım korkusuyla rüzgârlı havada dışarı çıkamayacaksın."

"Senin şu tıpçı arkadaş o kadara kalmadan kalp ritim bozukluğundan ölebileceğimi söyledi. Büyük olasılıkla bedenimle birlikte kalbim de zayıflıyor." Billy yutkundu. "Biliyor musun şimdiye dek bu hiç aklıma gelmemişti. Şimdi keşke hiç gelmeseydi diyorum."

"Gördün mü bak? Seni öldürüyor... Ama boş ver. Vurmamı istemiyorsan ben de vurmam. Muhtemelen pek de iyi bir fikir değil zaten. Buna bir son vermeyebilir."

Billy başını salladı. Bu onun da aklına gelmişti. *Geri al şunu üstümden,* demişti Lemke'ye, belli ki şehirli beyaz adam bile yapılması gerekenin bu olduğunu anlamıştı. Lemke ölürse lanet sonuna kadar devam edebilirdi.

"Sorun şu ki," dedi Ginelli dalgın bir şekilde, "tükürdüğünü yalayamazsın."

"Evet."

Ginelli sigarasını söndürüp kalktı. "Bunu bir düşünmem lazım William. Düşünecek çok şey var. Hem kafamı da dingin tutmam gerek, anlıyorsun değil mi? Böyle karmaşık boktanlıklar söz konusuysa üzgünken insanın aklına bir şey gelmez. Sana her baktığımda da hemşo, bu adamın çükünü çekip koparmak ve burnunun yerindeki o deliğe sokmak istiyorum."

Billy ağaya kalktı, neredeyse düşüyordu. Ginelli onu tuttu ve Billy sağlam koluyla ona beceriksizce sarıldı. Daha önce yetişkin bir adama sarılacağı hiç aklına gelmemişti.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Billy. "Bana inandığın için de."

"Sen iyi bir adamsın," dedi Ginelli onu bırakırken. "Kötü durumdasın, ama belki seni bu durumdan kurtarabiliriz. Öyle ya da böyle bu adama engel olacağız dostum. Dışarı çıkıp birkaç saat yürüyeceğim, Billy. Kafamı biraz dinlendireceğim. Biraz düşüneceğim. Hem de şehirdekilerle birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Ne hakkında?"

"Sana sonra söylerim. Önce bir düşünmem lazım. Sen iyisin değil mi?"

"Evet."

"Yat dinlen. Yüzünün rengi tamamen kaçmış."

"Tamam." Billy'nin tekrar uykusu gelmişti. Uykulu ve tümüyle bitkin hissediyordu."

"Seni vuran kız," dedi Ginelli. "Güzel mi?"

"Çok güzel."

"Demek öyle?" Ginelli'nin gözlerindeki o deli kıvılcım geri gelmişti, şimdi daha da parlaktı. Bu Billy'yi rahatsız etti.

"Öyle."

"Yat dinlen, Billy. Biraz kestir. Sana sonra uğrarım. Anahtarını alabilir miyim?"

"Elbette."

Ginelli çıktı. Billy yatağa uzanıp bandajlı elini dikkatle yanına koydu. Uyuyakalınca muhtemelen dönüp üzerine yatacağını ve yine kendini uyandıracağını çok iyi biliyordu.

Muhtemelen benimle sadece dalga geçiyordu, diye düşündü Billy. *Şimdi muhtemelen telefonda Heidi'yle konuşuyordur. Uyandığımda da ellerinde deli gömleğiyle yatağımın baş ucunda beni bekliyor olacaklar. Onlar...*

Devamı gelmedi. Sızdı ve nasıl olduysa sakat elinin üzerine dönmemeyi de başardı.

Bu sefer kötü rüyalar da yoktu.

Uyandığında odada elinde deli gömleğiyle bekleyen kimse de yoktu. Ginelli tek başına odanın öbür tarafındaki sandalyede oturuyordu. *Şu Vahşi Kopuş* adlı bir kitap okuyor teneke kutudan bira içiyordu. Dışarısı karanlıktı.

Televizyonun üstünde buz kovası içinde bir altılı bira paketi duruyordu. Billy dudaklarını yaladı. "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" dedi hırıltı sesiyle.

Ginelli başını kaldırdı. "İşte ölüler diyarından Rip Van Winkle da geldi! Elbette alabilirsin. Dur sana bir tane açayım."

Billy'ye birayı getirdi. Billy yarısını duraksamadan içti. Bira soğuk ve güzeldi. Empirin şişesindekileri odadaki küllüklerden birine boşaltmıştı. *Motel odalarında aynalar kadar çok küllük yok, ama sayısı neredeyse yarışabilir*, diye düşündü. Küllüğün içinden bir tane ilaç alıp bir kerede yuttu.

"Elin nasıl?" diye sordu Ginelli.

"Daha iyi." Bir nevi yalan söylemişti. çünkü eli gerçekten de çok acıyordu. Ancak bir nevi iyileştiği de doğruydu. Çünkü Ginelli

buradaydı, Empirin ve hatta Chivas kadehinin yapabileceklerinden çok daha fazlasını yapmıştı. Yalnızken insanın canı daha çok yanıyordu, bu bir gerçek. Bu Heidi'yi aklına getirdi, çünkü burada olması gereken bu kabadayı değil oydu, ama yoktu. Heidi, Fairview'de tüm bu olan biteni inatla görmezden geliyordu. Aklında bu konuya yer açarsa kendi suçuyla da yüzleşmek zorunda kalacaktı ve Heidi bunu yapmak istemiyordu. Ona karşı güçlü bir hınç duydu. Ginelli ne demişti? *Salağın tanımı gördüğüne inanmayandır.* Hınç duygusunu bastırmaya çalıştı, ne de olsa onun karısıydı. Ayrıca onun için en iyisi ve doğrusu olduğuna inandığı şeyi yapıyordu... Öyle değil mi? Hınç duygusu uzaklaşmıştı, ama çok da değil.

"Alışveriş torbasında ne var?" diye sordu Billy. Torba yerde duruyordu.

"Ivır zıvır," dedi Ginelli. Okuduğu kitaba baktı ve sonra çöp kutusuna fırlattı. "Eloctrolux gibi boktan. Louis Lamour bulamadım."

"Ne tür ıvır zıvır?"

"Daha sonrası için. Şu Çingene arkadaşlarını ziyaretim için."

"Saçmalama," dedi Billy sertçe. "Sonun benim gibi mi olsun istiyorsun? Ya da belki seni bir direğe çevirirler ha?"

"Sakin, bir sakin ol!" dedi Ginelli. Sesi neşeli ve teskin ediciydi, ama gözleri yine o kıvılcımla fıldır fıldır dönüyordu. Billy yaptığının fevri bir çıkış olmadığını, Taduz Lemke'yi gerçekten de lanetlediğini anladı. Onu lanetlediği şeyse karşısında suni deriden ucuz bir motel sandalyesine oturmuş Miller Lite birasını içiyordu. Üstelik de hem keyifle hem de korkuyla fark etti ki Lemke lanetini nasıl geri alacağını biliyor olsa bile, şehirli beyaz adamın lanetinin nasıl geri alındığı konusunda Billy'nin en ufak bir fikri bile yoktu. Ginelli iyi vakit geçiriyordu. Belki yıllardır bu kadar eğlenmemişti. Sanki profesyonel topçuymuş da bir bağış etkinliğinde yine oynayarak yer aldığı için heyecanlıymış gibiydi. Konuşabilirlerdi,

ama konuşmaları bir şey değiştirmezdi. Ginelli onun arkadaşıydı. Doğru söyleyemiyor olsa da ona Bill ya da Billy yerine, William diye seslenen saygılı bir adamdı. Aynı zamanda da zincirinden yeni kurtulmuş çok becerikli bir av köpeğiydi.

"Bana sakin olmamı söyleme," dedi Billy, "sadece ne yapmayı planladığını söyle."

"Kimsenin canı yanmayacak," dedi Ginelli. "Bunu aklının bir köşesine yaz, William. Senin için önemli olduğunu biliyorum. Benim görüşümce artık göze almaman gerektiği halde yine de birtakım ilkelerinden vazgeçmiyorsun. Ancak bunlara ben de uymak zorundayım, çünkü senin istediğin bu ve zarar görmüş olan taraf sensin. Bu meselede kimsenin canı yanmayacak, hepsi bu. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Billy. Biraz rahatlamıştı... Ama çok da değil.

"En azından fikrini değiştirmediğin sürece," dedi Ginelli.

"Değiştirmeyeceğim."

"Değiştirebilirsin."

"Torbada ne var?"

"Biftek," dedi Ginelli ve birini çıkardı. Temiz bir jelatine sarılmış bonfile, üzerinde Sampson's etiketi vardı. "Güzel görünüyor ha? Aynısından dört tane var."

"Bunlar ne için?"

"Her şeyi sırasıyla konuşalım," dedi Ginelli. "Buradan ayrılıp kasaba merkezine yürüdüm. Sıçtığımın bir korku filmine düştüm sanki! Kaldırımda yürüyemiyorsun bile. Herkes Ferrari gözlük takmış, üzerlerinde de timsah amblemli gömlekler. Sanki bu kasabada herkes dişlerini kaplatmış ve çoğunun da burnu estetikli."

"Sorma."

"Şunu bir dinle, William. Bir kızla bir adamı yürürken gördüm, tamam mı? Adamın eli kızın şortunun arka cebindeydi. Yani sokak ortasındalar ve adamın eli kızın arka cebinde, kıçını okşuyor.

Adamım, o kız benim kızım olsa var ya, o erkek arkadaşı okşadığı şeyin üzerine bir buçuk hafta oturamazdı.

Neyse işte, anladım ki kafamı orada dinleyemeyeceğim, ben de vazgeçtim. Bir telefon kulübesi bulup birkaç arama yaptım. Ah, az kalsın unutuyordum. Telefon bir eczanenin önündeydi, ben de içeri girip sana şunları aldım." Cebinden bir şişe ilaç çıkarıp sağlam eliyle şişeyi yakalayan Billy'ye fırlattı. Bunlar potasyum kapsülleriydi.

"Teşekkürler, Richard," dedi, sesi biraz pürüzlü çıkmıştı.

"Lafı mı olur, bir tane al yeter. Her şeyin üstüne bir de boktan bir kalp krizi yaşama sonra."

Billy birayla beraber bir tane yuttu. Kafası yavaş yavaş dönmeye başlamıştı artık.

"İşte ben de birilerini bazı şeyleri kolaçan etmeleri için gönderdim, sonra da limana indim," diye devam etti Ginelli. "Bir süre teknelere baktım. William, orada ben diyeyim yirmi otuz, sen de belki kırk milyon dolarlık tekneler vardı! Küçük yelkenliler, filikalar, kahrolası fırkateynler... Sadece sayabildiklerim bunlar. Tekneler konusunda bir sikim bilmem, ama onlara bakmayı severim. Tekneler..."

Ginelli birden sustu ve düşünceli düşünceli Billy'ye baktı.

"Sence o timsah gömlekli, Ferrari gözlüklü adamlardan bazıları bu hatun tavlama için yüzdürdükleri teknede esrar da satıyor mudur?"

"Valla geçen kış *Times* gazetesinde okumuştum, bu çevre adalardan birinden gelen bir ıstakoz avcısı, kasaba iskelesinde yüzen neredeyse yirmi balya mal bulmuş, çok da sağlam bir *marihuana* olduğu ortaya çıkmış."

"Evet. Evet, ben de böyle düşünmüştüm. Burada her yerde kokusu var. Sıçtığımın amatörleri. Janjanlı teknelerini sürüp, işi anlayan insanlara bırakmaları lazım. Yani bazen birinin işine

mani oluyorlar, sonra önlem alınması gerekiyor. Böylece adamın biri iskele altında balya bulacağına yüzen birkaç ceset buluyor. Yazık."

Billy biradan koca bir yudum daha almıştı ki boğazına kaçtı.

"Ama ne burada ne orada olmadı. Yürüdüm, tüm o teknelere baktım ve kafamı toparladım. Sonra da ne yapacağımı buldum... Ya da en azından başlangıcını diyebiliriz ve sonrasında şeklen nasıl devam edeceğini. Henüz tüm detayları halledemedim, ama o da olacak.

Sonra kasabanın en büyük caddesine yürüdüm ve birkaç telefon görüşmesi daha yaptım. Bunlar takip amaçlı telefonlardı. Yakalanman için bir emir yok, William. Ancak karın ve senin şu keş doktor senin için birtakım kâğıtlar imzalamışlar, o kesin. Yazmıştım." Gömlek cebinden bir parça kâğıt çıkardı. "*Gıyabında hastaneye gönderme*' Doğru not almış mıyım?"

Billy Halleck'in ağzı açık kaldı ve incinmiş gibi bir ses çıkardı. Bir an tümüyle şaşıp kaldı. Sonra ara ara gidip gelen dostu öfke yine onu kasıp kavurdu. Olabileceğini düşünmüştü, evet. *Houston bunu önerir ve hatta Heidi kabul bile edebilir*, diye düşünmüştü. Ancak bir şeyi *düşünmekle* onun gerçekten olduğunu duymak başkaydı. Kendi karının hâkim karşısına çıkıp senin delirdiğine şahitlik etmesi, akıl hastanesine sevk kâğıdını alması, üstüne de imzalaması bambaşka bir şeydi.

"Korkak kaltak," diye söylendi boğuk bir sesle, sonra bir anda yaşadığı acıyla gözü hiçbir şey görmez oldu. Düşünmeden yumruklarını sıkmıştı. Acıyla inledi ve sol elindeki bandaja baktı. Elinde kırmızı çiçekler açıyordu.

Az önce Heidi hakkında böyle düşündüğüne inanamıyorum, dedi kafasında bir ses.

Çünkü kafamın içi dingin değil, diye cevapladı bu sesi, sonra bir süre her şey kapkaranlık oldu.

Tam bir bayılma gibi değildi, çabuk ayılmıştı. Ginelli yaranın içine yeni bir gazlı bez koydu ve elindeki bandajı değiştirdi. Beceriksizce yapmıştı ama idare ederdi. Yaparken de bir yandan konuşuyordu.

"Adamım diyor ki Connecticut'a geri dönmezsen bir işe yaramazmış o kâğıt William."

"Hayır yaramaz, doğru. Ama görmüyor musun? Kendi karım..."

"Boş ver bunu, William. Bir önemi yok. Şu ihtiyar Çingene'yle işleri düzeltebilirsek, tekrar kilo almaya başlarsın ve onların da iddiası boşa gider. Bunu başarırsak karınla ilgili ne yapacağını düşünmek için epey bir vaktin olacak. Belki aklını başına getirmek için biraz tokatlamak gerekiyordur işte. Ya da çekip gitmen gerekiyordur. Çingene'yle işleri düzeltirsek kendin karar verirsin bu boku nasıl halledeceğine. Karar veremezsen de 'Siktiğimin Sevgili Güzin Ablası' diye mektup yazarsın istersen. Eğer işleri düzeltemezsek de öleceksin. Her iki şekilde de bu mesele çözülecek. O halde ne olmuş yani seni yakalamak için bir kâğıt imzaladılarsa?"

Billy dudakları ince bir çizgi halinde gülümsedi. "Senden iyi avukat olurdu, Richard. Olayları ele alış biçimin gerçekten emsalsiz."

"Öyle mi? Cidden mi?"

"Cidden."

"Sağ ol dostum. Neyse, sonra Kirk Penschley'yi aradım."

"Kirk Penschley'yle mi konuştun?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Richard!"

"Ne? Yoksa benim gibi kıytırık bir kabadayıyla konuşmaz mı sandın?" Ginelli aynı anda hem alınmış hem de avutuyormuş gibi konuşmayı başarmıştı. "Benimle konuştu gerçekten. Tabii ki kendi kredi kartımdan aradım, telefon faturasında benim gibi bir adamın ismi görünsün istemez, doğruya doğru. Ama senin şirketinle yıllar içinde epey iş yaptım, William."

"Ben bunu yeni duyuyorum," dedi Billy. "Ben sadece o bir kez oldu sanıyordum."

"O zaman her şey açık açık yapılabilmişti, sen de o iş için en doğru adamdın," dedi Ginelli. "Penschley ve onun o azılı avukat ortakları seni hileli işlere asla bulaştırmazdı William, sen çömezdin, gelecek vaat ediyordun. Öte yandan şirkette kalmaya devam edersen er ya da geç benimle karşılaşacağını biliyorlardı ve o ilk işimiz iyi bir başlangıçtı. Ki inan bana, hem benim için hem de senin için öyle de oldu. Üstelik bir şeyler yanlış gitseydi, o zamanki işimiz yanlış bir yöne sapsaydı vesaire, sen gözden çıkarılabilirdin. Bunu yapmak istemiyorlardı, ama onlara göre hisselerinin değerini yükselten gerçek bir azılı avukattansa bir çömezi gözden çıkarmak daha iyiydi. Bu adamların bakış açısı hep aynıdır, ne yapacakları hep bellidir."

"Şirketimle başka ne işler yaptın?" diye sordu Billy. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bu sanki başka sebeplerle boşandıktan çok sonra karının seni aldattığını öğrenmeye benziyordu.

"İşte bir sürü farklı iş ve sadece senin firmanla da değil. Şöyle deyip bırakalım: Yasal meseleler için bana ve bir sürü arkadaşıma aracılık ettiler. Her neyse, Kirk'ü arayacak ve ondan bir iyilik isteyecek kadar iyi tanıyorum onu. O da kabul etti zaten."

"Ne iyiliği?"

"Ondan şu Barton grubunu arayıp bir haftalığına ara vermelerini söylemesini istedim. Seni ve Çingeneleri aramayı bırakacaklar. Aslına bakarsan Çingeneler için daha çok endişeleniyorum. Bunu becerebiliriz, William, ama bunu kıyameti koparmadan yapsak daha kolay olur."

"Demek Kirk Penschley'yi arayıp ara vermesini istedin," dedi Billy şaşkınlıkla.

"Hayır, Kirk Penschley'yi arayıp Barton firmasına ara vermelerini söylemesini istedim," diye düzeltti Ginelli. "Tabii tam olarak

bu kelimelerle de değil. Mecbur kalırsam politik konuşabilirim, William. Bana biraz itibar et."

"Birader, ben sana çok çok itibar ediyorum. İtibarım her dakika da artıyor."

"Peki, sağ ol. Teşekkürler, William. Buna minnettarım." Bir sigara yaktı. "Her neyse, karın ve doktoru ajanstan rapor almaya devam edecek, ama biraz uydurmaca olacak. Yani gerçeğin bulvar gazetesi versiyonu gibi olacak, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Billy güldü. "Evet, anladım."

"Yani bir haftamız var anlayacağın. Bir hafta da yeter sanırım."

"Ne yapacaksın?"

"Neyi yapmama izin verirsen. Onları korkutacağım William. *Onu* korkutacağım. Onu öyle bir korkutacağım ki kalbine kalp pili yerine traktör aküsü koymak zorunda kalacak. Ayrıca bir iki şey olana dek korkunun seviyesini artırmaya devam edeceğim. Ya ağlayıp sızlanıp sana yaptığını geri alacak ya da biz bu ihtiyar adamın korkmadığına kanaat getireceğiz. Bu olursa sana geleceğim ve insanların canını yakmakla ilgili fikrinin değişip değişmediğini soracağım. Ama durum belki o kadar ileri gitmez."

"Onu nasıl korkutacaksın?"

Ginelli ayağındaki botun ucuyla alışveriş torbasına dokunup nasıl başlamayı planladığını ona anlattı. Billy şaşkına dönmüştü. Billy tahmin ettiği gibi Ginelli'yle tartıştı. Sonra yine tahmin ettiği gibi Ginelli'yle konuştu. Ginelli sesini hiç yükseltmemiş olsa da gözleri o deli parıltısıyla velfecri okumaya devam etti. Billy boşa konuştuğunu biliyordu.

Elinin acısı eski zonklamasına dönünce yeniden uykusu gelmeye başladı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu sonunda vazgeçerek.

Ginelli saatine baktı. "Şu anda onu on geçiyor. Onlara bir dört ya da beş saat daha vereceğim. Şehir merkezinde duyduğuma

göre orada iyi iş yapıyorlarmış. Bir sürü fal bakıyorlarmış. Bir de şu pitbul köpekleri... Aman Tanrım! Senin şu gördüklerin pitbul değildi, değil mi?"

"Ben hiç pitbul falan görmedim," dedi Billy uykulu uykulu. "Benim gördüklerimin hepsi tazıya benziyordu."

"Pitbullar, teriyer ile buldog karışımına benzer. Almak için mangırı basman gerekir. Pitbul dövüşü izlemek istersen bahisler daha kapanmadan köpeklerden birinin öleceğini bilerek para yatırman gerekir. Tam pis bir iş.

Bu kasaba Ferrari gözlükler, uyuşturucu tekneleri, köpek dövüşleri gibi sosyete saçmalıklarıyla dolu işte, William. Ah pardon, unutuyordum, bir de tarot ve I Ching."

"Dikkatli ol," dedi Billy.

"Dikkatli olacağım," dedi Ginelli, "merak etme."

Billy kısa süre sonra uykuya daldı. Uyandığında dörde on vardı ve Ginelli gitmişti. Ginelli'nin öldüğüne neredeyse emindi. Ancak altıya çeyrek kala geldiğinde öylesine canlıydı ki kabına sığamıyordu. Kıyafetleri, yüzü, elleri deniz tuzu kokan çamura bulanmıştı. Sırıtıyordu. Gözlerindeki o deli kıvılcım adeta dans ediyordu.

"William," dedi, "eşyalarını toplayıp seni Bar Harbor'dan çıkartacağız. Tıpkı devlet korumasındaki bir görgü tanığı gibi güvenli bir eve gideceksin."

Paniğe kapılan Billy sordu. "Sen ne yaptın?"

"Sakin ol, sakin! Ne yapacağımı söylediysem onu yaptım, ne fazlasını ne de azını. Ancak uyuyan devi dürterek uyandırırsan, önlemini de alman gerekir, William. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Evet, ama..."

"Şimdi buna vakit yok. Hem konuşup hem de eşyalarını toplayabilirim."

"Nereye?" diye biraz hayıflandı Billy.

"Çok uzağa değil. Sana yolda söylerim. Hadi şimdi işe koyulalım. Sen de belki gömleğini değiştirmekle başlasan iyi olur. İyisin hoşsun da William, biraz kokuşmaya başladın."

Billy elinde anahtarıyla resepsiyona doğru gitmeye yeltenince Ginneli ona omzundan tutup anahtarı kibarca elinden aldı.

"Bunu odandaki komodinin üzerine koyacağım. Kaydını kredi kartınla yaptırmıştın, değil mi?"

"Evet, ama..."

"O zaman biz de buradan gayriresmi ayrılacağız. Bunun kimseye bir zararı yok. Daha az dikkat çekmiş oluruz. Öyle değil mi?"

Otoyolun banketinde yürüyüş yapan bir kadın dönüp onlara şöyle bir baktı, sonra gözleri tekrar yola çevrildi... Sonra kafasını pat diye tekrar çevirdiğinde Ginelli kadının gözlerinin yuvalarından fırlamak üzere olduğunu gördü. Billy hoşgörüp umursamamıştı.

"Oda temizlikçisi için on dolar bile bırakıyorum," dedi Ginelli. "Senin arabanı alacağız. Ben kullanacağım."

"Seninki nerede?" Ginelli'nin bir araba kiraladığını biliyordu, ama Ginelli içeri girmeden önce motor sesi duymadığını yeni anımsıyordu. Billy'ye göre her şey çok hızlı ilerliyordu, ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Sorun yok. Buraya beş kilometre kala bir arka yolda bırakıp yürüdüm. Distribütör kapağını kaldırıp ön cama bir not bıraktım. Birileri burnunu sokarsa diye motorla ilgili bir sorun yaşadığımı, birkaç saate geri döneceğimi yazdım notta. Kimsenin karışacağını sanmam ama. Yolun ortasından çim çıkmıştı, artık sen düşün."

Bir araba geçti. Şöför Billy Halleck'e bakıp yavaşladı. Ginelli adamın eğilip boynunu uzattığını gördü.

"Hadi Billy. İnsanlar sana bakıyor. Bir dahakine yanlış insanlar görebilir."

Bir saat sonra Billy başka bir motel odasında bir televizyon karşısında oturuyordu. Burası Kuzey Doğu Harbor'da Mavi Ay Yol Oteli ve Misafirhanesi'nde köhne küçük bir suitin oturma odasıydı. Bar Harbor'dan yirmi beş kilometreden daha az bir uzaklıktaydılar, ama Ginelli tatmin olmuş görünüyordu. Televizyonda Ağaçkakan Woody konuşan bir ayıya sigorta satmaya çalışıyordu.

"Tamam," dedi Ginelli. "Sen elini dinlendir, William. Ben bütün gün burada olmayacağım."

"Oraya *geri* mi dönüyorsun?"

"Ne? Eşekarıları hâlâ uçarken kovana girmek mi? Ben yapmam dostum. Bugün arabalarla oynayacağım. Bu gece ikinci aşamaya geçiyoruz. Belki gelip sana bakmaya vaktim olur, ama çok güvenme."

Billy, Richard Ginelli'yi ertesi gün sabah dokuza dek bir daha görmedi. Kesinlikle Hertz ya da Avis'ten kiralanmadığı belli olan lacivert bir Chevy Nova'yla gelmişti. Boyası mat ve lekeliydi. Yan yolcu penceresinde ince bir çatlak ve bagaj kısmında büyük bir göçük vardı. Ancak arkadan kaldırılmıştı ve motor kaportasında güçlendirici kompresör vardı.

Billy bu sefer altı saat önce öldüğünü düşünüp umudunu kaybetmişti. Ginelli'yi görünce titreyerek selamladı, rahatlamayla boşalıp ağlamamaya çalıştı. Kilo verdikçe duygularının kontrolünü de tamamen yitiriyor gibiydi... Ve bu sabah güneş doğarken kalbinin ilk düzensiz atışlarını hissetmişti. Zorlukla nefes almış, yumruğuyla göğsüne vurmuştu. Kalp atışı en nihayetinde tekrar düzelmişti, ama işte ilk kalp ritim bozukluğunu da yaşamıştı.

"Öldün sanmıştım," dedi Ginelli içeri girerken.

"Sen bunu söyleyip duruyorsun, ben de çıkıp gelmeye devam ediyorum. Keşke benim için endişelenmeyi bıraksan, William.

Ben kendime göz kulak olabilirim. Ben cesur bir adamım. Eğer o ihtiyar götü hafife alacağımı sandıysan o başka. O akıllı ve tehlikeli biri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Sonra anlatırım."

"Şimdi anlat!"

"Hayır."

"Neden?"

"İki sebebi var," dedi Ginelli sabırla. "Birincisi benden geri çekilmemi isteyebilirsin. İkincisi de on iki yıldır hiç bu kadar yorulmamıştım. İçerideki yatak odasına geçeceğim ve sekiz saat kadar bayılıp kalacağım. Sonra uyanınca da bulduğum ilk yemeğe yumulacağım. Bunun üstüne de tekrar dışarı çıkacağım ve malı götüreceğim."

Ginelli gerçekten de yorgun, hatta neredeyse bitkin görünüyordu. *Gözleri dışında,* diye düşündü Billy. *Gözleri hâlâ karnavaldaki ışıklı çarkıfelek gibi fıldır fıldır dönüyor.*

"Diyelim ki senden geri çekilmeni istedim," dedi Billy sessizce. "Ne yapardın, Richard?"

Richard ona uzun uzun bakarak düşündü ve sonra da daha en başında gözlerinde o deli ışığı gördüğünden beri aslında bildiği cevabı Billy'ye verdi.

"Şu anda çekilemem," dedi Ginelli sakin bir şekilde. "Sen hastasın, William. Bütün bedenini sarmış durumda. Kendin için neyin iyi olduğuna karar vereceğine güvenemem."

Bir başka deyişle, şu tımarhane kâğıtlarının başka bir versiyonunu kendin bana teslim ettin. Billy bu düşüncesini yüksek sesle söylemek için ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. Çünkü Ginelli söylediği şeyi demek istememişti aslında, yalnızca mantıklı görünmeye çalışıyordu.

"Aynı zamanda da artık kişisel bir meselen oldu, öyle değil mi?" diye sordu Billy.

"Evet," diye cevapladı Ginelli. "Şimdi artık kişisel meselem."

Ginelli odaya gidip gömleğini ve pantolonunu çıkardı, yatağa uzandı. Beş dakika sonra yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalmıştı.

Billy bir bardak su alıp bir Empirin yuttu, sonra da suyun geri kalanını kapı ağzında dururken içti. Gözleri Ginelli'den sandalyenin üstüne fırlatılıp atılmış pantolonuna kaydı. Ginelli geldiğinde üzerinde kusursuz bir koton pantolon vardı, ama şu son bir iki günde bir yerlerden kot pantolon almıştı. Dışarda park etmiş bekleyen Nova'nın anahtarları şüphesiz ki onun cebindeydi. Billy anahtarları alıp kaçabilirdi... Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Şu an böyle yapıyor olmakla kendi ölüm fermanını imzalıyor olmasını ise o kadar önemsememişti. Şu an asıl önemli olan şey bu meselenin nasıl ve nerede biteceğiydi.

Gün ortasında Ginelli hâlâ öteki odada derin uykudayken Billy yeniden bir ritim bozukluğu faslı yaşadı. Kısa bir süre sonra da uyuyakaldı ve bir rüya gördü. Kısa, tümüyle sıradan bir rüyaydı, ama yine de korku ve iğrenç bir haz karışımı tuhaf bir duyguyla dolmuştu. Rüyasında o ve Heidi, Fairview'daki evlerinde kahvaltı köşesinde oturuyorlardı. Aralarında bir turta vardı. Heidi büyük bir dilim kesip Billy'ye verdi. Bu bir elmalı turtaydı. "Bu seni şişmanlatır, al" dedi Heidi. "Ben şişmanlamak istemiyorum," diye cevapladı Billy. "İnce olmaktan hoşlandığıma karar verdim. Sen ye." Turta dilimini ona geri verirken masanın öbür ucuna uzattığı kolu bir kemik kalınlığındaydı. Heidi geri aldı. Heidi yerken lokmalarının her birini seyretti ve aldığı her lokmada Billy'nin korkusu ve aldığı pis haz arttı.

Başka bir hafif ritim bozukluğu rüyasını yarıda kesti. Bir an oturup zorla nefes almaya çalıştı ve kalbinin düzgün ritmine dönmesini

bekledi, sonunda da döndü. Bunun rüyadan daha fazlası olduğu hissine kapılmıştı. Sanki bir nevi geleceği görmüştü. Fakat böyle duygular genelde keyifli rüyalardan sonra ortaya çıkar ve rüyanın etkisi geçtikçe duygu da kaybolurdu. Kısa süre sonra bu rüyayı ona hatırlatacak bir nedeni olsa da, bu durum Billy'ye de olmuştu.

Ginelli akşam altıda kalkıp duş aldı, kot pantolonunu ve koyu renk bir boğazlı kazak giydi.

"Tamam," dedi. "Seninle yarın sabah görüşürüz, Billy. O zamana da sonucu öğrenmiş oluruz."

Billy, Ginelli'nin niyetini, bu zamana dek neler olduğunu yeniden sordu ve Ginelli bir kez daha ona anlatmayı reddetti.

"Yarın," dedi. "Bu arada ona sevgilerini ileteceğim."

"Kime sevgilerimi ileteceksin?"

Ginelli sırıttı. "Güzel Gina. Bilyeyle elini delen fahişe."

"Onu rahat bırak," dedi Billy. Kendisine ne yapmış olursa olsun o kara gözleri düşününce başka bir şey söyleyemezdi insan.

"Kimsenin canı yanmayacak," diye yineledi Ginelli, sonra da gitti. Billy, Nova'nın çalışma sesini, motorunun gürültülü sesini dinledi. Bu gürültü ancak saatte yüz kilometre civarına çıkarsa düzelirdi. Ginelli'nin park ettiği yerden geri geri çıkarken, *kimsenin canı yanmayacak*, demesi kızı rahat bırakmakla aynı şey değildi. Hiç değildi.

Ginelli bu sefer döndüğünde henüz öğlen olmuştu. Alnında ve sağ kolu boyunca derin bir kesik vardı. Boğazlı kazağın kolu ikiye ayrılmıştı.

"Sen biraz daha kilo verdin," dedi Ginelli. "Yemek yiyor musun?"

"Yemeye çalışıyorum," dedi Billy, "ama endişe biraz iştah kapatıyor. Sen biraz kan kaybetmiş gibisin."

"Biraz. Ben iyiyim."

"Şimdi bana ne haltlar karıştırdığını anlatacak mısın?"

"Evet. Duştan çıkıp kendimi bandajladıktan sonra sana her şeyi anlatacağım. Bu gece onunla buluşacaksın, Billy. Önemli olan bu. Kendini buna hazılaman lazım."

Korku ve heyacan karnına bir anda bir bıçak gibi saplandı. "O kim? Lemke mi?"

"Evet o," diye onayladı Ginelli. "Şimdi bırak da bir duş alayım, William. Sandığım kadar genç değilmişim, bütün bu harala gürele beni bitirdi." Duşa doğru giderken dönüp seslendi. "Biraz da kahve sipariş et. Hayır... Bir sürü kahve. Adama kapının önüne bırakmasını ve çeki de kapının altından imzalaman için atmasını söyle."

Billy onu giderken izledi, ağzı açık kalmıştı. Sonra duştan gelen su sesini duyunca ağzını kapatıp kahve sipariş etmek için telefonun yanına gitti.

– Yirmi İkinci Bölüm –

GINELLI'NİN HİKÂYESİ

Önce kesik kesik konuştu, birkaç dakikalığına durup sessiz kalıyor, sonra ne diyeceğini düşünerek konuşuyordu. Bar Harbor Yol Oteli'ne pazartesi öğleden sonra geldiğinden bu yana Ginelli'nin enerjisi ilk kez bu kadar düşük görünüyordu. Çok yara almış görünmüyordu, yaraları sadece derin çiziklerden oluşuyordu. Ancak Billy onun kötü sarsıldığını düşündü.

Buna karşın gözlerindeki o deli parlaklık yeniden canlanmaya başlamıştı. Önce alacakaranlıkta ilk kez yanan ışıklar gibi gidip gelmişti, sonra da sabit bir şekilde parlamaya devam etti. Ceketinin iç cebinden küçük bir şişe çıkarıp kahvesine bir kapak Chivas döktü. Şişeyi Billy'ye uzattı. Billy geri çevirdi, şimdi demlenirse kalbine ne olurdu emin olamadı.

Ginelli oturduğu yerde dikleşti, alnına düşen saçlarını arkaya attı ve daha normal bir ritimde konuşmaya başladı.

Ginelli salı sabahı saat üçte 37-A Otoyolu'ndan ayrılan orman yolunda, Çingene kampının yakınlarında arabasını park etmişti. Bir süre bifteklerle oyalanıp sonra da alışveriş çantasını taşıyarak otoyola geri yürümüştü. Yüksek bulutlar yarım ayın önünden perde çeker gibi geçip gidiyordu. Bulutların tamamen gitmesini bekledi ve bir an kaybolduklarında araçlardan oluşan çemberi gö-

rebildi. Yolun karşısına geçti ve o yöne doğru bodoslama yola koyuldu.

"Ben şehir çocuğuyum, ama yön duygum o kadar da kötü değildir," dedi. "Gerektiğinde ona güvenirim. Hem senin gittiğin şekilde gitmek istemedim, William."

Birkaç tarladan ve küçük bir koruluktan geçmiş, teke gibi koktuğunu söylediği çamurlu bir alanda kayıp düşmüştü. Ayrıca ay ışığı olmadığı için karanlıkta göremediği çok eski bir dikenli tele de pantolonunun arka tarafını kaptırmıştı.

"Eğer kırsal yaşam buysa William, alsın taşralılar başlarına çalsınlar," dedi.

Kamptaki tazıların sorun çıkaracağını sanmıyordu, önünde Billy örneği vardı. Kokusunu kesin önceden almış olmalarına rağmen kamp ateşi çemberine girene dek köpekler hiç ses çıkarmamıştı.

"İnsan, Çingenelerin daha iyi bekçi köpekleri olacağını sanıyor," diye yorum yaptı Billy. "En azından imajları öyle."

"Yok," dedi Ginelli. "Çingenler onlara daha yeterli sebep vermeden, insanlar onları karga tulumba atmak için her türlü nedeni yaratır."

"Gece boyunca havlayan köpekler gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Çok daha akıllanmışsın William, insanlar seni İtalyan sanacak."

Ginelli yine de şansını zorlamamıştı. Park etmiş araçların arkasından yürümüş, insanlar içinde uyuyor olabilir diye karavanları ve kamp araçlarını es geçmiş, sadece arabaların ve steyşınların içine bakmıştı. Yalnızca iki ya da üç araca bakmıştı ki aradığı şeyi buldu, bir Pontiac steyşın vagonun koltuğunda bırakılmış eski bir takım elbise ceketi duruyordu.

"Araç kilitli değildi," dedi. "Ceket üzerime oldu, ama sanki iki cebinde de ölü bir sansar varmış gibi kokuyordu. Arkada, yerde bir çift eski spor ayakkabı gördüm. Biraz dardı ama içine ayağımı

tıkıştırmayı yine de başardım. İki araba sonra eciş bücüş olmuş bir şapka bulup onu da taktım."

Çingenelerden biri gibi kokmak istediğini açıkladı Ginelli. Ancak bu kamp ateşi yanında uyuklayan beş para etmez pire torbalarına karşı bir önlem değildi. Onu asıl ilgilendiren *diğer* köpeklerdi. Değerli olan köpekler. Pitbullar.

Çemberin dörtte üçünü geçtikten sonra arkasındaki küçük penceresi cam yerine tel kafesle kaplanmış bir kamp aracı gördü. Pencereden bakmış ama hiçbir şey görememişti, aracın arkası tamamen boştu.

"Ancak araçta köpek kokusu vardı, William," dedi Ginelli. "Sonra öbür yöne bakıp getirdiğim cep fenerini hemen şöyle bir tutma riskini göze aldım. Kamp aracının arkasına doğru uzanan yerdeki kuru otların hepsi ezilmişti. Bunu görmek için izci olmaya gerek yok. Kahrolası köpekleri yerlerinden alıp başka bir yere götürmüşler ki biri öterse köpek koruyucuları ya da iyiliksever derneklerden biri onları bulamasın. Yalnız bir şehir çocuğunun el feneriyle tek bakışta görebileceği bir iz bırakmışlar yolda. Salaklar. İşte o zaman bunların hakkından gelebileceğimize inanmaya başladım."

Ginelli bir tepelikten giden yolu takip edip başka bir ormanlık alanın kenarında bulmuş kendini.

"Yolu kaybettim," dedi. "Orada sonra ne yapacağımı düşünerek bir iki dakika durdum sadece. Sonra da onu duydum, William. Ses çok yüksek ve netti. Bazen tanrılar insana kıyak geçiyor işte."

"Ne duydun?"

"Bir köpeğin osurduğunu," dedi Ginelli. "Sağlam ve yüksekti. Sanki biri, bir trompeti kısık sesle çalmış gibiydi."

Ormanın içinde beş altı metreden daha az gitmişti ki bir açıklıkta etrafı kabaca çevrili bir yer gördü. Kalın dallar çember halinde yere saplanmış sonra da etrafı dikenli tellerle sarılmıştı. İçinde

yedi tane pitbul vardı. Beş tanesi derin uykudaydı. Diğer ikisi sersem sersem Ginelli'ye bakıyordu.

Sersem görünüyorlardı çünkü *sersemdiler.* "Uyuşturulmuş olacaklarını düşünmüştüm, ama yine de belli olmazdı. Köpeklere dövüşmeyi bir öğrettin mi başına bela olurlar. Eğer dikkat etmezsen birbirleriyle kavga edip yatırımını ziyan ederler. Onları ya ayrı kafeslere koyacaksın ya da uyuşturacaksın. Uyuşturucu daha ucuz, hem de saklaması kolay. Üstelik ayık olsalar yaptıkları o dandik köpek kafesi onları tutmazdı. Kıçından parça kopan köpek dikenli tellerde postunun yarısını bırakacak olsa bile basıp kaçar. Ancak bahisler riski göze alacak kadar yükseldiğinde onları ayıltıyorlar. Önce uyuşturucu, sonra gösteri, sonra biraz daha uyuşturucu." Ginelli güldü. "Gördün mü bak? Pitbullar aynı o lanet rock yıldızları gibiler. Uyuşturucu onları çabuk harcıyor, ama kara borsada kaldığın sürece her zaman başka pitbullar bulabilirsin. Başlarında bir bekçi bile yoktu."

Ginelli alışveriş torbasını açıp biftekleri çıkardı. Orman yolunda park ettikten sonra onları streç filmli ambalajından çıkarıp içlerine Ginelli'nin Pitbul Kokteyli adını verdiği bir karışım enjekte etmişti. Karışımda kahverengi Meksika eroini ve striknin vardı. Köpeklerin yanına geldiğinde de onları havada sallamış, uyuyan köpeklerin yavaşça ayılmasını izlemişti. İçlerinden biri, burnu ciddi derecede tıkalı bir adamın horlamasına benzeyen boğuk bir sesle havladı.

"Kapa çeneni, yoksa sana akşam yemeği yok," dedi Ginelli sakince. Havlayan köpek oturdu. Anında sancağa yatıp tekrar uyumaya başladı.

Ginelli bifteklerden birini kafesin içine attı. Sonra bir ikincisini. Üçüncüsünü. Ve sonuncusunu. Köpekler bitkin bir halde etler için hırlaştılar. Biraz havlama yükselmişti, ama aynı horlamaya benzer boğuk havlamaydı, Ginelli bunun sorun yaratmayacağını düşündü. Üstelik kamptan eğreti kafese bakmaya gelen biri

olursa elinde fener taşır, onun da ormana saklanmak için bol bol zamanı olurdu. Ama kimse gelmedi.

Ginelli sakince yakında bir yerde oturup Camel sigarasını içerken pitbulların ölümünü seyredişini ona anlattığında Billy korku ve merak içinde dinledi. *"Muhtemelen daha önceden de verilen uyuşturucu yüzünden çoğu sessiz sakin gitti,"* diye anlattı. Billy, *sesinde en ufak bir pişmanlık emaresi bile yok,* diye düşünerek onu endişeyle dinledi. İki tanesi çok hafif çırpınmıştı. O kadar. Neticede Ginelli köpeklerin o kadar da kötü ölmediğini düşünüyordu. Çingenelerin onlar için planladıkları çok çok daha kötüydü. Bütün iş bir saatten az sürede bitmişti.

Hepsinin öldüğünden ya da en azından baygın olduğundan emin olduktan sonra cüzdanından bir dolar ve gömlek cebinden bir kalem çıkardı. Bir dolarlık banknota şöyle yazdı: BİR DAHAKİNE ONLARIN YERİNDE TORUNLARIN OLABİLİR. İHTİYAR ADAM, WILLIAM HALLECK LANETİ KALDIRMANI SÖYLÜYOR. Pitbulların boynunda tasma yerine çamaşır ipi vardı. Ginelli banknotu bunlardan birine sıkıştırdı. İğrenç kokulu ceketi kafesin direklerinden birine astı ve şapkayı da onun tepesine koydu. Ayakkabıları çıkarıp arka cebinden kendi ayakkabılarını aldı. Ayakkabılarını giyip oradan ayrıldı.

Dönerken bir süre kaybolduğunu anlattı Ginelli. Sonunda da o kötü kokulu çamurun içine balıklama dalmıştı. Fakat en nihayetinde çiftlik evlerinin ışıklarını görmüş ve yolunu bulabilmişti. Orman yolunu bulmuş, arabasına girmiş ve Bar Harbor'a dönüş yoluna çıkmıştı.

Yarı yolda arabada bir tuhaflık hissetmeye başladığını anlattı Ginelli. Ne olduğunu tam olarak anlatamıyordu, ama bir şeyler yanlış gibiydi. Farklı görünmüyor ya da kokmuyordu, sadece bir tuhaflık vardı. Daha önce de buna benzer hisler yaşamış, pek çoğundan da bir şey çıkmamıştı. Ancak bazılarında...

"Ondan kurtulmaya karar verdim," dedi Ginelli. "Şansımı zorlamak istemedim. İçlerinden birinin uykusu kaçmış olabilir ve etrafta dolaşmaya çıkmışken arabayı görmüş olabilirdi. Hangi arabayı kullandığımı bilmelerini istemedim, çünkü dağılıp beni arayabilir ve bulabilirlerdi. Seni bulabilirlerdi. Gördün mü bak? Onları ciddiye alıyorum. Sana iyi bakıyorum William, bakmak zorundayım."

Böylece o da arabayı başka ıssız bir ara yola park edip distribütör kapağını kaldırdı ve geri kalan beş kilometreyi yürüdü. Vardığında şafak söküyordu.

Billy'yi Kuzeydoğu Harbor'daki yeni yerine bıraktıktan sonra, Ginelli Bar Harbor'a taksiyle geri dönerken şoföre yavaş gitmesini çünkü bir şey aradığını söylemişti.

"Nedir o?" diye sormuştu şoför. "Belki ben nerede olduğunu biliyorumdur."

Ginelli, "Gerek yok," diye cevaplamıştı. "Görünce tanırım."

Öyle de olmuştu. Kuzeydoğu Harbor'ın aşağı yukarı üç kilometre dışında küçük bir çiftlik evinin yanında duran ve ön camında satılık ilanı olan bir Nova görmüştü. Sahibinin evde olduğundan emin olduktan sonra taksiye parasını ödedi ve hemen orada arabayı nakit satın aldı. *"Arabanın sahibi genç bir adamdı,"* dedi Ginelli; "kafasında IQ puanından daha fazla bit varmış gibi görünüyordu." Fazladan bir yirmiliğe Nova'nın üzerindeki Maine plakasının kalmasını ve Ginelli'nin bir hafta sonra arabayı geri gönderme sözünü kabul etmişti.

"Belki gönderebilirim bile," dedi Ginelli dalgın dalgın. "Tabii hâlâ hayatta olursak."

Billy ona sert bir bakış attı, ama Ginelli hikâyesine devam etti.

Bar Harbor'a doğru arabayla devam etmiş, kasabanın etrafından dolanıp Çingene kampına doğru 37-A Otoyolu'na çıkmış. Billy'ye yalnızca bir "iş ortağı" olarak tanıttığı birini aramak için durmuş sadece. Bu "iş arkadaşına" New York şehir merkezinde

belirli bir telefon kulübesinde beklemesini söylemiş. Bu telefon kulübesini Ginelli sık kullanırmış ve onun nüfuzu sayesinde New York'ta ender çalışan telefonlardan biriymiş.

Kamp yerinin yakınlarından geçip hareketlilik olduğunu görmüş, sonra da yolun aşağı yukarı bir buçuk kilometre ilerisinden geldiği yöne geri dönmüş. Çayırların arasına 37-A'dan kampa doğru geçici bir yol varmış. Oradan bir araba 37-A'ya doğru çıkıyormuş.

"Bir Porsche turboydu," dedi Ginelli. "Zengin çocukların oyuncağı. Arka camındaki çıkartmada Brown Üniversitesi yazıyordu. Önde iki, arkada da üç çocuk vardı. Kenara çekip arabayı kullanan çocuğa aşağıda, öğrendiğim gibi Çingeneler olup olmadığını sordum. Ancak falıma baktırmak niyetindeysem, şansıma küsmeliydim. Çocuklar oraya kendi fallarına baktırmak için inmiş, ama aceleyle oradan kışkışlanmışlar. Çingeneler oradan taşınıyormuş. Pitbullardan sonra buna şaşırmamıştım.

Bar Harbor'a doğru yola koyuldum ve yolda bir benzin istasyonuna çektim. Şu Nova benzini öyle bir içiyor ki William şaşarsın, ama benzini koyarsan dans bile eder. Kendime bir de kola aldım ve iki amfetamin çaktım, çünkü enerjim biraz düşmeye başlamıştı."

Ginelli daha sonra "iş ortağını" aramış ve o akşam saat beşte Bar Harbor Havaalanı'nda buluşma ayarlamış. Ardından da Bar Harbor'a geri dönmüş. Nova'yı halka açık bir park alanına bırakıp kasabada adamı arayarak bir süre yürümüş.

"Hangi adamı?" diye sordu Billy.

"Adamı," diye sanki bir ahmakla konuşur gibi sükûnetle tekrarladı Ginelli. "Bu adamı nerde görsen tanırsın, William. Tüm o yazlıkçılara benzer. Sanki seni babasının yelkenlisiyle gezmeye çıkaracak gibi, cebine on gramlık kokaini koyabilecek gibi, ya da bir trans anında her an Bar Harbor'dan defolup Aspen Yaz Festivali'ne gidebilecek gibi durur. Ancak diğerleri gibi de değildir

ve onu fark etmenin iki kolay yolu vardır. Birincisi ayakkabılarına bakarsın. Bu adamın ayakkabıları kötüdür. Parlatılmıştır, ama kötü ayakkabılardır. Adidirler ve ayaklarını acıttığı için adamı yürüyüşünden tanıyabilirsin. Sonra da gözlerine bakarsın. Bu ikincisi sağlam bilgidir. Bu herifler hiçbir zaman Ferrari güneş gözlükleri takmazlar, her zaman gözlerini görebilirsin. Sanki birileri onların reklamını yapıyormuş gibidir, tıpkı birilerinin soygun yapıp sonra polise itiraf etmesi gibi. 'Bir sonraki yemeği nasıl bulacağım? Bir sonraki pafküfü kimden bulacağım? Buraya geldiğimde bağlantı kuracağım adam nerede?' diye konuşur gözleri. Anlıyor musun?"

"Evet, sanırım anlıyorum."

"Gözleri çoğunlukla 'Voliyi nasıl vururum?' der. Ne demiştin şu Old Orchard'daki adamın fırsatçılar ve kolay yoldan parayı bulmak isteyenleri tanımlamasına?"

"Seyyar satıcılar," dedi Billy.

"Hah!" dedi Ginelli. Gözlerindeki ışık parıldamıştı. "Seyyar satıcı, doğru, güzel! Aradığım adam birinci sınıf bir seyyar satıcıydı. Sayfiye kasabalarında dolanan bu herifler düzenli müşteri arayan fahişeler gibidirler. Çok nadir büyük işler yaparlar, her daim hareket halindedirler ve oldukça akıllıdırlar... Ayakkabıları dışında. J. Press gömlekler, Paul Stuart spor ceketler ve özel tasarım kot pantolonlar giyerler... Ama ayaklarına ve boktan makosenlerine bakınca, 'Ucuzlukçunun indirim modası' dersin anında. Makosenleri, 'İnsan kandırmak için işini görürüm,' diye bağırır adeta. Fahişelerde ise bu bluzlarıdır. Hep suni ipek bluzlar giyerler. Bunu giymemeleri için onları eğitmek lazım.

Neyse, sonunda adamı gördüm işte. Bunun üzerine adamla muhabbete giriştim. Halk kütüphanesinin önündeki hoş mekânda bir bankta oturduk ve her şeyi hallettik. Biraz daha fazla ödemek zorunda kaldım, çünkü kurnazlık yapacak zamanım yoktu işte. Ancak yeterince açtı ve güvenilir olabileceğini düşündüm. Kısa vadeli

bir işti zaten. Bu heriflere uzun vadeli iş sökmez. Uzun vade onlar için okul yıllarında yaşadıkları gibi, bir dersten diğerine geçiştir."

"Ona ne kadar ödedin?"

Ginelli soruyu eliyle geçiştirdi.

"Sana para kaybettiriyorum," dedi Billy. Farkında olmadan Ginelli'nin konuşma hızında konuşmaya başlamıştı.

"Sen benim dostumsun," dedi Ginelli biraz dokunaklı bir tonla. "Sonra hesaplaşırız sen istersen. Ben burada eğleniyorum. Bu benim için *tuhaf* bir sapma oldu, William. İstersen daha sonra 'yaz tatillerimi nasıl geçiririm' konusunu araştırabilirsin. Şimdi ben başka bir şey söyleyeceğim izninle. Ağzım kuruyor ve daha anlatacak çok şeyim var, hem sonra da yapacak çok işimiz var."

"Devam et."

Ginelli'nin bulduğu arkadaşın adı Frank Spurton'du. Colorado Üniversitesi'nde lisans öğrencisi olduğunu ve tatile çıktığını söylemişti. Ancak Ginelli'ye göre adam yirmi beş yaşlarındaydı, lisans öğrencisi olmak için biraz büyüktü. Önemli de değildi bu. Ginelli ondan kiralık Ford arabayı bıraktığı orman yoluna gitmesini ve Çingeneler ayrıldığında onları takip etmesini istemişti. Spurton geceyi geçirmek için yerleştiklerine emin olduğunda Bar Harbor Yol Oteli'ni arayacaktı. Ginelli çok uzağa gitmeyeceklerini düşünüyordu. Spurton moteli aradığında konuşmak isteyeceği isim John Tree'ydi. Spurton bunu not etti. Para alışverişi yapıldı, söz verdiği gibi toplam paranın yüzde altmışını ödedi. Ford'un anahtarları ve distribütör mandalı da el değiştirdi. Ginelli, Spurton'a distribütörü yerine düzgün takıp takamayacağını da sormuştu. O da bir araba hırsızı gibi sırıtarak becerebileceğini söyledi.

"Onu oraya arabayla bıraktın mı?" diye sordu Billy.

"Ona verdiğim paraya baksana William, gitsin otostop çeksin."

Ginelli Bar Harbor Yol Oteli'ne geri dönüp John Tree ismiyle kayıt açtırmıştı. Daha henüz öğlen iki olmasına rağmen boş olan

son odayı kaptı. Resepsiyonist anahtarı eline verirken büyük bir iyilik yapıyormuş edasındaydı. Yaz sezonu son hızıyla devam ediyordu. Ginelli odaya gidip komodin üzerindeki saatin alarmını dört otuza kurdu ve saat çalana kadar kestirdi. Sonra kalkıp havaalanına gitti.

Saat beşi on geçe küçük özel bir uçak yere indi. Bu muhtemelen Fander'ı Connecticut'tan getiren uçaktı. "İş ortağı" uçaktan indi ve bir büyük, üç de küçük paket, uçağın kargo bölümünden indirildi. Ginelli ve "iş ortağı" büyük paketi Nova'nın arka koltuğuna, küçük paketleri de bagaja koydu. Sonra "iş ortağı" uçağa geri döndü. Ginelli uçağın kalkmasını beklemeden motele geri dönüp saat sekizde telefon çalıncaya kadar uyudu.

Arayan Frank Spurton'dı. Bar Harbor'ın altmış beş kilometre kuzeybatısındaki Bankerton kasabasında bir benzin istasyonundan arıyordu. Spurton, Çingene karavanının saat yedi civarında kasabanın hemen dışındaki bir araziye girdiğini söyledi. Anlaşılan her şey önceden ayarlanmıştı.

"Muhtemelen Starbird'dür," diye yorumladı Billy. "Onların temsilcisi."

Spurton tedirgin ve sinirli konuşmuştu. "Ona bir şeyler yaptıklarını düşünüyordu," dedi Ginelli. "Aylaklık ederek gidiyormuş belli ki, hata etmiş. Bazıları benzin ya da başka bir şey için bir yerlere sapmış. Onları görmemiş. Oyalanarak altmış beş kilometre civarında gidiyormuş, sonra aniden iki eski steyşın vagon ve bir kamp aracı gürültüyle onun önüne geçmiş. Kendisini bir konvoyun arkası yerine ortasında bulmadan önce ilk fark ettiği şey bu olmuş işte. Kamp aracı yanından geçerken, yan pencereden dışarı bakınca yolcu koltuğunda burnu olmayan şu ihtiyarı görmüş. Gözlerini dikmiş ona bakıyor ve parmaklarını sallıyormuş. Tabii el sallamak gibi değil, büyü yapıyor gibiymiş. Bunları onun ağzıyla ben söylemiyorum William, onun bana telefonda söyledikleri bunlar. 'Sanki büyü yapar gibi parmaklarını oynattı.'"

"Tanrım!" diye söylendi Billy.

"Kahvene biraz viski ister misin?"

"Hayır... Evet."

Ginelli, Billy'nin fincanına bir kapak Chivas koydu ve devam etti. Spurton'a kamp aracının üzerinde resim olup olmadığını sormuş. Varmış. Bir kız ve bir tek boynuzlu at resmi...

"Tanrım," dedi Billy yine. "Sence gerçekten arabayı tanıdılar mı? Köpekleri bulduktan sonra etrafa bakıp arabayı bıraktığın yerde görmüş olabilirler mi?"

"Gördüklerine eminim," dedi Ginelli zalimce. "Bana gittikleri yolun ismini verdi, Finson Yolu'ymuş. Bir de oraya ulaşmadan saptıkları karayollarının sayısını verdi. Sonra benden, parasının geri kalanını üzerinde isminin yazılı olduğu bir zarfla motel kasasına bırakmamı istedi. 'Bir an evvel sıvışmak istiyorum,' dedi ve ben de onu bu konuda pek suçlayamam."

Ginelli, Nova'ya binip moteli sekiz on beşte terk etmiş. Bucksport ve Bankerton arasındaki kasaba sınır çizgisini saat dokuz otuzda geçmiş. On dakika sonra da o gece kapalı olan benzin istasyonunu geçmiş. Zemini toprak bir parselin kenarına park etmiş bir dizi araba varmış. Bazıları tamir edilmeyi bekliyormuş, bazılarıysa satılıkmış. Sıranın sonunda kiraladığı Ford'u görmüş. Arabayı yoldan yukarı sürmüş, geri dönmüş ve ters yöne sürmüş.

"Bunu iki kez daha yaptım," dedi Ginelli. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," dedi, "o yüzden ben de yolda yukarı doğru biraz daha ilerleyip arabayı yamaca park ettim. Sonra da geri yürüdüm."

"Ve?"

"Spurton arabadaydı," dedi Ginelli. "Direksiyonun başında. Ölü. Alnında sağ gözünün tam üstünde bir delik vardı. Pek kan yoktu. Bir kırk beşlikle vurulmuş olabileceğini düşürdüm ama değildi. Arkasındaki koltukta hiç kan yoktu. Onu ne öldürmüşse çok derine girmemiş. Kırk beşlik bir mermi kafasını delip geçer

ve kafasının arkasında bir çorba kâsesi büyüklüğünde bir delik bırakırdı. Bence biri onu bilye ve sapanla öldürmüş, tıpkı kızın seni vurması gibi. Belki bunu yapan da yine odur."

Ginelli durup düşündü.

"Kucağında kesilip açılmış ölü bir tavuk vardı. Spurton'ın alnında kanla yazılmış tek bir kelime görülüyordu. Benim tahminimce tavuk kanıyla yazılmış, ama orada suç laboratuvarı analizi yapacak vaktim yoktu elbette."

"Ne kelimesi?" diye sordu Billy, ama daha Ginelli söylemeden ne olduğunu biliyordu aslında.

"ASLA!"

"Tanrım!" dedi Billy ve viskili kahvesini eline aldı. Kahveyi ağzına götürüp sonra yeniden yerine koydu. İçerse kusacaktı. Kusma lüksü yoktu. Spurton'ı Ford'un direksiyonunda oturmuş, başı hafifçe geriye düşük, bir gözünün üstünde kara bir delik ve kucağında beyaz bir tüy yumağıyla gözünün önüne getirdi. Bu görüntü öyle netti ki tavuğun sarı gagasını, kesilip açılmış hareketsiz halini ve donuk kara gözlerini dahi gördü...

Bir anda dünya karardı... Ve sonra sert bir tokat sesi duyuldu, yanağında hafif bir sıcaklık hissetti. Gözlerini açtığında Ginelli tekrar yerine oturuyordu.

"Kusura bakma William, biraz reklam sloganı gibi olacak ama 'buna ihtiyacın vardı.' Sanırım şu Spurton denen herif için suçluluk duymaya başlıyorsun. Buna derhal son vermeni istiyorum, duydun mu beni?" Ginelli'nin ses tonu yumuşaktı, ama bakışları kızgındı. "Her şeyi çarpıtıp duruyorsun. Tıpkı şu suçlu dışında Amerika Birleşik Devletleri başkanına kadar herkesi suçlayan sempati yargıçları gibisin. Keşin biri yaşlı bir kadını bıçaklar ve onun sosyal güvenlik parasını çalar, o ise gider bu keş pislik dışında önüne çıkan herkesi suçlar. Suçlu da tecil edilmiş karar bekler ki, dışarı çıkıp yeniden aynı suçları işlesin."

"Bu tamamıyla saçmalık!" diye söze başladı Billy, ama Ginelli onun sözünü kesti.

"Bok saçmalık!" dedi. "Spurton'ı sen öldürmedin William. Çingenenin biri öldürdü ve hangisi öldürdüyse öldürsün bunun arkasında o ihtiyar adam var, ikimiz de bunu biliyoruz. Kimse Spurton'ı bu işe de zorlamadı. Para karşılığında bir iş yapıyordu hepsi bu. Basit bir iş. Çok geriden gitmiş ve onu sıkıştırmışlar. Şimdi söyle bana William, bu lanet kalksın istiyor musun, istemiyor musun?"

Billy derin bir iç çekti. Ginelli'nin tokadı bastığı yerde yanağı hâlâ sızlıyordu. "Evet," dedi. "Hâlâ lanetin kalkmasını istiyorum."

"Tamam o zaman bu konuyu kapatalım."

"Tamam." Hikâyesini bitirene dek sözünü kesmeden Ginelli'nin konuşmasına izin verdi. Daha doğrusu sözünü kesmeyi aklına getiremeyecek kadar hayrete düşmüştü.

Ginelli benzin istasyonunun arkasından yürüyüp üst üste istiflenmiş eski lastiklerin üzerine oturmuş. Biraz kafasını dinlemek istemiş ve sonraki yaklaşık yirmi dakika boyunca orada oturup gökyüzüne bakmış. Batıda güneşin son ışıkları da sönüp giderken o kafasını dinlemiş biraz. Kafasının yerine geldiğini hissettiğinde Nova'ya geri dönmüş. Farlarını yakmadan benzin istasyonunun önünden yeniden geçmiş. Sonra Spurton'ın cesedini kiralık Ford'un içinden çekip çıkarmış ve Nova'nın bagajına koymuş.

"Belki bana bir mesaj bırakmak istemişlerdi. Ya da belki torpido gözünde benim adıma kiralandığını gösteren kâğıtları benzin istasyonu sahibi bulunca benim başım belaya girecekti. Ancak bu çok saçma William, çünkü herif bir kurşunla değil bilyeyle vurulmuş. Polisler önce hızla bana yönelse de, sonra onlara gidecektir. Tanrı aşkına o Çingene kız hedef tahtası gösterisi yapıyor.

Koşullar farklı olsa, peşine düştüğüm insanların bu şekilde kö-

şeye sıkışmasını görmekten hoşlanırım. Fakat söz konusu olan tuhaf bir durum, o yüzden bunu kendimiz çözmeliyiz. Üstelik işler istediğim gibi giderse, polislerin ertesi gün Çingenelerle tamamen farklı bir konuda görüşmesini bekliyordum: Spurton meselesi sadece işleri karıştırırdı. Bu yüzden ben de cesedi aldım. Tanrı'ya şükür ki o benzin istasyonunun etrafı boş, kırsal alanda öyle tek başına duruyor, yoksa yapamazdım."

Ginelli, Spurton'ın cesedini bagajda "iş ortağının" o akşamüstü getirdiği arabadaki üç kutu etrafına kıvrılmış bir halde koyup yola devam etmiş. Beş yüz metre ileride Finson Yolu'nu bulmuş: 37-A Otoyolu üzerinde Bar Harbor'dan batıya giden tali bir yol. Ginelli Çingenelerin iş üstünde olduğunu düşünmüş. Asfaltsız, çukurlu ve orman gibi kaplanmış Finson Yolu çok net bir şekilde başka bir plana işaret ediyormuş. Sanki yer yarılmış da içine girmişler.

"Bu, tıpkı benzin istasyonunda onların arkasını temizlemek gibi, işleri biraz zorlaştırdı. Fakat bazı açılardan da bu durumdan son derece hoşnuttum, William. Onları korkutmak istemiştim, onlar da şimdi korkmuş insanlar gibi davranıyordu. İnsanlar bir korktu mu korkutmaya devam etmek git gide kolaylaşır."

Ginelli, Nova'nın farlarını kapatıp Finson Yolu'ndan aşağı doğru beş yüz metre ilerlemiş. Terk edilmiş bir çakıl ocağına çıkan bir sapak görmüş. "Sipariş etsem bundan iyisi olamazdı," dedi.

Bagajı açıp Spurton'ın cesedini çıkarmış ve üzerine çakılları serpmiş. Ceset gömülünce Nova'ya geri dönüp iki amfetamin daha almış, sonra da arka koltukta duran büyük paketi açmış. Kutunun üzerinde DÜNYA ANSİKLOPEDİSİ damgası varmış. İçinde ise bir Kalaşnikof AK-47 suikast silahı, dört yüz atımlık cephanelik, sustalı bir bıçak, kurşun bilyasıyla dolu büzme ipli deri bir çanta, bir selobant makinesi ve bir kavanoz siyah toz boya varmış.

Ginelli suratını siyaha boyayıp bıçağı baldırının kalın tarafına bantlamış. Bandı cebine koyup yola koyulmuş.

"Silahı bıraktım," dedi. "Zaten kendimi o halde bile boktan bir çizgi roman kahramanı gibi hissediyordum."

Spurton, Çingenelerin yolun üç kilometre ilerisinde kamp yaptıklarını söylemişti. Ginelli ormana girip yolu o yönde takip etmiş. Kaybolmaktan korktuğu için yolu gözünden kaçırmamaya dikkat etmiş.

"Yavaş gidiyordum," dedi. "Habire tahta parçalarına basıyor, dallara çarpıp duruyordum. Zehirli sarmaşıklar arasından geçmemeyi umuyordum. Zehirli sarmaşığa karşı çok hassasım."

Finson Yolu'nun doğusundaki karman çorman otlar arasında iki saat süren debelenmenin ardından Ginelli yolun dar yamacında karanlık bir gölge görmüş. Önce bir trafik işareti ya da bir çeşit tabela sanmış. Bir an sonra onun bir adam olduğunu fark etmiş.

"Orada öylece buzdolabı gibi soğukkanlılıkla duruyordu ama, *benimle kafa buluyor olmalı,* diye düşündüm William. Sessiz olmaya çalışıyordum, fakat sonuçta ben New Yorkluyum. Anlarsın ya, bir Kızılderili değilim yani. Böylece ben de ne yapacağımı anlamaya çalıştığı için beni duymuyormuş gibi yaptığına kanaat getirdim. Anladığında da dönüp bıçağını savurmaya başlayacaktı. Olduğum yerden onu havaya uçurabilirdim, ama bu iki buçuk kilometre mesafedeki herkesi uyandırırdı. Üstelik de kimsenin canını yakmayacağıma dair sana söz verdim.

Bu yüzden ben de orada durdum da durdum. On beş dakika boyunca öylece bekledim. *Hareket edersem yerde başka bir kuru ota daha basarım, sonra başlasın eğlence,* diye düşünüyordum. Sonra adam işemek için yolun kenarından hendeğin içine doğru yürüyünce gördüğüm şeye inanamadım. Bu adamın nöbet eğitimini nerden aldığını bilmiyorum, ama Amerikan ordusunda olmadığı kesin. Son yirmi yılda gördüğüm en eski pompalı

tüfeği taşıyordu, Korsikalılar ona *kusurlu* der. Aynı zamanda, William, adamın kulaklarında bir çift kulaklık vardı! Arkasından yürüsem, ellerimi tişörtümün altına sokup koltuk altımdan osuruk sesiyle ulusal marş çalsam bile adamın ruhu duymazdı."

Ginelli güldü. "Sana diyeyim, bahse girerim o ihtiyar beni izlemesi gerekirken bu herifin orada durmuş *rock'n roll* yaptığını bilmiyordur."

Nöbetçi önceki yerine dönünce Ginelli artık sessiz olmaya çalışmadan onun göremeyeceği yerden ona doğru ilerlemiş. Yürürken de kemerini çıkarmış. Nöbetçi son anda bir şeye uyanmış, gözünün ucuyla görmüş. Son an her zaman çok geç demek değildir, ama bu sefer öyle olmuş. Ginelli kemerini boynuna geçirip sıkmış. Mücadele kısa sürmüş. Genç Çingene tüfeğini bırakıp kemeri kavramış. Ginelli kulaklıklar kayıp yanağından aşağı düşünce Rolling Stones, "Under My Thumb" şarkısının çaldığını duymuş.

Genç adamın gırtlağından boğulma sesleri gelmeye başlamış. Debelenmeleri azalmış, sonra da tamamen durmuş. Ginelli kemeri yirmi saniye daha sıkmış sonra da onun bayıldığına emin olunca da bırakmış. "Ona kendini aptal hissettirmek istemedim," diye açıkladı Ginelli, ciddi bir ses tonuyla. Daha sonra onu çekerek tepeye, çalılıkların arasına çıkarmış. Aşağı yukarı yirmi iki yaşlarında, yakışıklı, kaslı bir adammış. Üzerinde kot pantolon ve kovboy çizmeleri varmış. Ginelli, Billy'nin önceki tarifinden onun Samuel Lemke olduğunu tahmin ediyordu, Billy onayladı. Ginelli iri bir ağaç bulup genç adamı ağaca bağlamak için koli bandı kullanmış.

"Eğer sana daha önce yapılmadıysa birinin ağaca bantla yapıştırılması kulağa aptalca geliyor. Bu boku etrafına yeterince gererek doladılar mı hiç de aptalca gelmez. Koli bandı sağlamdır. Biri gelip seni serbest bırakana dek olduğun yere çakılı kalırsın. Koparamaz ve bu boku kesinlikle çözemezsin."

Ginelli, Lemke'nin tişörtünün alt tarafını kesip ağzına doldurmuş, üstüne de ağzını bantlamış.

"Sonra müzikçalarındaki şarkıyı açıp kulaklıkları kulağına geri taktım. Uyandığında canı çok sıkılacaktı yoksa."

Bundan sonra Ginelli yukarıdan yolun kenarından yürümüş. O ve Lemke hemen hemen aynı boydaydılar, o nedenle başka bir nöbetçiyle karşılaşana dek yukardan gitme riskini almaya raziymış. Üstelik de saat geç oluyormuş ve son kırk sekiz saat içinde iki kısa kestirme dışında hiç uyumamış. "Fazla uykusuz kalırsan aptalca bir hata yaparsın," dedi Ginelli. "Monopoly oyunu oynuyorsan uykusuzluk sorun değil. Ama insanları vuran sonra da alınlarına tavuk kanıyla korkutucu kelimeler yazan lanet heriflerle uğraşıyorsan ölebilirsin. Gerçekten de hata yaptım. Sadece şans eseri yakayı ele vermedim. Tanrı bazen affeder."

Ginelli'nin hatası onu geçene kadar ikinci nöbetçiyi görmemekti. Görmemişti çünkü ikinci adam Lemke gibi yolun kenarında durmak yerine iyice karanlıkta duruyormuş. Ginelli'nin bu seferki şansı adamın kendini gizleyememesi değil aşırı rahatlığıymış. "Bu seferki kulaklıkla müzik dinlemiyordu," dedi Ginelli. "Bu seferki derin bir uykuya dalmıştı. Dandik muhafızlar işte, siviller gibi davranıyorlar. Bir de tabii henüz onlar için uzun vadeli ciddi bir sorun yaratabileceğimi düşünmüyorlar. Birinin ciddi ciddi belanı vermek üzere peşinde olduğunu bilirsen uyuyamazsın birader. Uyumak istediğinde bu seni uyanık tutar."

Ginelli uyuyan muhafıza doğru yürüyüp kafasına kalaşnikofun kıçıyla vurarak itmiş. Gevşek bir elin maun bir masaya çarpması gibi küt diye bir ses çıkmış. Bir ağaca rahatça yaslanmış olan muhafız çimenlerin üstüne düşmüş. Ginelli eğilip adamın nabzını kontrol etmiş. Nabzı yavaş ama düzenli atıyormuş. Sonra da devam etmiş.

Beş dakika sonra bir tepeciğin üstüne gelmiş. Tepeliğin solunda aşağıda eğimli bir arazi uzanıyormuş. Ginelli yolun iki yüz

metre kadar ötesinde park halinde duran araç çemberini görmüş. O gece kamp ateşi yokmuş. Kampçıların yalnızca birkaçında loş, perdeyle karartılmış gibi bir ışık varmış o kadar.

Ginelli suikast silahını önünde tutarken tepenin yarısından aşağı sürünerek inmiş. Tüfeğin kundağını sıkıca üstüne oturtabileceği ve arkasından kampı rahatça görebileceği çıkıntı yapan bir kaya bulmuş.

"Ay daha yeni yükseliyordu, ama ben onu beklemeyecektim. Üstelik yapacağım şeye yetecek kadar da görebiliyordum, onlardan yetmiş metre kadar bir uzaktaydım. Hem ince ayar iş yapmam da gerekmiyordu. Zaten kalaşnikof da buna pek uygun değildir. Bir herifin apandisini zincir testereyle çıkarmak gibi olurdu bu. Kalaşnikof insanları korkutmak için iyidir. Eee ben de onları iyi korkuttum. Eminim hepsi altlarına işemiştir. Tabii ihtiyar adam dışında. O hepsinden daha sağlam, William."

Otomatik tüfeğini sıkıca yerleştiren Ginelli derin bir nefes almış ve üzerinde tek boynuzlu at resmi olan kamp aracının ön tekerine doğru nişan almış. Cırcırböceklerinin ve yakında bir yerlerde şırıldayan bir derenin sesi geliyormuş. Karanlık arazide bir yerlerden bir girdap çığlığı yükselmiş. Aynı ses ikinci kez başlayınca bitmeden Ginelli ateş açmış.

Kalaşnikof gümbürdeyerek gecenin sessizliğini yarmış. Her biri battal boy bir sigara büyüklüğündeki kovan içinde ve içleri 9.1 gram ağırlığında barutla dolu 7.62x39 mm'lik mermiler fırladığında namlunun ucunda bir ateş halesi oluşmuş. Üzerinde tek boynuzlu at resmi olan kamp aracının ön lastiği patlamakla kalmamış, havaya uçmuş. Ginelli gümbürdeyen silahı kamp aracının gövdesine doğru çevirmiş, ama aşağı eğmiş. "Aracın gövdesine tek bir delik bile açmadım," dedi. "Altındaki toprağı altüst ettim. Benzin deposu yüzünden ucu ucuna bile getirmedim. Sen hiçbir kamp aracının patladığını gördün mü? Bir maytap yakıp üzerine

teneke kutu koymak gibidir. Bir keresinde New Jersey otoyolunda görmüştüm."

Kamp aracının arka tekerleği patlamış. Ginelli biten ilk şarjörü çıkarıp yenisini takmış. Aşağıda velvele başlamış. Bağırışmalar yükselirken bazıları öfkeli, bazıları da sadece korkulu çıkıyormuş. Bir kadın çığlık atmış.

Ginelli'nin sayılarını kestiremediği bazıları kamp araçlarının arkasından pijamaları ve gecelikleriyle çıkmaya başlamış. Hepsi de şaşkınlık ve korku içinde aynı anda beş farklı yöne bakmaya çalışıyormuş. Sonra Ginelli, Taduz Lemke'yi ilk kez görmüş. İhtiyar adam uçuşan geceliği içinde neredeyse komik görünüyormuş. Gece başlığının altından saçları savruluyormuş. Tek boynuzlu resimli aracın önüne gelip patlamış ve yamulmuş lastiklere tek bir bakış atmış, sonra da doğrudan Ginelli'nin uzandığı yere bakmış. Ginelli, "Bu delici bakışlarda komik olan bir şey yoktu," dedi Billy'ye.

"Beni göremediğini biliyordum," dedi. "Ay henüz yükselmemişti, yüzümde ve ellerimde is vardı, önlerindeki arazideki gölgelerden biriydim sadece. Fakat... Bence beni *gördü* William, bu da buz kesmeme neden oldu."

İhtiyar adam homurdanıp el kol sallayarak onun olduğu yöne doğru toplanan ailesine dönmüş. Romence bağırarak bir şeyler söylemiş onlara ve karavana doğru bir el kol hareketi yapmış. Ginelli dili bilmediği için ne dediğini anlamamış, ama jest yeterince açıkmış: *Gizlenin salaklar.*

"Artık çok geçti, William," dedi Ginelli kendini beğenmişçe.

İkinci şarjörü doğrudan havaya kafalarının üstüne boşaltmış. O zaman hem kadın hem erkek bir sürü insan çığlık atmaya başlamış. Bazıları yere yatıp sürünmüş, çoğunun kafaları eğik kıçları havada sallanıyormuş. Geri kalanlar ateşin geldiği yön hariç her tarafa kaçışmış.

Lemke olduğu yerde durmuş sanki boğa yutmuş gibi çıkan sesiyle onlara bağırıyormuş. Gece başlığı düşmüş. Koşuşanlar koşmaya, sürünenler sürünmeye devam ediyormuş. Lemke onları normalde katı bir şekilde yönetiyordu belki, ama Ginelli hepsini panikletmişti.

Bir gece önce içinden ceketi ve ayakkabıları çaldığı Pontiac steyşın vagon, karavanın yanında burnu dışarı doğru park halindeymiş. Ginelli AK-47'ye üçüncü şarjörü takıp tekrar ateş açmış.

"Dün gece içinde kimse yoktu, o koku varken içinde bu gece de kimse olmaz diye düşündüm. O steyşın vagonun defterini dürdüm. Yani *mahvettim* o pisliği.

AK-47 acıması olmayan bir silahtır, William. Sadece savaş filmi seyretmiş insanlar bir makineli tabanca ya da otomatik tüfek kullanınca deliklerden düzgün küçük bir hat oluşur sanıyor, ama öyle değil işte. Ortalık altüst olur, acımasızdır ve çok çabuk olup biter her şey. Pontiac Bonneville'in ön camı gitti. Kaporta biraz açıldı. Sonra kurşunlar onu da yakaladı ve yerinden söküp attı. Farlar patladı. Lastikler patladı. Izgarası düştü. Radyatörden su fışkırdığını göremedim, çok karanlıktı, ama şarjör boşalınca onun da sesini net duydum. Şarjör boşaldığında baktım, o puşt herif duvara toslamış gibi görünüyordu. Üstelik tüm bunlar olurken, camlar ve krom havada uçuşurken ihtiyar adam yerinden hiç kıpırdamadı. Durup sürüsünü toplamasını bekleyecek kadar aptal olup olmadığımı anlamak için sadece namlu alevine bakıyordu. O toparlayamadan defolup gitmeye karar verdim."

Ginelli üzerine açılan ateşe doğru ilerleyen bir İkinci Dünya Savaşı askeri gibi eğilerek oradan yola doğru koşmuş. Yola ulaşınca düzelmiş ve hızla koşmaya başlamış. Kafasına silahın kıçıyla vurduğu iç çeper nöbetçisine neredeyse bakmadan geçmiş. Ancak "Bay Kulaklığı" indirdiği noktaya gelince biraz soluklanmak için durmuş.

"Onu bulmak karanlıkta bile zor olmadı," dedi Ginelli. "Ağaç altındaki çalılıkların kıpırdadığını ve çıtırdadığını duydum. Biraz daha yaklaşınca artık onu da duyabiliyordum: ıhh, ıhh, ahh, ahh."

Lemke debelenerek bantlandığı ağacın etrafında çeyreği kadar dönebilmişti aslında, ancak sonuç olarak eskisinden daha da sıkı bağlanmıştı ağaca. Kulaklıkları düşmüş, kablolarıyla boynundan aşağı sallanıyormuş. Ginelli'yi görünce debelenmeyi bırakıp öylece bakmış.

"Gözlerinde onu öldüreceğimi düşündüğünü gördüm, harbiden iyi korkmuştu," dedi Ginelli. "Bana bu da yeter. O ihtiyar korkmuyordu, ama sana diyeyim William, o çocuk sana hiç bulaşılmamış olmasını diliyordu gerçekten. Ne yazık ki onu gerçekten şöyle bir terletemedim, vakit yoktu."

Lemke'nin yanına çömelmiş ve Lemke ne olduğunu görebilsin diye AK-47'yi havaya kaldırmış. Lemke'nin gözlerinden ne olduğunu gayet iyi bildiği okunuyormuş.

"Bana bak pislik, çok vaktim yok, o yüzden iyi dinle," demiş Ginelli. "O ihtiyara söyle bir dahakine havaya, yere ya da boş arabalara ateş etmeyeceğim. Söyle ona William Halleck laneti geri almasını istiyor. Anladın mı?"

Lemke bantların izin verdiği kadar kafasını sallamış. Ginelli ağzındaki bantı söküp kumaş parçasını ağzından çıkarmış.

"Birazdan burası kalabalıklaşacak," demiş Ginelli. "Bağırırsan seni bulurlar. Mesajımı unutma."

Gitmek üzere dönmüş.

"Anlamıyorsun," demiş Lemke boğuk bir sesle. "*Asla* laneti geri almaz. O, büyük Macar reislerinin en sonuncusu, kalbi taş gibidir. Lütfen bayım, ben mesajınızı unutmam, ama bilin ki o *asla* laneti geri almaz."

Yol üzerinde bir kamyonetin Çingene kampına doğru hızla gittiğini duymuş. Ginelli o yöne bakıp sonra tekrar Lemke'ye bakmış.

"Taş dediğin kırılabilir," demiş. "Bunu da söyle ona."

Ginelli tekrar yola doğru kaçmaya başlamış, karşıya geçmiş, çakıl ocağına doğru yavaş yavaş koşmuş. Yolda bir kamyonet daha onu geçmiş, sonra da sıra halinde üç araba. Bu insanlar anlaşılır biçimde gecenin bir köründe küçük kasabalarında kimin otomatik silahla ateş ettiğini merak ediyordu muhtemelen. Ginelli için bu pek problem olmamış. Yaklaşan farların parlaması ona her seferinde tekrar ormana saklanacak yeterli zamanı tanıyormuş. Tam çakıl ocağına daldığında yaklaşan bir siren sesi duymuş.

Nova'yı çalıştırıp kısa patikaya doğru farları yakmadan sürmüş. Ön panelinde mavi baloncuk far olan bir Chevrolet gürleyerek geçip gitmiş.

"O gittikten sonra yüzümdeki pisliği ve ellerimi temizleyip onu takip ettim," dedi Ginelli.

"Takip mi ettin?" diye sözünü kesti Billy.

"Böylesi daha güvenliydi. Birileri ateş ediyorsa masum insanlar, polis hortumla kaldırımları yıkayıp temizlemeden biraz kan görmek için şanslarını zorlarlar. Ters yöne gidenler şüphe çeker. Çoğunlukla oradan ceplerinde silah olduğu için ayrılıyorlardır."

Araziye tekrar vardığında yolun kenarındaki bankete park etmiş altı yedi araç varmış. Farlardan çıkan ışıklar çaprazlama kesişiyormuş. İnsanlar ileri geri koşup bağırışıyormuş. Polis memurunun aracı Ginelli'nin ikinci genç adamı yere serdiği noktada duruyor, ön paneldeki baloncuğun mavi ışığı titreşerek ağaçların üzerine yansıyormuş. Ginelli, Nova'nın penceresini indirmiş. "Durum nedir memur bey?"

"Merak edecek bir şey yok. Yaylan hadi." Nova'daki adamın olur da İngilizce konuşup sadece Rusça anlıyor olması ihtimaline karşı da elindeki feneri Finson Yolu yönüne doğru sabırsızlıkla yakıp söndürmüş.

Ginelli yerel halka ait olduğunu tahmin ettiği park etmiş araçlar arasından geçip yavaşça yola çıkmış. "Kazayı izlemeye gelenler komşularınsa bırakıp yola devam etmek daha da zor olur," demişti Billy'ye. Ginelli'nin ateş ettiği steyşın vagonun önünde birbirinden farklı iki insan kümesi varmış. Biri pijamaları ve gecelikleri içindeki Çingenelermiş. Kendi aralarında konuşuyor, bazıları büyük el kol hareketleri yapıyormuş. Diğer grupsa kasaba halkıymış. Sessizce elleri ceplerinde durup steyşın vagondan kalan enkaza bakıyorlarmış. İki grup da birbirini görmezden geliyormuş.

Finson Yolu on kilometre daha devam ediyordu, çamurlu bir patikadan biraz daha iyi durumda olan bu yolda arabalarını hızla süren insanlar yüzünden bir değil, neredeyse iki kez yol kenarındaki hendeğe yuvarlanıyormuş.

"İşte gecenin bir yarısı, polis gelip hortumla kaldırımları yıkayıp temizlemeden biraz kan görmek isteyen adamlar bunlar, William. Tabii bu vakada kaldırımdaki değil, çimenlerdeki kan."

Ginelli, Bucksport'a çıkan bir yan yola girip buradan da kuzeye dönmüş. Sabah ikide John Tree'deki motel odasındaymış. Çalar saati yedi otuza kurup yatmış.

Billy gözlerini Ginelli'ye dikti. "Yani ben burada sen öldün diye endişelenirken sen bütün bu süre boyunca ayrıldığımız motelde uyuyor muydun?"

"Şey... Evet." Ginelli bir an kendinden utanmış göründü, sonra sırıtıp aynı anda omuz silkti. "Tecrübesizliğime ver, William. İnsanların benim için endişelenmesine alışkın değilim. Tabii annem dışında, o farklı."

"O zaman uyuyakalmış olmalısın, çünkü buraya dokuza kadar falan gelmedin."

"Hayır, alarm çalar çalmaz kalktım. Bir telefon edip sonra da kasaba merkezine yürüdüm. Başka bir araba kiraladım. Bu seferki Avis şirketinden. Hertz'le şansım pek yaver gitmiyor."

"O Hertz arabasıyla ilgili başın belaya girecek, öyle değil mi?" diye sordu Billy.

"Yok. Her şey yolunda. Tehlikeli olabilirdi ama. "Telefon konuşması da Hertz arabasıyla ilgiliydi. Benim şu 'iş ortağını' New York'tan tekrar buraya getirttim uçakla. Ellsworth'de küçük bir havaalanı var, o da oraya geldi. Sonra pilot onu beklemek için Bangor'a havalandı. Benim ortak Bankerton'a otostop çekti. O..."

"Bu olay gittikçe kızışıyor," dedi Billy. "Farkındasın değil mi? Ortalık Vietnam'a dönmüş."

"Ya siktir, salaklaşma William!"

"New York'tan uçup gelen yalnızca kâhyaydı."

"Evet işte. Maine'de kimseyi tanımıyorum. Kurduğum tek bağlantı da paçayı kaptırıp geberdi. Neyse, hiçbir sorun olmadı. Dün gece ayrıntılı rapor aldım ondan. Ortağım Bankerton'a dün öğle saatlerinde varmış. Benzin istasyonundaki tek insan aval aval bakan şu çocukmuş. Çocuk birileri gelince benzin pompalıyormuş, ama çoğunlukla da oradaki bölmelerden birinde ya bir araba cilalıyor ya boş boş dolanıyormuş. Çocuk oradayken arkadaşım Ford'u düz kontak yapıp çalıştırmış ve basıp gitmiş. Doğrudan garaj yolundan geçmiş. Çocuk kafasını bile çevirmemiş. Ortağım Bangor Uluslararası Havalimanı'na gitmiş arabayla ve Ford'u Hertz'in park yerlerinden birine park etmiş. Ona kan izleri var mı diye bakmasını söylemiştim. Onunla tekrar telefonda konuştuğumda da ön koltuğun ortasında biraz kan gördüğünü söyledi. Bunun tavuk kanı olduğuna eminim. Neyse, şu ıslak mendil denen şeyle temizlemiş. Sonra dosyadaki bilgilerin girildiği kolonu doldurup hızlı işlem kutusuna atmış, sonra da New York'a geri uçmuş."

"Peki ya anahtarlar? Düz kontak yaptırdı demiştin."

"Valla," dedi Ginelli, "anahtarlar en başından beri bir sorundu. Bu da başka bir hataydı. Ben önceki gibi bunu da az uyumaya

bağlıyorum, ama belki de yaşlanıyorumdur. Spurton'ın cebindeydiler ve onu gömmeden almayı unuttum. Ancak şimdi..." Ginelli parlak sarı Hertz etiketli bir çift anahtar çıkarıp havada salladı. "Ta ta!"

"Geri gittin," dedi Billy hafif çatallı sesiyle. "Aman Tanrım! Geri gittin ve anahtarları almak için onu gömdüğün yerden çıkardın."

"Eh, ya dağ sıçanları ya da ayılar onu er ya da geç bulacaklar ve oraya buraya çekiştireceklerdi," dedi Ginelli mantık yürüterek, "Ya da avcılar muhtemelen de köpekleriyle ava çıktıkları kuş sezonunda onu bulabilirdi. Yani Hertz'tekiler için içinde anahtarlar olmadan bir hızlı işlem zarfı almak küçük bir problem. İnsanlar kiralık arabaların ve otel odalarının anahtarlarını hep unutur. Bazen geri gönderirler, bazen de uğraşmazlar bile. Bölüm yöneticisi sadece sekiz yüzlü bir numarayı çevirip arabanın şase numarasını okur. Telefonun öbür ucundaki Ford, GM ya da Chryster'de çalışan adam da ona anahtarın şeklini gönderir. Yeni anahtarlarla sorun şipşak çözülür. Ama biri çakıl ocağında çelikten bir bilyeyle kafası delinmiş bir ceset ve cebinde de ucu bana kadar çıkabilecek araba anahtarları bulursa... Kötü. İşte o zaman kötü olur. Anladın mı?"

"Evet."

"Üstelik oraya her halükârda geri gitmem gerekiyordu," dedi Ginelli sakince. "Nova'yla da gidemezdim."

"Neden? Onu görmediler ki."

"Sırasıyla anlatacağım, William. O zaman anlayacaksın. Bir kadeh daha?"

Billy hayır anlamında kafasını salladı. Ginelli kendi bardağını doldurdu.

"Tamamdır. Salı sabah erken saatte köpekler... Salı sabahı daha geç Nova... Salı gecesi yüksek ateş hattı... Çarşamba sabah erken ikinci kiralık araç... Bunların hepsi aklında değil mi?

"Sanırım."

"Şimdi söz konusu olan bir Buick sedan. Avis'teki herif bana bir Aries K vermeye çalıştı. Elinde kalanın sadece bu olduğunu, buna şükretmemi söyledi. Ama Aries K uygun değildi. Bir sedan olmalıydı. Fazla dikkat çekmeyen, ama yeterince büyük. Adamın fikrini değiştirmem yirmi dolara mal oldu, ama sonuçta istediğim arabayı aldım. Onunla tekrar Bar Harbor Yol Oteli'ne gittim, park edip her şeyin ayarladığım gibi gittiğinden emin olmak için birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sonra Nova'yla buraya geldim. Bu Nova'yı cidden sevdim, Billy. Melez bir köpeğe benziyor, içi de inek pisliği gibi kokuyor, ama işte onda şeytan tüyü var.

İşte böylece buraya geldim ve sonunda senin yüreğine biraz su serptim. O zaman tekrar bayılmak üzereydim ve Bar Harbor'a geri dönmeyi aklıma bile getiremeyecek kadar yorgundum. Ben de bütün günü senin yatağında geçirdim."

"Beni arayabilirdin, biliyorsun. En azından bir tane daha az git gel yapardın," dedi Billy sakince.

Ginelli ona gülümsedi. "Evet, telefonla arayabilirdim, ama siktir et. Telefon konuşmasıyla senin nasıl olduğunu göremezdim, William. Tek endişelenen sen değilsin."

Billy başını hafifçe öne eğdi ve biraz zorlukla yutkundu. Yine neredeyse ağlıyordu. Görünüşe göre son zamanlarda hep ağlamaya hazır bir vaziyetteydi.

"İşte! Ginelli fazla amfetamin sersemliği olmadan, tazelenmiş olarak yeniden ayağa kalktı. Duş aldı, güneşli günde her zamankinden daha çok inek pisliği gibi kokan Nova'ya atladı ve Bar Harbor'a geri gitti. Oraya varınca küçük paketleri Nova'nın bagajından çıkarıp odasında açtı. Bir tanesinin çinde otuz sekizlik bir Colt Woodsman ve askılı omuz kılıfı vardı. Diğer iki paketteki malzeme spor ceketinin ceplerine sığdı. Sonra odadan ayrılıp Nova'yı Buick'le değiştirdi. Bir an kendinden bir tane daha olsa,

Los Angeles'ta fiyakalı bir restoranın park valesi gibi arabaları değiştirmek için harcadığı zamanın yarısını bile harcamazdı diye düşündü. Sonra sadece lanet olası son bir kez daha olduğunu umarak olay mahalli Bankerton'a doğru yola çıktı. Yolda yalnızca bir kez durdu, o da süpermarkette. İçeri girip iki şey aldı sadece: biri kadınların saklama kabı olarak kullandığı kavanozlardan, diğeri de yarım litrelik bir şişe Pepsi. Bankerton'a vardığında alacakaranlık gittikçe koyulaşıyordu. Arabayı o çakıl ocağına sürdü ve çekingen davranmanın bu noktada artık pek bir fark yaratmayacağını düşünerek doğrudan içeri daldı. Dün akşamki hareketlilik sonucu ceset bulunduysa her halükârda hapı yutmuş demekti. Ancak orada kimse yoktu ve birilerinin *gelip gittiğine* dair her hangi bir iz de yoktu. Böylece o da Spurton'ı çıkardı, onu biraz yokladı ve ödülünü aldı. Tıpkı cips paketinden çıkan hediyeler gibi."

Ginelli'nin sesi tam anlamıyla ifadesizdi, ama Billy olanları aklından pek de hoş olmayan bir film şeridi gibi geçirdiğini anladı. Ginelli çömeliyor, elleriyle çakılları kenara itiyor, Spurton'ın gömleği eline geliyor, sonra kemeri, sonra da cebi. Cebine uzanıyor. Bir daha hiç harcayamayacağı kumlu bozuk paralar eline geliyor. Sonra cebinin altından ölüm sertliğine ulaşmış soğuk tenini hissediyor. En sonunda da anahtarlara ulaşıyor ve aceleyle yeniden gömüyor.

"Vay be kardeşim!" dedi Billy titreyerek.

"Bunların hepsi bakış açısı meselesi, William," dedi Ginelli sakince. "İnan bana öyle."

Sanırım beni korkutan da bu, diye düşündü Billy. Sonra Ginelli olağanüstü maceralarının hikâyesini tamamlarken o giderek daha da büyük bir şaşkınlıkla dinledi.

Ginelli cebinde Hertz anahtarlarıyla Avis'ten kiraladığı Buick marka arabaya geri döndü. Pepsi kolayı açıp kavanozun içine

doldurdu, sonra da kavanozun metal kapağını kapattı. Bunu da halledince Çingene kampına doğru arabasını sürdü.

"Hâlâ orada olacaklarını biliyordum," dedi. "Hâlâ orada olmak istedikleri için değil tabii ki, polisler soruşturma bitene kadar bir yere ayrılmamalarını söylediği için. Burada söz konusu olan bir grup göçebe diyebileceğimiz insan, Bakerton gibi alelade bir taşra kasabasına geliyor, sonra da başka yabancı biri ya da birileri gecenin bir yarısı gelip mekânı tarıyor. Polisler böyle şeylere ilgi duyarlar."

Polisler konuyla ilgilenmişlerdi kuşkusuz ki. Bir adet Maine eyalet polis otosu ve işaretsiz iki Plymouth marka araç arazinin bir kenarına park etmişti. Ginelli, Plymouth araçların ortasına park edip aracından çıkmış ve tepeden aşağı kampa doğru yürümeye başlamış. Delik deşik olmuş steyşın vagon büyük olasılıkla suç laboratuvarında incelenmek üzere başka bir yere çekilip götürülmüştü.

Ginelli tepeden inerken yarı yolda yukarı doğru çıkan üniformalı bir polisle karşılaşmış.

"Burada size göre bir şey yok bayım," dedi polis. "Gitmeniz gerek."

"Oranın tam bana göre olduğuna onu ikna ettim," dedi Ginelli, Billy'ye sırıtarak.

"Nasıl yaptın onu?"

"Ona bunu gösterdim."

Ginelli arka cebine uzanıp Billy'ye deri bir kılıf attı. Billy açtı. Bakar bakmaz ne olduğunu anladı, avukatlık kariyeri boyunca bunlardan bir iki tane görmüştü. Ceza davalarında uzmanlaşsaydı bunlardan daha çok görürdü. Üzerinde Ginelli'nin fotoğrafı olan deri lamineli bir FBI kimlik kartıydı bu. Fotoğrafta Ginelli beş yaş daha genç görünüyordu. Saçları asker traşı gibi kısacıktı. Kartta Özel Ajan Ellis Stoner olarak geçiyordu.

Billy'nin kafasında pek çok şey bir anda yerine oturdu. Kimlikten başını kaldırdı. "Buick arabayı istemenin nedeni böyle daha çok..."

"Devlet aracına benzemesi tabii ki. Fazla dikkat çekmeyen büyük bir sedan. Avis'teki herifin bana vermeye çalıştığı o teneke kutuyla görünmek istemedim. Ee tabii ki Çiftçi John'ın seksmakinesiyle de oraya gidemezdim."

"Bu senin ortağın ikinci yolculuğunda getirdiği şeylerden biri mi?"

"Evet."

Billy kimliği ona geri attı. "Neredeyse gerçek gibi görünüyor."

Ginelli'nin suratı ciddileşti. "Fotoğraf dışında gerçek zaten," dedi sessizce.

Billy duyduğu şeyi hazmetmeye çalışıp Özel Ajan Stoner'a ne olduğunu, çoluk çocuğu olup olmadığını düşünmemeye çabaladığı sırada bir an bir sessizlik oldu.

En nihayetinde, "Bir çakıl ocağına sakladığın cesedin cebinde araba anahtarlarını aradıktan beş dakika sonra arabanı iki polis aracının yanına park edip o kimliği bir eyalet polisine gösterdin, öyle mi?" diyebildi.

"I-ıh," dedi Ginelli, "On dakika desek daha doğru olur."

Kampın içine doğru ilerleyince sivil giyinse de polis olduğu belli olan iki adamın tek boynuzlu kamyonetin arkasında dizlerinin üzerinde olduğunu gördü. İkisinin elinde de küçük bir bahçe küreği vardı. Bir üçüncüsü ayakta durmuş onlar toprağı kazırken güçlü bir fener tutuyordu.

"Bekle bekle, burada bir tane daha var," dedi içlerinden biri. Küreğiyle topraktan bir kurşun alıp yakındaki kovaya attı. Trink! Kardeş olduğu belli iki Çingene çocuğu yanlarında durmuş bu işlemi izliyordu.

Ginelli aslında polislerin orada olmasına sevinmişti. Orada kimse gece gelenin neye benzediğini bilmiyordu. Samuel Lemke'yse

sadece siyaha boyanmış bir yüz görmüştü. Hem bir Rus otomatik silahının ateşlenmesi ardından bir FBI ajanının çıkıp gelmesi son derece olasıydı. Ancak Taduz Lemke'ye karşı derin bir saygı duymuştu. Spurton'ın alnına yazılan kelime yüzünden değildi. Asıl etkileyen 7.62x39 mm'lik mermiler karanlıktan kendisine doğru yağarken Lemke'nin olduğu yerde sabit kalmasıydı. Tabii ki bir de William'a olanlar vardı. Ginelli ihtiyar adamın kendisini tanımasının da mümkün olduğunu düşünüyordu. Bunu Ginelli'nin gözlerinden okuyabilir ya da bir şekilde kokusunu alabilirdi.

Burnu çürük ihtiyar adamın kendisine hiçbir şekilde dokunmasına izin vermeyecekti.

İstediği sadece kızdı.

İç çemberi geçip kamp araçlarından birinin kapısını rasgele çaldı. Kapıyı korkmuş ve güvensiz gözlerle bakan orta yaşlı bir kadın açmadan önce bir kez daha çalmıştı.

"Ne istiyorsan, istediğin şeyden bizde yok," dedi. "Burada sorun yaşıyoruz. Kapalıyız. Kusura bakma."

Ginelli deri kimliği açıp gösterdi. "Özel Ajan Stoner, hanımefendi. FBI."

Kadının gözleri kocaman oldu. Hızlı hızlı haç çıkarıp Romence bir şeyler söyledi. Sonra, "Ah Tanrım, sırada ne var? Artık hiçbir şey düzgün gitmiyor. Susanna öldüğünden beri sanki biz lanetlendik. Ya da..."

Derken çenesini kapamasını söyleyen kocası onu kenara itti.

"Özel Ajan Stoner," diye yeniden söze başladı Ginelli.

"He, duydum ne dediğini." Adam dışarı çıkmıştı. Ginelli adamın kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu, ama daha yaşlı görünüyordu. Upuzun boylu ve öylesine kötü çökmüş bir adamdı ki neredeyse deforme olmuştu. Üzerine bir Disney tişörtü ve bol bermuda şort giymişti. Leş gibi köpek öldüren şarabı ve her an kusmak üzereymiş gibi kokuyordu. Bu, haftada üç dört

kez başına gelen bir şey gibi görünüyordu. Ginelli adamı bir gece öncesinden hatırladığını sandı. Ya bu adamdı, ya da buralarda yürürken sekiz çizen başka bir Çingene daha vardı, oydu. Sanki kör bir epilepsi hastası gibi zıplaya zıplaya kaçanlardan biriydi dedi Billy'ye.

"Ne istiyorsun? Bütün gün polisler yakamıza yapıştı zaten. *Her daim* yakamızda polisler var zaten, ama bu sefer... Lanet olasıca... Bir *saçmalık*!" Çirkin ve sindirici bir tonla konuşuyordu, karısı ona heyecanla Romence bir şeyler söyledi.

Kafasını karısına çevirdi. *"Det krigiska jaghaller,"* dedi, bir de üstüne ekledi: "Kapa çeneni kahpe." Kadın geri çekildi. Disney tişörtlü adam Ginelli'ye geri döndü. "Ne istiyorsun? Bir şey öğrenmek istiyorsan gidip oradaki kankalarınla konuşsana." Başıyla suç laboratuvarında çalışanları göstermişti.

"İsminizi alabilir miyim lütfen?" diye sordu Ginelli yüzünde ifadesiz bir kibarlıkla.

"Gidip onlardan öğrensene." Pasaklı ve gevşek kollarını acımasızca kavuşturdu. Tişörtünün altından büyük göğüsleri hafifçe sallandı. "Onlara isimlerimizi verdik, ifadelerimizi verdik. Gecenin bir yarısı biri üzerimize birkaç el ateş açtı, hepimizin bildiği tek şey bu. Sadece serbest bırakılmak istiyoruz. Maine'den, New England'dan, şu siktiğimin Doğu Yakası'ndan çıkıp gitmek istiyoruz." Biraz daha alçak bir sesle ekledi: "Bir daha da geri gelmemek." Sol elinin işaret ve serçeparmakları Ginelli'nin annesi ve büyükannesinden iyi bildiği bir jest yaparak havaya kalktı, kem göz işareti yapıyordu. Adam belli ki bunu yaptığının farkında bile değildi.

"İki seçeneğiniz var," dedi Ginelli, hâlâ aşırı kibar FBI adamı rolünü iliklerine kadar oynuyordu. "Bayım ya siz bana biraz bilgi verirsiniz ya da Eyalet Gözaltı Merkezi'ne gider sizi adaleti engelleme suçundan sorumlu tutup tutmama kararını beklersiniz.

Engelleme suçundan hüküm giyerseniz beş yıl hapis ve beş bin dolar cezaya çarptırılırsınız."

Karavanın içinden bu sefer histerik şekilde bağırışmalar geldi.

"Enkelt!" diye bağırdı adam boğuk bir sesle, ama Ginelli'ye yüzünü tekrar döndüğünde bu sefer rengi belirgin derecede atmıştı. "Siz delisiniz."

"Hayır bayım," dedi Ginelli. "Mesele birkaç el ateş edilmesi değildi. Bir otomatik tüfekten en az üç şarjör boşaltılmış. Makineli tüfekler ve seri ateşli otomatik silahların kişisel olarak barındırılması Birleşik Devletler'de yasalara aykırı. Bu vaka FBI'ı da bağlıyor. Sizi samimi olarak uyarıyorum, boğazınıza kadar boka batmış durumdasınız, olay daha da derinleşiyor ve ben sizin yüzmeyi bildiğinizi sanmıyorum."

Adam ona bir süre daha asık suratla baktı, sonra konuşmaya başladı. "Benim adım, Heilig. Trey Heilig. Bunu gidip o heriflerden öğrenebilirdin."

Ginelli başını salladı. "Onların kendi yapacak işleri var, benim kendi yapacaklarım. Şimdi benimle konuşacak mısınız?" Koca adam uysal bir şekilde boyun eğip başını salladı.

Ginelli, Trey Heilig'e bir gece önce neler olduğunu anlattırdı. Konuşmanın yarısında eyalet polis dedektiflerinden biri onun kim olduğunu merak etti. Gelip Ginelli'nin kimliğine baktı, sonra hızla oradan ayrıldı, hem etkilenmiş hem de biraz endişeli görünüyordu.

Heilig ilk el silah sesleriyle karavanından fırlayıp silahtan çıkan ateşlerin yerini tespit ettiğini, sonra da nişancıyı yandan kuşatmak amacıyla soldan tepeyi tırmanmaya başladığını iddia etti. Fakat karanlıkta bir ağaca ya da başka bir şeye takılmış kafasını bir kayaya çarpmıştı. Bir süre bayılmıştı, yoksa o puştu kesin haklardı. Hikâyesine kanıt olarak sol şakağında solmuş, en az üç gün önce oluşmuş, muhtemelen sarhoşluktan takılıp hasar aldığı bir morluğu gösterdi. *Hı hı,* diye düşündü Ginelli ve defterinde başka

bir sayfa açtı. Bu kadar hokkabazlık yeterdi, artık işe koyulma vakti gelmişti.

"Çok teşekkürler, Bay Heilig, çok yardımcı oldunuz."

Hikâyeyi anlatmak adamı biraz yatıştırmış gibiydi. "Eh... Sorun değil. Size öyle çıkıştığım için kusura bakmayın. Fakat bizim yerimizde siz olsanız..." deyip omuz silkti.

Karısı arkasından "Polisler," dedi. Karavanın kapısından etrafta ne kadar köpek olduğuna ve ne kadar yırtıcı olduklarına bakan çok yaşlı ve yorgun bir porsuk gibi bakıyordu. "Nereye gidersek gidelim hep polisler... Bu artık sıradanlaştı. Ancak bu sefer daha kötü. İnsanlar korkuyor."

"E*nkelt, Mamma,*" dedi Heilig bu sefer daha nazik bir tonda.

"İki kişiyle daha konuşmam gerekiyor, beni yönlendirebilirseniz sevinirim," dedi Ginelli. Not defterinde boş bir sayfaya baktı: "Bay Taduz Lemke ve sanırım eşi Bayan Angelina Lemke."

Üzerinde tek boynuzlu resim olan kamyoneti göstererek "Taduz orada uyuyor," dedi Heilig. *Eğer doğruysa bu sahiden harika haber,* diye düşündü Ginelli. "Çok yaşlı ve bütün bu olanlar onu fena yordu. Sanırım Gina da şurada kendi karavanında. Kendisi bekârdır."

Adam kirli parmaklarından biriyle arkası tahtayla yüksekçe çevrilip kapatılmış küçük yeşil bir Toyota'ya işaret etti.

"Çok teşekkürler." Ginelli not defterini kapatıp arka cebine sıkıştırdı.

Rahatlamış görünen Heilig kamp aracına ve muhtemelen de içerideki içki şişesine sığındı. Hava giderek kararıyordu, Ginelli tekrar iç çemberi geçip bu sefer kızın kamp aracına yöneldi. Kalbinin yerinden çıkacakmış gibi hızlı ve yüksek sesle attığını söyledi Billy'ye. Derin bir nefes alıp kapıya vurdu.

Hemen cevap gelmemişti. Tam tekrar vurmak üzere elini kaldırıyordu ki kapı açıldı. William onun güzel olduğunu söylemişti,

ama böylesine derin bir güzellik beklemiyordu. İnsanın yüzüne dosdoğru bakan o kara gözlerinin korneası öyle beyazdı ki hafiften maviye kaçıyordu bazen. Pürüzsüz yanık teni altan alta pembe pembe ışıldıyordu. Ginelli bir an onun ellerine baktı, güçlü ve kemikli olduklarını gördü. Temiz ama bir çiftçininkiler gibi derinden kesilmiş tırnaklarında hiç oje yoktu. O ellerden birinde *İstatistik Sosyoloji* kitabını tutuyordu.

"Evet?"

"Özel Ajan Ellis Stoner, Bayan Lemke," dedi Ginelli. Kızın gözlerindeki o belirgin aydınlık aniden kayboldu, sanki üstlerine bir panjur kapanmıştı. "FBI."

"Evet?" diye tekrar etti, ama bir telesekreterdeki cansız bir ses gibi çıkmıştı sesi.

"Dün gece burada gerçekleşen ateş açma vakasını inceliyoruz."

"Siz ve dünyanın diğer yarısı da aynı şeyi yapıyor," dedi Gina. "Peki araştırın gitsin, ancak ben mektupla öğretim derslerimi yarın sabah postaya veremezsem geç kaldığım için düşük not alacağım. O yüzden izin verirseniz..."

"William Halleck adında bir adamın bu işin arkasında olduğunu gösteren sebeplerimiz var," dedi Ginelli. "Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?" Elbette ediyordu, bir an gözleri kocaman açıldı ve sanki resmen alev aldı. Ginelli önceden onun inanılmayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştü. Hâlâ öyle düşünüyordu, ama artık Frank Spurton'ı öldüren kişinin gerçekten o olabileceğine de inanıyordu.

"Pis domuz!" dedi Gina yere tükürerek. "*Han satte sig pa en av stolarna! Han sneglade pa nytt mot hyllorna i vild! Vild!*"

"Halleck olduğunu düşündüğümüz adamın birkaç fotoğrafı var," dedi Ginelli sakince. "Bar Harbor'da bir ajanımız tarafından uzak mercekle çekilmiş fotoğraflar..."

"Tabii ki Halleck'tir!" dedi. "O domuz benim *tante-nyjad* öldürdü. Büyükannemi! Ama bizi daha fazla rahatsız edemeyecek.

O..." Gina altdudağını sertçe ısırıp sustu. Eğer Ginelli iddia ettiği kişi olsa, Gina kendini son derece derin ve detaylı bir soruşturmanın içine sokmuştu böylece. Fakat Ginelli fark etmemiş gibi davrandı.

"Fotoğraflardan birinde iki adam arasında para alışverişi var gibi görünüyor. Adamlardan biri Halleck'se diğeri de muhtemelen dün gece kampınıza uğrayan nişancıdır. Sizin ve büyükbabanızın Halleck'i teşhis etmesini isteyeceğim."

"O benim büyük-büyük babam," dedi dalgın bir biçimde. "Sanırım uyuyor. Ağabeyim onun yanında. Onu uyandırmak istemem." Gina duraksadı. "Bu meseleyle onu üzmek istemiyorum. Son birkaç gün onun için fazlasıyla zorlu geçti."

"Peki, o zaman bunu ikimiz yapacağız galiba," dedi Ginelli. "Siz fotoğraflara bakarsınız ve adamın Halleck olduğunu onaylayabilirseniz ihtiyar Bay Lemke'yi rahatsız etmeyiz."

"Bu iyi olur. Şu Halleck domuzunu yakalarsanız onu tutuklayacak mısınız?"

"A, evet. Yanımda şahsın tarifini içeren federal tutuklama müzekkeresi var."

Bu Gina'yı ikna etmişti. Kamp aracından hışımla çıkarken Gina'nın eteği fırıl fırıl dönmüş ve insanın yüreğini hoplatan o yanık tenli bacakları bir an için görünmüştü. O sırada Ginelli'nin buz kesmesine neden olacak bir şey söyledi: "Gerçi bu gidişle onda tutuklayacak pek bir şey bulamayacaksınız sanırım."

Çöken karanlıkta hâlâ toprağı eşeleyen polislerin yanından geçtiler. Kamuflaj desenli bir örnek pijamaları içinde iki kardeş de dahil birkaç Çingene'nin de yanından geçtiler. Gina geçerken bazılarına başıyla işaret verdi, onlar da başlarını eğdiler ancak uzak durdular. Gina'nın yanındaki İtalyan'a benzeyen adam FBI'dandı, en iyisi bu işten uzak durmalarıydı.

Çemberin dışına çıkıp Ginelli'nin arabasına gitmek üzere tepeyi tırmanınca gecenin karanlığında gözden kayboldular.

"Tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu, William," dedi Ginelli. "Üç gecedir oraya gidiyorum ve yine tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu... Neden? Mekân polis kaynıyordu. Onlara ateş eden adam daha polisler oradayken gelip başka bir şey yapar mı hiç? Yapmaz diye düşündüler... Ama salaklık ettiler, William. Bunu hepsinden beklerdim de o ihtiyardan beklemezdim. Hayatın boyunca polislerden nefret etmeyi ve onlara güvenmemeyi öğrenip sonra da birdenbire peşindeki kişi kimse ondan seni koruyacaklarını bekleyemezsin. İhtiyar adamsa uyuyordu. Yoruldu. Bu iyi bir şey. Onu haklayabiliriz, William. Haklayabiliriz."

Buick arabaya doğru yürüdüler. Kız dışarda dururken Ginelli şoför kapısını açtı. Eğilince de tek eliyle omuz askısında duran 38'liği çekip çıkardı. Diğer eliyle de kavanozun metal kapağını çevirdi. Kızın ruh halinin birdenbire duyduğu buruk sevinçten beklenmedik bir ihtiyat haline değiştiğini hissetti. Ginelli ise gaza gelmişti, duyguları ve sezgileri dışa dönükleşmiş, ince bir ayar edinmişti sanki. Kızın cırcırböceklerini, etrafın karanlığını, daha önce hiç görmediği bir adamla diğerlerinin yanından öyle kolayca ayrıldığını, üstelik de daha önce görmediği *hiçbir* adama güvenmemesi gereken bir saatte bunu yaptığını bir anda fark edişini hissetmişti Ginelli. Halleck'in kimlik tespitini yapmayı bu kadar isteyen "Ellis Stoner"ın neden kâğıtları yanında getirmediği daha yeni aklına geliyordu. Fakat artık çok geçti. Karnına ağrılar sokan ve gözünü nefretle kör eden o ismi söylemişti.

"İşte burada," dedi Ginelli ve ona doğru bir elinde silah öbür elinde de cam kavanozla döndü.

Gina'nın gözleri yeniden büyümüştü. Ağzını açıp nefes aldı ve göğsü aldığı nefesle yükseldi.

"İstersen bağırabilirsin," dedi Ginelli, "ama seni temin ederim bu çıkardığın son ses olur, Gina."

Bir an kızın yine de bağıracağını düşündü... Ama sonra kız uzun bir oflamayla aldığı nefesi bıraktı.

"O domuza çalışan sensin," dedi. "*Hans satte sig pa...*"

"İngilizce konuş fahişe," deyiverdi sıradan bir tonla, kız ise sanki tokat yemiş gibi oldu.

"Bana fahişe diyemezsin," diye fısıldadı. "Kimse bana fahişe diyemez." O güçlü elleri bükülüp birer pençe olmuştu adeta.

"Sen benim arkadaşım William'a domuz dersen ben de sana fahişe, anana fahişe, babana da göt yalayan bir lağım sıçanı derim," dedi Ginelli. Kızın dudaklarını dişlerine doğru çekip hırladığını gördü. Ginelli pis pis sırıttı. Ginelli'nin sırıtışı onu bir şekilde bocalatmıştı. Tam olarak korkmuş gibi görünmüyordu. Ginelli, daha sonra Billy'ye kızın belki de yapısında hep korkak göründüğünü söyleyecekti. Ancak kızın öfkesiyle beraber kimle ve neyle karşı karşıya olduğunu anlamaktan kaynaklanan bir korku da ortaya çıkmış gibiydi.

"Sen bunu oyun mu sanıyorsun?" diye sordu Ginelli. "Karısı, çocuğu olan birini lanetliyorsunuz ve bunu bir oyun mu sanıyorsunuz? O kadına, büyükannene, bilerek mi çarptı sanıyorsun? Peşine bir kiralık katil mi düşürüldü sanıyorsun? Yoksa Mafya, büyükanneni öldürmesi için adam mı tuttu? Zırvalığa bak!"

Kız şimdi öfke ve nefretle dolmuş, ağlıyordu. "Karısı ona otuz bir çekerken büyük annemi yolun ortasında ezdi! Sonra da... sonra da... *han tog in pojken*... onun suçunu akladılar, ama biz ona cezasını verdik. Sen de sıradaki olacaksın seni domuzların arkadaşı pislik. Hiç fark etmez..."

Ginelli geniş ağızlı kavanozun kapağını başparmağıyla itti. Kızın gözleri ilk defa kavanoza takıldı. Ginelli de tam bunu istiyordu zaten.

"Asit bu fahişe," dedi Ginelli ve suratına fırlattı. "Bakalım körken o elindeki sapanla kaç kişiyi vurabileceksin."

Kız yüksek ve cırtlak bir ses çıkarıp elleriyle gözlerini kapattı ama artık çok geçti. Yere düştü. Ginelli ayağını kızın boynuna bastırdı.

"Bağırırsan seni öldürürüm. Seni ve buraya yardıma koşan ilk üç arkadaşını." Sonra ayağını çekti. "Kolaydı sadece."

Kız dizlerinin üzerine kalktı, açık parmak aralarından Ginelli'ye baktı. Ginelli yine o hassas, telepatik duyularıyla gerçek asit olmadığını kızın duymaya ihtiyacı olmadığını anladı. Zaten biliyordu, gözleri yanıyor olsa da asit olmadığını hemen anlamıştı. Bir an sonra, tam zamanında, kızın hayalarına tekme atacağını anladı.

Kız bir kedi gibi onun üzerine atlayınca Ginelli yana kaydı ve kıza yandan bir tekme savurdu. Kafasının arkası şoför koltuğunun açık krom kapısına gürültüyle çarptı. Bir tümseğin üzerine düştüğünde o kusursuz yanaklarından birinden aşağı kanlar süzülüyordu.

Ginelli bilincini kaybettiğini düşünerek ona doğru eğildi, ama kız hırlayarak ona saldırdı. Bir eliyle alnını kesip uzun bir yarık açtı. Diğer eliyle de boğazlı kazağının kolunu yırtmış, biraz daha kan akıtmıştı.

Ginelli homurdanarak onu tekrar yere itti. Silahını alıp burnuna dayadı. "Hadi, devam etsene! İstiyor musun? Devam et fahişe! Hadisene! Yüzümü mahvettin! Devam etmen benim işime gelir!"

Kız kıpırdamadan artık ölüm kadar kara olan gözleriyle ona baktı.

"Devam ederdin," dedi Ginelli. "Tek başına olsaydın bana tekrar saldırırdın. Ama bu onu öldürürdü, öyle değil mi? İhtiyar adamı?"

Kız hiçbir şey söylemedi, ama sanki gözlerinin o karanlığında bir anlık hafif bir alevlenme olmuştu.

"Peki, yüzüne attığım şey gerçekten asit *olsaydı* bu ona ne yapardı hiç düşündün mü? Bir düşün bakalım, ya senin yerine o GI Joe pijamalı iki çocuğun suratına atsaydım ona ne olurdu? Bunu istersem yaparım seni fahişe. Yaparım, sonra da eve dönüp güzelce bir yemek yerim üstüne. Şimdi yüzüme iyice bir bak, yapabileceğimi o zaman görürsün."

En sonunda kızın yüzünde şaşkınlık ve korkuya benzer bir ifade görmüştü, ama kendisi için değildi bu korku.

"Sizi lanetledi," dedi Ginelli. "O lanet işte benim."

"Sıçayım onun lanetine, pis domuz," diye homurdanırken suratındaki kanı parmaklarıyla hafifçe vurarak sildi.

"Bana kimsenin canını yakmamamı söyledi," diye devam etti Ginelli sanki kız hiç konuşmamış gibi. "Ben de yakmadım. Fakat artık bu gece son. Senin şu ihtiyar deden daha önce kaç defa bu işten öylece sıyrıldı bilmiyorum, ama bu sefer sıyrılamayacak. Ona söyle laneti geri alsın. Söyle ona bu son soruşum. İşte. Al şunu."

Kızın eline bir parça kâğıt tutuşturdu. Üzerinde New York'taki o "güvenli ankesörlü telefonun" numarası yazıyordu.

"Bu gece yarısı bu numarayı arayıp ihtiyar adamın cevabını bana ileteceksin. Benden bir haber alman gerekirse bu numarayı iki saat sonra tekrar arayacaksın. Eğer varsa cevabını o zaman alırsın. Hepsi bu. Öyle ya da böyle bu kapı kapanacak. Bu hattaki kimsenin de yarın sabah ikiden sonra ne sikimden bahsettiğinden haberi olmayacak."

"Asla geri almaz."

"Eh, belki almaz," dedi Ginelli, "çünkü ağabeyin de dün gece aynı şeyi söyledi. Ancak bu seni ilgilendirmez. Sen sadece ona dürüst davran ve bırak da ne yapacağına o kendi karar versin. Hayır derse işte *asıl* şov o zaman başlar, bunu ona iyice anlattı-

ğından emin ol. Önce sen gidersin, sonra o iki çocuk, sonra da artık elime kim geçerse. Bunu ona söyle. Şimdi, geç şu arabaya."

"Hayır."

Ginelli gözlerini devirdi. "Sen akıllanacak mısın? Ben sadece on iki polis peşime takılmadan buradan çıkmaya zamanım olsun istiyorum. Seni öldürmek isteseydim, sana iletmen için bir mesaj vermezdim."

Kız ayağa kalktı. Biraz sallanıyordu, ama başardı. Direksiyonun arkasına geçti, sonra da yandaki koltuğa kaydı.

"Biraz daha kay." Ginelli alnındaki kanı eliyle silip kıza gösterdi. "Bu olanlardan sonra sanki ilk buluşmasına çıkan utangaç bir hatun gibi o kapıya yapıştığını göreyim."

Kız kapıya doğru kaydı. "Tamam," dedi Ginelli arabaya girerken. "Şimdi olduğun yerde kal."

Ginelli, farlarını yakmadan Finson Yolu'na doğru geri geri çıktı. Buick'in tekerlekleri kuru çayır otlarının üzerinde kayarak döndü. Silah tutan eliyle arabayı kullanmak için el değiştirirken kızın aniden kıpırdadığını görünce silahı tekrar ona çevirdi.

"Yanlış," dedi. "Kıpırdama. Bir milim bile oynamayacaksın. Anladın mı?"

"Anladım."

"İyi."

Silahı kıza dönük tutarak geldiği yöne doğru sürdü.

"Hep böyle olur," dedi kız için için. "Küçücük bir parça adalet için dünyanın bedelini ödememiz gerekir. O domuz senin arkadaşın mı?"

"Ona böyle dememeni söylemiştim. Domuz falan değil o."

"Bizi lanetlemişmiş," dedi sesinde bir tür küçümsemeyle. "Bunu benim için ona söyleyin bayım, Tanrı bizi ondan ya da onun taifesinden birinden çok daha önce lanetledi."

"Sen bunu git de sosyal hizmetliye anlat bebeğim."

Kız sustu.

Frank Spurton'ın yattığı çakıl ocağına beş yüz metre kala Ginelli arabayı durdurdu.

"Tamamdır, burası yeterince uzak. Çık dışarı."

"Tabii ki." Kız ona o dipsiz gözleriyle sabit bir şekilde baktı. "Ancak bilmeniz gereken bir şey var bayım. Yollarımız yine kesişecek. Bu olunca da sizi öldüreceğim."

"Hayır," dedi. "Öldürmeyeceksin. Çünkü bu gece hayatını bana borçlusun. Bu senin için yeterli değilse de seni nankör kaltak, üstüne bir de dün akşamdan ağabeyinin hayatını ekle. Konuşuyorsun, ama hiçbir şey anlamıyorsun. Bu işten sıyrılamayacaksın, bu işin peşini bırakana kadar sıyrılamayacaksınız. Kemerine bir sicim dolasan uçurtma gibi uçabilecek bir arkadaşım var. Senin neyin var? Neyin olduğunu dur da ben söyleyeyim. Arkadaşımı lanetlemiş sonra da bir sırtlan gibi gece kaçıp gitmiş burunsuz bir ihtiyarın var."

Kız şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Gözlerinden yaşlar şakır şakır süzüldü.

"Tanrı'nın sizin tarafınızda olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Ginelli'ye. Sesi öyle kalın çıkmıştı ki kelimelerini anlamak neredeyse imkânsızdı. "Duyduğum şey bu mu? Dinimizi böyle aşağıladığın için cehennemde yanmalısın. Biz sırtlan mıyız? Öyleysek bile senin o arkadaşın gibi insanlar bizi böyle yaptı. Büyükbüyük babam lanet diye bir şey yoktur, yalnızca insanların ruhuna tuttuğun aynalar vardır der."

"Çık dışarı," dedi Ginelli. "Biz konuşamayız. Birbirimizi duymuyoruz bile."

"Bu doğru."

Kız kapıyı açıp dışarı çıktı. Ginelli arabasıyla uzaklaşırken kız arkasından bağırdı: "Arkadaşın bir domuz ve incelerek ölecek!"

"Ancak ben öleceğini sanmıyorum," dedi Ginelli.

"Ne demek istiyorsun?"

Ginelli saatine baktı. Saat üçü geçiyordu. "Arabada anlatırım," dedi. "Saat yedide randevun var."

Billy karnındaki o iğne batması gibi keskin korkuyu yeniden hissetti. "Onunla mı?"

"Aynen öyle. Hadi gidelim."

Billy ayağa kalkınca kalbindeki ritim bozukluğunu tekrar hissetti ve şimdiye kadarkinin en uzunuydu. Gözlerini kapatıp göğsünü tuttu. Daha doğrusu göğsünden geriye ne kaldıysa onu. Ginelli onu yakaladı. "William, iyi misin?"

Aynaya baktı ve Ginelli'nin yanında üzerinde sallanan kıyafetleriyle aslında bir gösteri ucubesi tuttuğunu gördü. Ritim bozukluğu düzelince yerine daha da tanıdık bir his geldi. İhtiyar adama ve Heidi'ye duyduğu o karmaşık ve tüyler ürpertici öfkesiydi bu.

"Ben iyiyim," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bangor," dedi Ginelli.

– Yirmi Üçüncü Bölüm –

DEFİŞRE

Nova'yı aldılar. Ginelli'nin bu araba hakkında söylediği iki şey de doğruydu, içinde oldukça keskin bir inek gübresi kokusu vardı ve Kuzeydoğu Harbor ile Bangor arasındaki yolda benzini resmen lıkır lıkır içti. Ginelli saat dört civarında koca bir sepet buharda pişmiş istiridye almak için durakladı. Yol kenarında bir dinlenme alanına park edip yanında altılı bira paketiyle istiridyeleri bölüştüler. Piknik masalarındaki iki üç aile Billy Halleck'e bakıp olabildiğince çabuk oradan uzaklaştı.

Yemek yerken Ginelli hikâyesini tamamladı. Çok da uzun sürmedi.

"Dün gece saat on birde John Tree'deki odama geri gelmiştim," dedi. "Oraya daha çabuk varabilirdim belki, ama kimsenin arkamda olmadığına emin olmak için biraz dolandım, sekizler çizdim, geri dönüşler yaptım.

Odaya geldiğimde New York'u aradım ve kıza numarasını verdiğim telefona bir arkadaşı gönderdim. Yanına da şu muhabirlerin telefon röportajlarında kullandığı kayıt cihazlarından bir tane almasını söyledim. Kulaktan dolma bilgiyle hareket etmek istemedim William, anlarsın ya. Ona kız telefonu kapatır kapatmaz kayıtla beraber beni aramasını söyledim.

"Telefonun tekrar çalmasını beklerken kızın beni yaraladığı yerleri dezenfekte ettim. Tabii ki kızda kuduz hastalığı falan vardır demeyeceğim William, ama sen de biliyorsun ki kız çok fazla nefret doluydu."

"Biliyorum," dedi Billy ve zalimce düşündü: *Gerçekten de biliyorum. Çünkü kazanıyorum. Ben de bir tek o açıdan kazanıyorum.*

Telefon saat on ikiyi çeyrek geçe geldi. Ginelli gözlerini kapatıp sol el parmaklarını alnına bastırdı ve kayıtta geçen konuşmayı neredeyse tamı tamına tekrar etti:

Ginelli'nin Adamı: Alo.

Gina Lemke: Bu gece gördüğüm adam için mi çalışıyorsun?

Ginelli'nin Adamı: Evet, öyle denebilir.

Gina: Ona de ki büyük-büyükbabam...

Ginelli'nin Adamı: Kayıt cihazım var. Yani konuşmanı kaydediyorum. Bahsettiğin adama dinleteceğim. O yüzden...

Gina: Bu yapılabiliyor mu?

Ginelli'nin Adamı: Evet. O yüzden şu an bir nevi doğrudan onunla konuşuyorsun.

Gina: Peki. Büyük-büyükbabam geri alacağını söyledi. Ona deli olduğunu, hatta daha kötüsü hata yaptığını söyledim, ama fikri değişmedi. Ailesinin daha fazla zarar görmesini istemediğini, geri alacağını söyledi. Fakat Halleck'le buluşması gerek. Buluşmazsa geri alamaz. Büyük-büyükbabam yarın akşam saat yedide Bangor'da olacak. Union ve Hammond caddeleri arasında bir park var. Orada bir bankta oturuyor olacak. Yalnız gelecek. Yani kazandın büyük adam... Kazandın, *mi hela po klockan*. O domuz arkadaşını bu akşam saat yedide Bangor'daki Fairmont Park'a getir.

Ginelli'nin Adamı: Hepsi bu mu?

Gina: Evet, bir de ona de ki umarım çükü mosmor olup düşer.

Ginelli'nin Adamı: Ona şu an kendin zaten söylüyorsun bayan. Ama kim olduğunu bilseydin söyleyemezdin.

Gina: Sen de siktir.

Ginelli'nin Adamı: Cevap olup olmadığını öğrenmek için saat ikide burayı tekrar aramalısın.

Gina: Arayacağım.

"Sonra telefonu kapattı," dedi Ginelli. Boş istiridye kabuklarını çöp sepetine atıp geri geldi ve duygusuzca ekledi: "Adamım dedi ki sesi tüm konuşma boyunca ağlıyor gibiymiş."

"Tanrım," diye mırıldandı Billy.

"Her neyse, ben de adamıma kayıt cihazını tekrar telefona taktırıp kıza ikide aradığında dinletmesi için bir mesaj kaydettirdim. O da şöyle: 'Selam Gina. Ben Özel Ajan Stoner. Mesajını aldım. Kulağa uygun gibi geliyor. Arkadaşım William bu akşam saat yedide parka gelecek. Yalnız olacak, ama ben izliyor olacağım. Tahminimce sizinkiler de izliyor olacaktır. Sorun değil. İki taraf da izlesin ve iki taraf da ikili arasında geçenlere karışmasın. Arkadaşıma herhangi bir şey olursa, bedelini ağır ödersiniz.' "

"Hepsi bu öyle mi?"

"Evet. Hepsi bu."

"İhtiyar adamı göçerttik mi?"

"Sanırım göçerttik. Bu tuzak da olabilir tabii." Ginelli ona ciddiyetle baktı. "İzleyeceğimi biliyorlar. Benden intikam almak için ben izlerken seni öldürmeye karar vermiş olabilirler, sonrası için de belki şanslarını deneyecekler."

"Beni şu an zaten öldürüyorlar," dedi Billy.

"Ya da belki kız bu işi kendi halletmeyi seçmiş olabilir. O bir deli, William. Deli insanlar her zaman kendilerine söylenileni yapmazlar."

Billy ona dalgın dalgın baktı. "Evet, yapmazlar. Fakat öyle ya da böyle fazla bir seçeneğim yok, öyle değil mi?"

"Yok... Olduğunu sanmıyorum. Hazır mısın?"

Billy kendisine gözlerini dikmiş insanlara şöyle bir baktı ve başını salladı. Uzun zamandır zaten hazırdı.

Arabaya doğru giderken yarı yolda, "Bunları gerçekten benim için mi yaptın, Richard?" diye sordu.

Ginelli durup ona baktı ve hafifçe gülümsedi. Yüzündeki gülümseme belli belirsizdi... Ama gözlerinde fıldır fıldır dönen o ışık tam üzerine odaklanmıştı, öyle ki Billy bakamadı. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Bir önemi var mı, William?"

– Yirmi Dördüncü Bölüm –

PURPURFARGADE ANSIKTET

Akşama doğru Bangor'a varmışlardı. Ginelli, Nova'yı bir benzin istasyonuna sokup depoyu doldurdu ve görevliden yol tarifi aldı. Billy yolcu koltuğunda bitkin görünüyordu. Ginelli geri döndüğünde ona endişeyle baktı.

"William iyi misin?"

"Bilmiyorum," dedi, sonra yeniden düşündü. "Hayır."

"Kalbin mi yine?"

"Evet." Ginelli'nin gece yarısı gelen doktorunun söylediklerini düşündü. Potasyum, elektrolitler... Karen Carpenter'ın neden öldüğüyle ilgili bir şeyler... "İçinde potasyum olan bir şeyler almam lazım. Ananas suyu. Muz. Ya da portakal." Kalbi aniden dört nala koşmaya başlamıştı. Billy arkaya yaslanıp gözlerini kapattı ve ölecek mi diye beklemeye başladı. Nihayet curcuna duruldu. "Bir poşet dolusu portakal."

Biraz ileride bir market vardı. Ginelli kenara çekti. "Hemen geliyorum, William. Dayan."

"Tamam," dedi Billy belli belirsiz ve Ginelli arabadan çıkar çıkmaz kısa bir uykuya daldı. Rüya gördü. Rüyasında Fairview'deki evini gördü. Gagası çürümüş bir akbaba pencere pervazına konup içeri baktı. Evin içinden birileri çığlık atmaya başladı.

Sonra biri onu sertçe sallamaya başladı, Billy uyandı. "Ha?"

Ginelli arkasına yaslanıp nefes verdi. "Tanrım! William beni böyle korkutma!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Öldün sandım dostum. Al." Yafa portakalıyla dolu bir file torbayı Billy'nin kucağına koydu. Billy incecik olmuş parmaklarıyla torbanın bağını açmaya çalıştı, ama parmakları artık beyaz örümcek bacaklarına benziyordu, paketi açamadı. Ginelli cep çakısıyla torbayı açtı, sonra da bıçakla bir portakalı çeyrek dilimlere böldü. Billy önce yavaş yedi. Biri işe yarayınca aç kurt gibi yumuldu portakallara. Bir haftadan fazla zamandır belki ilk defa iştahı yerine geliyor gibiydi. Rahatsız kalbi de sakinleşmiş, eski sabit atışlarına geri dönmüş gibi görünüyordu... Tabii bütün bunlar aklının ona oynadığı bir oyun da olabilirdi.

Birinci portakalı bitirince Ginelli'nin çakısını alıp ikincisini parçalara böldü.

"Daha iyi misin?" diye sordu Ginelli.

"Evet. Çok daha iyiyim. Parka ne zaman varacağız?"

Ginelli kadırım kenarına arabayı yanaştırdı. Billy tabeladan Union Caddesi ile Batı Broadway'in birleştiği yerde olduklarını gördü. Yazın gelmesiyle yemyeşil açmış ağaçlar hafif bir esintiyle hışırdadılar. Benekli renkler ve gölgeler caddede miskin miskin dolanıyordu.

"Geldik," deyiverdi Ginelli. Billy sanki başından aşağı buz gibi sular boşaltılıyormuş gibi hissetti. "Yaklaşabileceğim kadar yaklaştım işte. Seni şehir merkezinde bırakırdım, ama buraya yürüyene kadar bütün gözler üzerine çevrilirdi."

"Evet," dedi Billy. "Tıpkı yolda çocukların bayılması ya da hamilelerin düşük yapması gibi."

"Zaten buraya kadar gelemezdin de," dedi Ginelli kibarca. "Neyse, önemli değil. Park bu tepenin hemen dibinde. Dört yüz, beş yüz metre var. Gölgede bir bank seç ve bekle."

"Sen nerede olacaksın?"

"Ben buralarda olacağım," dedi Ginelli ve gülümsedi. "Seni izliyor ve o kıza dikkat ediyor olacağım. Ben onu görmeden o beni görürse, beni yaşatmaz, William. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Gözüm senin üzerinde olacak."

"Teşekkürler," dedi Billy, bunu söylerken nasıl ve ne kadar müteşekkir olduğundan kendi de emin değildi. Ginelli'ye minnet duyuyordu, ama hissettiği Houston ve karısına karşı duyduğu nefret gibi tuhaf ve zor bir duyguydu.

"*Por nada**," dedi Ginelli ve omuz silkti. Yandaki koltuğa eğilip Billy'ye sarıldı ve iki yanağından da öptü. "İhtiyar puşta karşı dirayetli ol, William."

"Olacağım," dedi Billy gülümseyerek ve arabadan çıktı. Üzerinde göçükler olan Nova hareket etti. Billy araba caddenin sonunda köşeden dönüp gözden kaybolana dek izledi, sonra tepeden aşağı doğru tek elinde portakal torbasını sallaya sallaya indi.

Caddenin yarısında aniden kaldırıma sapıp çitleri tırmanarak çıkan ve arka bahçelerine kaçan küçük çocuğu hemen hemen hiç fark etmedi. O gece bu küçük çocuk kâbus görerek uyanacaktı. Rüyasında kurukafa başında yüzüne doğru uçuşan cansız saçlarıyla ayaklarını sürüye sürüye yürüyen bir korkuluk üzerine üzerine geliyordu. Annesi koridordan koşup çocuğun odasına gelince onu bağırırken duydu: "*Bana ölene kadar portakal yedirmek istiyor! Ölene kadar portakal yedirmek! Ölene kadar yedirmek!*"

Park geniş, serin, yeşil ve büyüktü. Bir tarafta gürültücü bir grup çocuk oyuncak merdivene tırmanıyor, tahterevalliye bini-

* Bir şey değil. (çev.)

yor ve kaydıraktan kayıyordu. Biraz daha öte tarafta bir beyzbol maçı oynanıyordu, kızlar erkeklere karşı oynuyor gibi görünüyordu. Arada insanlar yürüyor, uçurtma uçuruyor, frizbi fırlatıyor, kremalı kek yiyip kola içiyor, buzlu içeçeklerini höpürdetiyordu. Yirminci yüzyılın ikinci yarısında Amerikan toplumunun yaz ortası halinin bir portresiydi adeta. Billy bir an kendisini bu tabloya ve onlara yakın hissetti.

Tek eksik Çingeneler, içinden bir ses ona fısıldadı ve tekrar içi ürperdi. Öyle bir buz kesmişti ki kollarındaki tüyler diken diken oldu ve hemen kollarını göğsünde kavuşturdu. Çingenelerin de burada olması gerek; öyle değil mi? Paslı tamponlarında UTD çıkartmalı *eski steyşın vagonlar, kamp araçları, yan tarafı resimli kamyonetler, sonra bovling lobutlarıyla Samuel ve sapanıyla Gina... Çevredekilerin hepsi de koşarak yanlarına gelir. Hep koşarak yanlarına gelirler. Jonglörü izlemeye, sapanı denemeye, geleceklerini öğrenmeye, bir ilaç ya da losyon almaya, bir kızı yatağa atmaya –ya da en azından bunun hayalini kurmaya– köpeklerin birbirlerinin bağırsaklarını parçalamasını izlemeye. Hep koşarak gelirler. Sırf değişiklik olsun diye. Tabii ki Çingenelere ihtiyacımız var. Hep olmuştur.* Çünkü *arada bir kasabadan kovacak birilerini bulamazsan oraya ait olduğunu başka türlü nasıl hissedeceksin? Eh, yakında gelirler, değil mi?*

"Doğru," diye mırıldandı Billy gölgeli bir banka otururken. Güçsüz kalan bacakları birden titremeye başladı. Torbadan bir portakal alıp, biraz uğraştıktan sonra birini soymayı başardı. Ancak şimdi de iştahı yeniden kaçmıştı, çok az yiyebildi.

Bank diğer insanlardan epey uzaktaydı, Billy gördüğü kadarıyla aşırı bir dikkat çekmemişti şimdiye dek. Uzaktan bakınca akşamüstü hava almaya çıkmış çok zayıf bir yaşlı adam gibiydi.

Karanlık yavaş yavaş önce ayaklarına, sonra dizlerine ve en son da kucağına doğru yayılarak çökerken oturdu. Neredeyse gerçeküstü bir umutsuzluk duygusu her yerini sardı. Bir yitmiştik ve beyhudelik haliydi bu ve çöken akşamüstü karanlığından çok daha karanlıktı. Her şey o kadar ileri gitmişti ki hiçbir şey geri alınamazdı. O deli enerjisiyle Ginelli bile olanları değiştiremezdi. Ancak daha kötüleştirebilirdi her şeyi.

Ben hiç... diye düşündü Billy, ama hiç yapmamış olması gerektiğini düşündüğü şey her neyse kötü bir radyo sinyali gibi kesintiye uğramış, kaybolup gitmişti. Yine sızıp kalmıştı. Rüyasında Fairview'deydi. Yaşayan ölüler şehri Fairview. Her yerde cesetler, bir deri bir kemik insanlar vardı. Bir şey omzunu sertçe gagaladı.

Hayır.

Pat.. pat.. pat!

Hayır!

Kovsa da geri geldi, gagaladı da gagaladı. Burnu çürüyen akbabaydı bu elbette. Kafasını çevirirse o siyah gaga kalıntısıyla gözlerini oyabilir korkusuyla dönüp bakmadı. Fakat gagalama ısrarla devam etti de etti, o da en sonunda kafasını yavaşça çevirdi... Aynı anda hem uykusundan uyanıyor hem de yanında... Pek de şaşırtıcı olmayan biçimde Taduz Lemke'yi bankta otururken görüyor.

"Uyan şehirli beyaz adam," dedi Lemke o çarpık ve sigaradan sararmış parmaklarıyla Billy'nin kolunu tekrar dürterken. Pat! "Rüyaların pek bir kötü. Pis koktuklarını nefesinden duyuyorum."

"Uyanığım," dedi Billy kalın bir sesle.

"Emin misin?" diye sordu Lemke ilgiyle.

"Evet."

İhtiyar adam ince pamuklu kumaştan çift göğüslü bir takım giymişti. Ayağında yüksek bilekli siyah ayakkabılar vardı. Kafasında kalan azıcık saç ortadan ikiye ayrılmış ve sıkıca ayakkabısının

derisi kadar kırışık alnından geriye doğru çekilmişti. Kulak memelerinden birinde altın bir halka parlıyordu.

Billy yüzündeki çürüğün yayılmış olduğunu gördü. Koyu renk çizgiler şimdi burun kalıntısından etrafına yayılmış, sol yanağından aşağı akan dereler gibiydi.

"Kanser," dedi Lemke. Parlak siyah gözleri tıpkı bir kuşun gözleriydi sanki ve Billy'nin suratından hiç ayrılmamışlardı. "Hoşuna gitti mi? Seni mutlu etti mi?" *Mutlu*, kelimesi *motlu* diye çıkmıştı ağzından.

"Hayır," dedi Billy. Hâlâ rüyasının etkisinden çıkıp gerçekliğe dönmeye çabalıyordu. "Hayır, tabii ki etmedi."

"Bunların hiçbiri beni mutlu etmiyor," dedi. "Olan her şey beni hasta ediyor. İnan bana."

"Şehirli beyaz adamın bana söylediği hiçbir şeye inanmam ben," dedi Lemke. İğrenç bir sempatiklikle konuştu. "Ama ah! Evet, hastasın. Demek öyle sanıyorsun. Seni *nastan farsk*... incelikten öleceksin. Eh, ben de sana bir şey getirdim. Seni şişkolaştıracak, iyileştirecek." Sonra o iğrenç sırıtışıyla dişlerinin kökleri siyah siyah ortaya çıktı. "Şayet başka *biri yerse*."

Billy, Lemke'nin kucağında tuttuğu şeye bakınca tek kullanımlık alüminyum tabaktaki turtayı gördü ve belli belirsiz bir dejavu yaşadı. Rüyasında kendisinin karısına dediklerini hatırladı: *Ben şişmanlamak istemiyorum. İnce olmaktan hoşlandığıma karar verdim. Sen ye.*

"Korkmuş görünüyorsun," dedi Lemke. "Artık korkmak için çok geç şehirli beyaz adam."

Lemke cebinden bir çakı çıkardı ve paketi açtı. İhtiyar bir adamın sıkıcı ve zoraki yavaşlığında hareket ediyordu. Billy bıçağın Ginelli'nin çakısının bıçağından daha kısa olduğunu gördü, ama daha keskin görünüyordu.

İhtiyar adam bıçağı kabuğa batırıp boylamasına keserek yedi sekiz santimlik bir yarık açtı. Bıçağı geri çıkardı. Bıçaktan kabuğun üzerine kırmızı damlalar düştü. İhtiyar adam bıçağı ceketinin koluna silince kolunda koyu kırmızı bir leke kaldı. Sonra bıçağı katlayıp kaldırdı. İki yamuk başparmağıyla turta tabağının karşılıklı iki yanından tutup hafifçe çekti. Turtanın üzerindeki yarık açılınca içinde kan pıhtısına benzer, çilek gibi koyu renk bir şeyler olan jöle kıvamında bir sıvı göründü. İhtiyar adam parmaklarını gevşetti. Yarık kapandı. Sonra turta tabağının kenarlarından tekrar çekti ve yarık tekrar açıldı. Konuşurken böyle çekip bırakmaya devam etti. Billy başka hiçbir yöne bakamaz olmuştu.

"Eee... Demek kendini öyle ikna ettin... Ne demiştin adına? Ödeşme. Susanna'ma olan şey senin olduğu kadar benim de suçum ya da onun veya Tanrı'nın suçu. Kendine bunun bedelinin sana ödetilemeyeceğini söylüyorsun. Ortada suç falan yok diyorsun. Suçun senin üzerinden kalktığını, elinin kolunun bağlı olduğunu söylüyorsun. Suçlu falan yok diyorsun. Kendi kendine habire bunları söylüyorsun. Fakat ödeşme falan yok şehirli beyaz adam. Herkes bedel öder, yapmadıkları şeyler için bile. Ödeşme falan yok."

Lemke bir an düşüncelere dalıp sessizleşti. Başparmaklarını gerip bırakıyor, gerip bıraktıkça turtadaki yarık açılıp kapanıyordu.

"Sen ya da arkadaşların suçu üstünüze almadığınız için ben almanızı sağladım. Onu üzerine bir etiket gibi yapıştırdım. Öldürdüğün benim o biricik kızım için, annesi için, çocukları için bunu yaptım. Sonra senin şu arkadaşın geldi. Köpekleri zehirledi, gecenin bir yarısı ateş açtı, bir kadına el sürdü, çocukların suratına asit atmakla tehdit etti. *Geri al, geri al, geri al*, deyip durdu. Ben de sonunda o *–podol enkelt–* buradan defolup gidecekse tamam dedim. Yaptıkları yüzünden değil, *yapacakları* yüzünden. Senin bu arkadaşın bir deli, asla durmaz. 'Gelina'm bile, gözle-

rinde gördüm o adam asla durmaz dedi. 'Ama biz de durmayız,' dedi sonra. Bense 'Evet, yapacağız. Duracağız,' dedim. 'Çünkü durmazsak şehirli adamın arkadaşı gibi biz de deliyiz demektir. Durmazsak beyaz adamın söyledikleri, Tanrı'nın geri ödettiği, bunun bir ödeşme olduğu konusunda haklı olur.' "

Ger bırak. Ger bırak. Açıl kapan. Açıl kapan.

'Geri al,' diyor, en azından 'Bunu yok et, ortadan kaldır,' demiyor. Çünkü lanet bir nevi bebek gibidir."

İhtiyar kara parmaklarıyla tabağı çekti. Yarık gerilip açıldı.

"Bu işten kimse anlamaz. Ben de anlamam, ama biraz bilirim. Siz 'lanet' dersiniz, ama Romencesi daha güzeldir. Dinle bak: *Purpurfargade ansiktet*. Duymuş muydun hiç?"

Billy başını hayır anlamında yavaşça salladı. Bir yandan da cümlenin karanlık ve zengin bir dokusu olduğunu düşündü.

"Anlamı 'gece çiçeklerinin çocuğu' gibi bir şey. *Varsel* yani başkasıyla değişmiş bir çocuğu evlat edinmek gibidir. Çingeneler *varsel* hep geceleri açan leylakların ya da itüzümünün altında bulunur, der. Bu ifade daha iyidir çünkü lanet bir şeydir. Sende olansa şey değil. Sende olan bir canlıdır."

"Evet," dedi Billy. "O içimde, öyle değil mi? Beni içten içe yiyor."

"İçinde mi? Dışında mı?" Lemke omuz silkti. "Her yerde. Bu şeyi –purpurfargade ansiktet– dünyaya sen bir bebek getirir gibi getirdin. Yalnızca bir bebekten daha hızlı büyüyüp güçleniyor. Onu öldüremezsin çünkü göremezsin. Sadece *yaptığı şeyi* görebilirsin."

Başparmaklarını gevşetti. Yarık kapandı. Koyu kırmızı bir sıvı turtanın yumuşak kabuklu yüzeyine bir dere gibi sızdı.

"Sen bu lanetin ... *Dekent felt o gard da borg*. Babası gibisin. Ondan hâlâ kurtulmak istiyor musun?"

Billy başıyla onayladı.

"Hâlâ ödeştiğimize inanıyor musun?"

"Evet," diye çatlak bir ses çıktı sadece.

Burnu çürümüş ihtiyar Çingene güldü. Sol yanağının altındaki siyah çürük çizgileri aşağı doğru eğilip titredi. Park şimdi neredeyse boşalmıştı. Güneş ufka yaklaşıyordu. Üzerlerine karanlık çökmüştü. Sonra birdenbire çakı yeniden Lemke'nin eline gelmişti, bıçağı dışardaydı.

Beni bıçaklayacak, diye düşündü Billy hayal meyal. *Beni kalbimden bıçaklayacak, sonra da kolunun altında çilekli turtasıyla kaçıp gidecek.*

"Elindekini aç," dedi Lemke.

Billy aşağı baktı.

"Evet, seni vurduğu yeri."

Billy sargı bezinin kıskaçlarını çekip çıkardı ve yavaşça sargıyı açtı. Bezin altındaki eli balık gibi bembeyaz olmuştu. Yaranın kenarlarıysa tam zıttı, neredeyse karaciğer renginde koyu, kopkoyu bir kırmızıydı. *Turtasının içindekilerle aynı renk,* diye düşündü Billy. Çilek mi, artık neyse onlar tabii. Yara da artık eskisi gibi tam bir yuvarlak değildi, kenarları kabarıp birleşmeye başlamıştı. Şimdi görüntüsü aynı...

Aynı bu yarık gibi, diye düşündü Billy ve gözleri yine turtaya kaydı.

Lemke bıçağı Billy'ye verdi.

Bu bıçağa kürar, siyanür ya da fare zehiri sürüp sürmediğini nereden bileceğim? diye sormayı düşündü, ama sormadı. Sebebi Ginelli'ydi. Ginelli ve Şehirli Beyaz Adamın Laneti.

Çakının yıpranmış kemik sapı eline tam oturdu.

"Eğer *purpurfargade ansiktet*'ten kurtulmak istiyorsan, o zaman onu önce turtaya koyacaksın... Sonra da içinde lanet-çocuk

olan turtayı başka birine vereceksin. Ancak çabuk olman gerek, yoksa daha kuvvetli bir şekilde sana geri döner. Anladın mı?"

"Evet," dedi Billy.

"O zaman yapacaksan yap," dedi Lemke. Başparmakları yeniden gerildi. Turtanın kabuğundaki koyulaşmış yarık açıldı.

Billy sadece bir saniye tereddüt etti, sonra kızının yüzü gözünün önüne geldi. Bir an karşısında bir fotoğrafa bakar gibi çok net görmüştü; omzunun üzerinden Billy'ye bakıyor, gülüyordu. Elindeki pon ponlar kocaman mor ve beyaz meyveler gibi duruyordu.

Ödeşme konusunda hatalısın ihtiyar adam, diye düşündü. Linda'ya karşılık Heidi. Kızıma karşılık karım. Ödeşme böyle olur.

Taduz Lemke'nin bıçağını elindeki deliğe doğru bastırdı. Yaranın kabuğu kolayca açıldı. Çıkan kan turtadaki yarığın içine damladı. Lemke'nin çok hızlı bir şekilde Romence konuştuğunu belli belirsiz duyar gibi oldu. Kara gözleri Billy'nin sıska beyaz suratından hiç ayrılmadı.

Billy yaranın içindeki bıçağı çevirince şişmiş kenarlarının açılmasını ve tekrar yuvarlaklaşmasını izledi. Kan şimdi daha hızlı geliyordu. Hiç acı hissetmedi.

"*Enkelt*! Yeter."

Lemke bıçağı onun elinden aldı. Billy bir an hiç gücü kalmamış gibi hissetti. Parktaki bankta geriye doğru yığıldı. Berbat bir kusma isteği, berbat bir boşluk hissi gelmişti. *Yeni doğum yapan bir kadın böyle hissediyor olmalı,* diye düşündü. Sonra eline baktı ve kanamanın çoktan durduğunu gördü.

Hayır... *Bu* imkânsız.

Lemke'nin kucağındaki turtaya bakınca imkânsız bir şey daha gördü. Yalnızca o imkânsız şey bu sefer gözünün önünde gerçekleşmişti. İhtiyar adamın parmakları gevşedi, yarık tekrar ka-

pandı... Sonra yarık tamamen *yok* oldu. Tam ortada iki küçük buhar deliği dışında turtanın kabuğu dümdüzdü. Yarığın olduğu yer şimdi zikzaklı bir potluk gibi duruyordu.

Tekrar eline baktı; hiç kan, kabuk ya da açık yara kalmamıştı. Yarası tamamen iyileşmiş, yalnızca küçük beyaz bir iz kalmıştı. Elinin çizgileriyle kesişiyor, bir şimşek işaretine benziyordu.

"Bu senin, şehirli beyaz adam," dedi Lemke ve turtayı Billy'nin kucağına koydu. Zapt edilemez ilk dürtüsü onu fırlatıp atmak, birinin kucağına attığı örümcekten kurtulmak ister gibi ondan kurtulmaktı. Turtanın nahoş bir sıcaklığı vardı ve o ucuz alüminyum tabağın içinde canlıymış gibi titreşiyordu sanki.

Lemke ayağa kalkıp ona baktı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Billy kucağında tuttuğu şeye karşı hissettikleri haricinde iyi olduğunu fark etti. Halsizlik geçmişti. Kalbi normal atıyordu.

"Biraz," dedi dikkatlice.

Lemke başını salladı. "Şimdi kilo alacaksın. Fakat bir, belki iki haftaya tekrar gerilemeye başlarsın. Yalnız bu sefer tekrar gerilersen bunu kimse durduramaz. Tabii bunu yiyecek birilerini bulamazsan."

"Evet."

Lemke'nin gözleri sabitti. "Emin misin?"

"Evet, evet!" diye bağırdı Billy.

"Senin için biraz üzülüyorum," dedi Lemke. "Çok değil, ama biraz. Bir zamanlar *pokol*, güçlüydün belki. Şimdi omuzların düştü. Hiçbir şey senin suçun değil... Başka sebepler var... Arkadaşların var." Lemke acımasızca sırıttı. "Kendi turtanı ye şehirli beyaz adam. Ölürsün, ama güçlü ölürsün."

"Git buradan," dedi Billy. "Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok. Seninle işimiz bitti, tek bildiğim bu."

"Evet. İşimiz bitti." Turtaya şöyle bir bakıp sonra tekrar Billy'nin suratına baktı. "Senin için hazırlanan yemeği kimin ye-

diğine dikkat et," dedi ve uzaklaştı. Yürüyüş yollarından birinde yarı yolda arkasına döndü. Bu onun inanılmaz derecede yaşlı ve yorgun yüzünü Billy'nin son görüşü oldu. "Ödeşme falan yok şehirli beyaz adam," dedi Taduz Lemke. "Hiç olmadı." Sonra döndü ve yürüyüp gitti.

Billy parktaki bankta oturup o gözden kaybolana kadar izledi.

Lemke gecenin karanlığına karışıp kaybolunca Billy ayağa kalkıp geldiği yöne geri gitmeye başladı. Yirmi adım atmıştı ki bir şey unuttuğunu fark etti. Banka geri gitti. Yüzü şaşkın ve ciddi, gözler sersem, unuttuğu turtayı aldı. Hâlâ ılıktı ve titreşiyordu, ama bunlar onu o kadar rahatsız etmiyordu artık. *Yeterince teşvik edilirse insan her şeye alışabilir*, diye düşündü.

Union Caddesi'ne geri dönmek üzere yola çıktı.

Ginelli'nin onu bıraktığı yere geri dönerken yarı yolda Nova'nın kaldırım kenarında park etmiş olduğunu gördü. O zamana kadar lanetin gerçekten kalkmış olduğundan emin olmuştu.

Hâlâ son derece güçsüzdü. Göğüskafesinin içinde kalbi de ara ara tökezliyordu, *yağlı bir şeye basıp tökezleyen bir adam gibi,* diye düşünmüştü. Fakat lanet kalkmıştı. Şimdi artık gittiğine göre de Lemke'nin lanet yaşayan bir şeydir derken ne demek istediğini anlıyordu. İçinde kör ve mantıksız, onu yiyip bitiren bir çocuk gibiydi. *Purpurfargade ansiktet.* Artık gitmişti.

Fakat taşıdığı turtanın elinde yavaşça küt küt attığını hissedebiliyordu ve aşağı bakınca kabuğunun ritmik bir şekilde nabız gibi attığını görebiliyordu. Uyduruk alüminyum turta tabağı ise o hafif ısısını hâlâ koruyordu. *Uyuyor,* diye düşündü ve içi ürperdi. Uyuyan bir iblis taşıyor gibi hissetmişti.

Nova arka tekerleri yüksekte, burnu aşağı bakar şekilde kaldırımda duruyordu. Park lambaları yanıyordu.

"Bitti," dedi Billy yolcu kapısını açıp içeri girerken. "Bit..."

O an Ginelli'nin arabada olmadığını gördü. En azından tamamının olmadığını. İyice çökmüş karanlık yüzünden bir dakika öncesine dek neredeyse Ginelli'nin kesilmiş elinin üzerine oturmak üzere olduğunu görmemişti. Gövdesinden ayrılmış bir yumruğun lime lime olmuş bilek kısmından Nova'nın soluk koltuk kılıfına kırmızı et parçaları sarkmıştı. İçi bilyelerle dolu kopuk bir yumruk.

– Yirmi Beşinci Bölüm –

55

"Neredesin?" Heidi'nin sesi kızgın, korkmuş ve yorgun çıkıyordu. Billy bu sese karşı merak da dahil, hiçbir şey hissetmediği için pek de şaşırmadı.

"Bunun bir önemi yok," dedi. "Eve geliyorum."

"Sonunda anladı! Tanrım şükürler olsun! Çok şükür anladı! Hangi havalimanına ineceksin, La Guardia mı, Kennedy mi? Seni alayım."

"Arabayla geleceğim," dedi Billy. Sonra durakladı. "Mike Houston'ı aramanı istiyorum Heidi, ara ve dava unsurlarıyla ilgili fikrini değiştirdiğini söyle."

"Neyle ilgili? Billy sen neyden...?" Ancak Heidi'nin sesindeki ani değişiklikten bahsettiği şeyi anladığını fark etmişti, Billy. Şeker çalan bir çocuğun yakalandığında çıkardığı aynı korku dolu ton vardı sesinde. Billy bir an ona karşı tüm sabrını kaybetti.

"Zorla hastaneye yatırma emri," dedi. "Meslekte bazen 'tımarhane emri de deriz. Halletmem gereken işi hallettim ve artık Glassman Kliniği'ne mi, New Jersey Keçi Salgı Bezi Merkezi'ne mi Orta Batı Akupunktur Heyeti'ne mi nereye yatmamı istiyorsan seve seve yatarım. Ama Connecticut'a geldiğimde polislerce yakalanır ve kendimi Norwalk eyalet tımarhanesinde bulursam seni buna pişman ederim, Heidi."

Heidi ağlıyordu. "Senin için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık, Billy. Bir gün bunu anlayacaksın."

Kafasının içinde Lemke konuşmaya başladı o an. *Hiçbir şey senin suçun değil... Başka sebepler var... Arkadaşların var.* Billy onu başından savdı, ama savana dek kolları, boynunun yanları ta yüzüne dek tüyleri diken diken oldu.

"Sadece..." Yine duraksadı. Bu sefer de kafasında Ginelli'yi duyuyordu. *Geri al artık. Geri al. William Halleck geri almanı istiyor.*

O el. Koltuktaki o el. Yüzük parmağında kırmızı yakut taşlı büyük altın bir yüzük... İkinci ve üçüncü boğumlar arasındaki ince siyah tüyler... Ginelli'nin eli.

Billy yutkundu. Boğazındaki düğüm dışarıdan bile duyuldu.

"Şu kâğıdı iptal ettir ve hükümsüz kıl yeter," dedi.

"Tamam," dedi hemen, sonra takıntılı bir şekilde gerekçelerini sıralamaya devam etti: Biz sade... Ben sadece senin için iyi... Billy çok *incelmiştin*, çok delice şeyler söylüyordun..."

"Tamam."

"Sesin benden nefret ediyor gibi çıkıyor," dedi ve tekrar ağlamaya başladı.

"Saçmalama," dedi. Bu tam olarak bir inkâr da değildi. Sesi biraz daha alçalmıştı artık. "Linda nerede? Orada mı?"

"Hayır, birkaç günlüğüne Rhodalara geri gitti. O... İşte bütün bu olanlar onu çok üzdü."

Eminim öyledir, diye düşündü. Daha önce de Rhodalarda kalmış, ama sonra eve gelmişti. Billy bunu biliyordu, çünkü telefonda onunla konuşmuştu. Şimdiyse yeniden gitmişti. Heidi'nin ifade biçimi ona bu seferki gidişin Lin'in kendi fikri olduğunu düşündürdü. *Ne o Heidi? Sen ve eski dostum Mike Houston'ın bir olup babasını deli ilan ettirmek üzere olduğunuzu mu öğ-*

rendi yoksa? Olan bu mu? Fakat bunun pek bir önemi yoktu. Linda gitmişti, önemli olan da buydu.

Billy'nin gözleri Kuzeydoğu Harbor Moteli'ndeki odasında televizyonun üzerinde duran turtaya kaydı. Turtanın kabuğu hâlâ aşağı yukarı yavaşça inip kalkıyor, nahoş bir kalp gibi atıyordu. Kızının bu şeye yanaşmaması önemliydi. Onun için tehlikeliydi.

"Biz problemlerimizi çözene kadar Linda'nın orda kalması en iyisi," dedi Heidi.

Telefonun öbür tarafındaki Heidi hıçkırıklara boğuldu. Billy ona sorunun ne olduğunu sordu.

"Sorun sensin. Sesin öyle soğuk ki."

"Yakında ısınır," dedi. "Endişelenme."

Bir an onun hıçkırıklarını durdurmaya ve kendini kontrol etmeye çalıştığını duydu. Onu beklerken ne sabırlıydı ne de sabırsız, gerçekten hiçbir şey hissetmiyordu. Koltukta duran şeyin Ginelli'nin eli olduğunu fark ettiğinde içini kasıp kavuran korku bu gece hissettiği son güçlü duyguydu. Tabii biraz daha sonra başlayan tuhaf gülme krizi dışında.

"Ne haldesin şu anda?" diye sordu Heidi sonunda.

"Biraz iyileşme var. Elli beş kiloya çıktım.

Heidi derin bir nefes aldı. "Bu ayrılmadan önceki ağırlığından üç kilo daha az!"

"Aynı zamanda dün sabah tartıldığımdaki ağırlığımdan üç kilo daha fazla," dedi sakince.

"Billy... Bunun üstesinden birlikte gelebileceğimizi bilmeni istiyorum. Bunu gerçekten başarabiliriz. Önemli olan önce senin iyileşmen, ondan sonra konuşabiliriz. Bir evlilik danışmanı gibi birileriyle konuşmamız gerekirse... Sen varsan ben de varım. Sadece biz... biz..."

Tanrım! Yine zırlamaya başlayacak, diye düşündü Billy ve kendi duyarsızlığına hafiften hem şaşırdı hem de bundan keyif

aldı. Sonra Heidi onu tuhaf bir şekilde hislendiren bir şey söyledi, işte o an kısa bir saniye eski Heidi yeniden ortaya çıkmıştı sanki... Yanında da eski Billy Halleck.

"İstersen sigarayı bırakırım," dedi.

Billy televizyonun üzerindeki turtaya baktı. Kabuğu yavaşça yukarı aşağı, yukarı aşağı atıyordu. İhtiyar Çingene onu kesip açtığında içinin ne kadar koyu renk olduğunu hatırladı. Bir kısmı görünen o topaklarda insanlığın tüm kederi yüklüydü belki ya da sadece çilektiler. Elindeki yaradan turtaya akan kanını düşündü. Ginelli'yi düşündü sonra. Kalbinin yumuşaması geçiverdi.

"Bırakmasan daha iyi," dedi. "Sigarayı bırakınca şişmanlıyorsun."

Daha sonra toplanmış yatağın üzerinde elleri boynunun altında karanlığa bakarak uzandı. Sabah saat bire çeyrek vardı, ama hiç bu kadar uykusuz hissetmemişti. Ancak şimdi karanlıkta uzanırken, Ginelli'nin elini Nova'nın koltuğunda bulma anıyla kendisini odasında karısıyla konuşurken bulması arasındaki o kopuk zaman dilimini hatırlamaya başladı.

Karanlık odada bir ses vardı.

Hayır.

Fakat bir ses vardı. Nefes alıp verme gibi bir ses.

Hayır, o senin hayal ürünün.

Fakat hayal ürünü değildi. Bu ifade Heidi'nin inancına aitti, William Halleck'in değil. Bazı şeylerin sırf hayal ürünü olmadığını çok iyi biliyordu. Daha önce bilmese bile, artık biliyordu. Turtanın kabuğu canlı bir bedeni saran beyaz bir deri gibi hareket ediyordu. Alüminyum tabağa şu anda, yani Lemke'nin ona turtayı vermesinden altı saat sonra dahi dokunsa hâlâ ılık olacağına emindi.

"*Purpurfargade ansiktet*," diye karanlıkta mırıldandı, büyülü bir sözdü adeta.

* * *

Eli gördüğünde önce şöyle bir gözüne ilişmişti. Bir saniye sonra neye baktığını anladığında çığlığı basıp yalpalayarak ondan uzaklaştı. Hareket edince de el bir o yana bir bu yana sallandı. Sanki Billy ona nasıl olduğunu sormuştu da o da *idare eder* jesti yapmıştı. Elin içindeki iki bilye kayıp koltuğun oturma yeriyle sırtının birleştiği aralığa yuvarlandı.

Billy yeniden çığlığı bastı. Avuç içini çenesinin altına dayamış parmaklarıyla altdudağına dokunuyordu. Gözleri yaşlı ve kocaman olmuştu. Kalbi göğüskafesinin içinde küçük çaplı bir yaygara koparıyordu. Turtanın sağa doğru yana yattığını fark etti. Neredeyse Nova'nın yer döşemesine düşüp paramparça olmak üzereydi.

Turtayı tutup düzeltti. Göğsündeki ritim bozukluğu hafifledi, tekrar nefes alabilmeye başladı. Heidi'nin daha sonra onun ses tonunda duyacağı o soğukluk da yavaş yavaş bünyesini ele geçirmeye başladı. Ginelli muhtemelen ölmüştü... Sonra *hayır* deyip bu olasılığı düşünmekten vazgeçti. Ginelli ne demişti? *Ben onu görmeden o beni bir daha görürse, beni yaşatmaz William.*

O zaman bunu yüksek sesle söyle.

Hayır, bunu yapmak istemiyordu. Bunu yapmak istemiyordu ve o ele tekrar bakmak istemiyordu. Ancak her ikisini de yaptı.

"Ginelli öldü," dedi. Duraksadı, sonra bunun biraz iyi geldiğini görünce devam etti: "Ginelli öldü ve benim bununla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Buraya bir polis gelmeden siktir olup gitmek dışında..."

Direksiyona bakınca anahtarın kontakta olduğunu gördü. Bir deri parçasından oluşan zevksiz anahtarlığın üzerinde Olivia Newton John'un saç bantlı bir resmi vardı. Billy, Gina'nın eli getirirken anahtarı da bıraktığını tahmin etti. Ginelli'nin icabına

bakmıştı, ama büyük-büyükbabası Ginelli'nin arkadaşı, şu meşhur şehirli beyaz adama ne söz verdiyse onu bozmaya yeltenmemişti. Anahtarı Billy için bırakmıştı. Bir an Ginelli'nin ölü bir adamın cebinden araba anahtarı aldığını hatırladı, şimdi kızın da aynı şeyi yaptığından neredeyse emindi. Ancak bu düşünce onu hiç korkutmadı.

Artık son derece soğukkanlıydı. Soğukkanlı oluşu hoşuna gitti.

Nova'dan çıkıp turtayı dikkatle yere koydu. Şoför tarafına geçip arabaya atladı. Oturunca Ginelli'nin eli ileri geri oynayarak tekrar o dehşet verici jesti yaptı. Billy torpido gözünü açıp içinde çok eski bir Maine haritası buldu. Haritayı açıp elin üzerine koydu. Sonra Nova'yı çalıştırıp Union Caddesi'nden aşağı sürdü.

Arabayı kullanmaya başlayalı daha beş dakika olmamıştı ki yanlış yöne gittiğini fark etti. Doğu yerine batıya gidiyordu. Fakat o anda ileride McDonald's'ın altın rengi kavisli harfi çöken alacakaranlıkta parladı. Karnı guruldüyordu. Billy dönüp arabayla servis penceresinin önünde durdu.

Hoperlördeki ses, "McDonald's'a hoş geldiniz," dedi. "Siparişinizi alabilir miyim?"

"Evet, lütfen. Üç Big Mac, iki büyük boy patates kızartması ve bir tane de kahveli milkshake."

Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündü ve güldü. *Hepsini arabada yut, çöplerden kurtul ve eve vardığında Heidi'ye söyleme.*

"Yanına tatlı ister misiniz?"

"Tabii. Bir vişneli turta." Yanıbaşında yayılmış olan haritaya gözü ilişti. Augusta'nın biraz batısındaki o küçük çıkıntının Ginelli'nin yüzüğü olduğundan oldukça emindi. Bir an bayılacak gibi hissetti. "Arkadaşım için bir kutu da McDonald diyarı kurabiyelerinden," dedi ve kahkahayı bastı.

Hoperlördeki ses siparişini tekrarladı, sonra da, "Sipariş toplamınız altı dolar doksan sent bayım. Lütfen ilerleyin," diyerek bitirdi.

"Hay hay," dedi Billy. "Asıl mesele de bu zaten, öyle değil mi? İlerleyip siparşini teslim almak." Sonra yeniden bir kahkaha attı. Aynı anda hem çok iyi hissetti, hem de kusacak gibi.

Teslimat penceresindeki kız ona iki sıcak paket uzattı. Billy parasını ödeyip üstünü aldı ve arabayla ilerledi. Binanın bitiminde durup eski yol haritasını içindeki elle beraber aldı. Haritanın kenarlarını katlayıp açık pencereden uzanarak onu çöp kutusuna attı. Kutunun üzerinde plastik bir Ronald McDonald plastik suratını buruşturarak dans ediyordu. Çöp kutusunun sallanan kapağının üzerinde ÇÖPÜ, ÇÖP KUTUSUNA ATIN yazıyordu.

"Bu da asıl meselelerden biri," dedi Billy. Elini bacağına sürterken bir yandan gülüyordu. "Çöpü uygun yere atmaya çalışmak... ve orada tutmak."

Bu sefer doğuya Union Caddesi'ne döndü ve Bar Harbor yönünde ilerledi. Bir yandan gülmeye devam ediyordu. Bir süre hiç duramayacak, ölene kadar gülmeye devam edecek sandı.

Billy'nin avukat arkadaşlarından birinin dediği gibi Nova'ya Bar Harbor Yol Oteli'nin bahçesi gibi nispeten halka açık bir mekânda "parmak izi masajı" yaparken görülmüş olma ihtimali vardı. Buna karşın Billy, Bangor'un yaklaşık altmış beş kilometre doğusunda yol kenarındaki boş dinlenme alanlarından birine bu işi halletmek için arabayı çekti. Elinden geliyorsa bu arabayla herhangi bir şekilde ilişkilendirilmeye niyeti yoktu. Dışarı çıkıp spor ceketini aldı. Ceketin düğmelerini ilikleyip dokunduğunu hatırladığı ve dokunmuş olabileceği her köşeyi sildi.

Yol otelinin resepsiyonu önündeki Boş Yok ışığı yanıyordu. Billy'nin görebildiği kadarıyla da sadece bir tane boş park yeri

vardı. Park yeri karanlık bölmelerden birinin önündeydi. Billy, burasının Ginelli'nin John Tree odasının önü olduğuna neredeyse emindi.

Nova'yı park yerine yerleştirip mendilini çıkardı ve hem direksiyonu hem de vites kolunu sildi. Turtayı aldı. Kapıyı açıp kolun içini sildi. Mendilini cebine geri koyup arabadan çıktı ve kapıyı kapamak için kıçıyla itti. Sonra etrafına bakındı. Yorgun görünen bir anne, kendisinden daha yorgun görünen bir çocukla ağız dalaşındaydı. Resepsiyonun dışında iki adam durmuş konuşuyordu. Başka kimseyi görmedi, kimsenin de ona baktığını hissetmedi. Motel odalarından gelen televizyon seslerini duydu. Kasabadaki barlardan ise çılgınca parti yapmaya hazırlanan Bar Harbor müdavimleri için *rock'n roll* sesleri yükseliyordu.

Billy ön avluyu geçip şehir merkezine doğru yürüdü. Yürürken de en yüksek sesli rock grubuna kulak verdi. Barın adı Salty Dog'tu. Billy'nin umduğu gibi de önünde park etmiş halde aksayan, tökezleyen ve sarhoşları bekleyen üç taksi vardı. Billy şöförlerden biriyle konuştu ve onu on beş dolara Kuzeydoğu Harbor'a götürmeyi memnuniyetle kabul etti.

Billy binince, "Bakıyorum öğle yemeğini almışsın," dedi şöför.

"Ya da başkasınınkini," diye cevaplayıp güldü Billy. "Çünkü asıl mesele bu, öyle değil mi? Birilerinin öğle yemeğini aldığından emin olmak."

Şöför bir an dikiz aynasından ona şüpheyle baktı, sonra omuz silkti. "Sen öyle diyorsan öyledir dostum, parayı sen ödüyorsun."

Bundan yarım saat sonra Heidi'yle telefonla konuşuyordu.

Şimdi burada karanlıkta uzanmış gerçekte o ve ihtiyar adamın beraber yarattığı bir çocuk olan, ama bir turtaya benzeyen bir şeyin nefes alıp verişini dinliyordu.

Gina, diye düşündü adeta gelişigüzel bir şekilde. *O nerede acaba? "Onun canını yakma" demiştim Ginelli'ye. Fakat onu şimdi yakalasam canını ben kendim yakarım... Richard'a yaptıkları için canını fena yakarım. Eli mi? Yok.* İhtiyar adama onun kafasını gönderirim... Ağzını bilyelerle doldurur kafayı öyle gönderirim. Bu yüzden onun nerede olduğunu bilmemem en iyisi, çünkü kimse böyle şeylere nasıl bulaştığının farkında olmaz. Kavga ederler ve gerçek rahatsız ediciyse sonunda onu da kaybederler. Ancak herkes nasıl devam ettiğini bilir. Onlar bir alır, sonra biz bir, sonra onlar iki alır biz üç... *Onlar bir havalimanını tarar, biz de bir okul havaya uçururuz... Ve oluk oluk kan akar.* Çünkü *asıl mesele budur, öyle değil mi? Oluk oluk kan akması. Kan...*

Billy farkına varmadan uykuya daldı. Düşünceleri öylece bir dizi korkunç ve tuhaf rüyaya dönüştü. Bazılarında o öldürdü, bazılarında öldürüldü, ama hepsinde bir şey nefes alıp veriyor ve nabzı atıyordu. Bu şeyi hiç göremedi, çünkü aslında kendi içindeydi.

– Yirmi Altıncı Bölüm –

58

YERALTI DÜNYASININ KATLETMİŞ OLABİLECEĞİ GİZEMLİ CESET

Union Caddesi'nde bir apartmanın bodrum katında vurularak öldürülmüş bulunan adam, New York şehri yeraltı dünyasının önemli isimlerinden biri çıktı. Yeraltı çevresinde "Balyoz Richie" olarak bilinen Richard Ginelli hakkında daha önce üç kez dava açılmıştı. New York eyaleti ve federal yetkililerin suçlamaları haraç kesme, kaçakçılık, yasadışı uyuşturucu ticareti ve cinayetti. Ginelli'nin işlerini incelemek üzere eyalet ve federallerin birlikte açtığı dava, savcılığın şahitlerinden birkaçının vahşice öldürülmesinin ardından 1981'de düşmüştü.

Maine'de eyalet başsavcılık dairesine yakın bir kaynak, cinayetin olağandışı ayrıntıları nedeniyle "yeraltı dünyasının tarzında bir cinayet" düşüncesinin dün gece, daha kurbanın kimliği açıklanmadan gündeme geldiğini belirtti. Bu kaynağa göre Ginelli'nin bir eli kesilmiş ve alnına kanla "domuz" kelimesi yazılmış.

Görünen o ki Ginelli büyük kalibreli bir silahla vurulmuş. Ancak eyalet polisinin balistik yetkilileri şimdiye dek bulguları açıklamayı reddediyor. Eyalet polisi yetkililerinden biri durumu "aynı şekilde biraz sıra dışı" olarak tanımlıyor.

Bu hikâye Billy'nin o sabah aldığı Bangor Gazetesi'nin ön sayfasındaydı. Şimdi gazeteye son bir kez göz gezdiriyor, arkadaşının bulunduğu apartman binasının fotoğrafına bakıyordu. Sonra gazeteyi rulo yapıp yan tarafında Connecticut eyalet mührü olan ve sallanan metal kapağında ÇÖPÜ, ÇÖP KUTUSUNA ATIN yazan çöp kutusuna attı.

"Asıl mesele bu," dedi.

"Ne dediniz bayım?" Saçları kurdelalı, çenesinde kurumuş çikolata lekesiyle altı yaşlarında küçük bir kız çocuğuydu bu. Köpeğini dolaştırıyordu.

"Hiç," dedi Billy ve ona gülümsedi.

"Marcy!" diye endişeyle seslendi küçük kızın annesi. "Buraya gel!"

"Peki, hoşça kal," dedi Marcy.

"Hoşça kal tatlım." Billy onu annesinin yanına doğru giderken izledi. Tasmasına bağlı küçük beyaz fino köpeği onun önünden ayak tırnaklarını tıkırdatarak kasıla kasıla yürüyordu. Kız daha annesine henüz erişmişken azarlamalar başladı. Billy, ona Linda'nın altı yaş civarındaki halini hatırlatan bu kız için üzüldü, ama kız aynı zamanda cesaretini de toplamasına neden olmuştu. Tartıların kendisine beş kiloyu geri aldığını söylemesi başka bir şey, birinin ona yeniden normal bir insan gibi davranması daha başka ve daha iyi bir şeydi. O biri paralı yolun dinlenme alanında aile köpeğini dolaştıran altı yaşında bir kız olsa da... Billy'yi görünce muhtemelen dünyada ayaklı kuleye benzer pek çok insan olduğunu sanan küçük bir kız...

Bir gün öncesini Kuzeydoğu Harbor'da geçirip pek dinlenemese de akıl sağlığını yeniden kazanmaya çalışmıştı. Tam yerine gelmek üzere olduğunu hissedecekken o ucuz alüminyum tabakta televizyonun üzerinde duran turtaya bakınca yine kaçıyordu.

Alacakaranlık yaklaşırken turtayı arabasının bağajına koyunca biraz daha iyi gelmişti.

Karanlık bastıktan sonra hem akıl sağlığı hem de o derin yalnızlık duygusu iyice güçlenir gibi olunca o eski, yıpranmış adres defterini buldu ve Westchester Bölgesi'ndeki Rhoda Simonson'ı aradı. Bir iki dakika sonra sesini duyduğuna çılgınca memnun olan Linda'yla konuşuyordu. Dava unsurlarıyla ilgili bilgiyi gerçekten de öğrenmişti. Billy'nin dinleyebildiği (ya da dinlemek istediği) kadarıyla öğrenmesine yol açan olaylar zinciri tahmin ettiği gibi iğrençti. Mike Houston karısına söylemişti. Karısı da muhtemelen sarhoşken en büyük kızına söylemişti. Linda ve Houstonların kızının arası bir önceki yıl, kızlar arasındaki bir nedenden açılmıştı. Bu yüzden Samantha Houston da Linda'nın yanına neredeyse uçarak gelip ona sevgili anneciğinin sevgili babasını nasıl tımarhaneye atmaya çalıştığını anlatmıştı.

"Peki sen ona ne dedin?" diye sordu Billy.

"Gidip kıçına bir şemsiye sokarsa rahatlayabileceğini söyledim," dedi Linda ve Billy gözlerinden yaşlar gelene dek güldü, ama bir yanı da üzülmüştü. Gideli tam olarak üç hafta olmamıştı bile ve kızı üç yıl daha büyümüş gibi konuşmaya başlamıştı.

Linda, Samantha Houston'ın söylediklerini teyit etmek için doğrudan eve Heidi'ye gitmişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Billy.

"Gerçekten kötü bir kavga ettik. Ben de sonra Rhoda teyzemin evine gitmek istediğimi söyleyince o da bunun o kadar kötü bir fikir olmayabileceğini söyledi."

Billy bir an duraksadı ve sonra, "Bunu sana söylememe ihtiyacın var mı bilmiyorum Lin, ama yine de söyleyeceğim, ben deli değilim," dedi.

"Of baba, biliyorum," dedi neredeyse azarlar gibi.

"Üstelik iyileşiyorum da. Kilo alıyorum."

Linda öyle bir ciyaklamıştı ki Billy telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Alıyor musun? Gerçekten alıyor musun?"

"Gerçekten alıyorum."

"Ah babacığım, bu harika! Bu... Gerçeği söylüyorsun değil mi? Gerçekten alıyor musun?"

"İzci sözü," dedi Billy sırıtarak.

"Ne zaman eve gideceksin?" diye sordu Linda.

Kuzeydoğu Harbor'dan ertesi sabah ayrılıp o gece saat onu geçmeden evinin kapısından içeri girmeyi uman Billy ise cevap verdi: "Daha bir hafta kadar var tatlım. Önce biraz daha kilo almak istiyorum. Hâlâ oldukça çirkin görünüyorum."

"Ha," dedi Linda hüzünlü bir sesle. "Ha, tamam."

"Ancak benden en az altı saat önce eve varabilmen için seni zamanında arayacağım," dedi. "Mohonk'tan döndüğümüzdeki gibi yine lazanya yaparsın ve beni biraz daha şişmanlatırsın."

"Hadi oradan be!" dedi Linda gülerek, sonra birden fark edip, "Ay! Pardon baba," dedi.

"Affedildin," dedi Billy. "Bu arada Rhodalarda olduğun yerde kal kediğicim. Annenle aranda daha fazla bağrış çağrış istemiyorum."

"Zaten sen orada olana kadar geri gitmek istemiyorum," dedi Linda. Billy sesindeki soğukluğu anlamıştı. Heidi de Linda'nın sesindeki bu soğukluğu sezmiş miydi? Sezmiş olduğunu düşündü Billy, dün akşamki telefon görüşmesindeki çaresizliğinin bir kısmı da buradan kaynaklanıyordu.

Linda'ya onu sevdiğini söyleyip telefonu kapattı. İkinci gece uyuması daha kolay olmuştu, ama yine kötü rüyalar gördü. Bun-

lardan birinde Ginelli'yi arabasının bagajında dışarı çıkmak için bağırırken duydu. Ancak bagajı açınca karşısında Ginelli değil, Taduz Lemke'nin o evladiyelik gözleriyle bakan, tek kulağında altın halka küpesiyle çıplak kanlar içinde bir erkek çocuğu vardı. Erkek çocuk pıhtılaşmış kan bulaşmış ellerini Billy'ye uzattı. Sırıtınca ağzında diş yerine gümüş rengi iğneler gözüktü.

O mızmızlanan ve insana göre olmayan sesiyle, "*Purpurfargade ansiktet*," deyince Billy Atlantik Denizi'nde söken o soğuk şafak vakti titreyerek uyandı.

Yirmi dakika sonra da otelden ayrılmış ve tekrar güneye gitmek üzere yola çıkmıştı. Sekize çeyrek kala kocaman bir kahvaltı edebilmek için mola vermiş, ama sonra kapı önündeki dağıtım makinesinden aldığı gazeteyi açınca yemeğini neredeyse hiç yiyememişti.

Öğle yemeğimi pek etkilemedi ama, diye düşündü Billy şimdi kiralık arabasına doğru yürürken. *Çünkü kilo almak yine asıl mesele.*

Turta yanındaki koltukta kalbi atarak sıcak bir halde duruyordu. Gözü turtaya kaydı, sonra da anahtarla motoru çalıştırıp eğimli park yerinden çıkardı. Bir saatten kısa bir zaman içinde evde olacağını fark edip tuhaf ve hoş olmayan bir hisse kapıldı. Otuz kilometre kadar gitmişti ki ne olduğunu anladı: heyecan.

– Yirmi Yedinci Bölüm –

ÇİNGENE TURTASI

Billy kiralık arabasını garaj girişinde duran kendi Buick marka arabasının arkasına park etti. Tek bagajı Kluge çantasını alıp çıktı ve çimenlerin üzerinden yürüdü. Parlak yeşil panjurlu beyaz evi onun için hep bir rahatlık, iyilik ve güvenlik sembolü olmuştu. Şimdiyse öylesine tuhaf görünmüştü ki gözüne, neredeyse gerçekten yabancı bir yer gibiydi.

Şehirli beyaz adam burada yaşıyordu, diye düşündü. *Fakat eve gelip gelmediğinden emin değilim. Ne de olsa çimliği geçen bu adam kendini daha çok Çingene gibi hissediyor. Oldukça zayıf bir Çingene.*

İki yanı zarif elektrikli meşalelerle süslü ön kapı açıldı ve Heidi öndeki verandaya çıktı. Kırmızı bir etek ve Billy'nin daha önce görmediği kolsuz beyaz bir bluz giymişti. Aynı zamanda saçını da kısacık kestirmişti. Bir an yaşadığı şokla Heidi değil de ona biraz benzeyen yabancı biriymiş gibi geldi Billy'ye.

Bembeyaz kesilmiş yüzü ve kopkoyu gözleriyle Billy'ye baktı, dudakları titreyerek konuştu: "Billy?"

"Benim," dedi olduğu yerde dururken.

Durup birbirlerine baktılar. Heidi'nin yüzünde biçare bir umut vardı. Billy herhangi bir ifadesi olmadığını sanıyordu, ama bir

şeyler olmalıydı ki bir dakika sonra Heidi haykırdı, "Tanrı aşkına Billy, bana öyle bakma! Dayanamıyorum!"

Yüzünde bir gülümseme belirdiğini hissetti. Sanki durağan bir gölde içindeki ölü bir şeyler su yüzüne çıkıyor gibiydi. Fakat normal görünüyor olmalıydı, çünkü Heidi de kendi kararsız ve titrek gülüşüyle cevap verdi. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Ah, hep böyle kolay ağlarsın Heidi, diye düşündü Billy.

Heidi merdivenlere yöneldi. Billy, Kluge çantayı bırakıp yüzündeki o ölü gülümsemeyi hissederek ona doğru yürüdü.

"Yemekte ne var?" diye sordu. "Kurt gibi açım."

Heidi ona devasa bir biftek, salata, neredeyse bir torpil büyüklüğünde fırınlanmış patates, taze yeşil fasülye ve tatlı olarak da kremalı yabanmersinleri hazırladı. Billy hepsini yedi. Hiç çıkıp söylememesine rağmen her hareketi, jesti ve bakışı ona aynı mesajı gönderiyordu: *Bana ikinci bir şans tanı Billy, lütfen bana ikinci bir şans tanı.* Bunun bir bakıma son derece komik olduğunu düşündü Billy. İhtiyar Çingene'nin beğeneceği türden bir komiklik. Daha önce hiçbir suç üstlenmezken şimdi hepsini kabul etme aşamasına geçmişti.

Gece yarısı yaklaştıkça da yavaş yavaş jestlerinde ve hareketlerinde bir şeyin daha belirdiğini hissetti, Billy. Rahatlamaydı bu. Affedildiğini düşünmüştü. Billy'ye göre hava hoştu, çünkü Heidi'nin affedildiğini sanması da asıl meseleydi.

Heidi onun karşısına oturmuş yemesini izlerken ara ara onun eriyip gitmiş yüzüne dokunuyor, konuşurken sigara üstüne sigara içiyordu. Billy ona kıyı boyunca nasıl Çingenelerin peşine düştüğünü, Kirk Penschley'den fotoğrafları alışını ve sonunda Bar Harbor'da Çingenelere yetişmesini anlattı.

Bu noktada gerçekle Billy Halleck'in yolları ayrıldı.

Heidi'ye hem umduğu ancak hem de korktuğu gibi bir dramatik karşılaşmanın yaşanmadığını anlattı. Evvela yaşlı adam ona gülmüştü. Aslında hepsi gülmüştü. İhtiyar Çingene ona, "Seni lanetleyebilseydim şimdi toprağın altında olurdun," demişti. "Bizim büyülü olduğumuzu sanıyorsun. Ah siz şehirli beyaz adamlar, bizim büyülü olduğumuzu sanırsınız. Büyülü olsaydık balya teliyle tente tutturulmuş eski püskü arabalarda ve karavanlarda mı gezerdik? Büyülü olsak tarlalarda mı uyurduk? Burada herhangi bir hokkabazlık gösterisi yok şehirli beyaz adam. Gezici bir karnavaldan başka bir şey yok ortada. Biz cebi delik avanaklarla iş yapar sonra da yine yola koyuluruz. Şimdi bu genç adamları ben üzerine salmadan çek git buradan. Onların iyi bildiği bir lanet var, adı da Muşta Laneti."

"Sana gerçekten böyle mi seslendi? Şehirli beyaz adam diye?"

Billy ona gülümsedi. "Evet. Bana gerçekten böyle seslendi."

Heidi'ye bundan sonrasında da motel odasına gidip ertesi iki gün orada öylece kaldığını ve moral bozukluğuyla tabağından ancak azıcık yiyebildiğini söyledi. Üçüncü gün, yani üç gün önce, banyodaki tartıya çıkmış ve o kadar az yemesine rağmen yine de bir kilo aldığını görmüş.

"Ancak yeniden düşününce bunun masadaki her şeyi yiyip yine de bir kilo verdiğini görmekten daha tuhaf olmadığını anladım. Bu fikir sayesinde de sonunda içinde bulunduğum zihinsel döngüden çıktım. O motel odasında bir gün daha düşünerek hayatımın en zorlu günlerinden birini geçirdim. Glassman Kliniği'ndekilerin neticede haklı olabileceğini fark etmeye başladım. O hıyardan hoşlanmasam da Michael Houston bile kısmen haklı olabilir."

Heidi onun koluna dokundu. "Billy..."

"Boş ver," dedi. "Görünce onu tokatlamayacağım merak etme." *Ona bir dilim turta ikram edebilirim ama,* diye düşünüp güldü Billy.

“Neye gülüyorsan bana da anlatsana” dedi Heidi ona şaşkın bir gülümsemeyle bakarak.

“Hiç,” dedi Billy. “Her neyse, sorun o Houston, Glassman Kliniği’ndeki adamlar ve hatta senin bana bunu zorla benimsetmeye çalışmanızdı. Gerçeği bana zorla yedirmeye çalıştınız. Benim bunu kendi kendime düşünmem gerekiyordu. Basit bir suçluluk duygusu ve sanırım paranoyak vesveselerle beraber, bile bile kendini kandırmanın bir ürünü. Ancak sonuç olarak ben de kısmen haklıydım, Heidi. Belki hep yanlış nedenlerden ama ben de kısmen haklıydım. Onu tekrar görmem gerektiğini söylemiştim ve olayı çözen de bu oldu. Sadece beklediğim şekilde olmadı. Hatırladığımdan daha ufak tefek bir adamdı. Uyduruk bir Timex saat takmıştı ve Brooklyn aksanı vardı. ‘Lanet’ diyeceğine ‘lonet’ diyordu. Kafamdaki vesveselerden en çok da bu sayede kurtuldum. Tony Curtis’in *Arap İmparatorluğu* filminde ‘Ora bubamın sarayı,’ demesi gibi bir şeydi benim için. Böylece ben de telefonu elime aldım ve…”

Oturma odasında şömine rafı üzerindeki saat çalmaya başladı.

“Gece yarısı oldu,” dedi Billy. “Haydi yatağa gidelim. Bulaşıkları lavaboya koymana yardım edeyim.”

“Hayır, ben yaparım,” dedi Heidi, sonra da kollarını onun boynuna doladı. “Eve geldiğin için mutluyum, Billy. Çık yukarı haydi. Çok yorulmuş olmalısın.”

“İyiyim,” dedi. “Ben sadece…”

Birden o an bir şey hatırlayarak parmaklarını havada şıklattı.

“Neredeyse unutuyordum,” dedi. “Arabada bir şey bıraktım.”

“Nedir o? Sabahı bekleyemez mi?”

“Bekleyebilir, ama içeri almam lazım.” Billy ona gülümsedi. “Senin için.”

Dışarı çıktı, kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Garajın önünde arabanın anahtarlarını düşürdü. Sonra aceleyle almaya

çalışırken kafasını arabanın yanına çarptı. Elleri öyle çok titriyordu ki anahtarı bagajın kilidine bir türlü sokamadı.

Ya hâlâ öyle kalp gibi atıyorsa? diye düşündü. *Gerçekten Heidi görünce çığlığı basıp kaçar!*

Bagajı açıp da içinde kriko ve yedek lastikten başka bir şey olmadığını görünce neredeyse kendisi çığlığı basıyordu. Sonra önde, yolcu koltuğunda olduğunu hatırladı. Bagajın kapağını kapatıp aceleyle öbür tarafa geçti. Turta orada duruyordu ve kabuğu tahmin ettiği gibi tamamen hareketsizdi.

Elleri aniden titremeyi kesti.

Heidi yine verandada durmuş onu izliyordu. Billy onun yanına geçip turtayı onun ellerine bıraktı. Hâlâ gülümsüyordu. *Ürünü teslim ediyorum,* diye düşündü. Ürünü teslim etmek de asıl mesele olan pek çok şeyden biriydi. Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Buyurun," dedi.

"Vay!" Heidi turtaya eğilerek yaklaştı ve kokladı. "Çilekli turta... Benim en sevdiğim!"

"Biliyorum," dedi Billy gülümseyerek.

"Üstelik de hâlâ sıcak! Teşekkür ederim!"

"Stratford'daki paralı geçitte benzin almak için kenara çekmiştim ki kadın dayanışması ya da ona benzer bir şey hemen oradaki kilisenin önündeki çimenlerde ev yapımı kek, turta gibi şeyler satıyorlardı," dedi Billy. "Ben de... Bilirsin işte... Barışma hediyesi olarak eve elim dolu geleyim diye düşündüm."

"Ah Billy..." Heidi yeniden ağlamaya başlamıştı. Tepsi tutan garson gibi turtayı bir eliyle dengede tutarken ona tek elle içten bir şekilde sarıldı. Onu öperken turta yamulmuştu. Billy de o an kalbinin hızlanıp yerinden çıkacağını sandı.

"Dikkat!" dedi nefesini tutarak ve kaymak üzere olan turtayı tuttu.

"Tanrım, çok sakarım," dedi Heidi gülerek gözlerindeki yaşları üzerine giydiği önlüğe silerken. "Sen en sevdiğim turtayı getiriyorsun bense neredeyse onu düş... düş..." Heidi bütünüyle gözyaşlarına boğuldu, göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Billy onun yeni kesilmiş kısa saçlarını tek eliyle okşadı, öbür elinin avuç içiyle de turtayı ani bir hareketine karşılık Heidi'nin bedeninden uzakta tutuyordu.

"Billy evde olduğun için öyle mutluyum ki," dedi ağlayarak. "Yaptığım şey için benden nefret etmeyeceğine söz verir misin? Söz ver lütfen."

"Söz," dedi Billy nazikçe saçını okşarken. *Heidi haklı,* diye düşündü. *Hâlâ sıcak.* "Haydi içeri girelim mi?"

Heidi turtayı mutfak tezgâhının üzerine koydu ve lavaboya geri döndü.

"Bir dilim yemeyecek misin?" diye sordu Billy.

"Belki bunları bitirince," dedi Heidi. "Sen bir dilim al istersen."

"Akşam yemeğinde yalayıp yuttuğum onca şeyden sonra mı?" diye sorup güldü Billy.

"Bir süre depolayabildiğin kadar kalori depolaman lazım."

"Boğazıma kadar doluyum sadece," dedi. "Bulaşıkları durulamamı ister misin?"

"Yukarı çıkıp yatağa girmeni istiyorum," dedi Heidi. "Ben de hemen arkandan geliyorum."

"Tamam."

Billy arkasına bakarak yukarı çıktı. Orada olmazsa kendine bir dilim turta kesmesinin daha olası olduğunu düşündü. Fakat belki de bu gece yemezdi. Bu gece onunla yatağa gitmek isteyecekti, hatta belki sevişmek bile isteyebilirdi. Onun cesaretini nasıl kıracağını biliyordu. Yatağa çıplak gidecekti. Heidi onu görünce de...

Turtanın dayanabildiği yere kadar...

"'O kadar önemli değil,' dedi Scarlett, 'Ben turtamı yarın yiyeceğim. Yarın yeni bir gün.'" Billy kendi kasvetli sesini duyunca güldü. O sırada banyoda tartının üzerindeydi. Başını kaldırıp aynaya baktığında Ginelli'nin gözlerini gördü.

Tartı şimdi elli dokuz kiloya kadar çıktığını gösteriyordu, ancak bundan herhangi bir mutluluk duymadı. Yorgunluk dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Son derecede yorgundu. Artık gözüne çok tuhaf ve yabancı görünen holden geçip yatak odasına gitti. Karanlıkta bir şeye takılıp az kalsın düşüyordu. Etraftaki mobilyalardan bazılarının yeri değişmişti. Saçını kestirmiş, yeni bir bluz almış, yatak odasındaki iki masadan küçük olanın ve sandalyenin yerini değiştirmişti. Fakat bu burada hissettiği tuhaflığın yalnızca bir kısmıydı. O uzaktayken sanki neticede Heidi de lanetlenmiş gibi, bir şekilde bu tuhaflık artmıştı, ancak hemen göze çarpmıyordu. Bu aslında aptalca bir fikir miydi? Billy öyle olmadığını düşündü. Linda da bu tuhaflığı sezmiş ve ondan kaçıp gitmişti.

Yavaş yavaş soyunmaya başladı.

Yatağa uzanıp Heidi'nin yukarı çıkmasını bekledi. Onun yerine belli belirsiz, ama ona bir hikâye anlatacak kadar tanıdık gelen sesler duydu. Üstte sol taraftaki mutfak dolaplarından birinin gıcırtısıydı bu. Tatlı tabaklarını koydukları dolap açılmıştı. Çekmecelerden birinin tıkırtısı ve Heidi'nin bıçak seçerken çıkardığı mutfak gereçlerinin belli belirsiz şıngırtısı duyuldu.

Billy kalp atışlarının sesi yükselirken karanlığa gözlerini dikti.

Heidi'nin mutfakta tekrar ilerleyen ayak seslerini duydu, mutfak tezgâhına doğru gidip turtayı koydu. Heidi üzerinden geçince mutfağın ortasındaki tahta döşemenin yıllardır olduğu gibi yine gıcırdadığını duydu.

Ona ne yapacak? Beni zayıflattı. Cary'yi hayvan gibi bir şeye çevirdi, öyle ki öldükten sonra ondan bir çift ayakkabı

yapabilirdin. Hopley'yi iki ayaklı bir pizzaya çevirdi. Ona ne yapacak?

Heidi mutfakta geri yürüyünce döşeme tekrar gıcırdadı. Sağ elinde tabak, sol elinde de sigarası ve kibritiyle onu gözünün önüne getirebiliyordu. Turta dilimini görebiliyordu. Çilekler ve o koyu kırmızı sıvı.

Yemek odasındaki oynak yerlerin hafif gıcırtısını duymak için kendini zorladı ama duyamadı. Bu onu pek şaşırtmadı. Tezgâhın yanında durmuş, yan bahçeye bakarak turtasını o çabuk ve ekonomik Heidi lokmalarıyla yiyordu. Eski bir alışkanlıktı bu. Neredeyse çatalın tabakla kavgasını duyar gibiydi.

Dalmak üzere olduğunu fark etti.

Uyuyacak mısın? Hayır, bu imkânsız. Kim cinayet işlerken uyuyakalabilir ki?

Fakat o kalmıştı. Mutfak ortasındaki döşemenin sesini tekrar duymak için dinliyordu. Lavaboya giderken yeniden duyacaktı. Tabağını durulamak için musluğu açacaktı. Onun oda oda dolaşıp termostatları ayarlamasını, ışıkları kapamasını, kapıların yanındaki hızsız alarmlarını kontrol etmesini, işte şehirli beyazların tüm o ritüellerini duyacaktı.

Döşemenin sesini dinlerken yatağında uzanıyordu. Sonra birden kendini son altı aydır avukatlık yaptığı Arizona'nın Big Jubilee kentinde çalışma masasında otururken buldu. Bu kadar basitti. Orada kızıyla yaşıyor ve 'kurum pisliği' adını verdiği avukatlık işini masaya bir tabak yemek koyabilmek için yapıyordu. Gerisi hukuki yardım derneği işleriydi. Basit bir hayat yaşıyorlardı. İki arabalı otoparkı, haftada üç gün gelen bahçıvan, yılda yirmi beş bin dolarlık varlık vergisi... O eski günler artık çok geride kalmıştı. Bunları özlemiyordu ve Lin'in de özlediğini sanmıyordu. Kentte ne avukatlık yapıyorsa oydu ya da bazen Yuma veya Phoenix'te iş oluyordu, ama bu seyrekti; etraflarındaki toprakla-

rın tadını çıkarabilmek için harala güreleden uzak yaşıyorlardı. Linda bir sonraki yıl üniversiteye gidecekti, bittikten sonra geri taşınabilirdi isterse, ama kendisi yaşadığı o eski duygusal boşluğa geri dönmediği sürece ona geri taşınmamasını söylemişti. Boşluğun geri geleceğini sanmıyordu da.

Kendilerine iyi bir hayat kurmuşlardı, bu da gayet hoştu. Tıpkı bir tablo kadar hoştu bu görüntü. Çünkü kendin ve çocukların için iyi bir hayat kurmak: İşte asıl mesele buydu. Çalışma odasının kapısı çaldı. Sandalyesini masadan geriye itip döndü, karşısında Linda duruyordu. Linda'nın burnu gitmişti. Hayır, hayır gitmemiş, yüzü yerine sağ elinde duruyordu. Yüzünün ortasındaki koyu renk boşluktan ağzına doğru kan akıyordu.

"Anlayamıyorum babacığım," dedi genizden, sis düdüğü gibi çıkan bir sesle. *"Öylece düşüverdi."*

Billy sıçrayarak uyandı, gördüğü rüyayı kovalamaya çalışırcasına kollarıyla havayı savuruyordu. Yanında yatan Heidi uykusunda homurdanıp sol tarafına döndü ve örtüyü kafasının üzerine çekti.

Yavaş yavaş gerçekliğe dönüyordu. Tekrar Fairview'deydi. Sabahın ilk parlak ışıkları pencerelerden içeri sızıyordu. Odanın diğer tarafına baktı, şifoniyerin üzerindeki dijital saat 6.25'i gösteriyordu. Saatin yanındaki vazoda altı tane kırmızı gül vardı.

Yataktan kalkıp odayı geçti ve askıdan sabahlığını aldı, sonra da aşağıdaki banyoya indi. Duşu açıp sabahlığını kapının arkasına astı. O sırada Heidi'nin yeni bir bluz ve saç kesiminin yanısıra yeni hoş bir mavi sabahlığının da olduğunu gördü.

Tartıya çıktı. Bir beş yüz gram daha almıştı. Duşa girip vücudunun her tarafını sabunlayıp durulayarak, sonra yeniden sabunlayarak baştan aşağı hışımla yıkandı. *Kiloma dikkat edeceğim,* diye kendine söz verdi. *Heidi gittikten sonra kiloma gerçekten dikkat edeceğim. Asla eskisi gibi şişmanlamayacağım.*

Havluyla kurulandı. Sabahlığını giydi, sonra da kendini kapalı kapının yanında durmuş sabit bir şekilde Heidi'nin yeni mavi sabahlığına bakarken yakaladı. Elini uzatınca parmaklarının arasında bir naylon katmanı hissetti. Kaygan dokusuna dokundu. Sabahlık yeni görünüyordu, ama aynı zamanda da tanıdıktı.

Dışarı çıkmış ve geçmişte sahip olduğuna benzer bir sabahlık almış, diye düşündü. İnsanın yaratıcılığı da bir yere kadar gidiyor işte seksi hatun... *En nihayetinde hepimiz kendimizi tekrar etmeye başlıyoruz. En nihayetinde hepimiz takıntılıyız.*

Kafasının içinde Houston konuşuyordu şimdi: *Korkmayan insanlar genç ölür.*

Heidi: *Tanrı aşkına Billy, bana öyle bakma! Dayanamıyorum!*

Leda: *Şimdi bir timsaha benziyor... Sanki henüz bataklıktan çıkmış ve üzerine insan kıyafetleri giymiş gibi.*

Hopley: *Sense düşünüp durursun, belki bu sefer, sadece bu seferlik, adelet yerini biraz bulur. Bok gibi geçen bir hayata karşılık biraz olsun adalet...*

Billy mavi naylona dokunurken aklına korkunç bir fikir takıldı. Rüyasını hatırlıyordu. Linda çalışma odasının kapısındaydı. Suratında kanayan bir delik vardı. Bu sabahlık... Heidi daha önce buna benzer bir sabahalığa sahip olduğu için tanıdık gelmemişti. Tanıdık gelmişti çünkü Linda'nın şu an buna benzer bir sabahlığı vardı.

Geri dönüp lavabonun sağında bir çekmece açtı. Burada da kırmızı plastik sapında LINDA yazan bir saç fırçası vardı.

Fırçanın kıllarına siyah saçlar dolaşmıştı.

Rüyada gibi holden geçerek Linda'nın odasına gitti.

Seyyar satıcılar da her zaman böyle şeyleri ayarlamaya heveslidir dostum... Bu seyyar ticaretin var oluş nedenlerinden biridir.

Salak dediğin, William, gördüğüne inanmayandır.

Billy Halleck holün sonundaki kapıyı itip açınca kızı Linda'yı yatağında tek koluyla yüzünü örtmüş uyurken gördü. Eski oyuncak ayısı Amos diğer kolunun kıvrımındaydı.

Hayır! Ah, hayır! Hayır, hayır!

Kapının iki yanına tutunmuş, öne arkaya dalgın dalgın sallanıyordu. Her şey olabilirdi, ama salak değildi çünkü her şeyi görmüştü. Linda'nın gri süet ceketi sandalyesinin arkasında asılıydı. Samsonite marka bavulunun ağzı açıktı ve içinden kot pantolonları, şortları, bluzları ve iç çamaşırları sarkıyordu. Çantanın sapındaki etiketi görmüştü. Dahasını da görmüştü. Heidi'yle odasında saatin yanındaki gülleri görmüştü. Dün gece yatağa gittiğinde güller orada değildi. Hayır... Gülleri Linda getirmişti. Barışma hediyesi olarak. Annesiyle barışmak için Billy eve gelmeden erken dönmüştü.

Burnu çürüyen ihtiyar Çingene: *Suçlu falan yok diyorsun. Kendi kendine habire bunları söylüyorsun. Fakat ödeşme falan yok şehirli beyaz adam. Herkes bedel öder, yapmadıkları şeyler için bile. Ödeşme falan yok.*

Sonra dönüp merdivenlere koştu. Düştüğü dehşetle eklemleri oynamıştı, sanki denize açılmış bir yelkenci gibi sallana sallana yürüyebiliyordu.

Hayır, Linda sakın! diye çığlık atıyordu içinden. Linda olmasın! Tanrım lütfen Linda olmasın!

Herkes bedel öder şehirli beyaz adam, yapmadıkları şeyler için bile. Çünkü *asıl mesele budur.*

Turtadan geriye kalan kısım streç filmle düzgün bir şekilde sarılmış olarak tezgâhta duruyordu. Çeyreği kadarı gitmişti. Mutfak masasına bakınca Linda'nın çantasını gördü. Kayışına Bruce Springsteen, John Cougar Mellancamp, Pat Benatar, Lionel Richie, Sting ve Michael Jackson gibi bir dizi rock yıldızının resmi iğnelenmişti.

Lavaboya gitti.

İki tabak.

İki çatal.

Buraya oturup turta yemişler ve barışmışlar, diye düşündü. *Ama ne zaman? Ben yatmaya gider gitmez mi? Öyle olmalı.*

İhtiyar Çingene'yi kahkaha atarken duydu ve birden dizlerinin bağı çözüldü. Gerçekten düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kaldı.

Gücünü tekrar biraz topladığında dönüp mutfağı geçti. Geçerken ortadaki döşemenin gıcırtısını duydu.

Turta yeniden bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. O tiksindirici ve ısrarcı sıcaklığı streç film üzerinde buhar yapmıştı. Billy, belli belirsiz vıcık vıcık bir ses duyuyordu.

Yukardaki dolaplardan birini açıp kendisine bir tatlı tabağı aldı. Alttaki çekmeceyi açıp bir bıçak ve çatal aldı.

"Neden olmasın?" diye fısıldadı ve turtanın üzerindeki filmi yırttı. Turta şimdi yine durgundu. Şimdi sabahın bu erken saatine rağmen göze son derece çekici görünen çilekli bir turtaydı yalnızca.

Heidi'nin de dediği gibi alabildiği kadar kaloriyi almaya ihtiyacı vardı hâlâ.

Mutfağın güneş vuran sessizliğinde, "Bolca ye," diye mırıldandı Billy Halleck ve kendisine Çingene turtasından bir dilim kesti.